STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 07901

DER EMES VEGN RATNRUSLAND

Leon Trotsky

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

•

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

•

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified. If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

לעוו טראָצקי

דער אמת
וועגן ראַטנרוסלאַנד

פֿון דייטש: י. ראפּאָפּאָרט

צווייטע פאַרגרעסערטע אויפלאַגע

פאַרלאַג „יאַטשקאָווסקיס ביבליאָטעק"

1929 ווארשע—ניו-יאָרק

L E W T R O C K I
PRAWDA O ROSJI SOWIECKIEJ

Bibljoteka Jaczkowskiego, Twarda 8.

PRINTED IN POLAND

Drukarnia
„B-ci Lewin-Epstein i S-ka"
Warszawa, Pawia 38.

ערשטע טייל:

די מורא פאַר אונזער פּראָגראַם

מיין פאַרטיידיקונג פאַר דעם צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט.

מיין פאָרשלאַג, דורכצופירן אומגעזאמט די אויספאָרשונג וועגן דעם וראַנגעלאָפיציר און דער מיליטערישער פאַרשווערונג, איז אָפגעוואָרפן געוואָרן. איך האָב קודם כל אויפגעהויבן די פראַגע, צוואָס, ווי אַזוי און דורך וועמען די פאַרטיי איז אַריינגעפירט געוואָרן אין אַ טעות, ווען מען האָט איר דערציילט, אַז אָפּאָזיציאָנעלע קאָמוניסטן נעמען אָנטייל אין אַ קאָנטררעוואָלוציאָנערער אָרגאַניזאַציע. איז כדי באַכאַמאָל צו ווייזן, וואָס זיי פאַרשטייען אונטער אַ דיסקוסיע, האָבן זיי באַשלאָסן אויסצומעקן פון באַריכט מיין קורצע רעדע וועגן דעם פאַלשן וראַנגעלאָפיציר — דאָס הייסט, זיי אויסבאַהאַלטן פון דער פאַרטיי. אויפן גרונד פון דידאָזיקע דאָקומענטן פון דער ג. פּ. או., פון דער פּאָליטישער פּאָליציי, וועלכע האָבן בכלל נישט קיין שום באַציאונגען נישט צו דער קאָנפיסקירטער דרוקמאַשין, נישט צו דער אָפּאָזיציע, האָט אונז בוכאַרין באַשאָנקען מיט אַ פאַנטאַסטיש בילד פון אַ טערמידאָרישער פאַרשווערונג. אָבער נישט בוכאַרינס ביליקע פאַנטאַזיעס ווילן מיר, נאָר — פאַקטן. קיין פאַקטן זענען אָבער נישטאָ. דעריבער איז דאָס אַריינפירן דידאָזיקע אַלע פראַגעס אין דער דיסקוסיע וועגן דער אָפּאָזיציע נישט מער ווי אַ הינטערגאַנג. זייער אכזריות און אומערלעכקייט האָבן דערגרייכט די שטופע פון פאַרברעכערישער בגידה. אַלע דאָקו-

מענטן, וועלכע מענשינסקי האָט דורכגעלייענט ריידן אומצוויידייטיק קעגן איצטיקן פּאָליטישן קורס — מען דאַרף זיי בלויז באַלויכטן דורך אַ מאַרקסיסטישן אַנאַליז. אָבער איך האָב נישט קיין צייט אויף דעם. איך קען בלויז אויפהויבן די עיקרדיקע פראַגע: ווי אַזוי און פאַרוואָס האט די אין איצטיקן מאָמענט הערשנדיקע גרופּע געהאַלטן פאַר נויטיק אָפּצונאַרן די פּאַרטיי, אויסגעבנדיק אַן אַגענט פון ג. פּ. או. פאַר א וורַאנגעלאָפיציר, צרויסרייסנדיק דידאָזיקע ברוכשטיקער פון אַ נישטפאַרענדיקטער אויספאָרשונג פון צוזאַמענהאַנג, כדי צו באַאומרואיקן די פּאַרטיי דורך דער פאַלשער ידיעה וועגן אַ פאַרבינדונג פון דער אָפּאָזיציע מיט אַ קאָנטררעוואָלוציאָנערער אָרגאַניזאַציע? פונוואַנען נעמט זיך דאָס אַלץ? ווהין דאַרף דאָס פירן? בלויז דידאָזיקע פראַגע האָט אַ פּאָליטישע באַדייטונג. אלדאָס אַנדערע גייט אונז אָן ערשט אין דער צווייטער אָדער דריטער ליניע.

אָבער צוערשט א פּאָר ווערטער וועגן דעם „טראָצקיזם". יעדער אָפּאָרטוניסט פּרובירט צוצודעקן זיין ערוה מיטן דאָזיקן וואָרט. די פעלשונגספאַבריק ארבעט טאָג ווי נאַכט אין צוויי שיכטן, כדי צו פאַבריצירן „טראָצקיזם". נישט לאַנג צוריק האב איך וועגן דער דאָזיקער טעמע געשריבן אַ בריוו צו דער ביוראָ פאַר פּאַרטייגעשיכטע. ער האט אנטהאַלטן העכער פופציק ציטאַטן און דאָקומענטן, וואס האָבן דעמאַסקירט די איצט-הערשנדיקע טעאָרעטישע און היסטאָרישע שולע פון פעלשן, פאַרדרייען און אויסבאַהאַלטן פאַקטן און דאָקומענטן און פון פאַרקריפּלען לעבינס לערע — און אַלץ אין נאָמען פון אַזויגערופענעם קאַמף קעגן „טראָצקיזם". איך האָב פאַרלאַנגט, אַז מיין בריוו זאָל פאָרגעלייענט ווערן די מיטגלידער אין אַ פּלענאַר-זיצונג. דאָס איז נישט געשען, הגם מיין בריוו איז כמעט דורך-און-דורך באַשטאַנען פון דאָקומענטן און ציטאַטן. איך שיק אים אין דער דיסקוסיע-אָפּטיילונג פון דער „פּראַוודאַ", הגם איך בין זיכער, אַז אויך דאָרט וועלן זיי אים אויסבאַהאַלטן פון דער פּאַרטיי, ווייל די פאַקטן און דאָקומענטן, וועלכע איך לייג ביי, זענען צו פאַרניכטנדיק פאר סטאַלינס שולע.

אין אונזער יולידערקלערונג פון פאַרגאַנגענעם יאָר האָבן מיר מיט פולשטענדיקער גענויקייט פאָרויסגעזאָגט אַלע שטופּעס, וועלכע עס וועט דורכמאַכן די צעשטערונג פון דער לעניניסטישער פאַרטייפירונג, און אויך איר צייטווייליקע פאַרבייטונג דורך אַ סטאַליניסטישער פירערשאַפט. איך זאָג, דורך אַ צייטווייליקער פאַרבייטונג, ווייל וואָס מער „נצחונות” עס געווינט די איצט-הערשנדיקע גרופּע, אַלץ שוואַכער וועט זי ווערן. צו אונזער יוליפּאָראויסזאָגונג פון פאַרגאַנגענעם יאָר קענען מיר נאָר צוגעבן פאָלגנדיקן אויספיר: סטאַלינס איצטיקער נצחון אין דער אָרגאַניזאַציע וועט ברענגען מיט זיך זיין פּאָליטישן צוזאַמענבראָך. דערדאָזיקער איז לחלוטין אומפאַרמייד׳ עך; און ער וועט זיך אָנהויבן תיכף — גראָד צוליב די רעזולטאַטן פון סטאַלינס רעזשים. די עיקרדיקע אויפגאַבע פון דער אָפּאָזיציע וועט טאַקע באַשטיין אין דעם, אַכטונג צו געבן, אַז די רעזולטאַטן פון דער שעדלעכער פּאָליטיק פון דער איצטיקער פירונג פון אונזער פאַרטיי ביי איר פאַרבינדונג מיט די מאַסן זאָלן ברענגען וואָס קלענערע פאַרלוסטן.

זיי ווילן אונז באַזייטיקן פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט. מיר גיבן צו, אַז דערדאָזיקער שריט שטייט אין פולן הסכם מיט דער איצטיקער פּאָליטיק ביי דער איצטיקער שטופּע פון איר אַנטוויקלונג אָדער ריכטיקער פון איר ירידה. דידאָזיקע הערשנדיקע גרופּע, וואָס פאַרטרייבט פון דער פאַרטיי הונדערטער און טויזנטער פון אירע בעסטע מיטגלידער, פון אירע שטאַנדהאַפטיקסטע אַרבעטער-באָלשעוויקעס—דידאָזיקע ביוראָקראַטישע קליקע, וואָס דערוועגט זיך אויסצושליסן אַזעלכע באָלשעוויקעס ווי מראַשקאָווסקי, סערעבריאַקאָוו, פּרעאָבראַזשענסקי, שאַראָוו און סאַרקיס, חברים, וואָס קענען אַליין שאַפן אַ פאַרטיי-סעקרעטאַריאַט, אַן אומענדלעך-מער איינפלוסרייכן, טיכטיקן, לעניניסטישן ווי דער איצטיקער סעקרעטאַריאַט — דידאָזיקע סטאַלין-בוכאַרינקליקע, וועלכע האַלט געפאַנגען אין דער געהיימער תפיסה פון ג. פ. או. איבערגעגעבענע און ווונדערלעכע מענער ווי נעכאַיעוו, שטיקגאָלד, וואַסיליעוו, שמידט, פישעלעוו און אַ סך אַנדערע, — דידאָזיקע באַאַמטן-גרופּע, וואָס האַלט זיך איין אויף זייערע פלעצער אין דער שפּיץ דורך געוואַלט, דורך דערשטיקן

דעם פאַרטייאישן דענקען, דורך צעטרייסלען דעם פּראָלעטאַרישן אַוואַנגאַרד נישט נאָר אין רוסלאַנד, נאָר אין דער גאַנצער וועלט — דידאָזיקע דורך-און-דורך אָפּאָרטוניסטישע כנופיה, וואָס ביי איר ווײדל מאַרשירן אין דידאָזיקע לעצטע יאָרן טשאַנג-קאַי-שעק, פענג יושטשאַנג, וואַן טין-ווי, פורצעל, היקס, בען טילעט, די קוזינענס, די שמעראַלס, די פעפּערס, די היינץ-נוימאַנס, די ראַפּיסעס, די מאַרטינאָווס, די קאָנדראַטיעווס און אוסטריאַלאָווס, — דידאָזיקע געזעלשאַפט קען נישט פאַרטראָגן אונזער אָנוועזנהייט אין צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט אַפילו אַ חודש פאַרן פאַרטייקאָנגרעס. מיר פאַרשטייען דאָס.

אכזריות און אומערלעכקייט גייען האַנט ביי האַנט מיט פּחדנות. זיי האָבן פאַרטייעט אונזער פּראָגראַם — אָדער ריכטיקער, זיי האָבן זיך באַמיט זי צו פאַרטייען. וואָס באַדייט די מורא פאַר אַ פּראָגראַם? יעדער איינער ווייס דאָס: מורא פאַר אַ פּראָגראַם איז מורא פאַר די מאַסן.

מיר האָבן זיי דעם אַכטן סעפּטעמבער מודיע געווען, אַז נישט געקוקט אויף אַלע באַפעלן, וועלן מיר דאָך אונזער פּראָגראַם ברענגען פאַרן פאָרום פון דער פאַרטיי. מיר האָבן דאָס אָנגעהויבן און מיר וועלן דאָס אונטערגענומענע דערפירן ביז צום סוף. די חברים מראַשקאָווסקי, פּישעלעוו און אַלע אַנדערע, וועלכע האָבן אונזער פּראָגראַם געדרוקט און פאַרטיילט, האָבן געהאַנדלט און האַנדלען אויך איצט נאָך אין פולער סאָלידאַריטעט מיט אונז. אַלס אָפּאָזיציאָנעלע מיטגלידער פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט און פון דער צענטראַלער קאָנטראָל-קאָמיסיע נעמען מיר אויף זיך די פולע אחריות פאַר זייער האַנדלען סיי אין פּאָליטישער הינזיכט סיי פאַר דער אָרגאַניזאַציע.

די אכזריות און אומערלעכקייט, וועגן וועלכער לענין האָט געשריבן, זענען מער נישט קיין סימנים פון אַ באַשטימטער פּערזענלעכקייט. זיי זענען כאַראַקטער-אייגנשאַפטן פון דער הערשנדיקער גרופּע, סיי אין זייער אייגנטלעכער פּאָליטיק, סיי אין זייער אָנפירונג מיט דער אָרגאַניזאַציע. עס האַנדלט זיך נישט מער וועגן דער פראַגע פון אויסערלעכע מאַניערן. די עיקרדיקע אייגנשאַפט פון אונזער איצטיקער אָנפירערשאַפט

אין דער גלויבן אין דער אַלמעכטיקייט פון געוואַלט־מעטאָדן — אַפילו לגבי דער אייגענער פּאַרטיי. פון דער אָקטאָבער רעוואָלוציע האָט די פּאַרטיי געירשנט אַ שטאַרקע סיסטעם פון צוואַנגס־מיטלען, און וועלכע עס איז אוממעגלעך זיך פאָרצושטעלן די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט. דער ברענפּונקט פון דער דאָזיקער דיקטאַטור איז געווען דער צענטראַלער אויספירקאָמיטעט פון אונזער פּאַרטיי. אין לענינס צייטן — ביי אַ לעניניסטישן צענטראַל־קאָמיטעט — איז די אָרגאַניזאַציע־סיסטעם פון דער פּאַרטיי געווען אונטערגעוואָרפן אַן אינטערנאַציאָנאַל־איינגעשטעלטער, רעוואָלוציאָנערער קלאַסנפּאָליטיק. עס איז אמת, אַז פון ערשטן טאָג אָן זינט סטאַלין איז אויסגעוויילט געוואָרן אַלס גענעראַלסעקרעטאַר, האָט ער לענינען פאַרשאַפט זאָרג. „דער דאָזיקער קוכער וועט אונז דערלאַנגען אַ געפּעפּערטע געקעכטס!" האָט לענין געזאָגט צו פאַרטרויטע חברים אין דער צייט פון צענטן קאָנגרעס. אָבער אונטער לענינס פירערשאַפט, אונטער אַ לעניניסטישן שטאַב אין פּאָליטישן ביוראָ, האָט דער גענעראַלסעקרעטאַר געשפּילט אַ לפי־ערכדיק צווייטראַנגיקע ראָלע. די סיטואַציע האָט זיך גענומען פאַרענדערן פון דעם טאָג אָן, ווען לענין איז קראַנק געוואָרן. דער אויסוואַל פון פירערס דורכן סעקרעטאַריאַט, דאָס באַזעצן פאַראַנטוואָרטלעכע אַמטן מיט סטאַליניסטן איז געוואָרן אַ באַזונדער געשעפט, וואָס האָט מער גאָרנישט געהאַט צו טאָן מיט די שטאַנדפּונקטן פון אונזער פּאָליטיק. דאָס איז דער גרונד, פאַרוואָס לענין האָט געגעבן דער פּאַרטיי זיין לעצטע עצה, ווען ער האָט דערפילט די מעגלעכקייט פון זיין טויט: באַזייטיקט סטאַלינען, ער וועט פירן די פּאַרטיי צו צעשפּליטערונג און רויִן.

די פּאַרטיי האָט זיך נישט דערוווּסט רעכטצייטיק פון דער דאָזיקער עצה, אַ דורכגעזיפּטע ביוראָקראַטיע האָט נישט דערלאָזט פאַרעפנטלעכן דעם בריוו. די פאָלגן דערפון זעען מיר איצט אין זייער גאַנצן פאַרנעם. די הערשנדיקע גרופּע גלויבט, אַז מיט געוואַלטמיטלען וועט זי אַלץ קענען דערגרייכן. דאָס איז אַ טיפער טעות. געוואַלט קען שפּילן אַן אומגעהויערע ראָלע בעת אַ רעוואָלוציע, אָבער נאָר ביי איין

תנאי — ווען זי בלייבט אונטערגעוואָרפן אַן ערלעכער קלאַסנ-פּאָליטיק. די אָנווענדונג פון געוואַלט מצד די באָלשעוויקעס קעגן דער בורזשואַזיע, קעגן די מענשעוויקעס, קעגן די סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן, ווי דאָס איז פאָרגעקומען ביי באַשטימטע היסטאָרישע באַדינגונגען, האָט געפירט צו ריזיקע רעזולטאַטן. אָבער קערענסקיס און צערעטעליס געוואַלטמעשים קעגן די באָלשעוויקעס האָבן בלויז צוגעאיילט דעם צוזאַמענברוך פון קאָמפּראָמיסן-רעזשים. אָבער די איצט הערשנדיקע גרופּע באַנוצט פאַרשיקונג, אַרעסטן און אַרבעטס-אָפּנעמונג אַלס אונטערדריקונגס-און אָפּשרעק-מיטל קעגן זייער אייגענער פאַרטיי. דער אַרבעטער-מיטגליד האָט מורא אַרויסצוזאָגן זיינע געדאַנקען אין זיין אייגענעם פאַרטיי-לאָקאַל. ער האָט מורא צו שטימען לויט זיין געוויסן. אונזער פאַרטיי, וואָס איז כלומרשט דער העכסטער אויסדרוק פון דער דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט, ווערט טעראָריזירט פון אַ ביוראָקראַטיע-דיקטאַטור. אָבער אין דער צייט, וואָס זיי טעראָריזירן די פאַרטיי, פאַרמינערן זיי איר פעאיקייט צו האַלטן אין מורא די שונאים פון פּראָלעטאַריאַט.

אָבער אַן אָרגאַניזאַציע-אָנפירונג פירט נישט קיין לעבן, וואָס איז אומאָפּהענגיק פון אַלעם אַנדערן, אין דער פאַרטיי-אָנפירונג געפינט איר אויסדרוק דער גאַנצער פּאָליטישער קורס פון דער פאַרטיי. דערדאָזיקער פּאָליטישער קורס האָט אין די לעצטע יאָרן זיך געוואַקלט אַהין און אַהער — זיין קלאַסנ-האַרץ און זיין טרייבקראַפט האָבן זיך געוואַקלט פון לינקס אויף רעכטס, פון די פּראָלעטאַריער צו די קליינבירגער, פון נישט-קוואַליפיצירטן אַרבעטער צום ספּעץ, פון געוויינלעכן פאַרטיי-מיטגליד צום פונקציאָנער, פון לאַנדאַרבעטער און קליינ-פויער צום „קולאַק”, צום רייכן פויער, פון שאַנכאַי-קולי צו טשאַנג קאַי-שעק, פון כינעזישן פויער צום בירגערלעכן גענעראַל, פון די ענגלישע פּראָלעטאַריער צו פורצעלן, היקסן און דער גענעראַלקאָמיסיע — און אַזוי אָן אַ סוף ווייטער. אין דעם ליגט דער וועזן פון סטאַליניזם.

אויפן ערשטן בליק דאַכט זיך אַפילו, אַז דער סטאַלינ-קורס איז אַרויס מיט אַ פולשטענדיקן נצחון. די סטאַלינפּאַרטיי, קען זיך דאַכטן, טיילט אויס אירע קלעפּ אויף לינקס

(אין מאָסקווע און לענינגראַד) און אויך אויף רעכטס (אין צפון-קאַווקאַז). אין דער אמתן אָבער באַוועגט זיך פּאָראויס די גאַנצע פּאָליטיק פון דערדאָזיקער צענטריסטישער פּאַרטיי אַליין אויך אונטער די קלעפּ פון צוויי בייטשן — איין בייטש פון רעכטס און איינער פון לינקס. דידאָזיקע ביוראָקראַטישע, צענטריסטישע פּאַרטיי, וואָס פאַרמאָגט נישט קיין שום קלאַסן-באַזיס, וואַקלט זיך צווישן צוויי קלאַסן־ליניעס מיט דעם פּלאַן, זיך אַריבערצוגנבענען פון דעם פּראָלעטאַרישן קורס צום קליינ-בירגערלעכן. זי טוט דאָס אָבער נישט אין אַ דירעקטער ליניע, נאָר אין שאַרפע זיגזאַגוואַקלענישן.

אַ סך פון דידאָזיקע זיגזאַגבאַוועגונגען האָבן מיר געהאַט אין דער פאַרגאַנגענהייט. באַזונדערס שאַרף און אויפפאַלנדיק איז געווען די פאַרברייטערונג פון די וואָלרעכט אונטערן דרוק פון די „קולאַקעס" (אַ בייטשקלאַפּ פון רעכטס) און דערנאָך די אַנולירונג פון דערדאָזיקער פאַראָרדענונג אונטערן דרוק פון דער אָפּאָזיציע (אַ קלאַפּ פון לינקס). מיר האָבן אַ סך פון די-דאָזיקע זיגזאַגבאַוועגונגען געזען אויף די געביטן פון אַרבעטער-געזעצגעבונג, פון לוינפּאָליטיק, פון שטייערפּאָליטיק, פון דער פּאָליטיק קעגן דעם פּריוואַט-אייגנטום און אַז. וו. אָבער אין אַלגעמיין האָט דער קורס כסדר אָפּגעוויכן אויף רעכטס.

דער לעצטער מאַניפעסט איז אָן שום ספק אַ זיגזאַגבאַוועגונג אויף לינקס. אָבער מיר וועלן קיין איין מאָמענט נישט צומאַכן די אויגן אויפן פאַקט, אַז דידאָזיקע זיגזאַגבאַוועגונג ענדערט נישט אויף דאָס מינדסטע דעם אַלגעמיינעם פּאָליטישן קורס און אַז אין דער אמתן וועט זי צואיילן — און טאַקע אין דער גאָר נאָענטער צוקונפט — דעם וואָרף פון הערשנדיקן צענטער אויף רעכטס.

דער היינטיקער געשריי וועגן אַ „פאַרשטאַרקטער אַטאַקע" אויף די „קולאַקעס" — אויף דיזעלבע „קולאַקעס", צו וועלכע זיי האָבן נאָך נעכטן געשריגן: „באַרייכערט זיך!" — קען נישט ענדערן די אַלגעמיינע ריכטונג. יאָריערלעכע יובילעאומס-הבטחות בנוגע דעם זיבנשעהדיקן אַרבעטסטאָג קענען זיי אויך נישט ענדערן. די פּאָליטישע ריכטונג פון דער איצטיקער פּי-רערשאַפט ווערט נישט באַשטימט דורך דידאָזיקע פאַראיינצלטע

ספעקולאַטיווע זשעסטן, נאָר דורך דער סוויטע, וואָס דידאָזיקע פירערשאַפט האָט פאַרזאַמלט אַרום זיך אין איר קאַמף קעגן דער אָפּאָזיציע. דורך סטאַלינס סיסטעם, דורך סטאַלינס הער־שאַפט זענען איצט די כחות, וואָס דריקן צו דער ערד דעם פּראָלעטאַרישן פּאַרקעמפער: דער ביוראָקראַט, דער אַרבעטס־עקספּלואַטאַטאָר, דער פאַרוואַלטער, דער אינדוסטריע/ער גע־שעפטספירער, דער נייער פּריוואַטקאַפּיטאַליסט, די פּריווילעגיר־טע אינטעליגענץ אין שטאָט און דאָרף — דידאָזיקע אַלע עלעמענטן, וועלכע הויבן אָן פאַרצושטעלן דעם „קולאַק" אַלס מוסטער פאַרן אַרבעטנדיקן מענטשן, און זיי זאָגן אים: „פאַרגעס נישט, מיין פריינט, עס איז איצט נישט מער 1918".

נישט דער זשעסט, וואָס איז געווענדט אויף לינקס, אַנט־שיידט, נאָר דער פּרינציפּיעלער פּאָליטישער קורס. עס אַנט־שיידט דער אויסוואַל פון זייערע קאָלעגן. עס אַנטשיידט דער אָנפירנדיקער שטאַב. די סאָציאַלע באַזע. זיי קענען נישט אונ־טערדריקן די שטימע פון אַרבעטער און גלייכצייטיק אָנגרייפן דעם קולאַק. דידאָזיקע צוויי זאַכן קאָנען נישט גיין האַנט ביי האַנט. זייער כסדרדיקער שטרעבן אויף לינקס וועט זיך גלייך אָנשטויסן אויף אַן עקשנותדיקער אָפּאָזיציע אין די רייען פון זייער אייגענער מאַיאָריטעט, ווי נאָר זיי וועלן אים פּרוּוון פאַר־קערפּערן אין דערווירקלעכקייט. היינט זאָגן: „באַרייכערט זיך!" און מאָרגן: „נידער מיטן „קולאַק"!", איז פאַר פּער־זאָנען ווי בוכאַרין זייער לייכט. ער טונקט איין זיין פעדער און איז שוין פאַרטיק. ער האָט גאָרנישט וואָס צו פאַרלירן. אָבער דער קולאַק, דער געשעפטסאונטערנעמער, דער מעכטיקער ביוראָקראַט, דער ספּעץ — זיי קוקן אויף דעם גאַנץ אַנדערש. דידאָזיקע לייט האָבן נישט קיין פאַרשטענדעניש פאַר פּלוצ־לונגע זייטנשפּרונגען און יאָרפּייערונגען. זיי וועלן אָבער וויסן צו זאָגן זייער וואָרט.

חבר טאָמסקי, דער פירער פון די פּראָפעסיאָנעלע פאַראיי־נען, וועלכער געפינט זיך אין אַן ערגערער לאַגע ווי יעדער אַנדערער, איז אַרויסגעטראָטן אין שאַרפער אָפּאָזיציע קעגן דעם נייעם רוק אויף רעכטס. טאָמסקי ווייס גוט וועגן דעם.

וואָס די אַרבעטער אין די פּראָפ. פאַראייגען וועלן פרעגן. ער וועט זיין דער־יעניקער, וועלכער דאַרף געבן אַן ענטפער. מאָרגן וועלן די אַרבעטער פאָדערן פון טאָמסקין, ער זאָל ענדלעך אָפּהאַלטן דאָסדאָזיקע אָפּווייכן אויף רעכטס און זיך איינשטעלן פאַרן קורס אויף לינקס, וואָס ווערט אָנגעזאָגט אין לעצטן מאַניפעסט. דאָס איז די סיבה פאַרן אומפאַרמיידלעכן קאַמף אין רעגירנדיקן בלאָק גופא. אין אונזער רעכטן פליגל איז דאָ איין טענדענץ צו דער זייט פון אינדוסטריעלן אונטערנעמער און איינע — צו דער זייט פון די פּראָפ. פאַראייגען. א צייטלאַנג אַרבעטן זיי צוזאַמען, ווי דאָס איז אָפט געשען אין דער געשיכטע פון דער אַרבעטערבאַוועגונג. אָבער דערדאָזיקער יובילעאום־מאַניפעסט פאַר א רוק אויף לינקס שלאָגט אַריין אַ קלין צווישן די אונטערנעמער און די פּראָפ. פאַראיינסמיטגלידער. דער ביוראָקראַט פון באַרוף, וואָס וואַקלט זיך צווישן זיי אַהער און אַהין, וועט פאַרלירן זייער אונטערשטיצונג.

דערדאָזיקער יובילעאום־מאַניפעסט איז פון איין זייט אַ גאַנץ אומצווייפלהאַפטע און פייערלעכע אָנערקענונג, אַז די מיינונגען פון דער אָפּאָזיציע וועגן אַלע טיפערע פּראָבלעמען פון אונזער שטאָט־ און דאָרפלעבן זענען ריכטיק. פון דער צווייטער זייט איז דאָס אַ פּאָליטישע זעלבסטפאַראורטיילונג פון דער הערשנדיקער גרופּע, די אָנערקענונג פון איר אייגענעם באַנקראָט. דאָס איז אַ ווידוי אין ווערטער פון מענטשן, וואָס זענען נישט בכח צו ווייזן עפּעס־וואָס אין מעשים. דערדאָזיקער יובילעאום־מאַניפעסט וועט דעם פּאָליטישן צוזאַמענברוך פון איצטיקן קורס נישט אויפהאַלטן, נאָר אים צואיילן.

דער רעושים פון אונטערדריקן די פּאַרטיי פליסט אומפאַרמיידלעך אַרויס פון דער גאַנצער פּאָליטיק פון דערדאָזיקער פירערשאַפט. הינטערן רוקן פון די עקסטרעמע ביוראָקראַטן שטייט די דערוואַכנדיקע אינערלעכע בורזשואַזיע, און הינטער איר רוקן — די וועלט־בורזשואַזיע. דידאָזיקע אַלע כחות דריקן אויף דעם פּראָלעטאַרישן פּאָרקעמפער און שטערן אים אויפצוהויבן זיין קאָפּ אָדער אויפצומאַכן דאָס מויל. וואָס מער די פּאָליטיק פון צענטראַלן אוי־ספיר־קאָמיטעט ווייכט אָפּ פון וועג פון פּראָלעטאַרישן קלאַס, אַלץ מער איז זי געצוווּנגען אַרויס-

צוצווינגען אויפֿן פּראָלעטאַריער דידאָזיקע פּאָליטיק מיט אונ-טערדריקונגס-מעטאָדן. דאָס איז די עיקרדיקע סיבה פֿון דער איצטיקער אומדערטרעגלעכער לאַגע אין דער פּאַרטיי־אָנפֿירונג.

אויב די מאַרטינאָווס, שמעראַלס, ראַפּיסעס און פּעפּערס שפּילן אַ ראָלע אין דער אָנפֿירונג פֿון דער כינעזישער רע-וואָלוציע, און מראַשקאָווסקי, סערעבריאַקאָוו, פּרעאָבראַזשענסקי, שאַראָוו און סאַרקיס זענען אַרויסגעשטויסן פֿון דער פּאַרטיי דערפֿאַר, ווייל זיי דרוקן און פֿאַרשפּרייטן אַ באָלשעוויסטישע פּראָגראַם פֿאַר דעם קומענדיקן קאָנגרעס, טאָ טראָגן דידאָזיקע פֿאַקטן נישט נאָר אַן אינערלעך-פּאָליטישן כאַראַקטער. זיי זע-נען אַן אַלגעמיינער אויסדרוק פֿאַר דעם פֿאַרשווינדנדיקן קלאַסנ-קאַמפּכאַראַקטער פֿון אונזער פּאָליטיק. די וועלטבורזשואַזיע און די אינערלעכע בורזשואַזיע — דידאָזיקע לעצטע, נאַטירלעך, נישט אין אַזאַ אומפֿאַרשעמטער מאָס — דריקן געמיינזאַם קעגן דער דיקטאַטור פֿון פּראָלעטאַריאַט און זיינע פּראָלעטאַרישע פּאָרקעמפּער, און דעמדאָזיקן טאָפּלטן דרוק מוז מען גלייכצייטיק שטעלן אַ ווידערשטאַנד. אָבער די־יעניקע עלעמענטן פֿון אַרבעטנדיקן קלאַס און פֿון דער פּאַרטיי, וועלכע האָבן צוערשט געפֿילט די אָנקומענדיקע געפֿאַר און וועגן איר גערעדט — די אמתע רעוואָלוציאָנערע, אַנטשלאָסענע, ווייטבליקנדיקע און אומ-בויגזאַמע פּאָרקעמפּער פֿון אַרבעטערקלאַס — זיי בילדן היינט די רייען פֿון דער אָפּאָזיציע. דידאָזיקע רייען פּילן זיך אָן סיי אין אונזער פּאַרטיי, סיי אין אינטערנאַציאָנאַל. פֿאַקטן און געשעענישן פֿון געוואַלטיקער באַדייטונג באַפֿעסטיקן די שטע-לונג, וועלכע מיר האָבן פֿאַרנומען. זייערע באַדריקונגען פֿאַר-שטאַרקן אונזערע רייען, זיי געווינען פֿאַר אונז די בעסטע פֿון די „אַלטע“ אין דער פּאַרטיי, זיי האַרטעווען די יונגע און זאַמלען די עכטע באָלשעוויקעס צווישן זיי אַרום דער אָפּאָזי-ציע. די אָפּאָזיציע־פּערזאָנען, וועלכע זיי האָבן אויסגעשלאָסן פֿון דער פּאַרטיי, זענען באמת די בעסטע פּאַרטיי־מיטגלידער. אָבער די אַנדערע, די שולדיקע אין די אויסשליסונגען און אַרעסטן בילדן נאָר — אויב זיי ווייסן דאָס אפֿילו נישט און פֿאַרשטייען דאָס נישט — די אינסטרומענטן, אַדאַנק וועלכע די אַנדערע קלאַסן שפּאַרן אָפּ אויף צוריק דעם פּראָלעטאַריאַט.

דורכדעם, וואָס די הערשנדיקע גרופּע פּרובירט אַריינצודעפּטשען אונזער פּראָגראַם אין בלאָטע, פירט זי נאָר אויס דעם סאָציאַלן געבאָט פון אוסטריאַלאָוו און פון דער ווידעראויפלעבנדיקער קליינער און מיטעלער בורזשואַזיע. אין קעגנזאַץ צו דער אויסשטאַרבנדיקער אַלטער עמיגראַנטן-בורזשואַזיע שטרעבט נישט אוסטריאַלאָוו, דער טיכטיקער, ווייטבליקנדיקער פּאָליטיקער פון דער נייער בורזשואַזיע, צו דער קאָנטררעוואָלוציע, אָדער צו וועלכע נישט איז אומרוען. ער וויל נישט אַריבערשפּרינגען קיין שום שטופּעס. די נאָנטסטע שטופּע איז פאַר אוסטריאַלאָוון דער סטאַלינקורס. אוסטריאַלאָוו דופנט גאַנץ אָפן אויף סטאַלינס שפּיל. אוסטריאַלאָוו פאַרלאַנגט פון סטאַלינען, ער זאָל באַזייטיקן די אָפּאָזיציע, און ווען סטאַלין שליסט אויס און אַרעסטירט די מיטגלידער פון דער אָפּאָזיציע און באַשולדיקט זיי אין אַ טערמידאָרישער פאַרשווערונג און אין אַ מיליטערפאַרשווערונג מיט אַ וראַנגעלאָפיציר — דערפילט ער אוסטריאַלאָווס באַפעלן.

די אוממיטלבאַרע אויפגאַבע, וועלכע סטאַלין האָט זיך געשטעלט, איז די צעשפּליטערונג פון דער פּאַרטיי, די באַזייטיקונג פון דער אָפּאָזיציע, דאָס צוגעווינען די פּאַרטיי צו דער מעטאָדע פון עקזעקוציעס. פאַשיסטישע באַנדעס פון אויספייפער, פויסטשלעגער, דאָס וואַרפן מיט ביכער און שטיינער, די תפיסהקראַטעס — דאָ איז דער סטאַלין-רעזשים געבליבן שטיין אַ ווײַלע אויף זיין וועג, אָבער די ריכטונג איז אָנגעצייכנט. צוואָס זאָלן די יאַראָסלאַווסקיס, שווערניקס, גאָלאָשקינס און אַנדערע זיך אַריינלאָזן אין ערלעכע דיסקוסיעס מיט דער אָפּאָזיציע וועגן רעגירונגס-סטאַטיסטיקעס, ווען זיי קענען פשוט וואַרפן אַ שווערן באַנד פון דידאָזיקע סטאַטיסטיקעס אין אָפּאָזיציאָנערס קאָפּ? דער סטאַלינזם געפינט אין אַזאַ אַקט זיין אומפאַרשעמטסטן אויסדרוק און שטעלט זיך נישט אָפּ פאַר קיין שום כוליגאַניזם. און מיר חזרן איבער: די דאָזיקע פאַשיסטישע מעטאָדן זענען נאָר אַ בלינדע און אומבאַוווסטע דערפילונג פון סאָציאַלע באַפעלן מצד אַנדערע קלאַסן. דער ציל איז: אויסצושליסן די אָפּאָזיציע-מיטגלידער און אויבמעגלעך זיי באַזייטיקן דורך עקזעקוציעס. שוין איצט קען מען

הערן שטימעס: „מיר וועלן טויזנט אויסשליסן און הונדערט דערשיסן, דאַן וועלן מיר האָבן שלום אין דער פּאַרטיי”. דאָס זענען שטימעס פון נישטיקע, פּחדנותדיקע און פונדעסטוועגן אויך טייוולאָניש-פאַרבלענדעטע מענטשן. דאָס איז די שטימע פון טערמידאָר. די ערגסטע עלעמענטן, פאַרדאָרבן דורך מאַכט, געבלענדט דורך ביוראָקראַטישער שנאה, גרייטן צו מיט דער גאַנצער קראַפט דעם טערמידאָר, דעם טאָג פון דער רעוואָלוציעס פאַרניכטונג. זיי דאַרפן האָבן דערצו צוויי פּאַרטייען. אָבער זייערע אַלע געוואַלט-מעשים וועלן צעשמעטערט ווערן דורך דער מאַכט פון אַן ערלעכן פּאָליטישן קורס. אין דער פאַרשאַרפטע צו אַזאַ קורס וועט דער רעוואָלוציאָנערער מוט פון די אָפּאָזיציאָנעלע רייען שטיין אומדערשיטערט פעסט. סטאַלין האָט נישט שאַפן קיין צוויי פּאַרטייען. מיר זאָגן אָפן צו דער פּאַרטיי: די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט איז אין געפאַר. און מיר זענען איבערצייגט אין דעם, אַז די פּאַרטיי, אין איר פּראָלעטאַרישן קערן, וועט אונז הערן, פאַרשטיין און זיך אַנטקעגנשטעלן דער געפאַר. די פּאַרטיי איז שוין טיף דערשיטערט. מאָרגן וועט זי אויפגערודערט זיין ביז צו די טיפסטע טיפענישן אירע.

הינטער די עטלעכע פאַר טויזנט מאַן אין די אמתע רייען פון דער אָפּאָזיציע, קומט אַ צווייטע און אַ דריטע רייע פון אַזעלכע, וועלכע זענען געטריי דער אָפּאָזיציע, און הינטער זיי — נאָך אַ ברייטערע שיכט פון אַרבעטער-מאַסן, וועלכע האָבן שוין אָנגעהויבן צו הערן אונזער שטימע און קערן זיך אין אונזער ריכטונג. דערדאָזיקער פּראָצעס קען נישט אומגעדרייט ווערן אויף צוריק. די אַרבעטער, וועלכע געפינען זיך נישט אין דער פּאַרטיי, האָבן נישט געגלויבט די ליגנס און רכילותן קעגן אונז. זיין באַרעכטיקטע אומצופרידנקייט מיטן וווקס פון ביוראָקראַטיזם און אונטערדריקונג האָט דער אַרבעטנדיקער קלאַס פון לענינגראַד בולט אויסגעדריקט אין זיין דעמאָנסטראַציע פון 17-טן אָקטאָבער. דער פּראָלעטאַריאַט שטייט אומדערשיטערלעך פאַר דער ראַטנמאַכט, אָבער ער פאָדערט אַן אַנדער פּאָליטיק און ער וועט זי אומבאַדינגט דורכפירן. סטאַלינס סיסטעם איז קעגן דעם מאַכטלאָז. וואָס ברוּ-

טאַלער עס זענען זיינע אונטערדריקונגס מיטלען, אַלץ שטאַר-
קער ווערט דער אויטאָריטעט פון דער אָפּאָזיציע אין די אויגן
פון די איינפאַכע פאַרטיימיטגלידער און פון אַרבעטער-קלאַס
אין אַלגעמיין. פאַר יעדע הונדערט אָפּאָזיציאָנערן, וועלכע זיי
פאַרשטויסן פון דער פאַרטיי, וועלן טויזנט נייע אַריינדרינגען
אין דער פאַרטיי. דער אויסגעשלאָסענער אָפּאָזיציאָנער פילט
זיך נאָך אַלץ אַלס פאַרטיימיטגליד און בלייבט אַלס אַזעלכער.
זיי קענען ביים עכטן באָלשעוויסטישן לעניניסט אַרויסרייסן
מיט געוואַלט די פאַרטייקאַרטע פון דער האַנט, זיי קענען אים
אויף אַ צייט לאַנג באַרויבן פון זיינע פאַרטיירעכט. ער וועט
אָבער קיינמאָל זיך נישט אָפּזאָגן פון זיינע פאַרטייפליכטן.
ווען יאַנסאָן האָט געפרעגט מראַשקאָווסקין אויף דער זיצונג
פון דער צענטראַלער קאָנטראָל-קאָמיסיע, וואָס ער וואָלט געטאָן, ווען
מען וואָלט אים אויסגעשלאָסן פון דער פאַרטיי, האָט חבר
מראַשקאָווסקי געענטפערט: „איך וואָלט אָנגעכאַפּט דעם רודער
און געבליבן ביים אַלטן קורס”. מיר שטייען ביים רודער פון
באָלשעוויזם, עס וועט זיי נישט געלינגען אונז אָפּצורייסן פון
אים. מיר האַלטן אים אויך ווייטער פעסט. זיי וועלן אונז
נישט אָפּשניידן פון דעם אַרבעטנדיקן קלאַס. צו באַדריקונגען
זענען מיר געוווינט, מיר זענען אויך געוווינט צו קלעפּ. מיר
וועלן נישט איבערלאָזן די אָקטאָבער-רעוואָלוציע פאַר דער פּאָ-
ליטיק פון אַ סטאַלין, וואָס זיין גאַנצע פּראָגראַם קען אויס-
געדריקט ווערן אין פאָלגנדיקע עטלעכע ווערטער: אונטער-
דריקונג פון פּראָלעטאַרישן קערן, פאַרברידערונג מיט די קאָמ-
פּראָמיס-לייט פון אַלע לענדער, קאַפּיטולאַציע פאַר דער וועלט-
בורזשואַזיע.

זיי שליסן אונז אויס פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט פונקט
איין חודש פאַרן אָנהויב פון פאַרטייקאָנגרעס, וועלכן זיי האָבן שוין
פאַרוואַנדלט אין אַ נעבעכדיקן ווערקצייג פון דער סטאַלינ-
פאַרטיי. דער פופצנטער קאָנגרעס וועט כלומרשט זיין דער
העכסטער טריאומף פון זייער ביוראָקראַטישער סיסטעם. אין
דער אמתן וועט ער זיך אַרויסווייזן אַלס אַ צייכן פון זייער
פולשטענדיקער פּאָליטישער מפּלה. סטאַלינס נצחונות זענען די
נצחונות פון פרעמדע קלאַסנכּחות איבער די פּראָלעטאַרישע

פּאָרקעמפּער. די מפּלות פון דער פּאַרטיי, וועלכע ווערט אָנגעפירט דורך סטאַלינען, זענען מפּלות פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור. די פּאַרטיי פילט דאָס שוין. מיר וועלן העלפן, אַז דאָס זאָל ווייטער ווערן פאַרשטאַנען. די פּראָגראַם פון דער אָפּאָזיציע ,יגט אויפן טיש פון דער פּאַרטיי. נאָכן פופצנטן קאָנגרעס וועט די אָפּאָזיציע אין דער פּאַרטיי ווערן אומענדלעך שטאַרקער, ווי ביז איצט. די אָנקלאַג-רשימה פון ארבעטנדיקן קלאַס און פון דער פּאַרטיי שטייען אין סתירה צו סטאַלינס ביוראָקראַטישער אָנקלאַג-רשימה. דער פּראָלעטאַריאַט דענקט לאַנגזאַם, אָבער טיף. אונזער פּראָגראַם וועט צוויילן דעמדאָזיקן פּראָצעס. די אַנטשיידונג ליגט אין לעצטן סך-הכּל אין גאַנג, וועלכן עס נעמט אָן די פּאָליטיק, אָבער נישט אין די פויסטן פון די ביוראָקראַטן. שליסט אונז היינט אויס פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, ווי איר האָט נעכטן אויסגעשלאָסן פון דער פּאַרטיי סערעבריאַקאָוון און פּרעאָבראַזשענסקין, ווי איר האָט פּישע,עוון און אַנדערע אַריינגעוואָרפן אין תפיסה. אונזער פּראָגראַם וועט געפינען איר וועג. די אַרבעטער פון דער גאַנצער וועלט וועלן זיך פרעגן מיט טיפער באַזאָרגטקייט: „צוליב וועלכע טעמים אַרעסטירן און פאַרמשפּטן זיי אין צענטן יאָרטאָג פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע די בעסטע קעמפּער פון יענע טעג? ווער איז באַהאַלטן הינטער דעם אַלעם? וועלכער קלאַס? אפשר דער קלאַס, וואָס האָט געזיגט אין אָקטאָבער? אָדער אפשר דער קלאַס, וואָס מאַכט טעמפּ דעם אָקטאָבער-זיג און גראָבט אים אונטער?"

אפילו די אָפּגעשטאַנענסטע אַרבעטער פון אַלע לענדער וועלן אויפגערעגט ווערן דורך אונזערע פאַרפאָלגונגען און נעמען אין דער האַנט אַריין אונזער פּראָגראַם, כּדי אַליין צו דערגיין דעם אמת וועגן אייערע נידערטרעכטיקע רכילותן אין ענין פון ווראַנגעלאָפיציר און פון דער מיליטערישער פאַרשווערונג. אייערע פאַרפאָלגונגען, אויסשליסונגען, אַרעסטן וועלן מאַכן אונזער פּראָגראַם צום באַליבטסטן, געלייענטסטן און געשעצטסטן דאָקומענט פון דער אַרבעטערבאַוועגונג. שליסט אונז אויס. דעם זיג פון דער אָפּאָזיציע — דעם זיג פון דער רעוואָלוציאָנערער איינהייט פון אונזער פּאַרטיי און פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל וועט איר דורכדעם נישט אויפהאַלטן.

צווייטע טייל:

דער אמת וועגן דער לאַגע אין ראַטנרוסלאַנד

אלס הקדמה

אין זיין רעדע אויפן לעצטן פארטייקאָנגרעס, אין וועלכן ער האָט אָנטיילגענומען, האָט לענין געזאָגט: „מיר האָבן אַ יאָר צייט געהאַט אין אונזערע הענט די מלוכהמאַכט — צי האָט זיך אָבער די נייע ווירטשאַפטלעכע סיסטעם אַנטוויקלט אין דער ריכטונג צו אונזער ציל? ניין. עס איז נישט אָנגענעם זיך מודה צו זיין אין דעם, אָבער דאָס איז פאַקטיש אַזוי נישט געוועזן. ווי אַזוי־זשע איז געגאַנגען די אַנטוויקלונג? די מלוכהמאַשין גייט נישט אין דער ריכטונג, וואוהין מיר פירן זי, נאָר אין יענער, אין וועלכער עס פירן זי עפּעס פאַרבאָרגענע, אומגעזעצלעכע און גאָט ווייס פון־וואַנעט־זיך־דערנעמענדיקע שפּעקולאַנטן אָדער פּריוואַט־קאַפּיטאַליסטישע געשעפטסלייט. אַ מאַשין גייט נישט תמיד געננוי מיט איר וועג, זי גייט אַמאָל מיט אַ גאַנץ אַנדער וועג, ווי עס שטעלט זיך פאָר דער, וועלכער שטייט ביים רודער".

אין דידאַקטישע ווערטער האָבן מיר דעם פּרובירשטיין, לויט וועלכן מיר דאַרפן באַאורטיילן די גרונדפּראָבלעמען פון אונזער פּאָליטיק. אין וועלכער ריכטונג גייט די מאַשין? גייט די מלוכה? גייט די מאַכט? גייען זיי אין דער ריכטונג, ווי מיר, די קאָמוניסטן, וועלכע ברענגען צום אויסדרוק די אינטערעסן און דעם ווילן פון די אַרבעטער און פון די ריזיקע פּויערים־מאַסן, ווינטשן? אָדער זיי גייען נישט אין דערדאָזיקער ריכטונג? אָדער נישט „גאַנץ גענוי" אין דערדאָזיקער ריכטונג?

אין דידאָזיקע יאָרן זייט לעני‌נס טויט האָבן מיר נישט איינמאָל פּרובירט צו ציען די אויפמערקזאַמקייט פון די צענטראַלע אָרגאַנען פון אונזער פּאַרטיי און שפּעטער פון דער גאַנצער פּאַרטיי אויף דעם פּאַקט, אַז די געפאַר, אויף וועלכער לענין האָט אָנגעוויזן, האָט זיך באַדייטנדיק פאַרגרעסערט אַ דאַנק אַ פאַלשער פּירערשאַפט. די מאַשין גייט נישט אין דער ריכטונג, ווי דאָס פאָדערן די אינטערעסן פון די אַרבעטער און פּויערים. ערב דעם נייעם קאָנגרעס באַטראַכטן מיר פאַר אונזער חוב (נישט געקוקט אויף אַלע פאַרפאָלגונגען, וועלכע מיר שטייען אויס) מיט באַנייטער ענערגיע צו ציען די אויפמערקזאַמקייט פון דער פּאַרטיי אויפן דאָזיקן פּאַקט. ווייל מיר זענען זיכער, אַז די לאַגע קען געענדערט ווערן. זי קען געענדערט ווערן דורך דער פּאַרטיי גופא.

ווען לענין האָט געזאָגט, אַז די מאַשין גייט אָפּטמאָל אַזוי, ריכטיק ווי זי וואָלט אָנגעפירט געוואָרן דורך מענטשן, וואָס זענען פיינטלעך געשטימט צו אונז, האָט ער דורכדעם געצויגן אונזער אויפמערקזאַמקייט אויף צוויי פאַקטן פון גרעסטער באַדייטונג. קודם כל אויף דעם, אַז אין אונזער געזעלשאַפט עקזיסטירן אַזעלכע כחות, וואָס זענען פיינטלעך צו אונזער אַרבעט: די „קולאַקעס” — די פאַרמעגלעכע פּויערים — די נעפּלייט, די נייע פּריוואַטקאַפּיטאַליסטן — און ענדלעך די ביוראָקראַטן, — וועלכע נוצן אויס פאַר זיך אונזער אומטעטיקייט און אונזערע פּאָליטישע פעלערן און רעכענען אויס אויף דער אונטערשטיצונג פון אינטערנאַציאָנאַלן קאַפּיטאַליזם. צווייטנס אויפן פאַקט, אַז דידאָזיקע כחות זענען גענוג שטאַרק צו שטופּן אין דער פאַלשער ריכטונג אונזער רעגירונגס- אוןווירטשאַפטס-מאַשין, און אפילו פּרוּוון — צווערשט נאָך אויף אַ געהיימען אופן — אָנצוכאַפּן דעם רודער פון דער מאַשין.

לעני‌נס ווערטער האָבן אויף אונז אַלע אַרויפגעלייגט פאָלגנדיקע פאַרפליכטונגען:

1. זאָרגעוודיק אַכטונג געבן אויפן וווּקס פון דידאָזיקע פיינטלעכע כחות פון די קולאַקעס, נעפּלייט און ביוראָקראַטן.

2. נישט אַרויסלאָזן פון זינען, אַז מיטן אַלגעמיינעם ווידעראויפבלי פון לאַנד וועלן דידאָזיקע כחות שטרעבן צו פאַר-

גרעסערן אויך זייערע אייגענע פּאָדערונגען און דורך אַן אַלץ וואַקסנדיקן דרוק אויף אונזער פּאָליטיק — צו באַפרידיקן דורך אונזער סיסטעם זייערע פּערזענלעכע אינטערעסן.

3. אָננעמען אַלע מעגלעכע מאָסמיטלען, כּדי אָפּצושוואַכן דעם וווּקס, די צוזאַמענאַרבעט און דעם דרוק פון דידאָזיקע פּיינטלעכע כּחות און נישט דערלאָזן, זיי זאָלן פאַרווירקלעכן אין לעבן די אומיכטבאַרע, אָבער פאַקטיש-עקזיסטירנדיקע סיסטעם פון דאָפּלטער אָנפירונג מיט אונזער מלוכה-מאַשין, צו וואָס זיי שטרעבן.

4. אָפּן מיטצוטיילן אַלע אַרבעטנדיקע מאַסן דעם פולן אמת וועגן דידאָזיקע געשעענישן. אין דעם, אייגנטלעך, ליגט די הויפּטאויפגאַבע קעגן דער טערמידאַריסטישער סכּנה און פון קאַמף, וואָס ווערט געפירט קעגן איר.

זינט לענין האָט אַרויסגעזאָגט זיין וואָרנונג, האָבן זיך אַסך זאַכן פאַרבעסערט, אָבער אַסך אויך פאַרערגערט. דער איינפלוס פון מלוכהשן באַאַמטן-אַפּאַראַט וואַקסט אָן, אָבער צוזאַמען מיט דעם — די אונטערדריקונג פון די אַרבעטער דורך דער ביוראָקראַטיע. דער אַבסאָלוטער און רעלאַטיווער וווּקס פון קאַפּיטאַליזם אויפן לאַנד און זיין אַבסאָלוטער וווּקס אין די שטעט הויבן אָן אַרויסצורופן ביי די בירגערלעכע עלעמענטן פון אונזער לאַנד אַ פּאָליטישן זעלבסטבאַוווסטזיין. די דאָזיקע עלעמענטן פּרוּוון — און נישט שטענדיק אָן דערפאָלג — פּרובנע צו מאַכן די קאָמוניסטן, מיט וועלכע זיי קומען אין קאָנטאַקט ביי דער אַרבעט אָדער אויך געזעלשאַפטלעך. דער דעוויז, וועלכן סטאַלין האָט געלאָזט פאַלן אויפן פערצנטן פּאַרטייקאָנגרעס: „געפאַר פון לינקס!" קען בלויז אַ טובה טאָן דער אוניע פון די רעכטסגעריכטעטע עלעמענטן אין דער פּאַרטיי מיט די בירגערלעך-געשטימטע עלעמענטן אין לאַנד.

די פראַגע: „ווער וועט מנצח זיין?" וועט געלייזט ווערן דורך אַן אומאויפהערלעכן קלאַסנקאַמף אויף אַלע פראָנטאָפּשניטן פון עקאָנאָמישן, פּאָליטישן און קולטורעלן לעבן — דורך אַ קאַמף פאַר אַ סאָציאַליסטישן אָדער קאַפּיטאַליסטישן אַנטוויקלונגסוועג און דורך דער פאַרטיילונג פון דער נאַציאָנאַלער הכנסה לויטן זיג פון דער ערשטער אָדער דער צווײ-

טער אַנטוויקלונגס-ריכטונג. אין אַ לאַנד מיט קליינע און גאַנץ קליינע פויערים און פּריוואַטאייגנטימער אַנטוויקלען זיך אָפט די וויכטיקסטע זאַכן אָן אַ צוזאַמענהאַנג און אויף אַ פאַרבאָרגענעם אופן און רייסן זיך דאַן אַרויס אויף דער אויבערפלאַך „אומדערוואַרט".

דער אויפטריט פון קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן קומט צו־ערשט צום אויסדרוק אין דער אויסבילדונג פון קלאַסנאונטערשיידן אין דאָרף און אין דער פאַרמערונג פון די פּריוואַט־קאַפּיטאַליסטן אין דער שטאָט. די אויבערשטע קרייזן אין דאָרף און די בירגערלעכע עלעמענטן אין דער שטאָט פאַרוועבן זיך אַלץ געדיכטער מיט די פאַרשיידענע צווייגן פון אונזער מלוכה־ווירטשאַפטלעכער סיסטעם. און דידאָזיקע סיסטעם איז נישט זעלטן באַהילפיק דער נייער בורזשואַזיע דורך פאַרשליי־ערן אונטער אַ סטאַטיסטישן נעפּל אירע דערפאָלגרייכע באַמי־אונגען צו פאַרגרעסערן דעם אָנטייל אין דער נאַציאָנאַל־הכנסה.

די מלוכהשע, קאָאָפּעראַטיווע און פּריוואַטע האַנדלס־סיסטעם פאַרשלינגט אַ ריזיקע טייל פון אונזער נאַציאָנאַל־הכנסה, מער ווי אַ צענטל פון דער אַלגעמיינער פּראָדוקציע. פון דער אַנדערער זייט האָט דער פּריוואַט־קאַפּיטאַל אין די לעצטע יאָרן געהאַט, אַלס האַנדלס־פאַרמיטלער, אין זיינע הענט אַ סך מער ווי אַ פינפטל פון אַלגעמיינעם האַנדל — אין אַב־סאָלוטע צאָלן, מער ווי פינף ביליאָן יערלעך. ביז היינט האָט דער איינפאַכער קאָנסומענט געקויפט מער ווי 50 פּראָצענט פון זיינע נויטיקע פּראָדוקטן ביי פּריוואַט־קאַפּיטאַליסטישע פאַר־מיטלער. פאַר די פּריוואַטקאַפּיטאַליסטן איז דאָס די הויפּט־קוועלע פון פּראָפיט און אַקומולאַציע. דער אונטערשייד צווישן די פּרייזן פאַר לאַנדווירטשאַפטלעכע און אינדוסטריעלע פּראָ־דוקטן, צווישן די גרויס־ און קליינהאַנדלספּרייזן, דער אונטער־שייד צווישן די פּרייזן אין די איינצלנע צווייגן פון דער לאַנד־ווירטשאַפט לויט די געגנטן און יאָר־תקופות, און ענדלעך דער אונטערשייד צווישן די היימישע און וועלטפּרייזן (שמוגל), זענען שטענדיקע קוועלן פון פּריוואַטער באַרייכערונג.

דער פּריוואַטקאַפּיטאַל נעמט וווכערישע צינזן דורך הלוואות און פאַרדינט געלט אויף די מלוכהפּאַפּירן.

אַזוי אַרום איז צו זען, אַז די ראָלע, וועלכע דער פּריוואַטער קאַפּיטאַל שפּילט אין דער אינדוסטרי, איז אַ גאַנץ באַדייטנדיקע. אויב זי איז אַפילו אין דער לעצטער צייט רעלאַטיוו קלענער געוואָרן, האָט זי זיך דאָך אַבסאָלוט פאַרמערט. די רעגיסטרירטע פּריוואַטקאַפּיטאַליסטישע אינדוסטרי ווייזט אויף אַן אַלגעמיינע פּראָדוקציע פון 400 מיליאָן אַ יאָר. קליינע כאַלופּנישע אינדוסטריען ווייזן אויף מער ווי 1800 מיליאָן. אין גאַנצן מאַכט אויס די פּראָדוקציע פון די נישט-מלוכהשע באַטריבן מער ווי אַ פינפטל פון דער אַלגעמיינער סחורות-פּראָדוקציע און זי ליפערט אַרום 40 פּראָצענט פון די סחורות, וואָס קומען אויפן פּריוואַט-מאַרק. די איבערוויגנדיקע מערהייט פון דידאָזיקע פּראָדוקטן איז אויף אַזאַ אָדער אַנדער וועג געבונדן מיטן פּריוואַטן קאַפּיטאַל. די פאַרשיידנאַרטיקע אָפענע אָדער פאַרהילטע עקספּלואַטאַציע-פאָרמען פון האַנטאַרבעטער דורך האַנדלס- און הויזאַרבעטסקאַפּיטאַל איז גאַנץ באַדייטנדיק און זי בילדעט, — און דאָס איז נאָך וויכטיקער, — אַ כסדר פאַרשטאַרקטן קוואַל פאַרן וווּקס פון דער נייער בורזשואַזיע.

שטייערן, לוינען, פּרייזן און קרעדיט זענען די הויפּט-מיטלען צו פאַרטיילן די נאַציאָנאַלע הכנסה, צו פאַרשטאַרקן באַשטימטע קלאַסן און אָפּשוואַכן די אַנדערע.

די דאָרפישע שטייערן ווערן בדרך כלל אַרויפגעלייגט אין אַ פאַרקערטער פּראָגרעסיע: שווער אויף די שוואַכע, לייכטער אויף די שטאַרקע און אויף די „קולאַקעס". לויט אומגעפערע אויסרעכענונגען האָבן 34 פּראָצ. פון די אָרעמע לאַנדבאַזיצער פון ראַטנפאַרבאַנד (אַפילו ווען מ'רעכנט נישט אַריין די פּראָווינצן מיט אַ הויכער אַנטוויקלונג פון קלאַסנאונטערשיידן, ווי דאָס איז די אוקראַינע, דער צפון-קאַווקאַז און סיביר) 18 פּראָצענט פון דער אַלגעמיינער הכנסה. פּונקט דיזעלבע אַלגעמיינע הכנסה, 18 פּראָצ., האָט די העכסטע גרופּע, וואָס באַשטייט בלויז פון 7,5 פּראָצענט לאַנדבאַזיצער. נישט געקוקט אויף דעם באַצאָלן ביידע גרופּעס אומגעפער דעמזעלבן סכום, 20 פּראָצענט פון דער גאַנצער שטייערסומע. פון דידאָזיקע ציפערן ווערט קלאָר, אַז אויף דעם אייגנטום פון יעדן אָרעמען באַזיצער לייגט זיך דער שטייער מיט אַ שווערערער

לאסט. ווי אויף דעם „קולאַק“ אָדער אויף דעם פאַרמעגלעכן באַזיצער בכלל. אין קעגנזאַץ צו דער מורא פון די פּירער פון פערצנטן קאָנגרעס, האָט אונזער שטייערפּאָליטיק לחלוטין נישט „באַרויבט“ דעם קולאַק. זי שטערט איהם אויף קיין האָר נישט אָנצוזאַמלען אָן אַן איפּהער אַלץ גרעסערע מאַסן גאָלד און גיטער.

די ראָלע, וועלכע עס שפּילן אין אונזער ביודזשעט די אומדירעקטע שטייערן, וואַקסט אין אַ באַאומרואיקנדיקער מאָס אויפן חשבון פון די דירעקטע שטייערן. דורכדעם אַליין ווערט די שטייער-לאַסט אויטאָמאַטיש אַריבערגעלייגט פון די שטאַרקע אַקסלען אויף די שוואַכערע. די באַשטייערונג פון די אַרבעטער אין די יאָרן 1925—1926 איז געווען צווייִמאָל אַזוי הויך ווי אין דעם פריערדיקן יאָר. כעת די באַשטייערונג פון דער איבעריקער שטאָטישער באַפעלקערונג האָט זיך פאַרקלענערט אויף 6 פּראָצ. דער בּראָנפנשטייער פאַלט אינגאַנצן מיט מער אָדער ווייניקער אומדערטרעגלעכער שווערקייט אויף די אינדוסטריעלע געגנטן. די פאַרמערונג פון דער הכנסה פאַרן יאָר 1926, אין פאַרגלייך מיטן יאָר 1925, האָט פּראָ-פּערזאָן אויסגעמאַכט (לויט אומגעפערע אויסרעכענונגען) ביי די פויערים 19 פּראָצ., ביי די אַרבעטער 26 פּראָצ., ביי די סוחרים און אינדוסטריעלער 46 פּראָצ. ווען מען טיילט איין . . פויערים אין דריי גרופּעס, ווערט אָן דעם מינדסטן ספק קלאָר, אַז די הכנסה פון פאַרמעגלעכן פויער האָט זיך פאַרמערט נישט-פּראָפּאָרציאָנעל מער אין פאַרגליין מיט דעם אַרבעטערס די הכנסה פון די סוחרים און אינדוסטריעלער איז אָן ספק גרעסער. ווי דאָס קומט אויס לויט די שטייער-ידיעות, אָבער דידאָזיקע, אַביסל געפאַרבטע צאָלן באַווייזן קלאָר דעם וווּקס פון קלאַסן-אונטערשיידן.

די „שערל“, וועלכע עס שטעלט פאָר מיט זיך די אומגלייכקייט פון די לאַנדווירטשאַפטלעכע און אינדוסטריעלע פּרייזן, האָט זיך נאָך מער צעעפנט אין די לעצטע אָנדערטהאַלבן יאָר. דער פויער האָט באַקומען פאַר זיין פּראָדוקט נישט מער ווי איינס-און-אַפערטל פון פאַרמלחמה־פּרייז און ער האָט באַצאָלט פאַר אינדוסטרי־פּראָדוקטן נישט ווייניקער ווי צוויי-און-צווייצענטלמאָל אַזוי פיל ווי פאַרן קריג. דאָסדאָזיקע איבערבאָלן

פון די פּויערים, וועלכע ווערט אויך בעיקר געטראָגן דורך די אונטערשטע פּויערים-קלאַסן, האָט אין פאַרגאַנגענעם יאָר אויסגעמאַכט אַ סומע פון אומגעפער אַ ביליאָן רובל, און זי פאַרגרעסערט נישט נאָר דעם קאָנפליקט צווישן לאַנדווירטשאַפט און אינדוסטרי, זי פאַרשאַרפט אויך אין אַ שטאַרקער מאָס די קלאַסנאונטערשיידן אין דאָרף.

ביי די אונטערשיידן צווישן פּראָדוקציע- און קאָנסום־פּרייזן פאַרלירן סיי די מלוכה־אינדוסטרי, סיי די קאָנסומענטן, און דאָס באַווייזט די עקזיסטענץ פון אַ דריטן צד, וואָס פאַרדינט דערביי. דער דאָזיקער פאַרדיגענדיקער צד איז דער פּריוואַטקאַפּיטאַליסט און דורכדעם — דער קאַפּיטאַליזם בכלל.

די פּאַקטישע לוינען זענען אין יאָר 1927 אין בעסטן פאַל געשטאַנען אויף דערזעלבער הויך ווי אין האַרבסט 1925. עס איז אָבער קיין שום ספק נישטאָ, אַז אין משך פון די צוויי צווישן-יאָרן איז דאָס לאַנד רייכער געוואָרן, אַז די אַלגעמיינע נאַציאָנאַל־הכנסה האָט זיך פאַרמערט. די „קלאַק"-קרייזן אין דאָרף האָבן פאַרגרעסערט זייערע לאַגערס מיט אַ ריזיקער געשווינדקייט. די באַרייכערונג פון די פּריוואַט-קאַפּיטאַליסטן, פון די סוחרים און שפּעקולאַנטן איז געוואַקסן אין שפּרונגען. עס איז קלאָר, אַז דער אָנטייל פון דעם אַרבעטנדיקן קלאַס אין דער אַלגעמיינער הכנסה פון לאַנד איז געפאַלן, און אין דערזעלבער צייט האָט זיך דער אָנטייל פון די אַנדערע קלאַסן פאַרגרעסערט. דער דאָזיקער פאַקט האָט די גרעסטע וויכטיקייט ביים אָפּשאַצן אונזער גאַנצע לאַגע.

נאָר אַ מענטש, וואָס גלויבט אין די טיפּענישן פון זיין האַרצן, אַז אונזער אַרבעטערקלאַס און אונזער פּאַרטיי זענען בכלל נישט פעאיק גובר צו זיין די שוועריקייטן און געפאַרן, וואָס שטייען פאַר זיי, — נאָר אַזאַ מענטש דאַרף באַצייכענען די אָפענע אָנווייזונג אויף דידאָזיקע סתירות אין אונזער אַנטוויקלונג און אויף דעם וווּקס פון דידאָזיקע פיינטלעכע כוחות, אַלס „פּאַניק" אָדער „פּעסימיזם". מיר האַלטן זיך נישט ביי דערדאָזיקער מיינונג. ס'איז נויטיק צו קוקן די סכנות גלייך אין פּנים אַריין.

מיר ווייזן זיי, אַזוי ווי זיי זענען, כּדי זיי צו באַקעמפן
אויפֿן ריכטיקן אופן און גובר זיין.

אַ געוויסער וווקס פון די פּיינטלעכע כּחות פון די קולאַקעס, נעפּלייט און ביוראָקראַטן איז אומפאַרמיידלעך בײַ דער נייער ווירטשאַפטספּאָליטיק. דידאָזיקע כּחות לאָזן זיך נישט אַזוי פּשוט צעשטערן דורך פאַרוואַלטונגסבאַפעלן אָדער דורך אַ ווירטשאַפטלעכן דרוק. דורכדעם וואָס מיר האָבן געשאַפן און אויסגעבויט די נייע פּריוואַטווירטשאַפט, דעם נעפּ, האָבן מיר מעגלעך געמאַכט אַ געוויסן פּלאַץ פאַר קאַפּיטאַליסטישע באַציאונגען אין אונזער לאַנד און אויף אַ לאַנגן, פאַר אונז ליגנדיקן פּעריאָד מוזן מיר זיי באַטראַכטן אַלס אומפאַרמיידלעך. לענין האָט אונז פּשוט דערמאָנט וועגן אַ נאַקעטן אמת, וועלכן די אַרבעטער האָבן געדאַרפט וויסן, ווען ער האָט געזאָגט: „כּל זמן מיר פאַרבלייבן אַ לאַנד פון קליין-פּויערים, איז רוסלאַנד אַ פעסטערע באַזע פאַר קאַפּיטאַליזם ווי פאַר קאָמוניזם. וועגן דעם דאַרפן מיר נישט פאַרגעסן... מיר האָבן דעם קאַפּיטאַליזם נישט אויסגעריסן מיט די וואָרצלען און דעם פונדאַמענט און דעם הויפּט-בנין פון אינערלעכן פּיינט האָבן מיר נישט אונטערמינירט".

דער אומענדלעך-וויכטיקער סאָציאַלער פאַקט, אויף וועלכן לענין ווייזט דאָ אָן, קען נישט, ווי מיר האָבן שוין פריער געזאָגט, אַזוי פּשוט באַזייטיקט ווערן. אָבער מיר קענען אים גובר זיין. מיר קענען אים באַקעמפן דורך אַ ריכטיקע, גוט-דורכגעטראַכטע און סיסטעמאַטישע קלאַסן-פּאָליטיק, וועלכע שטיצט זיך אויף די קליינע פּויערים און גייט צוזאמען מיט די מיטעלע פּויערים. אַזאַ פּאָליטיק איז אָרגאַניש פאַרבונדן מיט דער פאַרשטאַרקונג פון די סאָציאַלע פּאָזיציעס פון פּראָלעטאַריאַט אויף דער גאַנצער וועלט, מיט אַ וואָס מעגלעך שנעלערער העכערער אַנטוויקלונג פון די פירנדיקע סאָציאַליסטישע צענטרס, וועלכע אַרבעטן ביים צוגרייטן און דורכפירן די פּראָלעטאַרישע וועלט-רעוואָלוציע.

אַ ריכטיקע לענינאיסטישע פּאָליטיק שליסט איין אין זיך אויך אַ געוויסע געשיקטע מאַנעוורירונג. אין קאַמף קעגן די קאַפּיטאַליסטישע כּחות האָט לענין אָפטמאָל נאָכגעגעבן אין

איינצלנע טיילן, כדי איבערצוכיטרעווען דעם פיינט. אָדער ער פלעגט צייטווייליק אָפּטרעטן, כדי נאָכהער צו מאַרשירן פאָרויס מיט אַ גרעסערן דערפאָלג.

אויך היינט איז נויטיק צו מאַנעווורירן. אָבער ביים אויסווייכן און מאַנעווורירן פאַר אַ פיינט, איז לענין פונדעסטוועגן תמיד געבליבן שטיין אויף דער ליניע פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע. אונטער זיין אָנפירונג פלעגט די פאַרטיי וויסן די טעמים פון יעדן מאַנעוור, זי האָט געוווסט זיין באַדייטונג, זיין ציל, די גרעניץ, וועלכן זי טאָר נישט אַריבערטרעטן, און די פּאָזיציע, ביי וועלכער עס וועט זיך ווידער אָנהויבן דער פּראָלעטאַרישער אָנגריף. אין יענע טעג, אין לענינס צייטן, האָט אָפּטרעטן געהייסן — אָפּטרעטן, נאָכגעבן — נאָכגעבן. אַ דאַנק דעם פלעגט די מאַנעווורירנדיקע פּראָלעטאַרישע אַרמיי תמיד אויפהיטן איר אייניקייט, איר קאַמפגייסט, איר קלאָרע דערקענטעניש פון ציל.

אין דעם לעצטן פּעריאָד האָבן אונזערע פירער אַנטשיידן כאַראַקטער געטראָגן כאַרלאָזן דעמדאָזיקן לעניניסטישן מעטאָד. פון דער סטאַלינגרופּע ווערט די פאַרטיי געפירט מיט צוגעבונדענע אויגן. דורכדעם, וואָס דידאָזיקע גרופּע באַהאַלט אויס דעם פיינטס כחות און פאַרשפּרייט אומעטום און אין יעדער זאַך אַן אָפּיציעלן שיין פון דערפאָלג — גיט זי נישט דעם פּראָלעטאַריאַט קיין פאָרשטעלונג וועגן דער לאַגע, אָדער, — און דאָס איז נאָך ערגער, — זי גיט אים אַ פאַלשע פאָרשטעלונג. זי באַוועגט זיך אין זיגזאַגליניעס, פּאַסט זיך צו צו פיינטלעכע עלעמענטן און חנפעט זיך אַפילו צו זיי. זי שוואַכט אָפּ און צעטומלט די כחות פון דער פּראָלעטאַרישער אַרמיי, זי שאַפט אַ באָדן פאַר אומטעטיקייט, פאַר אומצוטרוי צו דער פירערשאַפט און טויט אָפּ די זיכערקייט אין דער מאַכט פון דער רעוואָלוציע. זי פאַרווישט, זיך פאַררופנדיק כסדר אויף לענינס מאַנעווורירן, איר גרונדלאָזע וואַקלעניש אַהין און אַהער, וואָס קיינער פאַרשטייט נישט און דעריבער שוואַכט עס נאָר אָפּ די כחות פון דער פאַרטיי. דער איינציקער רעזולטאַט איז, אַז דער שונא געווינט דערביי צייט און גייט פאָראויס. די „קלאַסישע" ביישפּילן פון דעם מין מאַנעווורירן האָבן סטאַלין, בוכאַרין

און ריקאָוו געליפערט אויפן אינטערנאַציאָנאַלן באָדן אין זיי־ער כינעפּאָליטיק און אין זייערע אונטערהאַנדלונגען אין אַנגלאָ־רוסישן קאָמיטעט, און אין אינגלאַנד אין זייער באַציאונג צום „קולאַק״. אין דידאָזיקע אַלע פראַגעס האָבן די פּאַרטיי און דער אַרבעטערקלאַס אויסגעפונען דעם אמת אָדער אַ טייל אמת, אָבער ערשט נאָכדעם, ווי די שווערע פּאָלגן פון דער דורך־און־דורך פאַלשער פּאָליטיק זענען געפאַלן אויף זייערע קעפּ.

צום סוף פון דידאָזיקע צוויי יאָר, אין וועלכע די סטאַלינגרופּע האָט באמת באַשטימט די פּאָליטיק פון אונזער פּאַרטיי, קענען מיר באַטראַכטן אַלס דערוויזן, אַז דידאָזיקע גרופּע האָט נישט געקענט פאַרמיידן פּאָלגנדיקע זאַכן:

1. דעם צו גרויסן וווקס פון יענע כחות, וואָס באַמיען זיך אַריינצופירן די אַנטוויקלונג פון אונזער לאַנד אין די קאַפּיטאַליסטישע קאַנאַלן.

2. די אָפּשוואַכונג פון דער לאַגע פון אַרבעטנדיקן קלאַס און פון די אָרעמסטע פּויערים לגבי דער וואַקסנדיקער מאַכט פון „קולאַק״, נעפּמאַן און ביוראָקראַט.

3. די אָפּשוואַכונג פון דער אַלגעמיינער לאַגע פון דער אַרבעטער־מלוכה אין קאַמף מיטן וועלט־קאַפּיטאַליזם, די דעגראַדירונג פון אינטערנאַציאָנאַלן פּרעסטיזש פון ראַטנפאַרבאַנד.

דער קאַרדינאַלער פעלער פון דער סטאַלינגרופּע איז דער, וואָס אָנשטאָט צו זאָגן דער פּאַרטיי, דעם אַרבעטנדיקן קלאַס און די פּויערים דעם פולן אמת וועגן דער לאַגע, האָבן זיי פאַרטייעט פאַקטן, געמאַכט צו קליינגעלט דעם וווקס פון די פיינטלעכע כחות און פאַרמאַכט דאָס מויל ביי די, וואָס האָבן פאַרלאַנגט דעם אמת און אים געוואָלט אַרויסזאָגן.

דער דעחיז „געפאַר פון לינקס״, אין אַ צייט, ווען די גאַנצע לאַגע ווייזט אויף אַ געפאַר פון רעכטס, די גראָבע, מעכאַנישע אונטערדריקונג פון יעדער קריטיק, וואָס איז דאָך נאָר אַ באַרעכטיקטער ווערקרוף צום פּראָלעטאַריאַט וועגן גורל פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע, דאָס שטילשווייגנדיקע, אָפּענע דולדן דעם רוק אויף רעכטס, דאָס אונטערגראָבן דעם איינפלוס פון פּראָלעטאַרישן און אַלטבאָלשעוויסטישן קערן אין

דער פּאַרטיי — אָט אַליין שוואַכט אָפּ און אַנטוואָפנט דעם אַרבעטערקלאַס אין אַ יעדן אויגנבליק, וואָס פאָדערט מער ווי ווען נישט איז אַקטיוויטעט און פּראָלעטאַריאַט, וואַכזאַמקייט און אייניקייט אין דער פּאַרטיי און טרייע צוגעבונדנקייט צו דער אמתער ירושה פון לענין.

די פּאַרטייפירער שטיצן זיך אויף לענינען, קאָמענטירן פריי זיינע ווערטער און גיבן אים צו אַזעלכע הוספות, וואָס זענען זיי נויטיק, כּדי צו פאַרדעקן זייערע פּסדרדיקע פעלערן. זייט לענינס טויט האָט מען דערפונדן אַ גאַנצע ריי נייע טעאָריעס, און טאַקע נאָר צו דעם צוועק, כּדי צוצוגעבן דער סטאַליניסטישער אַראָפּגליטשונג פון וועג פון דער אינטערנאַציאָנאַלער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אַ טעאָרעטישע רעכטפאַרטיקונג. די מענשעוויקעס און די קאַפּיטאַליסטישע פּרעסע קוקן זיך צו און באַגריסן אין דער פּאָליטיק און אין די נייע טעאָריעס פון סטאַלין, בוכאַרין, מאַרטינאָוו אַ באַוועגונג „אַוועק פון לענינען“ (אוסטריאַלאָוו), „מלוכהמענישעס דענקען“ „רעאַליזם“. אַן אָפּקער פון די „אוטאָפּיעס“ פון רעוואָלוציאָנערן באָלשעוויזם. אין באַזייטיקן אַ מחנה באָלשעוויקעס — לענינס קאַמפּסחברים — פון דער פּאַרטייאָנפירונג זעען זיי און באַגריסן אָפּן אַ פּאַקטישן טריט פאָראויס צו אַ גרינטלעכער ענדערונג פון פּאַרטיי-קורס.

דערווייל גרייטן צו די אינערלעכע פּראָצעסן אין דער גרופּע פון די נעפּלייט, פון די נייע פּריוואַטקאַפּיטאַליסטן ווייטערע געפאַרן פון זעלבן מין (ווייל זיי ווערן נישט אָפּגעהאַלטן און רעגולירט דורך קיין שום פעסטער קלאַסנפּאָליטיק).

פינפאונצוואַנציק מיליאָן קליינע פויערים-ווירטשאַפטן בילדן די הויפּטקוועלע פאַר די קאַפּיטאַליסטישע שטרעבונגען אין רוסלאַנד. די קולאַקנקאַסטע, וואָס בילדעט זיך ביסלעכווייז אַרויס פון דערדאָזיקער מאַסע חזרט איבער דעם פּראָצעס פון אַ פּרימיטיווער קאַפּיטאַל-אָנזאַמלונג און גראָבט אונטער די סאָציאַליסטישע פּאָזיציע מיט אַ ברייטן מינענגאַנג. דער ווייטערדיקער גורל פון דאָזיקן פּראָצעס הענגט אָפּ אין לעצטן סך הכּל פון וווקס פון די מלוכהפאַבריקן אין פאַרהעלטעניש צום וווקס פון די פּריוואַטע אונטערנעמונגען. די לאַנגזאַמע

אַנטוויקלונג פון אונזערע אינדוסטריען פאַרשטאַרקט געוואַלדיק דעם טעמפּ פון דער אויסבילדונג פון קלאַסנאונטערשיידן ביי די פויערים, און דערפון נעמען זיך די פּאָליטישע סכנות.

„אין דער געשיכטע פון אַנדערע לענדער", האָט לענין געשריבן, „האָבן די „קולאַקעס" נישט איינמאָל ווידער צוריקגעשטעלט די מאַכט פון גוטבאַזיצער, פון די צאַרן, פריסטער און קאַפּיטאַליסטן. אַזוי איז געווען ביי אַלע פריערדיקע אייראָפּעאישע רעוואָלוציעס, ווו דעם קולאַק איז געלונגען — צוליב דער שוואַכקייט פון אַרבעטער — זיך אומצוקערן פון אַ רעפּובליק צו אַ מאָנאַרכיע, פון דער הערשאַפט פון די אַרבעטנדיקע מאַסן צו דער אַלמעכטיקייט פון די עקספּלואַטאַטאָרס, די רייכע, די פּאַראַזיטן... דעם קולאַק קען מען לייכט אויסגלייכן מיט דעם גרויסגרונדבאַזיצער, מיטן צאַר און דעם פריסטער, אפילו דאַן ווען זיי האָבן געפירט צווישן זיך אַ קאַמף, אָבער קיינמאָל נישט מיט דעם אַרבעטערקלאַס".

ווער עס פאַרשטייט דאָס נישט, ווער עס גלויבט אין „דער אַנטוויקלונג פון די קולאַקעס צום סאָציאַליזם", דער טויג נאָר דערצו, ער זאָל דערלאָזן, אַז די רעוואָלוציע-שיף זאָל צעשמעטערט ווערן אין אַ אונטערוואַסער-פעלז.

אין אונזער לאַנד זענען דאָ צוויי עיקרדיקע פּאָזיציעס, וואָס שליסן זיך קעגנזייטיק אויס. איינע איז די פּאָזיציע פון פּראָלעטאַריאַט, וואָס בויט אויף דעם סאָציאַליזם. די צווייטע איז די פּאָזיציע פון דער בורזשואַזיע, וואָס שטרעבט אַריבערצופירן אונזער אַנטוויקלונג אויף די קאַפּיטאַליסטישע רעלסן.

דער לאַגער פון דער בורזשואַזיע און פון קליינבירגערטום, וואָס שלעפּט זיך נאָך איר, לייגט זיין גאַנצע האָפּנונג אויפן פּריוואַטן אונטערנעמונגסגייסט און אויף די איינצלאינטערעסן פון די אינדוסטריעלער. ער לייגט זיין האָפּנונג אויפן פאַרמעגלעכן פויער און ער שטרעבט דערצו, אַז די קאָאָפּעראַטיוון, די אינדוסטריען און אונזער אויסערלעכער האַנדל זאָלן דינען די אינטערעסן פון דאָזיקן פויער. דערדאָזיקער לאַגער גלויבט, אַז די סאָציאַליסטישע אינדוסטרי האָט קיין שום ווערט

נישט אין דער מלוכהווירטשאַפט, אַז זי קען זיך נישט אַנטוויקלען אַזוי שנעל, כדי צו ברענגען שאָדן די אינטערעסן פון קאַפּיטאַליסטישן פויער. אין קאַמף פאַר אַ גרעסערער פּראָדוקטיווקייט פון דער אַרבעט זעט דער שטאַרקער־ווערנדיקער קליינבירגער בלויז אַן אָנשפּאַנונג פון אַרבעטערס מוסקולן און נערוון. אין קאַמף פאַר נידעריקע פּרייזן זעט ער אַן אַרומשניידן פון די אָנוואַקסנדיקע סאָציאַליסטישע אינדוסטריען אין אינטערעס פון קאַפּיטאַליסטישן האַנדל, און אין קאַמף מיט דער ביוראָקראַטיע — אַ צעטרייסלונג פון דער אינדוסטרי, אַן אָפּשוואַכונג פון די אָרגאַניזאַציע־צענטרען. ער זעט אין דעם אַן אָפּשטויסונג פון דער גרויסאינדוסטרי — דאָס הייסט, ווידער אַן ענדערונג לטובת דעם פאַרמעגלעכן פויער, — מיט דער נאָנטער האָפנונג אויף אַנולירן דעם מלוכה־מאָנאָפּאָל אויפן אויסלענדישן האַנדל. דער ציל פון דאָזיקן גאַנצן קורס איז דער תחית המתים פון קאַפּיטאַליזם אין מלוכהשן פאַרטיילונגס־פּלאַן. אין אונזער לאַנד הערשט אַ שטאַרקע טענדענץ אין דערדאָזיקער ריכטונג, און זי האָט אויך אַ השפעה אויף געוויסע קרייזן פון אונזער פאַרטיי.

דעם פּראָלעטאַרישן קורס האָט לענין באַשריבן אין פאָלגנדיקע ווערטער:

„דעם זיג פון סאָציאַליזם און זיין דויער דאַרפן מיר ערשט דאַן האַלטן פאַר געזיכערט, ווען נאָכדעם, ווי די פּראָלעטאַרישע מלוכהמאַכט וועט ענטגילטיק האָבן געבראָכן דעם ווידערשטאַנד פון די עקספּלואַטאַטאָרן און זי וועט זיין זיכער אין זייער פולער אונטערגעוואָרפנקייט און לאָיאַליטעט, וועט זי אָרגאַניזירן פונסניי די גאַנצע אינדוסטרי אויפן באַזיס פון אַ גרויס־מאַסשטאַביקער קאָלעקטיוופּראָדוקציע און דער נייסטער טעכניק, וואָס באַזירט אויף דער עלעקטריפיקאַציע פון דער גאַנצער ווירטשאַפט. נאָר אויפן דאָזיקן וועג וועלן די שטעט זיין אימשטאַנד צו געבן דעם אָפּגעשטאַנענעם און אומדיפערענצירטן לאַנד אַזאַ שטאַרקע, טעכנישע און סאָציאַלע הילף, אַז דורכדעם וועט געשאַפן ווערן דער מאַטעריעלער באַזיס פאַר אַן אומגעהייערן פּראָדוקטיוויטעט־אָנוואוקס פון דער

אַגראַר- און קליינפּויערלעכער אַרבעט, און די מאַכט פון ביי-שפּיל און דער אייגענער אינטערעס וועט צווינגען דעם קליי-נעם לאַנדפּאַזיצער ער זאָל איבערגיין צו אַ גרויסער קאָלעק-טיווער מאַשין-לאַנדווירטשאַפט".

די גאַנצע פּאָליטיק פון אונזער פּאַרטיי-ביודזשעט, שטיי-ערן, אינדוסטרי, לאַנדווירטשאַפט, אינערלעכער און אויסערלע-כער האַנדל — אַלץ דאַרף אויפגעבויט ווערן אויפן דאָזיקן באַזיס. דאָס איז דער פּרינציפּיעלער שטאַנדפּונקט פון דער אָפּאָזיציע. דאָס איז דער וועג צום סאָציאַליזם.

צווישן דידאָזיקעביידע פּאָזיציעס — מיט יעדן טאָג דערנענטערן מיר זיך אַלץ מער צו דער ערשטער — מאַר-שירן די סטאַליניסטן אין אַ ליניע, וואָס באַשטייט פון קורצע זיגזאַגבאַוועגונגען אויף לינקס און גרויסע — אויף רעכטס. דער לעניניסטישער קורס איז אַ סאָציאַליסטישע אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיווע כחות אין אַ כסדרדיקן קאַמף מיטן קאַ-פּיטאַליסטישן עלעמענט. דער פּאַרבאַהאַלטענער נייבירגערלע-כער קורס איז אַ אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיווע כחות אויף קאַפּיטאַליסטישע יסודות דורך אַ ביסלעכווייזער פּאַרצערונג פון די אָקטאָבער-דעראָבערונגען. דער סטאַלינקורס פּאַרלאַנגזאַמט פּאַקטיש די אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיווע כחות, ער שלאָגט אַראָפּ דעם רעלאַטיוון איינפלוס פון סאָציאַליסטישן עלעמענט און גרייט אָזויאַרום צו דעם ענדלעכן דערפאָלג פון ניי-ביר-גערלעכן קורס. דער סטאַלינקורס איז נאָך געפערלעכער און פּאַרניכטנדיקער דערפאַר, ווייל ער באַהאַלט די פּאַקטישע אָפּ-ווייכונג פון סאָציאַליזם אונטער דער מאַסקע פון געוווינטע סאָ-ציאַליסטישע ווערטער און פראַזעס. די ענטגילטיקע דורכפירונג פון אונזער ווידעראויפבויפּראָצעס וואָלט באַלויכטן אַלע פּרינ-ציפּיעלע פראַגעס פון אונזער ווירטשאַפטלעכער אַנטוויקלונג און במילא אונטערגעגראָבן סטאַלינס פּאָליטיק, וואָס איז אין קיין הינזיכט נישט דערוואַקסן צו די גרויסע פּראָבלעמעס — נישט פון דער כינעזישער רעוואָלוציע, נישט פון אַרבעטנדיקן קאַ-פּיטאַל אין ראַטנפּאַרבאַנד.

נישט געקוקט אויף דעם, וואָס די גראָבע פעלערן פון דער איצטיקער פירערשאַפט האָבן געבראַכט צו אַן אומענדלעכ-

שווערער לאַגע, קען נאָך אַלץ געבראַכט ווערן אין אָרדענונג.
עס איז אָבער אומבאַדינגט נויטיק צו ענדערן דעם קורס פון
דער פאַרטייאָנפירונג, אים שאַרף אומצוקערן אין דער ריכטונג,
ווי לענין האָט זי אָנגעצייכנט.

די לאַגע פון אַרבעטערקלאַס און די פּראָפאַראייִנען

די אָקטאָבעררעוואָלוציע האָט צום ערשטן מאָל אין דער געשיכטע געמאַכט אַ פּראָלעטאַריאַט צום הערשנדיקן קלאַס אין אַ ריזיקער מלוכה. דאָס פאַרמלוכהשן די פּראָדוקציע־מיטלען איז געווען אַ אַנטשיידנדיקער טריט אין דער ריכטונג צו דער סאָציאַליזאַציע פון יענער גאַנצער סאָציאַלער סיסטעם, וואָס האָט באַזירט אויף דער עקספּלואַטאַציע פון איין מענטשן דורכן צווייטן. דאָס איינפירן דעם אַכטשעהדיקן אַרבעטסטאָג איז געווען דער ערשטער טריט צו אַ געוואַלטיקן וווקס פון די מאַטעריעלע און קולטורעלע עקזיסטענצבאַדינגונגען פון אַרבעטערקלאַס. נישט געקוקט אויף דער אָרעמקייט פון לאַנד האָבן אונזערע אַרבעטסגעזעצן געגעבן די אַרבעטער — אַפילו די אָפּגעשטאַנענסטע, וואָס האָבן פריער נישט גענאָסן פון דער מינדעסטער גרופּנפאַרטיידיקונג — געזעצלעכע גאַראַנטיעס, וועלכע די רייכסטע קאַפּיטאַליסטישע מלוכות האָבן קיינמאָל נישט געגעבן און וועלן זיי קיינמאָל נישט געבן. **די פּראָפאַראייִנען,** **וואָס** זענען איצט פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אומעגדלעך וויכטיקע ווערקצייג אין דער האַנט פון אַ רעגירנדיקן קלאַס, האָבן באַקומען די מעגלעכקייט **צו** אָרגאַניזירן מאַסן, — וועלכע וואָלטן ביי אַנדערע אומשטענדן געבליבן לגמרי אָפּגעשלאָסן פאַר זיי,—און גלייכצייטיק **צו באַאיינפלוסן דירעקט דעם גאַנצן** פּאָליטישן קורס פון דער **אַרבעטערמלוכה.**

די פּאַרטיי האָט די אויפגאַבע צו זיכערן די ווייטערדיקע אַנטוויקלונג פון דידאָזיקע גרעסטע געשיכטלעכע דעראָבערונגען — דאָס הייסט, זיי אָנפילן מיט אַן עכטן סאָציאַליסטישן גייסט. אונזער דערפאָלג אויפן דאָזיקן וועג וועט אַנטשידן ווערן דורך די פאַקטישע נאַציאָנאַלע און אינטערנאַציאָנאַלע באַדינגונגען, דורך דעם ריכטיקן אופן פון אונזער האַנדלען און דורך די פּראַקטישע פעאיקייטן פון אונזער פירערשאַפט.

דער אַנטשיידנדיקער פאַקטאָר ביים אָפּשאַצן דעם פּראָגרעס פון אונזער לאַנד אויפן וועג צום סאָציאַליזם מוז קודם כל זיין — לעבן דעם וווקס פון אונזערע פּראָדוקטיוו-כחות און דער הערשאַפט פון די סאָציאַליסטישע עלעמענטן איבער די קאַפּיטאַליסטישע — אַ אַנטשיידנדיקע פאַרבעסערונג פון די עקזיסטענצבאַדינגונגען פון אַרבעטערקלאַס. דידאָזיקע פאַרבעסערונג וואָלט געמוזט קומען צום אויסדרוק אויפן מאַטעריעלן געביט (די צאָל אַרבעטער, וואָס זענען באַשעפטיקט אין דער אינדוסטרי, דער וווקס פון די רעאַלע לוינען, דער כאַראַקטער פון אַרבעטערביודזשעט, מעדיצינישע הילף און אַז. ווייט.), אויפן פּאָליטישן געביט (פּאַרטיי, פּראָפאַראיינען, ראַטן, קאָמוניסטישע יוגנטאָרגאַניזאַציעס) און ענדלעך אויפן קולטורעלן געביט (שולן, ביכער, צייטונגען, טעאַטער). די באַמיאונגען צו פאַררוקן די אמתע קאָנקרעטע אינטערעסן פון די אַרבעטער אין הינטערגרונט און אונטערן פאַראַכטנדיקן נאָמען פון אַ „גילדענסאָציאַליזם” אַנטקעגנשטעלן זיי דעם אַלגעמיינעם היסטאָרישן אינטערעס פון אַרבעטערקלאַס, איז טעאָרעטיש פאַלש און פּאָליטיש געפערלעך.

דאָס, וואָס אַן אַרבעטערמלוכה נעמט צו דעם מערווערט איז, נאַטירלעך, קיין עקספּלואַטאַציע נישט. אָבער ערשטנס האָבן מיר אַן אַרבעטערמלוכה אין אַ ביוראָקראַטישער פאַרקריפּלונג. דער אָנגעשוואָלענער און פּריווילעגירטער פאַרוואַלטונגס-אַפּאַראַט פאַרשלינגט אַ גאַנץ חשובע טייל פון אונזער מערווערט. און צווייטנס: דורך דעם צווישנהאַנדל און דער שפּעקולאַציע מיט די אומנאָרמאַלע פּרייזאונטערשיידן, לייגט אַריין די אַנוואַקסנדיקע בורזשואַזיע צו זיך אין קעשענע אַ גרויסע טייל פון מערווערט, וועלכער ווערט געשאַפן דורך אונזער מלוכה-אינדוסטרי.

אין אַלגעמיין האָבן זיך געהויבן אין משך פון דאָזיקן ענדערונגס-פעריאָד סיי די צאָל און סיי די עקזיסטענצבאַדינגונגען פון די אַרבעטער נישט נאָר אַבסאָלוט, נאָר אויך רעלאַטיוו — דאָס הייסט אין שייכות מיטן וווקס פון די אַנדערע קלאַסן. אָבער אין דער לעצטער צייט איז דאָ אַריינגעטראָטן אַ שאַרפע ענדערונג. עס האָט זיך כמעט ווי אָפּגעשטעלט סיי דער ציפערמעסיקער וווקס פון אַרבעטערקלאַס, סיי די פאַרבעסערונג פון זיין לאַגע, בעת דער וווקס פון זיינע פיינט דויערט און נעמט אפילו אָן אַ שנעלערן טעמפּ. דאָס פירט אומפאַרמיידלעך נישט נאָר צו אַ פאַרערגערטער לאַגע פון די פאַבריק-אַרבעטער, נאָר אויך צו אַ פאַרמינערונג פון פּראָלעטאַריאַטס רעלאַטיווער באַדייטונג אין דער ראַטנגעזעלשאַפט.

די מענשעוויקעס, די שפּיאָנען פון דער בורזשואַזיע צווישן די אַרבעטער, ווייזן טריאומפירנדיק אָן אויף דעם מאַטעריעלן עלנט צווישן אונזערע אַרבעטער. זיי באַמיען זיך אויפצוהעצן דעם פּראָלעטאַריאַט קעגן דער ראַטנמלוכה און ברענגען אונזערע אַרבעטער דערצו, זיי זאָלן אָננעמען דעם בירגערלעך-מענשעוויסטישן דעוויז: „צוריק צום קאַפּיטאַליזם”. דער זעלבסטצופרידענער מלוכהבאַאַמטער, וועלכער זעט אין „מענשעוויזם” אין דער פאָדערונג פון דער אָפּאָזיציע צו פאַרבעסערן די מאַטעריעלע לאַגע פון די אַרבעטער, טוט דערמיט דעם מענשעוויזם די גרעסטע טובה. ער טרייבט די אַרבעטער אונטער זיין געלע פאָן.

כדי גובר צו זיין שוועריקייטן, איז נויטווענדיק זיי צו קענען. עס איז נויטווענדיק גערעכט און ערלעך צו קאָנטראָלירן אונזערע דערפאָלגן און מפּלות אין ליכט פון דער אמתער לאַגע פון די אַרבעטנדיקע קלאַסן.

די לאַגע פון די אַרבעטער

אונזער ווידעראויפבוי-פעריאָד האָט ביז האַרבסט 1925 געבראַכט מיט זיך אַ גענוג שנעלן וווקס פון די לוינען. אָבער די באַדייטנדיקע איינשרומפּונג פון די רעאַללוינען, וועלכע האָט זיך אָנגעהויבן אין 1926, האָט זיך איינגעגעבן גובר צו זיין ערשט אין אָנהויב פון יאָר 1927. די מאָנאַטסלוינען

אין די ערשטע צוויי קוואַרטאַלן פון שטייער-יאָר 1927—1926 האָבן אין דורכשניט אויסגעמאַכט אין דער גרויס-אינדוסטרי אין מאָסקווער רובלס: 30 רובל 67 קאָפּ. און 30 רובל 33 קאָפּ — קעגן 29 רובל 68 קאָפּ. אין האַרבסט 1925. אין דריטן קוואַרטאַל האָט דער לוין — לויט דערוויילדיקע אויסרעכענונגען — באַטראָפן 31 רובל 62 קאָפּ. אַזוי אַרום זעען מיר, אַז די רעאַל-לוינען זענען אין איצטיקן יאָר געבליבן שטיין אומגעפער אויף דער הויך פון האַרבסט 1925.

די לוינען און די אַלגעמיינע מאַטעריעלע לאַגע פון באַזונדערע אַרבעטערקאַטעגאָריעס און אין באַזונדערע קרייזן — קודם כל אין מאָסקווע און לענינגראַד — זענען אָן שום ספק העכער ווי זייער, דורכשניט. אָבער דערפאַר בלייבט די מאַטעריעלע לאַגע פון אַנדערע זייער פאַרשפּרייטע אַרבעטערשיכטן, באַדייטנדיק נידעריקער ווי דידאָזיקע דורכשניטסצאָלן.

חוצדעם ווייזן אויף אַלע סטאַטיסטיקעס, אַז דער וווּקס פון די לוינען בלייבט הינטערשטעליק לגבי דער פאַרגרעסערטער פּראָדוקטיווקייט פון דער אַרבעט. די אינטענסיווקייט פון דער אַרבעט ווערט פאַרמערט — די שלעכטע אַרבעטסבאַדינגונגען בלייבן דיזעלבע.

די העכערונג פון די לוינען ווערט אַלץ מער און מער פאַרבונדן מיט דעם תנאי פון אַ גרעסערער אַרבעטס-אינטענסיווקייט. דידאָזיקע נייע טענדענץ, וואָס שטייט אין שאַרפער סתירה צו אַ סאָציאַליסטישן אַנטוויקלונגסגאַנג, האָט נאָך דער צענטר-אויספיר-קאָמיטעט פאַרשטאַרקט דורך זיין באַקאַנטער רעזאָלוציע וועגן ראַציאָנאַליזאַציע פון דער פּראָדוקציע. דער פערטער ראַטנקאָנגרעס האָט אויך אָנגענומען דידאָזיקע רעזאָלוציע. אָבער אַזאַ פּאָליטיק באַדייט נישט עפּעס אַנדערש, ווי נאָר, אַז דער ווילשטאַנד (פאַרגרעסערטע פּראָדוקטיווקייט פון דער אַרבעט), וואָס ווערט אַרויסגערופן דורך דער טעכנישער אַנטוויקלונג, פירט נישט אויטאָמאַטיש צו אַ פאַרגרעסערונג פון די לוינען.

דער קליינער צאָל-אָנוווּקס פון די אַרבעטער באַדייט די פאַרמינערונג פון דער צאָל אַרבעטנדיקע גלידער פון יעדער פאַמיליע. אין רעאַלע רובלס האָט זיך דער הוצאות-ביודזשעט

פון דער אַרבעטערפאַמיליע פאַרמינערט זייט 1924—1925. דער וווקס פון דירה־געלט האָט דעם אַרבעטער געצוווּנגען צו פאַרדינגען אַ טייל פון זיין וווינונג. די אַרבעטסלאָזע באַלאַסטן דירעקט אָדער אומדירעקט דעם ביודזשעט פון די אַרבעטער. דער שנעלער וווקס פון אַלקאָהאָל־געברויך באַלאַסטעט זיין ביודזשעט. אין דער אַלגעמיינער סומע האָבן מיר אַ בולטע זינקונג פון זיין לעבנס־ניוואָ. די ראַציאָנאַליזאַציע פון דער פּראָדוקציע, וואָס איז איצט איינגעפירט געוואָרן, וועט אומפאַרמיידלעך נאָך מער אַראָפּדריקן די לאַגע פון אַרבעטערקלאַס, אויב זי וועט נישט ווערן באַגלייט דורך אַ פאַרברייטערונג פון דער אינדוסטרי און האַנדל, וועלכע זאָלן אויפנעמען די אָפּגעזאָגטע אַרבעטער. אין דער פּראַקטיק ענדיקט זיך אָפט די „ראַציאָנאַליזאַציע" מיט „אַרויסוואַרפן" אַרבעטער און מיט פאַרערגערן די מאַטעריעלע לאַגע פון די איבעריקע. דאָס ברענגט צום אומפאַרמיידלעכן רעזולטאַט, אַז די אַרבעטערמאַסע ווערט אָנגעפילט מיט אומצוטרוי קעגן דער ראַציאָנאַליזאַציע גופא.

ביי אַ פאַרערגערונג פון די אַרבעטסבאַדינגונגען, ליידט תמיד אַמיינסטן די שוואַכסטע גרופּע: נישט־קוואַליפיצירטע אַרבעטער, סעזאָן־אַרבעטער, פרויען און יוגנטלעכע.

אין יאָר 1926 איז בולט געזונקען דער לוין פון פרויען, אין פאַרגלייך מיטן לוין פון די מענער, און דערביי כמעט אין אַלע אינדוסטרי־צווייגן. צווישן די נישט־קוואַליפיצירטע אַרבעטער פון דריי פאַרשיידענע אינדוסטרי־צווייגן, האָט דער פאַרדינסט פון די פרויען אויסגעמאַכט אין מערץ 1926 בלויז 51,8 פּראָצענט, 61,7 פּראָצענט און 83 פּראָצענט פון מענערפאַרדינסט. נויטווענדיקע מאָסמיטלען אויף צו פאַרבעסערן די אַרבעטסבאַדינגונגען פאַר פרויען אין אַזעלכע צווייגן ווי די טאָרפאינדוסטרי, דאָס אָנלאָדן און אויסלאָדן און אַז. וו. זענען נישט דורכגעפירט געוואָרן. די דורכשניטסלוינען פון יוגנטלעכן האַלטן כסדר אין איין פאַלן אין פאַרגלייך צו די אַלגעמיינע אַרבעטערלוינען. אין יאָר 1923 האָבן זיי אויסגעמאַכט 47,1 פּראָצ., 1924 — 45 פּראָצ., 1925 — 43,4 פּראָצ. 1926— 40,5 פּראָצ., 1927 — 39,5 פּראָצ.

אין מערץ 1926 האָבן 49,5 פּראָצענט יוגנטלעכע באַקומען ווייניקער ווי 20 רובל. דאָס אַנולירן די פאַראָרדענונג, אַז אין יעדער אינדוסטריאונטערנעמונג מוז אויף אַ באַשטימטער צאָל אַרבעטער באַשעפטיקט ווערן אַ באַשטימטע צאָל יוגנטלעכע, איז געווען אַ שווערער קלאַפּ פאַר דער אַרבעטנדיקער יוגנט און פאַר די אַרבעטערפאַמיליעס. די צאָל אַרבעטלאָזע יוגנטלעכע וואַקסט בסדר גאַנץ שטאַרק.

לאַנדווירטשאַפטלעכע אַרבעט

פון די קרוב פערטהאַלבן מיליאָן לוינאַרבעטער אויפן לאַנד זענען 1.600.000 לאַנדווירטשאַפטלעכע הילפסאַרבעטער, מענער און פרויען. בלויז 20 פּראָצענט פון דידאָזיקע הילפסאַרבעטער זענען אָרגאַניזירט אין פּראָפאַראיינען. די מלוכהשע רעגיסטראַציע פון לוינקאָנטראַקטן, וואָס זענען אָפט אַזוי בידעריק, אַז פאַקטיש באַדייטן זיי — שקלאַפעריי, האָט זיך נאָך קוים אָנגעהויבן: די לוינען פון די לאַנדאַרבעטער שטייען געוויינלעך נידעריקער פאַרן געזעצלעכן מינימום — און דאָס אָפטמאָל אַפילו אויף די ראַטנגיטער. די רעאַלע לוינען שטייגן דורכשניטלעך נישט איבער 63 פּראָצ. פון פאַרמלחמהדיקע לוינען. דער אַרבעטסטאָג דויערט בלויז זעלטן ווייניקער ווי צען שעה. אין רוב פאַלן איז ער פאַקטיש אומבאַגרענעצט. לוינען ווערן אומרעגלמעסיק געצאָלט, אָפט ערשט נאָך אַן אומדערטרעגלעכן אָפּשלעפּן. דידאָזיקע עלנטע לאַגע פון די לוינאַרבעטער איז נישט נאָר אַ רעזולטאַט פון די שוועריקייטן, וואָס נעמען זיך פון בויען דעם סאָציאַליזם אין אַ אָפּגעשטאַנענעם, פויערישן לאַנד. זי איז אָן שום ספק אויך אַ רעזולטאַט פון פאַלשן קורס, וואָס אין זיין פאַקטישער טעטיקייט לייגט ער דער עיקר אַכט אויף די אויבערשטע שיכטן פון דאָרף און נישט אויף די אונטערשטע. מיר מוזן איינשטעלן אַן אַלזייטיקן סיסטעמאַטישן שוץ פון די לוינאַרבעטער נישט נאָר קעגן דעם „קולאַק”, דעם רייכן פויער, נאָר אויך קעגן דעם אַזויגערופענעם פאַרמעגלעכן מיטלפויער

די וווינונגספראַגע

דער נאָרמאַלער ווינשטח פאַר די אַרבעטער איז בדרך כּלל באַדייטנדיק קלענער, ווי דער דורכשניטלעכער שטח פון דער גאַנצער שטאָטישער באַפעלקערונג. די אַרבעטער אין די גרויסע אינדוסטרישטעט זענען אין דערדאָזיקער הינזיכט דער צום ערגסטן באַהאַנדלטער טייל באַפעלקערונג. די אונטערזוכונג פון אַ ריי שטעט האָט אויפגעוויזן פאָלגנדיקע פאַרטיילונג פון ווינשטח פאַר די איינצלנע סאָציאַלע גרופּעס:

פאַר די אינדוסטרי־אַרבעטער 5,6 קוואַדראַטמעטער, פאַרן גייסטיקן אַרבעטער 6,9, פאַרן קינסטלער 7,6, פאַרן קוואַליפיצירטן אַרבעטער 10,9 און פאַרן נישט־אַרבעטנדיקן עלעמענט 7,1 קוואַדראַטמעטער. די אַרבעטער פאַרנעמען דעם לעצטן פלאַץ. חוצדעם פאַרקלענערט זיך פון יאָר צו יאָר די גרויס פון די אַרבעטערוווינונגען, אָבער די וווינונגען פון די נישט־פּראָלעטאַרישע עלעמענטן פאַרגרעסערן זיך. די אַלגעמיינע לאַגע אויפן געביט פון וווינונגס־צובוי באַדראָט די ווייטערדיקע אַנטוויקלונג פון דער אינדוסטרי. נישט געקוקט אויפן דאָזיקן פאַקט גיט אָן דער פינפיאָרפּלאַן פון דער קאָמיסיע פאַר מלוכה־אונטערנעמונגען אַזאַ ביודזשעט אויף בויען וווינהייזער, וואָס לויט אים וועלן די וווינונגספאַרהעלטענישן צום סוף פון דידאָזיקע פינף יאָר זיין ערגער, ווי זיי זענען איצט. די קאָמיסיע אָנערקענט עס אַליין. פון 11,3 קוואַדראַטאַרשין צום סוף פון יאָר 1926 וועט דער געוויינלעכער דורכשניט נאָך דעם פינפיאָרפּלאַן אַראָפּפאַלן ביז סוף 1931 אויף 10,6 קוואַדראַטאַרשין.

אַרבעטסלאָזיקייט

די לאַנגזאַמע אַנטוויקלונג פון דער אינדוסט[illegible] גיט אין קיין אָרט נישט אַזאַ אומגעזונט בילד, ווי אין דער אַרבעטסלאָזיקייט, וואָס האָט אָנגעגריפן די שטאַרקסטע רייען פון אינדוסטריפּראָלעטאַריאַט. די אָפיציעלע צאָל רעגיסטרירטע אַרבעטסלאָזע איז געווען אין אַפּריל 1927 — 1.478.000. די פאַקטישע צאָל אַרבעטסלאָזע איז געווען אַרום 2 מיליאָן. די צאָל אַר-

בעטסלאָזע וואַקסט אומפאַרגלייכלעך שנעלער ווי די אַלגעמיינע
צאָל באַשעפטיקטע אַרבעטער. לויטן פינפיאָרפּלאַן פון דער קאָ-
מיסיע פאַר מלוכה-אונטערנעמונגען וועלן אונזערע אינדוסטריען
אין משך פון די גאַנצע פינף יאָר נויטיק האָבן עפּעס מער
ווי 400.000 שטענדיק-באַשעפטיקטע אַרבעטער. ביים כסדרדיקן
אַרבעטער-צושטראָם פון דאָרף מיינט דאָס צו זאָגן, אַז סוף
1931 וועט די צאָל אַרבעטסלאָזע מענער און פרויען שטייגן
נישט ווייניקער ווי ביז 3 מיליאָן. דער רעזולטאַט פון
אַזאַ צושטאנד וועט זיין די וואַקסנדיקע צאָל היימלאָזע קינדער,
בעטלער און פּראָסטיטוטקעס. די קליינע אונטערשטיצונג, וועל-
כע מ'צאָלט אַרבעטסלאָזע, רופט אַרויס אַ באַרעכטיקטע אומ-
צופרידנקייט. זיי באַקומען דורכשניטלעך 11,9 רובל מאָנאַטלעך,
דאָס הייסט 5 פאַרקריגסרובל. די פּראָפאַראייגען צאָלן אַן אַר-
בעטסלאָזנרענטע פון דורכשניטלעך 5,6 ביז 7 רובל. אָבער די-
דאָזיקע רענטעס באַקומען אומגעפער 20 פּראָצ. פון די אַר-
בעטסלאָזע פּראָפאַראייגסמיטגלידער.

דאָס אַרבעטסגעזעצבוך איז דורך אַ סך קאָמענטירנדיקע
הוספות טאַקע שטאַרק פאַרגרעסערט, אָבער אויך פאַרערגער'ט
געוואָרן. געוויסע שוצמיטלען זענען דורך אַזעלכע הוספות און
אויסטייטשונגען ווידער אַנולירט געוואָרן. באַזונדערס איז פאַר-
ניכטעט געוואָרן דער געזעצלעכער שוץ פון די צייטווייליק- און
סעזאָנמעסיק-באַשעפטיקטע אַרבעטער.

די לעצטע פאַראָרדענונגען פון מלוכהשן האַנדל איז כאַ-
ראַקטעריזירט געוועזן דורך אַ כמעט אַלגעמיינער אָפּשוואַכונג
פון די געזעצלעכע באַשרענקונגען און דורך אַראָפּדריקן דעם
לעבנס-ניוואָ און די לוינען. אין דער צייט, וואָס מען האָט דער
ווירטשאַפטלעכער אָנפירונג געגעבן די רעכט פון אַ צוואַנגס-
אַנטשיידונג, האָט מען פשוט אָפּגעשאַפט דעם געמיינזאַמען אָפּ-
מאַך, פאַרוואַנדלענדיק אים פון אַ קעגנזייטיקן הסכם אין אַ
אַמטלעכער פאַראָרדענונג. די אַנטשעדיקונגען, וועלכע די אַר-
בעטער באַקומען אין אומגליקספאַלן, זענען לחלוטין אומגעניגנ-
דיק. לויט די ציפערן פון פאָלקסקאָמיסאַריאַט פאַר אַרבעט
האָט פאַר די יאָרן 1925—1926 אויף יעדע טויזנט אַרבעטער
אויסגעמאַכט 97,6 אומגליקספאַלן, וואָס האָבן געהאַט אַלס רע-

ווײַטאַט אַרבעטסאומפעאיקײט. מיט יעדן צענטן אַרבעטער קומט פאָר יערלעך אַן אומגליקספאַל.

די פאַרגאַנגענע יאָרן זענען כאַראַקטעריזירט געווען דורך אַ שאַרפן וווקס פון אַרבעטס-קאָנפליקטן, וואָס זענען מײַסטנס באַזײַטיקט געוואָרן דורך צוואַנגס-מאָסמיטלען, אַנשטאַט דורך קעגנזײַטיקן הסכם.

די אָנפירונג פון די אונטערנעמונגען איז ערגער געוואָרן. די אַדמיניסטראַציע-אָרגאַנען שטרעבן אַלץ מער צו לאָזן פילן זייער אומבאַגרעניצטע הערשאַפט. דאָס צונעמען און אָפּזאָגן אַרבעטער געפינט זיך אינגאַנצן אין זייערע הענט. פאַררעוואָלוציאָנערע פאַרהעלטעניש צווישן מײַסטער און אַרבעטער זענען גאָרנישט קיין זעלטנהייט.

די פאַבריקראַטן האָבן ביסלעכווײַז פאַרלאָרן יעדע באַדײַטונג. די מערהייט פראַקטישע פאָרשלאָגן, וועלכע ווערן אָנגענומען דורך די אַרבעטער, ווערט קיינמאָל נישט אויסגעפירט. בײַ אַ סך אַרבעטער ווערט אַרויסגערופן אַ קעגנערשאַפט צו די פאַבריקראַטן דורכדעם, וואָס די פאַרבעסערונגען, וועלכע זיי פירן דורך, ברענגען אָפט צו אַ פאַרקלענערונג פון דער צאָל אַרבעטער. צוליב דעם ווערן די פאַבריקראַטן זייער ווייניק באַזוכט.

אויפן קולטורעלן געביט איז באַזונדערס נויטווענדיק צו באַטאָנען די שולפּראָבלעם. דעם אַרבעטער ווערט אַלץ שווערער צו געבן זײַנע קינדער אַפילו בלויז אַן עלעמענטאַרע דערציאונג, שוין אָפּגערעדט פון אויסבילדן זייערע באַזונדערע פעאיקייטן. כמעט אין אַלע קרײַזן מיט אַן אַרבעטערבאַפעלקערונג פעלן שולעס, און די צוצאָלונגען, וועלכע מ'פאָדערט אין די בעסערע שולעס, מאַכן אוממעגלעך פאַר די עלטערן צו זאָרגן פאַר די קינדער אַזוי, ווי זיי וואָלטן דאָס זייער גערן געוואָלט. דער מאַנגל אין שולעס און די נישט-גענוגנדיקע פאַרזאָרגונג פון די קינדערהיימען, טרײַבט אַ גרויסע טייל אַרבעטערקינדער אויף דער גאַס.

די פּראָפֿאַראייִנען און די אַרבעטער

דער קאַמף פאַר די אַרבעטסבאַדינגונגען אין די פאַבריקן, וועלכער ווערט דערמאָנט אין אַ רעזאָלוציע פון עלפטן פאַרטייקאָנגרעס, איז אין די לעצטע יאָרן באַדייטנדיק אָנגעוואָקסן. נישט געקוקט אויף דעם, האָט די גאַנצע לעצטע פאַרטייפּאָליטיק בנוגע דער פּראָפאַראייַנבאַוועגונג צוזאַמען מיט די אינטריגעס פון די פּראָפאַראייַנפירער געפירט דערצו, אַז דער פערצנטער קאָנגרעס איז מודה: „די פּראָפאַראייִנען האָבן אָפט נישט געקענט דערפילן זייערע אויפגאַבעס, ווייל זייער ערשטע און וויכטיקסטע אויפגאַבע — פאַרטיידיקן די ווירטשאַפטלעכע אינטערעסן פון די מאַסן, וועלכע זיי פירן, חוץ וואָס העכער זייער מאַטעריעלע און קולטורעלע לאַגע — האָבן זיי אָפּגערוקט אין הינטערגרונט”. נאָך דעם פערצנטן קאָנגרעס זענען די באַדינגונגען געוואָרן נישט בעסער, נאָר ערגער. די ביוראָקראַטיזירונג פון די פּראָפאַראייִנען איז אַלץ געשטיגן און געשטיגן.

אין שטאַב פון די געוויילטע אויספירבאַאַמטע פון די פּראָפאַראייִנען איז דער פּראָצענט פון די פאַבריקאַרבעטער, און פון די אַרבעטער, וואָס געהערן נישט צו דער פאַרטיי — זייער אַ קליינער (12—13 פּראָצ). די אומגעהייערע מערהייט פון די דעליגירטע אויף די פּראָפאַראייַנקאָנפערענצן זענען מענטשן אָן דער מינדסטער באַציאונג צו דער אינדוסטריע. קיינמאָל זענען נאָך די פּראָפאַראייִנען און די אַרבעטנדיקע מאַסן נישט געווען אַזוי ווייט פון דער אָנפירונג מיט דער מלוכהאינדוסטריע, ווי איצט. די זעלבסטטעטיקייט פון די אַרבעטערמאַסן, וואָס זענען אָרגאַניזירט אין די פּראָפאַראייִנען, איז פאַרביטן געוואָרן דורך פאַרהאַנדלונגען צווישן די לאָקאַלע סעקרעטאַרן, די פאַבריקדירעקטאָרן און די פאָרזיצערס פון די פאַבריק- און באַטריבפאַרוואַלטונגען (דעם „דרייעק”). די האַלטונג פון די אַרבעטער לגבי די פאַבריק- און באַטריבפאַרוואַלטונגען זאָגט עדות אויף אומצוטרוי. דער אָנטייל אין די אַלגעמיינע פאַרזאַמלונגען איז אַ קליינער.

די אומצופרידנקייט פון די אַרבעטער, וואָס געפינט נישט

קיין אויסדרוק אין די פּראָפאַראייִנען, פאַרשפּרייט זיך אונטערערדיש. „מען דאַרף זיך נישט צופיל וואַרפן אין די אויגן. אויב דו ווילסט בלייבן ביים שטיקל ברויט, טאָ רייד נישט קיין סך"... אַזעלכע ווערטער הערט מען זייער אָפט, און ס'איז פאַרשטענדלעך, פאַרוואָס די אַרבעטער געפינען פאַר פּאַסיקער צו פאַרבעסערן זייער לאַגע דורך אַ טעטיקייט מחוץ דער פּראָפאַראייַנאָרגאַניזאַציע. דאָס אַליין פאָדערט באַפעלעריש אַ פולשטענדיקע ענדערונג אין דער איצטיקער פּראָפאַראייִנפּאָליטיק.

די וויכטיקסטע פּראַקטישע פאַרשלאָגן

א. אויפן געביט פון מאַטעריעלע באַדינגונגען

1. רייסט אויס מיטן וואָרצל יעדע טענדענץ צו פאַרלענגערן דעם אַכטשעהדיקן אַרבעטסטאָג. דערלויבט איבערשעהן נאָר אין דעם פאַל, ווען זיי זענען אַבסאָלוט נויטווענדיק. דערלויבט נישט קיין שום מיסברויך מיט באַשעפטיקן געלפּסאַרבעטער, זעט מ'זאָל נישט באַהאַנדלען קיין דויערנדיקאַשעפטיקטע אַלס סעזאָנאַרבעטער. שאַפט תיכף אָפּ יעדע אַרלענגערונג פון אַרבעטסטאָג, וואָס איז לעצטנס איינגעפירט געוואָרן אין באַטריבן, וואָס זענען שעדלעך פאַרן געזונט.

2. די דרינגנדסטע פּראָבלעם איז די לוין-העכערונג לכל הפּחות אין דער מאָס, אין וועלכער ס'האָט זיך געהויבן די פּראָדוקטיווקייט פון דער אַרבעט. אין דער צוקונפט דאַרף יעדער אָנוווקס פון דער אַרבעטס-הכנסה פּרינציפּיעל פאַרבונדן זיין מיט דער העכערונג פון די רעאַלע לוינען. ס'איז אויך נויטווענדיק צו פּרווון אויסגלייכן די לוינען פון די פאַרשיידענע אַרבעטערגרופּעס, דורך סיסטעמאַטיש הויבן די לוינען פון די נידעריק-באַצאָלטע גרופּעס; אָבער פאַר קיין פאַל נישט דורך פאַרערגערן די בעסער-באַצאָלטע.

3. מיר מוזן באַזייטיקן יעדן ביוראָקראַטישן מיסברויך מיט די ראַציאָנאַליזאַציע-מאָסמיטלען. דידאָזיקע וואָלטן געדאַרפט איינגעפירט ווערן בלויז אין ענגער פאַרבינדונג מיט אַ

אַנטשפּרעכנדיקער אַנטוויקלונג פֿון דער אינדוסטריע, מיט אַ פּלאַנפֿולער פֿאַרטיילונג פֿון דער אַרבעטסמאַכט און אַ קאַמף קעגן פֿאַרשווענדן די פּראָדוקטיווע כּחות פֿון אַרבעטנדיקן קלאַס — באַזונדערס פֿון די קוואַליפֿיצירטע אַרבעטער.

4. כּדי צו לינדערן די שלעכטע ווירקונגען פֿון דער אַרבעטסלאָזיקייט, מוזן די רענטעס פֿאַר די אַרבעטסלאָזע זיך צופּאַסן צום דורכשניטלעכן לוין אין אַ באַשטימטער געגנט. דער רענטעפּעריאָד ביי אַרבעטסלאָזיקייט מוז פֿאַרלענגערט ווערן פֿון איין יאָר אויף אנדערטהאַלבן יאָר. אַ ווייטערדיקע פֿאַרמינערונג פֿון די אויסצאָלונגען אין דער סאָציאַלפֿאַרזיכערונג דאַרף נישט געדולדעט ווערן, און עס דאַרף אנגעהויבן ווערן אַן ערנסטער קאַמף קעגן דער פּראַקטיצירטער נישט־אויסצאָלונג פֿון דידאָזיקע פֿאַרזיכערונגסרענטעס. עס מוז געמאַכט ווערן אַ סוף צום פֿאַרווענדן די אָנגעזאַמלטע פֿאַרזיכערונגסגעלטער אויף צוועקן פֿון עפֿנטלעכער געזונטפּלעגע. מיר מוזן אָפּשאַפֿן אַלע פֿאַראָרדנונגען, וואָס רויבן צו אונטער פֿאַרשיידענע אויסריידן ביי אמתע אַרבעטסלאָזע זייער רעכט אויף רענטעס און אויף רעגיסטרירט צו ווערן אין די באַשעפֿטיקונגסרשימהס. עס מוז געזאָרגט ווערן פֿאַר פֿאַרגרעסערן די רענטעס פֿאַר אַרבעטסלאָזע, קודם כּל ביי די אינדוסטריאַרבעטער. מיר מוזן אויסאַרבעטן ברייטע, אויף אַ לאַנגער צייט באַרעכנטע פּלענער פֿאַר סאָציאַלע אונטערנעמונגען, כּדי צו פֿאַרווענדן מיט נוצן די אַרבעטסלאָזע פֿאַר דעםווירטשאַפֿטלעכן און קולטורעלן אויפֿבלי פֿון לאַנד.

5. אַ סיסטעמאַטישע פֿאַרבעסערונג פֿון די לעבנסבאַדינגונגען פֿאַר די אַרבעטער. אַ פֿעסטע דורכפֿירונג פֿון אַ קלאַסנמעסיקער פּאָליטיק אין אַלע וווינונגס־אָנגעלעגנהייטן. עס טאָר נישט דערלאָזן ווערן קיין שום פֿאַרבעסערונג פֿון די וווינונגס באַדינגונגען פֿון נישט־פּראָלעטאַרישן עלעמענט אויפֿן חשבון פֿון די אַרבעטער. מ׳טאָר נישט עקסמיסירן קיין אָפּגעזאַגטע אַרבעטער און אַרבעטער מיט פֿאַרקירצטער אַרבעטסצייט.

עס מוזן אָנגענומען ווערן ענערגישע מאָסמיטלען פֿאַר אַ געזינטערער אַנטוויקלונג פֿון בוי־קאָאָפּעראַטיוון. זיי מוזן געמאַכט ווערן צוטריטלעך אויך פֿאַר די נידעריקער באַצאָלטע

אַרבעטער. עס טאר נישט דערלויבט ווערן, אַז די העכערע שיכטן פון די גייסטיקע אַרבעטער זאָלן זיכערן פאר זיך די וווינונגען, וואָס זענען באַשטימט פאר די אינדוסטריאַרבעטער.

דער וווינונגסבויפּלאַן פון דער קאָמיסיע פאר מלוכהשע אונטערנעמונגען דארף אָפּגעוואָרפן ווערן אַלס אזא, וואָס שטייט אין סתירה צו יעדער סאָציאַליסטישער פּאָליטיק. געשעפטלעכע אונטערנעמונגען מוזן געצוווּנגען ווערן דערצו, אַז זייערע הוצאות פארן וווינונגסבוי, זייערע פארן דאָזיקן צוועק באַשטימטע לאַנדפארצעלן און דעם דאַצו געהעריקן קרעדיט זאָלן זיי אַזוי פארטיילן, אַז אין די נאָנטסטע פינף יאר זאל קענטיק זיין אַ אַנטשיידענע פאַרבעסערונג אין די וווינונגספארהעלטענישן פון אַרבעטערקלאַס.

6. קאָלעקטיווע אָפּמאַכן דאַרפן באַשטעטיקט ווערן דורך אַרבעטערפארזאמלונגען אויפן גרונט פון אמתע און נישט פלומרשט געפירטע אונטערהאַנדלונגען. דער קומענדיקער פּאַרטייקאָנגרעס דארף אַנולירן די אַנטשיידונג פון פערצנטן קאָנגרעס, וואָס האָט געגעבן די פאַבריקפארוואַלטונגען דאָס רעכט פון צוואַנגסאַנטשיידונג. דער אַרבעטסגעזעץ מוז גילטן אַלס דער מינימום, און נישט אַלס דער מאַקסימום פון די רעכט, אויף וועלכע מ׳קען פּרעטענדירן. קאָלעקטיווע אָפּמאַכן מוזן אַנטהאַלטן גאַראַנטיעס קעגן פאַרמינערן די צאָל אַרבעטער און אָנגעשטעלטע בעתן דויער פון אָפּמאַך (דערלויבטע אויסנאַמען מוזן אויסדריקלעך באַגרינדעט ווערן). די הויך פון דער אַרבעטסלייסטונג מוז באַרעכנט ווערן לויט די דורכשניטסלייסטונגען פון אַ אַרבעטער און פארן גאַנצן דויער פון אַרבעטסאָפּמאַך. יעדנפאלס דארפן פאַרבאַטן ווערן אַלע פאַרענדערונגען אין די אָפּמאַכן, וואָס דריקן אַראָפּ די לוינשטופע פון אַרבעטער לגבי די פריערדיקע אָפּמאַכן.

7. די ביוראָ פאַר לוינען און לוינגאָרמען מוז געשטעלט ווערן אונטער אַ ווירקזאַמערער קאָנטראָל פון די אַרבעטער און פּראָפּאַראייגען און די כסדרדיקע פאַרערגערונג פון די לויגען און לוינגאָרמען מוז אָפּגעשטעלט ווערן.

8. די הוצאות אויף זיכערקייטאייגריכטונגען און בעסערע פאַבריקצושטאַנדן מוזן פאַרמערט ווערן. די, וואָס זענען

עובר אויף די שוצפאָרשריפטן פאַר די אַרבעטער מוזן באַקומען גרעסערע שטראָפן.

9. אַלע אויסטייטשונגען פון אַרבעטסגעזעצבוך מוזן קאָנטראָלירט ווערן און די־יעניקע, וועלכע פאַרערגערן די אַרבעטסבאַדינגונגען, דאַרפן אומבאַדינגט באַזייטיקט ווערן.

10. פאַר די ווייבלעכע אַרבעטער דאַרף גילטן די פאָרשריפט: „גלייכע באַצאָלונג פאַר גלייכער אַרבעט״. אין הסכם מיט דעם מוז דורכגעפירט ווערן אַ העכערע אָפּשאַצונג פון דער פרויענאַרבעט.

11. נישטבאַצאָלטע אַרבעט פון לערן־ייִנגלעך מוז פאַרבאָטן ווערן; דאָסזעלבע אויך דער פרווו אַראָפּצודריקן די לוינען פון די יוגנטלעכע. עס מוזן אָנגענומען ווערן מאָסמיטלען, כדי צו פאַרבעסערן זייערע אַרבעטסבאַדינגונגען.

12. די שפּאָרסיסטעם דאַרף פאַר קיין פאַל נישט דורכגעפירט ווערן אויפן חשבון פון אַרבעטערס לעבנס־אינטערעסן. מיר מוזן צוריקגעבן די אַרבעטער די „קליינע פּריווילעגיעס״, וועלכע מיר האָבן צוגענומען ביי זיי (קינדערהיימען, אומזיסטע רייזע־בילעטן, לענגערע פעריען און אַז. וו.).

13. די פּראָפּאַראייִנען מוזן אָן אויפהער ווענדן זייער אויפמערקזאַמקייט אויף דער פּראָבלעם פון דער סעזאָנבאַשעפטיקונג.

14. די מעדיצינישע הילף פאַר די אַרבעטער מוז אין די באַטריבן פאַרבעסערט ווערן (סאַניטאַרוואָגנס, סטאַציעס פאַר ערשטער מעדיצינישער הילף, שפּיטאָלן און אז.וו.).

15. אין די קוואַרטאַלן פון אַרבעטער־קלאַס מוזן פאַרמערט ווערן די שולעס פאַר קינדער.

16. עס מוזן אָנגענומען ווערן אַ גאַנצע ריי מלוכהשע מאָסמיטלען, כדי צו שטאַרקן די אַרבעטער־קאָאָפּעראַטיוון.

ב. אין די פּראָפּאַראייִנען.

1. דיטעטיקייט פון די פּראָפּאַראייִנען דאַרף אין דער ערשטער ליניע באַאורטיילט ווערן לויט דער מאָס, אין וועלכער זיי פאַרטיידיקן די עקאָנאָמישע און קולטורעלע אינטערעסן פון די אַרבעטער.

2. די פּאַרטיי-אָרגאַניזאַציעס, וועלכע ווילן אָננעמען מאַס-מיטלען אויף צו שיצן די עקאָנאָמישע און קולטורע״ע אַרבע-טער-אינטערעסן, מוזן דערביי ערנסט נעמען אין אַכט די מיי-נונגען פון די קאָמוניסטישע גרופּעס אין די פּראָפאַראיינען.

3. ריכטיקע וואַלן, עפנטלעכקייט, דין-וחשבון פאַר די מיטגלידער מוזן זיין דער באַזיס פאַר דער פּראָפאַראיינאַרבעט.

4. אַלע אַדמיניסטראַציע-אָרגאַנען דאַרפן געבילדעט ווערן אין אמתן, נישט אין כלומרשטן הסכם מיט די אַנטשפּרעכנ-דיקע פּראָפאַראיינאָרגאַנען.

5. אויף יעדן פּראָפאַראיינקאָנגרעס און אין אַלע וואַלקאַ-מיטעטן פון די פּראָפאַראיינען מוז די מערהייט באַשטיין פון אַרבעטער, וואָס זענען פאַקטיש באַשעפטיקט אין דער אינדוס-טרי. דער פּראָצענט אַרבעטער, וואָס זענען נישט אָרגאַניזירט אין דער פּאַרטיי, מוז אין די דאָזיקע קאָמיטעטן געהעכערט ווערן לכל הפחות ביז א דריטל.

אין רעגלמעסיקע צווישנצייטן מוז אַ באַשטימטע צאָל באַאַמטע פון פּראָפאַראיינאַפּאַראַט ווידער באַשטימט ווערן אויף פאַבריק-אַרבעטן.

אַ שטאַרקערע צוציאונג פון פרייוויליקער אַרבעט אין דער פּראָפאַראיינטעטיקייט, מער דערמוטיקן די אַרבעטער אין די באַטריבן זיך צו באַטייליקן אין איר.

6. עס דאַרף נישט דערלויבט זיין צו באַזייטיקן איינמאָל-געוויילטע קאָמוניסטישע פּראָפאַראיינמיטגלידער צוליב אינערלעך-פּאַרטייאישע קריגערייען.

7. עס מוז געזיכערט ווערן די פולשטענדיקע אומאָפּהענ-גיקייט פון די באַטריבס-און לאָקאַלע קאָמיטעטן פון די אָנפירנ-דיקע אָרגאַנען. דאָס אָננעמען אָדער באַזייטיקן אַרבעטער, אָדער איבערפירן אַרבעטער פון איין אַרבעט צו אַנדערע אויף אַ צייט פון מער ווי צוויי וואָכן — קען געשען ערשט נאָכדעם, ווי עס ווערט פריער געמאָלדן דעם פאַבריקקאָמיטעט. אַ פאַבריק-קאָמיטעט, וואָס קעמפט קעגן מיסברויכן אויפן דאָ-זיקן געביט, דאַרף באַנוצן זיין רעכט צו אַפּעלירן קעגן דער אַנטשיידונג פון דער פאַרוואַלטונג צום אַנטשפּרעכנדיקן פּראָ-פאַראיין און צום אַנקלאָגראַט.

8. עס מוזן געשיצט ווערן די רעכט פֿון די קאָרעספּאָנדענטן פֿון דער אַרבעטערפּרעסע, און די יעניקע, וועלכע פֿאַרפֿאָלגן קאָרעספּאָנדענטן צוליב זייערע פֿאַרעפֿנטלעכונגען, דאַרפֿן שטרענג באַשטראָפֿט ווערן.

9. די אויפֿגאַבעס פֿון דער קאָנטראָל־קאָמיסיע פֿון די פֿאַבריק־קאָמיטעטן מוזן פֿאַרברייטערט ווערן אין דעם זין, זיי זאָלן אויך אַכטונג געבן צי מ׳פֿירט דורך זייערע באַשלוסן, און קאָנטראָלירן, ווי ווייט עס ווערן דערביי אָפּגעהיט די אינטערעסן פֿון די אַרבעטער.

10. אין דער פֿראַגע וועגן שטרייקן אין די מלוכה־אינדוסטריען בלייבט אין קראַפֿט די אַנטשיידונג פֿון עלפֿטן פֿאַרטייקאָנגרעס, וואָס איז אָנגענומען געוואָרן נאָך אין לענינס צייטן.

אין פֿאַל פֿון שטרייקן אין די קאָנצעסיע־אינדוסטריען דאַרפֿן דידאָזיקע באַטראַכט ווערן אַלס פּריוואַטאינדוסטריען.

11. עס מוז גרינדלעך רעווידירט ווערן די גאַנצע סיסטעם פֿון דער אַרבעטערסטאַטיסטיק, ווייל אין איר איצטיקער פֿאָרם גיט זי אַ פֿאַלש און בולט צוגעפֿאַרבט בילד פֿון דערווירטשאַפֿטלעכער און קולטורעלער לאַגע פֿון אַרבעטער־קלאַס און שטערט אַזוי אַרום אין אַ גרויסער מאָס יעדע בעסערונג אויפֿן דאָזיקן געביט.

די שלעכטע לאַגע פֿון אַרבעטערקלאַס איצט אין צענטן יאָרטאָג פֿון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע דערקלערט זיך, נאַטירלעך, מיט דער אָרעמקייט פֿון לאַנד, מיט די אינטערווענצן און דער בלאָקאַדע, ווי אויך מיט דעם, וואָס די ערשטע פּראָלעטאַרישע מלוכה ווערט אומאויפֿהערלעך באַקעמפֿט מצד איר קאַפּיטאַליסטישער סביבה. דידאָזיקע לאַגע קען נישט געענדערט ווערן פֿאַר איין מאָל. אָבער זי קען און מוז געענדערט ווערן דורך אַ ריכטיקער פּאָליטיק, אָבער דערביי איז נישט די אויפֿגאַבע פֿון די באָלשעוויקעס צו געבן שיין־געפֿאַרבטע בילדער פֿון זייערע באַמיאונגען — די דאָזיקע באַמיאונגען זענען נאַטירלעך געווען גענוג ערנסט, — נאָר קלאָר און באַשטימט צו שטעלן די פֿראַגע, וואָס עס בלייבט צו טאָן, וואָס עס מוז געטאָן ווערן, און וואָס עס קען געטאָן ווערן מיט דער הילף פֿון אַ ריכטיקער פּאָליטיק.

די אגראַרפראַגע און איר סאָציאַליסטישע אויסטייטשונג

פראָדוקציע אין קליינעם מאָסשטאַב שאַפט, ווי לענין זאָגט, אָן אויפהער, טעגלעך, פון שעה צו שעה, אומפאַרמיידלעך און אין ריזיקן פאַרנעם קאַפּיטאַליזם און בורזשואַזיע. ענטוועדער דער פּראָלעטאַרישער מלוכה וועט געלינגען — געשטיצט אויף אַ הויכע אַנטוויקלונג און אויף דער עלעקטריפיקאַציע פון דער אינדוסטרי—גובר צו זיין די טעכנישע אָפּגעשטאַנענקייט פון מיליאָנען קליינע אינדוסטריען און זיי אויפצובויען אויף דער באַזיס פון קאָלעקטיוויזם און אויסגעשפּרייטע פאַרבאַנדן, אָדער דער קאַפּיטאַליזם, וואָס שעפּט זיין קראַפט פון דאָרף, וועט אונטערמינירן דעם באַזיס פון סאָציאַליזם אין די שטעט.

פון לעניניסטישן שטאַנדפונקט איז דאָס פויערטום — דאָס הייסט די גרויסע פויערישע מאַסע, וואָס עקספּלואַטירט נישט קיין אַרבעט — יענער פאַרבינדעטער, וואָס אויב ער וועט ווי געהעריק מיטאַרבעטן מיט אונז, וועט ער גאַראַנטירן די זיכערקייט פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור און במילא אויך דעם גורל פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע. פאַרן עטאַפּ, וועלכן מיר לעבן איצט איבער, האָט לענין גאַנץ גענוי פאָרמולירט אונזערע אויפגאַבעס לגבי די פויערים אין פאָלגנדיקע ווערטער: „עס מוז אונז געלינגען צו שאַפן אַ בונד מיט די מיטלפויערים, נישט אויפהערנדיק אָבער אויף קיין איין מאָמענט דעם קאַמף קעגן קולאַק און נישט פאַרלירנדיק דערביי די פעסטע שטיצע מצד די אָרעמע פויערים".

דער אָפּנויג פון לעני̇נס שטאַנדפּונקט אין דער פּויערים-פראַגע, ווי זי איז דורכגעפירט געוואָרן דורך דער סטאַלין-בוכארין-גרופּע, קען כאַראַקטעריזירט ווערן אין די פאָלגנדיקע אַכט הויפּטפּונקטן:

1. דאָס פאַרנאַכלעסיקן דעם מאַרקסיסטישן הויפּטפּרינציפּ, אַז נאָר אַ שטאַרקע, סאָציאַליסטישע אינדוסטריע קען העלפן די פּויערים אַריבערצופירן די לאַנדווירטשאַפט צו אַ קאָלעקטיוויסטישער פאָרם.

2. דאָס נישט-דערשאַצן די לויגאַרבעטער און די אָרעמע פּויערים אַלס סאָציאַלע באַזע אין די לאַנדווירטשאַפטלעכע געגנטן פון דער פּראָלעטאַרישער מלוכה.

3. די האָפנונג אויף דעם פאַרמעגלעכן פּויער אין דער פראַגע פון אָרגאַניזירן די לאַנדווירטשאַפטלעכע אינדוסטרי, ד. ה. אין אַלעם ווענטלעכן די האָפנונג אויפן קולאַק.

4. דאָס איגנאָרירן אָדער דאָס אָפּענע לייקענען דעם קליינבירגערלעכן כאַראַקטער פון פּויערישן אייגנטום און פון דער פּויערישער טעטיקייט — אַן איבערגאַנג פון מאַרקסיסטישן שטאַנדפּונקט צו די טעאָריעס פון די סאָציאַלרעוואָלוציאָנערן.

5. דאָס נישט-דערשאַצן די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן אין דער איצטיקער אַנטוויקלונג פון לאַנד און די פאַרווישונג פון די פּויערישע קלאַסנאונטערשיידן.

6. דאָס שאַפן צעשטערערישע טעאָריעס, וועלכע (כדי צו ציטירן בוכאַרינס אַ וואָרט) פאַרטיידיקן די מיינונג: „דער קולאַק און די קולאַק-אָרגאַניזאַציעס האָבן בכלל קיין שום אויסזיכט נישט, ווייל די ראַם פון דער אַלגעמיינער אַנטוויקלונג ווערט אין אונזער לאַנד באַשטימט דורך דער סטרוקטור פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור".

7. דאָס דערמוטיקן „דעם אריינפירן די ערשטע התחלות פון קולאַק-קאָאָפּעראַטיוון אין אונזער סיסטעם". „די פּראָבלעם קען אַזוי פאָרמולירט ווערן, אַז עס איז נויטיק צו געבן פרייע הענט די ווירטשאַפטלעכע מעגלעכקייטן פון פאַרמעגלעכן פּויער און די ווירטשאַפטלעכע מעגלעכקייטן פון קולאַק".

8. דער פּרווו אַנטקעגנצושטעלן לעני̇נס „קאָאָפּעראַטיוון פּלאַן" זיין פּלאַן פון עלעקטריפיקאַציע. לויט לעני̇נס אייגע-

בער מיינונג וואָלט בלויז די פאַרבינדונג פון דידאָזיקעביידע פּלענער געקענט גאַראַנטירן די דורכפירונג פון סאָציאַליזם.

געשטיצט אויף דידאָזיקע רעוויזיאָניסטישע טענדענצן פון דער רעגירנדיקער גרופּע האָבן די רעפּרעזענטאַנטן פון דער נייער בורזשואַזיע זיך פאַרבונדן מיט געוויסע גלידער פון אונזער מלוכהשן אַפּאַראַט און באַמיען זיך אָפּן אַריבערצופירן אונזער גאַנצע פּאָליטיק אין דאָרף אויף די קאַפּיטאַליסטישע רעלסן. דערביי באַהאַלטן, נאַטירלעך, די קולאַקעס און זייערע אידעאָלאָגישע פּארטיידיקער זייערע פּלענער אונטער דעם אויסרייד פון דער זאָרג פאַר דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיווע כחות, פאַר דעם וווקס פון דער „סחורות-פּראָדוקציע אין אַלגעמיין” און אז. וו. אינדעראמתן אָבער אונטערדריקט און שטערט די קולאַקאַנטוויקלונג די אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיווע כחות פון דער גאַנצער איבעריקער מאַסע פון דער פויערישער ווירטשאַפט.

נישט געקוקט אויף אונזער לפי-ערכדיק שנעלן ווידעראויפבויפּראָצעס אין דער לאַנדווירטשאַפט איז די סחורות-פּראָדוקציע פון דער פויערישער ווירטשאפט זייער אַ קנאַפּע. 1925—1926 האָט דער אַלגעמיינער סכום פּראָדוקטן, וואָס איז ארויסגעוואָרפן געוואָרן אויפן מאַרק, אויסגעמאַכט 64 פּראָצ. פון פאַרמלחמה-שטאַנד, דער עקספּאָרטירטער סכום—בלויז 24 פּראָצ. פון עקספּאָרט אין 1913. די סיבה דערפון ליגט—אַ חוץ דעם פאַרגרעסערטן אלגעמיינעם פאַרברויך אין דאָרף גופא—אין דעם חילוק צווישן די לאַנדווירטשאַפטלעכע און אינדוסטריעלע פרייזן און אײַנשנעלן אָנזאַמלען פון נאַרונגס-שטאָפּן דורך די קולאַקעס. אפילו דער פינפיאָרפּלאַן מוז מודה זיין, אז דער „מאַנגל פון אינדוסטרי-פּראָדוקטן בכלל שאַפט אַ געוויסע גרעניץ פאַרן אויסטויש פון גלייכווערטיקע פּראָדוקטן צווישן שטאָט און דאָרף און עס פאַרמינערט דעם סכום לאַנדווירטשאַפטלעכע פּראָדוקטן, וועלכער וואָלט געקענט געבראַכט ווערן אויפן מאַרק”. אזוי אַרום שטערט די אָפּגעשטאַנענקייט פון דער אינדוסטרי דעם וווקס פון דער לאַנדווירטשאַפט און באַזונדערס דעם וווקס פון דער לאַנדווירטשאַפטלעכער סחורות-פּראָדוקציע. די גראָבע אונטער די צוזאַמענאַרבעט פון שטאָט און דאָרף און

פירט צו א שנעלער קלאַסנדיפערענציאַציע צווישן די פויערים.

דער שטאַנדפונקט פון דער אָפּאָזיציע אין די דעבאַטן ארום די פראַגעס פון דער פויערים-פּאָליטיק, איז פולשטענדיק באַשטעטיקט געוואָרן. די איינצלנע פאַרבעסערונגען אין אונזער אַלגעמיינעם האַנדלונגס - אופן, וואָס זענען געמאַכט געוואָרן אונטערן דרוק פון דער שאַרפער אָפּאָזיציע-קריטיק, האָבן נישט אָפּגעהאַלטן דעם ווייטערדיקן אפּנויג פון דער רעגירנדיקער גרופּע אין דער זייט צו די פאַרמעגלעכע פויערים. אַלס באַווייז דערפאַר איז גענוג צו דערמאָנען, אַז דער פערצנטער קאָנגרעס האָט נאָך קאַלינינס באַריכט נישט געהאַט צו זאָגן קיין איין איינציק וואָרט וועגן דער קלאַסנדיפערענציאַציע אין דאָרף אָדער דעם וווקס פון די קולאַקעס.

אַזאַ פּאָליטיק קען פירן בלויז צו איין רעזולטאַט: די אָרעמע פויערים וועלן מיר פאַרלירן און די מיטעלע — נישט געווינען.

קלאַסנדיפערענציאַציע צווישן די פויערים

אין די לעצטע יאָרן איז אין די לאַנדווירטשאַפטלעכע געגנטן פאָרגעקומען אַ שטאַרקע קאַפּיטאַליסטישעק לאַסנאַנטוויקלונג.

די ערדלאָזע און ערדאָרעמע גרופּעס האָבן זיך אין משך פון די לעצטע פיר יאָר פאַרמינערט אויף 35 — 45 פּראָצענט. די גרופּע, וואָס באַזיצט 6 — 10 דעסיאַטין (7 — 11 העקטאַר), האָט זיך אין דער גלייכער צייט פאַרמערט אויף 100 ביז 120 פּראָצענט. די גרופּע מיט 10 דעסיאַטין און מער האָט זיך פאַרמערט אויף 150 — 200 פּראָצ. דער פאַרקלענערטער פּראָצ. ערדלאָזע און ערדאָרעמע גרופּעס איז אין דער גרעסטער מאָס צוצושרייבן זייער חורבן און ליקווידירונג. אַזוי, למשל, איז אין סיביר אין משך פון איין יאָר אונטערגעגאַנגען 15,8 פּראָצ. פון די ערדלאָזע פאַמיליעס און 3,8 פון די, וואָס האָבן געהאַט ווייניקער ווי 2 דעסיאַטין. אין צפון-קאַווקאַז זענען אונטערגעגאַנגען 14,1 פּראָצ. פון די ערדלאָזע און 3,8 פּראָצ. פון די, וואָס האָבן געהאַט ווייניקער ווי 2 דעסיאַטין.

דער ארויפשטיג פון די ערד-באַזיצער, וואָס האָבן נישט קיין פערד און מכשירים, צום קלאַס פון אונטערשטע מיטל-

פויערים גייט צו זייער לאַנגזאַם. ביים איצטיקן מאָמענט איז אין גאַנצן פאַרבאַנד דאָ 30 — 40 פראָצענט נחלות אָן פערד און מכשירים, און אַ גרויסע טייל דערפון פאַלט אַרונטער אונטער דער גרופּע פון די ערדאָרעמע.

די פאַרטיילונג פון די וויכטיקע פּראָדוקציע-מיטלען איז אין צפון-קאַווקאַז פאָלגנדיקע: 15 פּראָצ. פּראָדוקציע-מיטלען געהערן אומגעפער 50 פּראָצ. פון די אָרעמסטע ערדבאַזיצער, צו דער מיטלגרופּע, וואָס באַשטייט פון 35 פּראָצ. ערדבאַזיצער געהערן 35 פּראָצ. פון די וויכטיקסטע פּראָדוקציע-מיטלען. און צו דער העכסטער גרופּע, וואָס באַשטייט פון 15 פּראָצ. פון די ערד-באַזיצער, געהערן 50 פּראָצ. פון די פּראָדוקציע-מיטלען. דאָס זעלבע פאַרטיילונגס-בילד פון די פּראָדוקציע-מיטלען ווייזן אויך אויף אַנדערע פּראָווינצן (אין סיביר, אין דער אוקראַינע און אז. וו.).

דער דאָזיקער רעקאָרד פון אַן אומגלייכער פאַרטיילונג פון לאַנד און פּראָדוקציע-מיטלען ווערט פאַרשטאַרקט דורך אַן אומגלייכער פאַרטיילונג פון די תבואה-רעזערוון צווישן די פאַרשיידענע גרופּעס פויערים-באַזיצער. דעם 1-טן אַפּריל 1926 האָבן זיך 58 פּראָצ. פון גאַנצן תבואה-איבערפלוס פון לאַנד געפונען אין די הענט פון 6 פּראָצ. פויערים-באַזיצער.

דאָס פאַרפאַכטן ערד נעמט אָן מיט יעדן יאָר אַלץ אַ גרעסערן פאַרנעם. די פאַרפאַכטנדיקע אייגנטימער זענען מייגסטנס גרויסע לאַנדבאַזיצער, וואָס האָבן אין זייערע הענט די פּראָדוקציע-מיטלען. דער פאַקט, אַז די ערד איז פאַרפאַכטעט, ווערט אין גרעסטן רוב פאַלן געהאַלטן בסוד, כּדי אויסצומיידן דאָס צאָלן שטייערן. דער ערדאָרעמער פויער, וואָס האָט נישט קיין געצייג, נישט קיין בהמות, באַארבעט געוויינלעך זיין נחלה מיט געדונגענע געצייג און בהמות. סיי ביים ערדפאַרפאַכטן, סיי ביים פאַרדינגען געצייג און בהמות זענען די תּנאים נישט קיין סך וייט פון שקלאַפעריי. האַנט ביי האַנט מיט דערדאָזיקער מאַטעריעלער שקלאַפעריי גייט אַ פינאַנסיעלער וווכער.

די פּראַקטיצירטע פאַרטיילונג פון פויערים-גיטער שוואַכט נישט אָפּ דעם פּראָצעס פון קלאַסנדיפערענצירונג, נאָר אדרבה, זי שטאַרקט זי. אַנשטאָט צו דינען דער סאָציאַליזאַציע פון דער לאַנדווירטשאַפט, פאַלן אַריין די מאַשינעס און די

קרעדיט-הילף אין די הענט פון די קולאַקעס און פאַרמעגלעכע פויערים און העלפן אזויאַרום צו עקספלואַטירן די לאַנדאַרבעטער, די אָרעמע פויערים און די שוואַכערע מיטל-פויערים.

אַ חוץ דעם, וואָס דידאָזיקע העכסטע גרופעס קאָנצענטרירן אין זייערע הענט דעם באָדן און די אינסטרומענטן, באַשעפטיקן זיי אויך אַלץ אין אַ תמיד וואַקסנדיקער מאָס געדונגענע אַרבעטער.

פון דער צווייטער זייט פאַרמערן כסדר די אונטערשטע און צום טייל אויך די מיטעלע גרופעס פון די פויערישע בעל-נחלות די צאָל לאַנדאַרבעטער ענטוועדער דורך זייער פולשטענדיקער רואין און אונטערגאַנג אָדער דורך אָפגעבן פון זיך איינצלנע פאַמיליענמיטגלידער. דידאָזיקע איבעריקע אַרבעטער פאַלן אַריין אין קנעכטשאַפט צום קולאַק אָדער צום פאַרמעגלעכן מיטלפויער, אָדער זיי עמיגרירן אין די שטעט, און אין אַ סך פאַלן געפינען זיי בכלל קיין באַשעפטיקונג נישט.

נישט געקוקט אויף דידאָזיקע פראָצעסן, וואָס זענען שוין זייער ווייט דערגאַנגען און וואָס פירן צו אַ פאַרמינערונג פון דער רעלאַטיווער ווירטשאַפטלעכער באַדייטונג פון מיטלפויער, בילדעט נאָך אַלץ דער דאָזיקער מיטעלער פויער לויט דער צאָל די גרעסטע לאַנדווירטשאַפטלעכע גרופע. און צו ברענגען דידאָזיקע מיטעלע פויערים אויף דער זייט פון דער סאָציאַליסטישער אַגראַרפאָליטיק, איז איינע פון די הויפטפראָבלעמען פון דער פראָלעטאַרישער דיקטאַטור. אויב מען לייגט אָבער די האָפענונג אויף דעם פאַרמעגלעכן פויער, גייט מען איין אויף אַ ווייטערדיקער צעפאַלונג פון דעם דאָזיקן מיטלשיכט.

בלויז אַ ריכטיקע אויפמערקזאַמקייט אויף די לאַנדאַרבעטער, בלויז אַ פאָליטיק, וואָס שטיצט זיך אויפן אָרעמען פויער און זיין פאַרבינדונג מיטן מיטלפויער, נאָר אַן אַנטשיידענער קאַמף קעגן קולאַק, נאָר אַ פאָליטיק פון אינדוסטריאַליזאַציע, נאָר אַ פאָליטיק פון קלאַסנקאָאָפעראַטיון און פון קלאַסנקרעדיטסיסטעם אין דאָרף, וועט מעגלעך מאַכן צוצוציען די מיטעלע פויערים צו דער אַרבעט פאַר אַ סאָציאַליסטישן אויפבוי פון דער לאַנדווירטשאַפט.

פראַקטישע פאָרשלאָגן

אין קלאַסנקאַמף, וואָס קומט איצט פאָר אין דאָרפיקן לאַנד, מוז די פּאַרטיי — נישט מיט ווערטער, נאָר דורך מעשים — שטיין אויפן צד פון די לאַנדאַרבעטער, פון די אָרעמע פּויערים און פון דער גרויסער מאַסע מיטלפּויערים און זיי שיצן קעגן די עקספּלואַטאַטאָרישע גלוסטונגען פון קולאַק.

כדי צו שטאַרקן און צוריק אויפצובויען די קלאַסנפּאָזיציע פון לאַנדפּראָלעטאַריאַט — וואָס בילדעט אַ טייל פון אַרבעטערקלאַס — איז נויטיק אַ גאַנצע ריי מאָסמיטלען, וועלכע מיר האָבן אויסגערעכנט אין קאַפּיטל וועגן דער לאַגע פון אַרבעטערקלאַס.

לאַנדווירטשאַפטלעכע קרעדיטן מוזן אויפהערן צו זיין אין דער מערהייט פאַלן אַ פּריווילעג פון די פאַרמעגלעכע דאָרף-קרייזן. מיר מוזן אַ סוף מאַכן צו די איצטיקע פאַרהעלטענישן, וואָס מאַכן מעגלעך, אַז די אַזוי שטאַרק געזוכטע אָפּשפּאָרונגען פון די אָרעמע זאָלן גיין נישט פאַרן געפּלאַנטן צוועק, נאָר לטובת די פאַרמעגלעכע און מיטלגרופּעס.

דורך אַ שנעלערער אַנטוויקלונג פון דער קאָלעקטיווער לאַנדווירטשאַפט מוז געשאַפן ווערן אַ קעגנגעוויכט פאַרן וווּקס פון פּריוואַטאייגנטום אין דאָרף. עס איז נויטיק פּלאַנמעסיק צו אונטערשטיצן די באַמיאונגען פון די אָרעמע פּויערים צו אָרגאַניזירן זיך אין קאָאָפּעראַטיוון.

גלייכצייטיק מוזן מיר העלפן אויף אַ מער באַרעכנטן אופן די אָרעמע אייגנטימער, וועלכע געהערן נישט צו די קאָלעקטיוו-ווירטשאַפטן: דורך פולשטענדיק באַפרייען זיי פון שטייערן, דורך אַ אַנטשפּרעכנדיקער אגראר-פּאָליטיק, דורך קרעדיט אויף לאַנדווירטשאַפטלעכע פּראָדוקציע-מיטלען, און דורך אָנשליסן זיי אין די פּויערישע קאָאָפּעראַטיוון. אָנשטאָט דער פּראָגראַם, „שאַפט מחוץ דער פּאַרטיי אַקטיווע פּויערים-צענטרס דורך אַריינגיסן אַ ניי לעבן אין ראַטן-סיסטעם", ד. ה. אַ פּראָגראַם אָן יעדן קלאַסנאינהאַלט, וואָס וועט אין דער ווירקלעכקייט בלויז שטאַרקן די באַהערשנדיקע ראָלע פון די

אויבערשטע שיכטן אין די דערפער, מוזן מיר אָננעמען פאָלגנדיקע פּראָגראַם: שאַפן מחוץ דער פּאַרטיי אַקטיווע צענטערס, וואָס שטעלן זיך צונויף פון לוינאַרבעטער, אָרעמע פּויערים און צו זיי נאָענטשטייענדיקע מיטעלע פּויערים.

מיר מוזן האָבן אַ באמת פּלאַנפולע, אַלגעמיינע און דויערהאַפטיקע אָרגאַניזאַציע פון די אָרעמע פּויערים, וואָס שטיצט זיך אויף די איצטיקע פּאָליטישע אוןווירטשאַפטלעכע פּראָבלעמען פון לעבן, ווי דאָס זענען וואַלן, שטייערקאַמפן, איינפלוס אויף דער פּאַרטיילונג פון קרעדיט, מאַשינען און אז. וו., באַדנפּאַרטיילונג און באָדנבאַנוצונג, גרינדונג פון קאָאָפּעראַטיווע ווירטשאַפטן, וואָס פאַרגרינגערן דעם אָרעמען צו שאַפן געלט-אָפּשפּאָרונגען און אז. וו.

די פּאַרטיי וואָלט פאַר יעדן פּרייז געמוזט אונטערשטיצן די ווירטשאַפטלעכע אַנטוויקלונג פון די מיטעלע פּויערים דורך אַ קלוגער פּרייזפּאָליטיק אויף תבואה, דורך פאַרברייטערן די קרעדיט-סיסטעם, דורך אויסבויען קאָאָפּעראַציון, וועלכע זענען צוגענגלעך פאַר זיי, דורך אַ גוט-דורכגעטראַכטן און בהדרגהדיקן איבערגאַנג פון דידאָזיקע צאָלרייכע גרופּעס צו אַ מאַשינעלן און קאָלעקטיוון גרויסבאַטריב.

די אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי לגבי דעם וווקס פון קולאַקנקלאַס וואָלט געמוזט באַשטיין אין אַ אַלזייטיקער באַגרענעצונג פון זייערע עקספּלואַטאַציע-באַמיאונגען. מיר טאָרן מער נישט דולדן די אָפּווייכונג פון דעם פּאַראַגראַף פון אונזער קאָנסטיטוציע, וואָס נעמט צו ביי די עקספּלואַטירנדיקע קלאַסן יעדע וואַלרעכט אין די ראַטן. פאָלגנדיקע מאָסמיטלען זענען נויטיק: אַ שאַרף-פּראָגרעסיווע שטייער-סיסטעם, מלוכהשע געזעצמאָסמיטלען צו שיצן לוינאַרבעט און רעגולירן די לוינען פון די לאַנדאַרבעטער; אַ ריכטיקע קלאַסנפּאָליטיק ביי דער באָדנפּאַרטיילונג און באָדנבאַנוצונג ווי אויך ביים פאַרזאָרגן דעם דאָרף מיט טראַקטאָרן און אַנדערע באַטריבסווערקצייג.

די וואַקסנדיקע סיסטעם פון באָדנפאַרפּאַכטונג צווישן די פּויערים, די הערשנדיקע אופנים פון באָדנבאַנוצונג דורך לאַנדווירטשאַפטלעכע געמיינדעס, וואָס שטייען מחוץ פון יעדער פירערשאַפט און קאָנטראָל פון די ראַטן און פאַלן אַלץ

מער אַרונטער אונטערן איינפלוס פון קולאַק, דאָס אַלץ גראָבט אונטער די יסודות פון באָדן־נאַציאָנאַליזאציע.

איינע פון די וויכטיקסטע מאָסמיטלען אויף צו שטאַרקן די נאַציאָנאַליזאציע פון באָדן איז דאָס אונטערוואַרפן דידאָזיקע לאַנדגעמיינדעס די אָרטיקע מלוכה־אָרגאַנען און אַ פעסטע קאָנטראָל פון די אָרטיקע ראַטן — וואָס זענען געריכט פון אַלע קולאַקעלעמענטן — אין אַלע פראַגעס פון פאַרטיילן און באַנוצן דעם באָדן.

דער צוועק פון דערדאָזיקער קאָנטראָל דאַרף זיין אַ וואָס גרעסערע שוץ פון די אינטערעסן פון די אָרעמע און שוואַכע קליינפויערים קעגן דער צו גרויסער מחנה קולאַקעס. אויפן גרונד פון אונזערע ביז־איצטיקע דערפאַרונגען איז נויטיק אויסצואַרבעטן אַ גאַנצע ריי דערגענצונגסמאָסמיטלען, כּדי נישט צוצולאָזן, אַז די קולאַקעס זאָלן שאַפן אַן איבערגעוויכט אין די לאַנדווירטשאַפטלעכע געמיינדעס.

עס איז באַזונדערס נויטיק, אַז דער קולאַק אַלס לאַנדפאַרפאַכטער זאָל אין יעדער הינזיכט, נישט נאָר אויפן וואָרט, נאָר פאַקטיש, שטיין אונטער דער אויפזיכט און קאָנטראָל פון די אָרגאַנען פון דער לאַנדווירטשאַפטלעכער ראַטנמאַכט.

אַלע טענדענצן צו אַנולירן אָדער אונטערצוגראָבן די נאַציאָנאַליזאַציע פון דער לאַנדווירטשאַפט, וואָס איז איינע פון די הויפּטזיילן פון דער דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט, מוזן אָנטרעפן אויף אַ פאַרניכטנדיקן ווידערשטאַנד מצד דער פאַרטיי.

די הערשנדיקע סיסטעם פון אַ אַלגעמיינעם לאַנדווירטשאַפטלעכן שטייער דאַרף געענדערט ווערן אין דעם זין, אַז 40—50 פּראָצענט פון די אָרעמסטע פויערים־פאַמיליעס דאַרפן אינגאַנצן באַפרייט ווערן פון שטייער, אָבער דערביי טאָר דערדאָזיקער בלויז נישט פאַרפּולט ווערן דורך אַ גרעסערער באַשטייערונג פון דער גרויסער מאַסע מיטעלע פויערים. די ציפערן פון דער שטייער־הכנסה דאַרפן צוגעפּאַסט ווערן צו די אינטערעסן פון די אינטערשטע גרופּעס שטייערצאָלער.

אויף שאַפן ראַטן־ און קאָלעקטיוו־ווירטשאַפטן דאַרף באַשטימט ווערן אַסך אַ גרעסערע סומע. די ניי־געשאַפענע קאָ־

לעקטיוו-ווירטשאפטן און די אַנדערע פאָרמען פון קאָלעקטי-וויזם וואָלטן געדאַרפט אָנטרעפן אויף דער גרעסטער אונטער-שטיצונג. מענטשן, וואָס האָבן נישט קיין וואַלרעכט, קענען נישט זיין קיין מיטגלידער פון קאָלעקטיוו-ווירטשאפטן. די גאַנצע קאָאָפּעראַטיווע אַרבעט וואָלט געדאַרפט אויסגעפילט זיין מיט דער פארשטענדעניש פאַר דער פּראָבלעם, צו פאַרוואַנד-לען דעם קליינבאַטריב אין אַ קאָלעקטיוויסטישן גרויסבאַטריב. אַ פעסטע קלאַסנפּאָליטיק וואָלט געדאַרפט געפירט ווערן אויפן געביט פון מאַשינענפאַרטיילונג, און אַ באַזונדער קאַמף דאַרף געפירט ווערן קעגן די שווינדלערישע מאַשינענגעזעלשאַפטן.

די אַרבעט פון דער באָדנפאַרטיילונג מוז אינגאַנצן דורכגע-פירט ווערן אויפן חשבון פון דער מלוכה און דערביי זאָל מען וואָס מער נעמען אין אַכט די אינטערעסן פון די קאָלעקטיווע ערד-שטחים און די נחלות פון די אָרעמע.

די פרייזן פאַר תבואה און אַנדערע לאַנדווירטשאַפטלעכע פּראָדוקטן זאָלן לכל הפחות שאַפן די מעגלעכקייט פאַר די אָרעמע און פאַר דער הויפּטמאַסע פון די מיטעלע פויערים איינצוהאַלטן זייער ווירטשאַפטלעכע לאַגע אויף דעם איצטיקן שטאַנד און זי ביסלעכווייז פאַרבעסערן. עס דאַרפן אָנגענומען ווערן מאָסמיטלען, כדי צו באַזייטיקן די אומגלייכקייט צווישן די האַרבסט- און פרילינגספרייזן אויף תבואה, ווייל דידאָזיקע אומגלייכקייט דריקט שווער אויף די דאָרפישע אָרעמע און גיט גרויסע יתרונות די אויבערשטע שיכטן.

עס איז נויטיק נישט נאָר באַדייטנדיק צו פאַרגרעסערן די באַשטימטע סומען פאַר די אָרעמע, נאָר מ׳דאַרף אויך ענ-דערן די גאַנצע ריכטונג פון אונזער לאַנדווירטשאַפטלעכן קרע-דיטוועזן אויף אַזאַ אופן, אַז דער אָרעמער פויער און דער שוואַכער מיטלפויער זאָל באַקומען ביליקע און לאַנגטערמיניקע קרעדיטן און עס זאָל געמאַכט ווערן אַ סוף צו דער איצטיקער סיסטעם פון ערבות און פאַרזיכערונגען.

קאָאָפּעראַציע-וועזן

די פּראָבלעם פון סאָציאַליסטישן אויפבוי אין דאָרף איז די רעפאָרם פון דער לאַנדווירטשאַפט אויפן באַזיס פון אַ מאַ-

שינעלן, קאָאָפּעראַטיוון גרויסבאַטריב. פאַר דער ברייטער מאַסע פויערים באַשטייט דער איינפאַכסטער וועג צו קאָאָפּעראַציע אין דעם, וואָס לענין האָט געזאָגט אין זיין ווערק „וועגן קאָאָפּעראַציע". דאָס איז דער גרויסער נוצן, וואָס די פּראָלעטאַרישע דיקטאַטור און די ראַטנסיסטעם ברענגען דעם פויער. בלויז די וואַקסנדיקע אינדוסטריאַליזאַציע פון דער לאַנדווירטשאַפט קען שאַפן דעם ברייטן באַזיס פאַרן דאָזיקן סאָציאַליסטישן קאָאָפּעראַציע-וועזן, פאַרן דאָזיקן קאָלעקטיוויזם. אָן אַ טעכנישער רעוואָלוציע אין גאַנצן אופן פון דער פּראָדוקציע — ד. ה. אָן לאַנדווירטשאַפטלעכע מאַשינעס, אָן אַ וועקסלווירטשאַפט פון די פרוכטמינים, אָן קינסטלעכער באַמיסטיקונג און אַז. וו. — איז אוממעגלעך אַ דערפאָלגרייכע און אַרומנעמענדיקע אַרבעט אין דער ריכטונג צו אמתער קאָאָפּעראַציע אין דער לאַנדווירטשאַפט.

דער קאָאָפּעראַטיווער קויפן און פאַרקויפן וועט אָבער נאָר דאַן זיין אַ וועג צום סאָציאַליזם, ווען 1. דער דאָזיקער פּראָצעס וועט פאָרקומען אונטערן אוממיטלבאַרן ווירטשאַפטלעכן און פּאָליטישן איינפלוס פון די סאָציאַליסטישע עלעמענטן, באַזונדערס פון די גרויס-אינדוסטריען און פּראָפאַראייִנען, און ווען 2. דער דאָזיקער פּראָצעס פון קאָאָפּעראַטיוון קויפן און פאַרקויפן אין דער לאַנדווירטשאַפט וועט ביסלעכווייז פירן אויך צו אַ קאָאָפּעראַטיווער ווירטשאַפט. דער קלאַסנכאַראַקטער פון די לאַנדווירטשאַפטלעכע קאָאָפּעראַטיוון ווערט באַשטימט נישט נאָר דורך דעם ציפערישן געוויכט פון די פאַרשיידענע גרופּעס פון צוזאַמענאַרבעטנדיקן פויערטום, נאָר אַסך שטאַרקער דורך דער רעלאַטיווער עקאָנאָמישער געוויכט פון דעם־זעלבן פויערטום. די אויפגאַבע פון דער פּאַרטיי באַשטייט אין דעם, אַכטונג צו געבן, אַז לאַנדווירטשאַפטלעכע קאָאָפּעראַציע זאָל זיין אַן אמתער פאַרבאַנד פון די אָרעמע און מיטעלע פויערים-גרופּעס און זי זאָל זיין אַ כּלי-זין אין קאַמף פון דידאָזיקע עלעמענטן קעגן דער וואַקסנדיקער ווירטשאַפטלעכער מאַכט פון קולאַק. מיר מוזן פלאַנפול, מיט אויסדויער שטויסן דעם לאַנדווירטשאַפטלעכן פּראָלעטאַריאַט אויפן וועג פון קאָאָפּעראַציע-אויפבוי.

אַ דערפאָלגרייכער קאָאָפּעראַטיווער אויפבוי לאָזט זיך בכלל דענקען בלויז אויפן באַזיס פון אַ וואָס גרעסערער אומאָפּהענגיקייט פון דער צוזאַמענאַרבעטנדיקער באַפעלקערונג. אַן אמתער פאַרבאַנד פון די קאָאָפּעראַטיוון מיט די גרויסע אינדוסטריען און מיט דער פּראָלעטאַרישער מלוכה פאַרלאַנגט אַ רעגולירטע אָנפירונג פון די קאָאָפּעראַטיווע אָרגאַניזאַציעס, ביי דער באַזייטיקונג פון אַלע ביוראָקראַטישע פאַרוואַלטונגס־מעטאָדן.

צוליב דעם, וואָס די פּאַרטיי־אָנפירונג האָט בולט אָפּגעוויכן פון עכטן באָלשעוויסטישן קורס אין דאָרף און זי באַמיט זיך צו אונטערשטיצן דעם פאַרמעגלעכן פויער און דעם „קולאַק“, — איז נויטיק מער ווי ווען נישט איז צו דערמאָנען די ווערטער פון אונזער פּאַרטיי־פּראָגראַם. נאָכדעם, ווי זי באַטאָנט אומצווייידייטיק די וויכטיקייט, וואָס עס האָט פאַר אונז אַ פאַרבאַנד מיט די מיטלפויערים, שטעלט אונזער פּראָגראַם קלאָר און דייטלעך פעסט: „אין איר גאַנצער אַרבעט אין דאָרף שטיצט זיך די רוסישע קאָמוניסטישע פּאַרטיי, ווי פריער, אויף די פּראָלעטאַרישע און האַלב פּראָלעטאַרישע פויערים־כחות. זי אָרגאַניזירט זיי קודם כל אַלס אומאָפּהענגיקע כחות, דורך שאַפן אין די דערפער פּאַרטייקערנס, אָרגאַניזאַציעס פון די אָרעמע, אַ באַזונדער אַרט פּראָפאַריינען פאַר די פּראָלעטאַרישע און די האַלב־פּראָלעטאַרישע בירגערלעכע עלעמענטן און אַז. וו.; גלייכצייטיק פאַרבינדט זי זיי דורך אַלע מעגלעכע מיטלען מיטן שטאָטישן פּראָלעטאַריאַט און ציט זיי אָפּ פון איינפלוס פון דער פויערישער בורזשואַזיע און פון די קליינבאַזיצעראינטערעסן“.

מלוכה-אינדוסטרי און דער אויפבוי פון סאָציאַליזם

דער טעמפּ פון דער אינדוסטריעלער אַנטוויקלונג

„דער איינציקער מאַטעריעלער באַזיס פאַרן סאָציאַליזם" זאָגט לענין, „איז אַ גרויסע מאַשינענאינדוסטרי, וואָס זאָל זיין אימשטאַנד צו פאַרמירן אויפסניי די לאַנדווירטשאַפט".

די גרונדבאַדינגונג פאַר אַ סאָציאַליסטישער אַנטוויקלונג אויף דער איצטיקער, צוגרייטנדיקער שטופע און אין דער איצט-געגעבענער געשיכטלעכער סיטואַציע — ביי אַן איינקרייזונג דורך קאַפּיטאַליסטישע מלוכות און ביי אַ פאַרשפּעטיקונג פון דער וועלט-רעוואָלוציע — איז אַ גענוג שנעלער אינדוסטריאַליזירונגס-טעמפּ, וואָס זאָל אין נאָנטער צוקונפט קענען זיכערן, לכל הפחות, די לייזונג פון די פאָלגנדיקע פּראָבלעמען:

1. די מאַטעריעלע לאַגע פון פּראָלעטאַריאַט מוז אַבסאָלוט און רעלאַטיוו געבעסערט ווערן (פאַרגרעסערן די צאָל באַשעפטיקטע אַרבעטער, פאַרמינערן די צאָל אַרבעטסלאָזע, פאַרבעסערן די מאַטעריעלע לאַגע פון אַרבעטנדיקן קלאַס און באַזונדערס פאַרגרעסערן זייער ווינשטח אין אַזאַ מאָס, וואָס זאָל באַפרידיקן די היגיענישע פאָדערונגען).

2. די אַרבעט אין דער אינדוסטרי, אין טראַנספּאָרטוועזן און אויף די עלעקטרישע סטאַציעס מוז וואַקסן, לכל הפחות, אין דער גלייכער מאָס מיט די באַדערפענישן פון גאַנצן לאַנד.

3. די לאַנדווירטשאַפט מוז האָבן די מעגלעכקייט איבערצוגיין ביסלעכוויז צו אַ העכערער טעכנישער שטופע און זיכערן

דער אינדוסטרי אַ וואַקסנדיקן צושטראָם פון רוימאַטעריאַל.

4. אין דער אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיווע כּחות, אין דער טעכניק און אין דער פאַרבעסערונג פון די מאַטעריעלע באַדינגונגען פון ארבעטערקלאַס און פון די געדריקטע מאַסן טאָר דער ראַטן-פאַרבאַנד לענגער נישט בלייבן הינטערשטעליק לגבי די קאַפּיטאַליסטישע לענדער, נאָר אַדרבה אין דער נאָענטער צוקונפט זיי אַריבעריאָגן.

5. די אינדוסטריאַליזירונג מוז זיין גענוג שטאַרק, כּדי צו גאַראַנטירן די פאַרטיידיקונג פון לאַנד און באַזונדערס אַ אַנטשפּרעכנדיקן וווּקס פון די קריגס־אינדוסטריען.

6. די סאָציאַליסטישע, מלוכהשע און קאָאָפּעראַטיווע עלעמענטן מוזן בכיוון פאַרמערט ווערן, כּדי זיי זאָלן קענען אַרויסשטויסן נישט-סאָציאַליסטישע ווירטשאַפטלעכע עלעמענטן, אַנדערע באַהערשן אָדער אומפאָרמירן (די קאַפּיטאַליסטן און אַזעלכע, וואָס זענען דאָס ביכלל צו ווערן).

נישט געקוקט אויף אונזער באַדייטנדיקן דערפאָלג אויף די געביטן פון אינדוסטרי, טראַנספּאָרט און עלעקטריפיקאַציע, איז נאָך די אַנטוויקלונג פון אונזער אינדוסטרי גאַנץ ווייט פון דעם, וואָס עס איז נויטיק און מעגלעך. דער איצטיקער טעמפּ פון דער אינדוסטריאַליזירונג און דער טעמפּ, וועלכער איז פאָראויסגעזען פאַר די קומענדיקע יאָרן, שטייען אין אַבזאָלוטער סתירה איינער צום צווייטן.

עס איז נישטאָ און עס קען באַטירלעך נישט זיין אַזאַ פּאָליטיק, וואָס זאָל באַזייטיקן מיט איין קלאַפּ אַלע אונזערע שוועריקייטן, אָדער וואָס זאָל אונז דערלויבן איבערשפּרינגען אַ לענגערן פעריאָד פון פּלאַנמעסיקער אַנטוויקלונג פון אונזער אינדוסטרי און קולטור. אָבער גראָד אונזער אָפּגעשטאַנענקייט אין אינדוסטרי און קולטור פאָדערט אַן אויסערגעוויינלעכע אָנשפּאַנונג פון כּוחות און מיטלען, פּליסיק מאַכן אונזער גאַנצן פאָלקספאַרמעגן, כּדי צו אינדוסטריאַליזירן דאָס לאַנד אַזוי שנעל ווי נאָר מעגלעך. כראָנישע אָפּגעשטאַנענקייט פון דער אינדוסטרי, טראַנספּאָרטוועזן, עלעקטריפיקאַציע און בויוועזן לגבי די פאָדערונגען און באַדערפענישן פון דער באַפעלקערונג האַלט די גאַנצע געשעפטלעכע באַוועגונג פון לאַנד

ווי אין אַן אייזערנעם פּרעס; דאָס פאַרקלענערט די פאַקטישע פּראָדוקציע אין דער לאַנדווירטשאַפט און איר עקספּאָרט. עס באַשרענקט דעם אימפּאָרט אויף זייער ענגע גרעניצן, עס שרויפט אַרויף די פּרייזן און די קאָסטן פון דער פּראָדוקציע, עס רופט אַרויס די וואַקלענישן פון אונזער וואַלוטע און פאַרלאַנגזאַמט די אַנטוויקלונג פון די פּראָדוקטיווע כּוחות. עס האַלט אויף יעדע פאַרבעסערונג פון דער מאַטעריעלער לאַגע פון פּראָלעטאַריאַט און פון די פּויערישע מאַסן, עס פירט צו אַ באַאומרואיקנדיקן וווּקס פון די אַרבעטסלאָזע און צו אַ פאַרערגערונג פון די לעבנסבאַדינגונגען. עס גראָבט אונטער די איינהייט פון אינדוסטרי און לאַנדווירטשאַפט און שוואַכט אָפּ די פאַרטיידיקונגס-פעאיקייט פון לאַנד.

דער אומגעניגנדיקער אַנטוויקלונגס-טעמפּ פון דער אינדוסטרי פאַרלאַנגזאַמט פון זיין זייט די לאַנדווירטשאַפטלעכע אַנטוויקלונג. אָבער אין דער זעלבער צייט איז די אינדוסטריאַליזירונג אוממעגלעך אָן אַ אַנטשיידנדיקן וווּקס פון די פּראָדוקטיווע כּוחות פון דער לאַנדווירטשאַפט און פון דער קוואַליטעט פון אירע פּראָדוקטן.

פּרייזן

די אומבאַדינגט-נייטיקע פאַרשנעלערונג פון אינדוסטריאַליזירונג איז אוממעגלעך אָן אַ פּלאַנמעסיקער און אַנטשלאָסענער פאַרקלענערונג פון די פּראָדוקציע-קאָסטן און פון די גרויס- און קליין-האַנדלספּרייזן פון די אינדוסטרי-פּראָדוקטן און אָן זייער אויסגלייכונג מיט די פּרייזן פון וועלט-מאַרק. נאָר דורכדעם קען דערגרייכט ווערן אַן אמתע אַנטוויקלונג פון אונזער אַרבעט צו אַ העכערער טעכנישער מדרגה און אַ בעסערע באַפרידיקונג פון די באַדערפענישן פון דער אַרבעטנדיקער מאַסע.

עס איז שוין ענדלעך צייט אַ סוף צו מאַכן צו דער זינלאָזער און אומאָנשטענדיקער פּלוידעריי, אַז די אָפּאָזיציע וויל העכערן די פּרייזן. די פּאַרטיי איז לחלוטין איינהייטלעך אין דעם ווונש אַראָפּצודריקן די פּרייזן. אָבער דער ווונש אַליין איז נישט גענוג. פּאָליטיק טאָר נישט באַאורטיילט ווערן לויט דער כּוונה, נאָר לויט דעם רעזולטאַט. דער רעזולטאַט פון אונ-

זערע איצטיקע באַמיאונגען אָראַפּצודריקן די פּרייזן האָט אַפילו פּראָמינענטע מיטגלידער פון דער הערשנדיקער גרופּע באַוויזן אויפצוהויבן די פראַגע: צי דען פאַרלירן מיר נישט דורך דערדאָזיקער פּאָליטיק גרויסע געלטסומעס? „וווהין איז אַהינגעקומען דער ביליאָן?" האָט בוכאַרין געפרעגט אין יאַנואַר פון דעם יאָר. „וואָס געשיט מיט דער דיפערענץ צווישן די פּרייזן פון גרויס- און קליינהאַנדל?" האָט זיך אָנגעפרעגט רודזוטאַק, וואָס האָט נאָך אים גערעדט אויף דערזעלבער טעמע. מיט אַ כראָנישן סחורות-מאַנגל, מיט אַ פאַריבערגייענדיקער און אומגעשיקט-ביוראָקראַטישער אַראָפּדריקונג פון די אַנגראָפּרייזן, וואָס אין דער מערהייט פאַלן קומט עס גאָרנישט צו צום אַרבעטער און פויער, איז פאַרבונדן אַ היזק פון הונדערטער מיליאָנען רובל פאַר דער מלוכהאינדוסטרי. דער חלוק, וואָס נעמט זיך דערפון אין די פּרייזן צווישן גרויס- און קליינהאנדל איז, — באַזונדערס אין פּריוואַטהאַנדל, — אַזוי געוואַלדיק גרויס, אַז ער באַרעכטיקט אומבאַדינגט דעם פּלאַן, איבערצולאָזן אַ טייל פון דאָזיקן האַנדלס-ריוח אין די הענט פון דער מלוכה-אינדוסטרי. דער אומבאַשטריטענער אויספיר פון גאַנצןווירטשאַפטלעכן עקספּערימענט פון די פאַרגאַנגענע יאָרן איז די פאָדערונג, מ'זאָל שנעל באַזייטיקן דידאָזיקע באַדינגונגען, מ'זאָל פאַרגרעסערן דעם סכום אינדוסטרי-סחורות, מ'זאָל פאַרשנעלערן דעם טעמפּ פון דער אינדוסטריעלער אַנטוויקלונג. דאָס איז דער איינציקער וועג צו אַ באמתער פאַרקלענערונג פון די גרויס- און קליינהאַנדלספּרייזן און קודם כל צו אַ פאַרמינערונג פון די פּראָדוקציעקאָסטן, וואָס האָט אין לעצטן יאָר גיכער אַרויסגעוויזן אַ טענדענץ צו גיין אינדערהויך ווי אונטן

דער פינפיאָרפּלאַן פון דער קאָמיסיע פאַר מלוכה-אונטערנעמונגען

(1926—1927 ביז 1930—1931)

די פראַגע פון פינפיאָרפּלאַן וועגן דער אַנטוויקלונג פון דער עפנטלעכער ווירטשאַפט, וואָס וועט שטיין פאַרן קומענדיקן פופצנטן פאַרטייקאָנגרעס, דאַרף באמת שטיין אין מיטלפּונקט פון דער פאַרטיי-אויפמערקזאַמקייט. דערדאָזיקער פינפ-

יאָרפּלאַן איז נאָך ביז איצט אָפיציעל נישט אָנערקענט און ס'איז נאָך אַ פראַגע, צי ער וועט אין דערדאָזיקער פאָרם אָנגענומען ווערן. אָבער נישט געקוקט אויף דעם גיט ער אַ גרונטלעכן אַריינבליק אין די אידעען פון אונזערע איצטיקע ווירטשאַפטלעכע פירערס.

די קאַפּיטאַל-אינוועסטיציעס אין דער אינדוסטרי וועלן לויטן דאָזיקן פּלאַן זייער ווייניק וואַקסן אין די נאָענטסטע יאָרן (פון 1142 מיליאָן אין נאָענטסטן יאָר אויף 1205 מיליאָן אין 1931). און אין פּראָפּאָרץ צו דער אַלגעמיינער סומע, וואָס איז אינוועסטירט אין דער נאַציאָנאַלער ווירטשאַפט, וועלן זיי זינקען פון 36,4 פּראָצ. אויף 27,8 פּראָצ. די ריינע געלט-אינוועסטיציעס אין דער אינדוסטרי פון דער מלוכה־ווירטשאַפט וועלן, לויט דערדאָזיקער פּראָגראַם, אין די דערמאָנטע יאָרן זינקען פון אומגעפער 200 מיליאָן אויף 90 מיליאָן. פון דער פּראָדוקציע ווערט אָנגענומען, אַז זי שטייגט מיט יעדן יאָר אויף 4—9 פּראָצ. אין פאַרגלייך מיטן פריערדיקן — אַן אָנווקס-טעמפּ, וואָס קומט פאָר אין קאַפּיטאַליסטישע לענדער בלויז אין פעריאָדן פון שטאַרקסטער אַנטוויקלונג. די אומגעהויערע פּריווילעגיעס, וואָס ליגן אין דער נאַציאָנאַליזאַציע פון באָדן, פון די פּראָדוקציע-מיטלען, פון די בענק און פון די צענטראַלע פאַרוואַלטונגסאָרגאַנען — אַלזאָ אַלע פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע שטאַמענדיקע פּריווילעגיעס — געפינען קוים אַן אויסדרוק אין דאָזיקן פינפיאָרפּלאַן.

דער פּריוואַטער פאַרברויך פון אינדוסטריאַרטיקלען, וואָס איז ביי היינטיקס טאָג אַ נישטיקער, זאָל אין משך פון די פינף יאָר שטייגן בסך הכל נישט מער ווי אויף 12 פּראָצ. דער פאַרברויך פון באַוולפאַבריקאַטן, וואָס זאָל אין יאָר 1931 דערגרייכן 97 פּראָצ. פון פאַרמלחמה־סכום, וועט נאָך דאַן זיין פינפמאָל קלענער, ווי דער פאַרברויך אין די פאַראייניקטע שטאַטן אין יאָר 1923. דער קוילן-פאַרברויך וועט זיין זיבנמאָל קלענער ווי דער דייטשער אין יאָר 1926 און זיבעצנמאָל קלענער ווי אין די פאַראייניקטע שטאַטן אין יאָר 1923. דער פאַרברויך פון רויאייזן וועט זיין מער ווי פירמאָל קלענער ווי אין דייטשלאַנד און עלף-אַ-האַלב מאָל קלענער ווי אין די

פאַראייניקטע שטאַטן. די פּראָדוקציע עלעקטרישער קראַפט וועט זיין דריימאָל קלענער ווי אין טשלאַנד און זיבנמאָל קלענער ווי אין די פאַראייניקטע שטאַטן. דער פּאַפּיר-פאַרברויך וועט צום סוף פון די פינף יאָר באַטרעפן 83 פּראָצענט פון פאַרמלחמה-סכום. און דאָס אַלץ פופצן יאָר נאָך דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע!

קומען אין יאָרטאָג פון דער : אָקטאָבער-רעוואָלוציע מיט אַזאַ נעבעכדיקן, דורך-און-דורך פּעסימיסטישן פּלאַן, הייסט באמת אַרבעטן קעגן סאָציאַליזם. די פּראַקטישע פאַרקלע-נערונג פון די לאחדים-פּרייזן, וועלכע עס זעט פאָר דער פינפיאָרפּלאַן, וועט (אויב מ׳וועט זי אפילו דורכפירן) קוים האָבן אַ השפעה אויף דער פּראָפּאָרץ צווישן אונזערע פּרייזן און די וועלט-פּרייזן, וואָס זענען דריטהאַלבן- ביז דריימאָל קלענער ווי אונזערע.

אָבער אפילו ביי דערדאָזיקער אומבאַדייטנדיקער פאַר-קלענערונג פון די פּרייזן (וואָס איז נאָך אגב ביז איצט נישט מער ווי אַ פּראָיעקט) רעכנט זיך דער פינפיאָרפּלאַן מיט דעם, אַז די אינדוסטרי-סחורות וועלן נישט זיין אימשטאַנד צו דעקן די מעגלעכע פינאַנסיעלע באַדערפעניש לאַנד אין דער סומע פון 400 מיליאָן רובל אַ יאָר. ווען מען נעמט אין אַכט, אַז די איצטיקע אומגעהייערע אַנגראָפּרייזן אַרבן אין משך פון פינף יאָר פאַרקלענערט ווערן אויף 22 פּראָצ. — אַ זייער באַ-שיידענע פאַרקלענערונג — וועט דאָס אַליין אַרויסרופן אַ סחורות - מאַנגל אויף דער סומע פון אַ גאַנצן ביליאָן. אַזוי אַרום וועט דער איצטיקער מאַנגל אין סחורות אויך אויף וויטער בלייבן און דינען אַלס שטענדיקער מקור פון וווקס פון די קליינפאַרקויפּסטרייזן. דער פינפיאָרפּלאַן זאָגט צו די פויערים פאַרן 1931-טן יאָר אומגעפער דעם פאַרמלחמה-סכום פון אינדוסטרי-סחורות צו אַן אָנדערטהאַלבנמאָל העכערן פּרייז. דעם אַרבעטער אין די גרויסע אינדוסטריען זאָגט ער צו צום סוף פון די פינף יאָר אַ העכערונג פון די נאָמינאַללוינען אויף 33 פּראָצ., נישט נעמענדיק אין באַטראַכט די שלעכט-באַגרינדעטע האָפנונג אויף דער פּרייזן-פאַרקלענערונג. די גע-שטערטע גלייכגעוויכט צווישן אָנבאָט און נאָכפרעג דאַרף לויט

דעם פלאַן פון דער ווירטשאַפטלעכער מלכה-קאָמיסיע באַזייטיקט ווערן דורך אַ דריטהאַלבנמאָליקער העכערונג פון דירהגעלט, וועלכע עס צאָלן איצט די אַרבעטער, וואָס דאָס וועט אויסמאַכן אומגעפער 400 מיליאָן רובל. אין דער צייט, וואָס די באַאמטע פון דער ווירטשאַפטלעכער קאָמיטיע באַמערקן ביי די בעסערסיטואירטע באַפעלקערונגס-שיכטן אן איבערפלוס פון קויפקראַפט, ווילן זיי ברענגען אין אָרדנונג דידאָזיקע לאַגע דורכדעם, וואָס זיי שניידן אַרום די רעאַלע לוינען פון די אַרבעטער. עס איז שווער צו גלויבן, אַז אַזאַ מעטאָד פון צוריקאויפשטעלן דעם גלייכגעוויכט אויפן ווירטשאַפטסמאַרק ווערט פאָרגעשלאָגן דורך פאַראַנטוואָרטלעכע אָרגאַנען פון אַ אַרבעטער-מלוכה!

דידאָזיקע גאַנצע פאַלשע שטעלונג צווינגט דעם קאָנסומענט ער זאָל זוכן אַן אויסוועג פון דער פאַטאַלער לאַגע אין צעשטערן דעם מאָנאָפאָל פון אויסלענדישן האַנדל.

דער אויסבוי פון זעקס ביז זיבנטויזנט וויאָרסט נייע רעלסנוועגן, וועלכע דער פינפיאָרפלאַן זעט פאָראויס — לגבי פערצנטויזנט, כדי צו ברענגען אַ ביישפיל, וועלכע זענען אויסגעבויט געוואָרן אין משך פון די פינף יאָר פון 1895—1900, — באַדייט אַ געפערלעכע פאַרקירצונג נישט נאָר פון די אויסגאַבן אויף דער סאָציאַליסטישער אינדוסטריאַליזירונג, נאָר אויך פון די דרינגנדיקסטע ווירטשאַפטלעכע באַדערפענישן פון די הויפטפראָווינצן.

אויף אַזאַ אופן, אָפּווייכנדיק דאָ אין איינער, דאָ אין דער צווייטער זייט, באַמיט זיך אונזער מלוכהפאַרוואַלטונג צו שטיצן די ווירטשאַפטלעכע אַנטוויקלונג. דאָס איז דאָס אמתע בילד פון דער פּאָליטישער ריכטונג פון אונזער איצטיקער פירערשאַפט.

דער ראַטנפאַרבאַנד און די אינטערנאַציאָנאַלע קאַפּיטאַליסטישע ווירטשאַפט

אין דעם לאַנגן קאַמף צווישן צוויי אומאויסגלייכלעכע פיינטלעכע ווירטשאַפטס-סיסטעמען — דעם קאַפּיטאַליזם און דעם סאָציאַליזם — וועט זיגן דער צד, וואָס וועט זיין אימשטאַנד

צו שאפן אַ ביליקערע פּראָדוקציע. די ביליקייט פון דער פּראָדוקציע ווערט אָפּגעשאַצט דורך דער פאַרהעלטעניש צווישן אונזערע היימישע פּרייזן און די פּרייזן אויפן וועלטמאַרק.

דעמדאָזיקן עיקרדיקן פאַקט האָט לענין געהאַט אין זי־נען, ווען ער האָט אין איינער פון זיינע לעצטע רעדעס גע־וואָרנט די פאַרטיי פאַר דער קומענדיקער „פּראָבע", „פאַר וועלכער עס וועלן אונז שטעלן דער רוסישער מאַרק און דער וועלטמאַרק, וועלכער הערשט איבער אונז און פון וועלכן מיר קענען זיך נישט באַפרייען". צוליבן דאָזיקן טעם איז בוכאַרינס אידייע, אַז מיר קענען זיך אַנטוויקלען צום סאָציאַליזם אין וואָסער טעמפּ עס זאָל נישט זיין, אַפילו אין אַ „שילדקרעט־טעמפּ", — נישט מער ווי אַ קליינבירגערלעכע שפּילעריי.

מיר קענען זיך נישט אויסבאַהאַלטן פון דער קאַפּיטאַ־ליסטישער סביבה אונטער אַן אויסשליסלעך־נאַציאָנאַלער ווירט־שאַפט. גראָד צוליב איר אָפּגעשלאָסנקייט וועט זיך אַזאַ ווירט־שאַפט קענען אַנטוויקלען בלויז אין אַ אומענדלעך־לאַנגזאַמען טעמפּ און צוליב דעם וועט איר פאַרשטיין די סכּנה נישט פון אַ אָפּגעשוואַכטן, נאָר פון אַ פאַרשטאַרקטן דרוק סיי מצד די קאַ־פּיטאַליסטישע אַרמייען און פלאָטן (די אינטערווענצן), און סיי (קודם כּל) מצד די ביליקע קאַפּיטאַליסטישע סחורות.

דער מאָנאָפּאָל פון אויסערלעכן האַנדל איז אַ נויטווענ־דיקער כּלי־זין, כּדי עס זאָל לעבעדיק בלייבן די סאָציאַליס־טישע אַנטוויקלונג, כּל זמן די קאַפּיטאַליסטישע לענדער באַ־זיצן אַ העכערע טעכניק. אָבער די סאָציאַליסטישע ווירטשאַפט, וואָס געפינט זיך איצט אין סטאַדיום פון אויסבילדן זיך, קען דעמדאָזיקן מאָנאָפּאָל נאָר דאַן פאַרטיידיקן, ווען זי דערנענ־טערט זיך כּסדר צו דער וועלטווירטשאַפט אין דער טעכניק, אין די פּראָדוקציע־קאָסטן, אין דער קוואַליטעט און אין די פּרייזן פון אירע פּראָדוקטן. דער ציל פון דער ווירטשאַפטלעכער פי־רערשאַפט דאַרף נישט זיין קיין אָפּגעשלאָסענע ווירטשאַפט, וואָס באַפרידיקט זיך אַליין און וואָס מוז צוליב דעם אומפאַר־מיידלעך אַראָפּנידערן אין איר ניוואָ און אין איר אַנטוויק־לונגסטעמפּ, נאָר אין קעגנטייל — זי מוז שטרעבן צו אַן אַל־זייטיקן וווּקס פון אונזער רעלאַטיווער באַדייטונג אין דער וועלט־

סיסטעם, און דערדאָזיקער באַדייטונג מוז פאָראויסגיין אַ מעגלעך-הויכע פאַרשנעלערונג פון דאָזיקן טעמפּ.

דערצו איז נויטווענדיק: 1. צו פאַרשטיין די אומגעהייערע באַדייטונג פון אונזער עקספּאָרט, וואָס שטייט איצט אָפּ אויף אַזאַ סכּנהדיקן אופן פון אונזער גאַנצער אינדוסטרי-אַנטוויקלונג. (דער אָנטייל פון ראַטנפאַרבאַנד אין אַלגעמיינעם אומזאַץ פון וועלטהאַנדל האָט זיך פאַרמינערט פון 4,22 פּראָצ. אין יאָר 1913 אויף 0,97 פּראָצ. אין יאָר 1926). 2. צו פאַרענדערן גרינדלעך אונזער פּאָליטיק לגבי דעם „קולאַק“, וואָס זאָל אים מאַכן אוממעגלעך אונטערצוגראָבן אונזער סאָציאַליסטישן עקספּאָרט דורך אַן אומגעזעצלעכער אָנזאַמלונג פון רוי-פּראָדוקטן. 3. צו שטאַרקן אונזערע פאַרבינדונגען מיט דער וועלטווירטשאַפט דורך פאַרשנעלערן די אינדוסטריאַליזאַציע און דורך שטאַרקן די סאָציאַליסטישע עלעמענטן לגבי די קאַפּיטאַליסטישע עלעמענטן אין אונזער ווירטשאַפט; ביסלעכווייז און לויט אַ גוט-דורכגעטראַכטן פּלאַן איבערפירן אונזערע באַגרענעצטע כּחות צו אַ נייער פּראָדוקציע-פאָרם, וואָס זאָל אונז קודם כּל זיכערן אַ מאַסנפּראָדוקציע פון די נויטווענדיקסטע און נוצ,עכסטע מאַשינעס.

ווען מיר לייגן אונזער האָפענונג אויף אַן איזאָלירטער סאָציאַליסטישער אַנטוויקלונג און אויף אַ טעמפּ, וואָס איז אומאָפּהענגיק פון דער וועלטווירטשאַפט, פעלשן מיר דורכדעם די גאַנצע פּערספּעקטיוו. אונזער ווירטשאַפטלעכע אָנפירונג פאַרלאָזט דורכדעם די ריכטיקע רעלסן און פאַרלירט די פעדים, וואָס פירן צו אַ גינסטיקער רעגולירונג פון אונזערע וועלטווירטשאַפטלעכע באַציאונגען. מיר קענען שוין גאָר נישט אַנטשיידן, וואָס מיר זאָלן אַליין פאַבריצירן און וואָס מיר זאָלן אַריינפירן פון אויסלאַנד. אַ אַנטשלאָסענער אָפּקער פון דער טעאָריע פון אַ איזאָלירטער סאָציאַליסטישער ווירטשאַפט, פירט אין משך פון ווייניקע יאָרן צו אַן אומפאַרגלייכלעך שנעלערער אויסנוצונג פון אונזערע נאַטירלעכע כּחות, צו אַ שנעלערער אינדוסטרי-אַנטוויקלונג, צו אַ פּלאַנפולן און שטאַרקן וווּקס פון אונזער אייגענער מאַשינען-פּראָדוקציע. זי פירט אויך צו אַ שנעלערער פאַרמערונג פון דער צאָל באַשעפטיקטע אַרבע-

טער און צו אַ ווירקלעכער פאַרמינערונג פון די פרייזן—מיט איין וואָרט צו אַן אמתער פאַרשטאַרקונג פון ראַטנפאַרבאַנד אין דער קאַפּיטאַליסטישער סביבה.

צי וועט אָבער דער וווקס פון די פאַרבינדונגען מיטן וועלט-קאַפּיטאַליזם נישט פירן צו אַ סכנה אין פאַל פון אַ בלאָקאַדע און אַ קריג? דער ענטפער אויף דערדאָזיקער פראַגע דרינגט שוין אַרויס פון פריער-געזאָגטן:

די צוגרייטונג צום קריג פאָדערט נאַטירלעך, עס זאָל געשאַפן ווערן אַ רעזערוו פון אויסלענדישן רוימאַטעריאַל, אויף וויפל דאָס איז נויטיק פאַר אונז און פאַר דער שנעלער אַנטוויקלונג פון לעבנס-וויכטיקע אינדוסטריען — ווי צום ביישפּיל די פּראָדוקציע פון אַלומיניום. אָבער די וויכטיקסטע זאַך אין פאַל פון אַ לאַנגדויערנדיקן און ערנסטן קריג איז דאָך דער באַזיץ פון אַ אייגענער, אַ וואָס מער אנטוויקלטער אינדוסטרי, וואָס איז פעאיק סיי צו אַ מאַסנפּראָדוקציע, סיי צו אַ שנעלן איבערגאַנג פון איין פּראָדוקציע צו אַ צווייטער. די נאָנטסטע פאַרגאַנגענהייט האָט געוויזן, אַז אַזאַ הויכאַנטוויקלט אינדוסטרי-לאַנד ווי דייטשלאַנד, וואָס איז געבונדן געווען מיטן וועלט-מאַרק מיט טויזנט פעדים, האָט געקענט אַנטוויקלען אַ ריזיקע לעבנס-קראַפט און ווידערשטאַנדספעאיקייט, ווען דער קריג און די בלאָקאַדע האָבן עס מיטאַמאָל אָפּגעשניטן פון דער גאַנצער וועלט.

ווען מיר וועלן איצט באַנוצן דעם וועלט-מאַרק—שטיצנדיק זיך אויף די אומפאַרגלייכלעכע מעלות פון אונזערווירטשאַפטלעכער סטרוקטור—כדי צו פאַרשנעלערן אונזער אינדוסטריעלע אַנטוויקלונג, וועלן מיר אַ שפּעטערדיקע בלאָקאַדע אָדער אינטערווענץ קענען באַגעגענען נישט דער ערך בעסער צוגעגרייט און באַוואָפנט.

קיין שום אינערלעכע פּאָליטיק קען אונז דורך זיך אַליין נישט באַפרייען פון דער ווירטשאַפטלעכער, פּאָליטישער און מיליטערישער געפאַר פון דער קאַפּיטאַליסטישער איינקרייזונג. די אינערלעכע פּאָליטישע פּראָבלעם באַשטייט אין דעם, מיר זאָלן דורך אַ אמתער פאַרבינדונג פון די אַרבעטער און פּויערים אַזוי שטאַרק ווערן, מיר זאָלן ווי ווייטמעגלעך קענען גיין פאָראויס אויפן וועג צום סאָציאַליסטישן אויפבוי. די אינערלעכע הילפסקוועלן פון ראַטנ-

פאַרבאַנד זענען געוואַלדיק און זיי מאַכן דאָס דורכאויס מעג־לעך. דורכדעם וואָס מיר באַנוצן צום דאָזיקן צוועק דעם וועלט־קאַפּיטאַליסטישן מאַרק, פאַרבינדן מיר אונזערע אַנטשיידנדיקע היסטאָרישע אויסרעכענונגען אויף דער קומענדיקער אַנטוויק־לונג פון דער פּראָלעטאַרישער וועלט-רעוואָלוציע. איר זיג אין פאַרשיידענע פירנדיקע לענדער וועט צעברעכן דעם רונג פון דער קאַפּיטאַליסטישער איינקרייזונג און אונז באַפרייען פון דער שווערער מיליטערישער לאַסט. זי וועט אונז געוואַלדיק שטאַרקן אויפן געביט פון טעכניק, זי וועט פאַרשנעלערן אונזער גאַנצע אַנטוויקלונג אין שטאָט און אין דאָרף, אין די פאַבריקן און שולן. זי וועט אונז געבן די מעגלעכקייט צו שאַפן אמתן סאָציאַליזם — דאָס הייסט אַ קלאַסנפרייע געזעל־שאַפט, אויפגעבויט אויף אַ העכסט-אַנטוויקלטער טעכניק און אויף אַן אמתער גלייכקייט פון אַלע אירע מיטגלידער אין דער אַרבעט און ביים געניסן פון די אַרבעטס-פּראָדוקטן.

ווו זאָלן מיר נעמען די מיטלען?

אויף דער פראַגע, ווו מיר זאָלן נעמען די מיטלען, כדי צו לייזן אויף אַ מער געוואַגטן און רעוואָלוציאָנערן אופן די פּראָבלעם פון אַ אמתער אינדוסטריאַליזירונג און פון אַ שנע־לערער אַנטוויקלונג פון דער מאַסנקולטור — צוויי פראַגעס, וואָס פון זייער לייזונג הענגט אָפּ דער גורל פון דער פּראָלעטאַרי־שער דיקטאַטור— ענטפערט די אָפּאָזיציע פאָלגנדיקס:

דער הויפּטמיטל באַשטייט אין אַ נייער פאַרטיילונג פון דער נאַציאָנאַלער הכנסה דורך ריכטיק אָנווענדן דעם ביודזשעט, קרעדיט און פרייזן. אַ שפּעטערדיקער מיטל געפינט זיך אין ריכטיק אויסנוצן אונזערע פאַרבינדונגען מיט דער וועלט-ווירטשאַפט.

1. לויט דעם פינפיאָרפּלאַן דאַרף זיך דער מלוכהשער און לאָקאַלער ביודזשעט הויבן אין משך פון פינף יאָר פון 6 אויף 8,9 ביליאָן רובל און 1931 זאָל ער באַטרעפן 16 פּראָצ. פון דער אַלגעמיינער הכנסה. ער וועט אויסמאַכן אַ קלענערע טייל פון דער אַלגעמיינער הכנסה, ווי דאָס איז געווען אין צאַריס־טישן רוסלאַנד, ווו ער האָט באַטראָפן 18 פּראָצ. דער ביודזשעט

פון אַ אַרבעטער-מלוכה וואָלט נישט נאָר געקענט, נאָר אויך געדאַרפט פאַרנעמען אַ גרעסערן פּלאַץ אין דער אַלגעמיינער הכנסה, ווי אַ בירגערלעכער ביודזשעט. נאַטירלעך איז דאָס גערעדט נאָר דאַן, ווען ער איז באמת אַ סאָציאַליסטישער און לעבן די וואַקסנדיקע הוצאות פאַר פאָלקסדערציאונג גיט ער אויס אומפאַרגלייכלעך גרעסערע סומעס פאַר דער אינדוסטריאַליזירונג פון לאַנד. בלויז פאַר די צוועקן פון דער דאָזיקער אינדוסטריאַליזירונג דאַרף דער ביודזשעט אין משך פון די פאָרשטייענדיקע פינף יאָר אויסוואַקסן פון 500 ביז 1000 מיליאָן אַ יאָר.

2. די שטייער-סיסטעם שטייט אָפּ פון דער פאַרמעגנאָנזאַמלונג אין די אויבערשטע שיכטן פון די פויערים און פון דער נייער בורזשואַזיע אין אַלגעמיין. עס איז דעריבער נויטיק, אַז אַלערליי צו גרויסע פאַרדינסטן ביי פּריוואַט-אונטערנעמונגען זאָלן באַשטייערט ווערן אויף אַ סומע פון נישט ווייניקער ווי 150 — 200 מיליאָן רובל, אָנשטאָט די איצטיקע 5 מיליאָן. כדי צו שטאַרקן אונזער עקספּאָרט, דאַרפן ביי די פאַרמעגלעכע קולאַק-שיכטן, וואָס מאַכן אויס אומגעפער 10 פּראָצ. פון די פויערישע נחלות, געזאַמלט ווערן נישט ווייניקער ווי 150 מיליאָן פּוד תבואה. די אויפמאָנונג זאָל פאָרקומען אין דער פאָרם פון אַ מלוכה-הלוואה אין זייערע לאַגערן, וואָס האָבן אנטהאַלטן אין 1926 — 1927 800 — 900 מיליאָן פּוד — און האָבן זיך צום גרעסטן טייל געפונען אין די הענט פון די אויבערשטע פויערים-שיכטן.

3. עס איז נויטיק דורכצופירן אַ באמת אַנטשלאָסענע פּאָליטיק פון אַ גוטדורכגעטראַכטער פאַרקלענערונג פון די פּרייזן אין גרויס-און קליינהאַנדל און פאַרמינערן די דיפערענץ צווישן זיי. און דערביי מוז דאָס געשען אויף אַזאַ אופן, אַז די פּרייזנפאַרקלענערונג זאָל אַרומנעמען קודם כל די אַרטיקלען פון ערשטן געברויך. (דאָס מוז געשען אָן דער איצט פּראַקטיצירטער פאַרערגערונג פון דער קוואַליטעט, וועלכע איז גענוג שלעכט.) דידאָזיקע פּרייזנפאַרקלענערונג דאַרף אָבער נישט צורויבן ביי דער מלוכה-אינדוסטרי די נויטווענדיקע רעזערוון, נאָר זי זאָל דערעיקר אויסגעפירט ווערן דורכדעם, וואָס מען וועט פאַרגרעסע׳ן דעם סחורה-סכום, פאַרקלענערן די פּראָדוק-

ציע-קאָסטן און די „נישט פּראָדוקטיווע" הוצאות און דורך רעדוצירן דעם ביוראָקראַטישן אַפּאַראַט.

אַן עלאַסטישע פּאָליטיק פון פּרייזפאַרקלענערונג, וואָס וואָלט זיך ביז אין די קלענסטע פּרטים צוגעפּאַסט צו די מאַרק-באַדינגונגען, וואָלט איבערגעלאָזן אין די הענט פון דער מלוכה-אינדוסטריע די ריזיקע סומעס, וועלכע שפּייזן איצט אין אַלגעמיין דעם פּריוואַט-קאַפּיטאַל און די האַנדלספּאַראַזיטן.

4. די ווירטשאַפטלעכע אָנפירונג, וואָס האָט לויט דעם לעצטן יאָרמאַניפעסט פון סטאַלין און ריקאָוו געזאָלט איינ-בּרענגען 300—400 מיליאָן רובל אַ יאָר, האָט פּאַקטיש גע-בּראַכט נישטיקע רעזולטאַטן. אַ ווירטשאַפטלעכע אָנפירונג איז די זאַך פון קלאַסנפּאָליטיק און זי קען דורכגעפירט ווערן נאָר דורך אַ דירעקטן דרוק פון די מאַסן. די אַרבעטער מוזן האָבן דעם מוט אויסצואיבן דעמדאָזיקן דרוק. עס איז דורכאויס מעגלעך צו פאַרמינערן די אומפּראָדוקטיווע הוצאות אויף 400 מיליאָן רובל אַ יאָר.

5. אַ געשיקטע באַנוצונג פון אַזעלכע וואָפן, ווי דער מאָנאָפּאָל פון אויסלענדישן האַנדל, פון אויסלענדישן קרעדיט, פון קאָנצעסיעס, פון אָפּמאַכן אויף צושטעלן טעכנישע הילף און אז. וו., וועט איינברענגען צוגאָב-הכנסות. זי וועט אויך פאַרמערן אין אַ גרויסער מאָס דעם נוצן פון אונזערע אייגע-נע הוצאות, זי וועט באַפרוכטן אונזער גאַנצן אַנטוויקלונגס-שטייגער מיט אַ נייער טעכניק און אים פאַרשנעלערן, כדי צו שטאַרקן אַזוי אַרום אונזער אמתע סאָציאַליסטישע אומאָפּהענ-גיקייט לגבי דער קאַפּיטאַליסטישער סביבה.

6. די פּראָבלעם פון אויסוויילן דעם פּערסאָנאַל — און טאַקע פון סאַמע אונטן ביז צום העכסטן שפּיץ — און זיי-ערע קעגנזייטיקע באַציאונגען איז ביז צו אַ געוויסן גראַד אַ פינאַנסיעלע פּראָבלעם. וואָס ערגער עס איז דער פּערסאָנאַל, אַלץ מער קאַפּיטאַל פאַרשלינגט ער. אַ ביוראָקראַטישע אָנפי-רערשאַפט וויל גאָר נישט הערן און גערענקען וועגן אַ גוטן פּערסאָנאַל און נאָרמאַלע אַרבעטס-באַדינגונגען.

7. די ביוראָקראַטישע סיסטעם פון אונזער איצטיקער ווירטשאַפטלעכער אָנפירערשאַפט ברענגט אין דער פּראַקטיק

דעם פאַרלוסט פון אַסך צענדליקער מיליאָנען. דאָס איז דער פּרייז, וועלכן מיר באַצאָלן פאַר מאַנגל אין פּאָראויסזעעוודי־קייט, פאַר דער נישט־איינהייטלעכקייט פון די פּראָיעקטן, קליינלעכער כּבוד־זוכעריי און אייביקן אָפּשלעפּן.

8. בלויזע שטייער־הכנסות קענען נישט דעקן די אומ־אויפהערלעך־וואַקסנדיקע פאָדערונגען פון אונזער עפנטלעכער ווירטשאַפט. קרעדיטן מוזן אַלץ מער און מער ווערן אַ וויכ־טיקער הויבשטאַנג ביים פאַרטיילן די עפנטלעכע הכנסה — פאַרשטייט זיך, אַז אויף דער ליניע פון אַ סאָציאַליסטישן אויפבוי, וועלכער פאָדערט אַ פעסטע וואַלוטע און אַ געזונטע געלט־צירקולאַציע.

9. אַ מער אנטשלאָסענע קלאַסנפּאָליטיק אין אונזער ווירטשאַפט, וואָס מאַכט ענגער די גרעניצן פון שפּעקולאַציע און וווּכער, וואָלטן לייכטער געמאַכט דער רעגירונג און דער קרעדיטמאַכט צו לאָזן צירקולירן פּריוואַטע ווערטאָנזאַמלונגען. זי וואָלט מעגלעך געמאַכט אַן אומפאַרגלייכלעך־ברייטערע פי־נאַנסירונג פון דער אינדוסטרי דורך לאַנגטערמיניקע קרעדיטן.

10. דער מלוכהפאַרקויף פון בראָנפן איז צוערשט איינ־געפירט געוואָרן אלס פּרווו מיט דער כּוונה, אַז דאָס געלט, וואָס וועט דורכדעם איינפליסן, זאָל דער עיקר פאַרווענדט ווערן אויף אינדוסטריאַליזירונג, און אין דער ערשטער ליניע פאַר דער מעטאלאינדוסטרי. פאַקטיש אָבער האָט די אינדוס־טריאַליזירונג בלויז פאַרלוירן דורך דעם מלוכהשן בראָנפן־פאַרקויף. עס איז נויטיק מודה צו זיין, אַז דער עקספּערי־מענט האָט זיך אינגאַנצן נישט איינגעגעבן. ביי אַ ראַטנסיס־טעם איז דער מלוכהשער בראָנפן־פאַרקויף נישט נאָר, ווי ביים צאַריזם, אַ חסרון פון שטאַנדפּונקט פון דער פּריוואַטאינדוסטרי, נאָר אויך, בעיקר, אַ חסרון פון שטאַנדפּונקט פון דער מלוכה־אינדוסטרי. די פאַרמערונג פון טעג, אין וועלכע מען אַרבעט נישט, נאַכלעסיקייט ביי דער אַרבעט, שלעכטע פּראָדוקטן, צע־בראָכענע מאַשינעס, עפּטערע אומגליקספאַלן אין פאַבריק, שרפות, געשלעגן, באַליידיקונגען און אז. וו. — דער שאָדן פון דידאָזיקע אַלע זאַכן באַטרעפט הונדערטער מיליאָנען רובל אַ יאָר. די מל.כה־אינדוסטרי פאַרלירט דורכן בראָנפן נישט

וויניקער, ווי דער ביודזשעט געווינט דורך אים, זי פארלירט אָבער דורך אים אומענדלעך מער, ווי זי באַקומט פאַקטיש פון ביודזשעט. ווען מ׳שאַפט אָפּ דעם מלוכהשן בראָנפן-פארקויף אין אַ וואָס נענטערן טערמין (אין צוויי ביז דריי יאָר) וואָלטן זיך פון זיך אַליין פארגרעסערט די מאַטעריעלע און גייסטיקע הילפסקוועלן פון דער אינדוסטרי-אַנטוויקלונג.

אַזוי אַרום גיבן מיר פאָלגנדיקן ענטפער אויף דער פראַגע: ווו געפינען מיר די מיטלען? עס איז נישט אמת, אַז דער לאַנגזאַמער טעמפּ פון דער אינדוסטריאַליזאַציע נעמט זיך אוממיטלבאַר פון דעם מאַנגל אין מיטלען. די מיטלען זענען קנאַפּע, אָבער זיי עקזיסטירן דאָך. דאָס ריכטיקע איז אויסצוגעפינען, וואָס עס איז נויטיק צו טאָן.

דער פינפיאָרפלאַן פון ראַט פאַר מלוכה-אונטערנעמונגען דאַרף מיט דער גאַנצער אַנטשלאָסנקייט אָפּגעוואָרפן ווערן, ווייל ער שטייט אין אַ שאַרפער סתירה צום פארלאַנג „צו פאַרוואַנדלען דאָס רוסלאַנד פון דער פּריוואַטאינדוסטרי, פון נעפּ, אין אַ סאָציאַליסטישן רוסלאַנד”. מיר מוזן קומען צו אַ פּאַקטישער נייער פאַרטיילונג פון די שטייער-לאַסטן אויף די איינצלנע קלאַסן — אַרויפלאָדן זיי אויפן קולאַק און דעם נעפּמאַן, אויפן רייכן פויער און דעם פּריוואַטקאַפּיטאַליסט און באַפרייען פון זיי די אַרבעטער און אָרעמע.

מיר מוזן פאַרקלענערן די רעלאַטיווע לאַסט פון די אומדירעקטע שטייערן. מיר מוזן אין דער נאָנטער צוקונפט באַזייטיקן דעם בראָנפן-פאַרקויף.

מיר מוזן ברענגען אין אָרדנונג די פינאַנסן פון אייזנבאַנטראַנספּאָרט.

מיר מוזן ברענגען אין אָרדנונג די פינאַנסן פון דער מלוכה-אינדוסטרי.

מיר מוזן סאַנירן די פאַרהעלטענישן אין דער פארנאַכלעסיקטער וואַלד-אינדוסטרי, וואָס קען און דאַרף ווערן אַ קוועלע פון ריזיקער הכנסה.

מיר מוזן גאַראַנטירן די אומבאַדינגטע סטאַבילקייט פון אונזער געלט איינהייט, דעם טשערוואָנעץ. דידאַזיקע סטאַביליזאַציע פאָדערט פון איין זייט צו פאַרקלענערן די פּרייזן

און פון דער צווייטער זייט — אַ ביודזשעט אָן דעפיציט. עס דאַרף פאַרווערט ווערן אַרויסצולאָזן פאַפירגעלט אויף צו דעקן דעם ביודזשעט-דעפיציט.

מיר מוזן האָבן אַ באמת פּלאַנמעסיק-אויסגעאַרבעטן ביודזשעט, אָן אַ דעפיציט, וואָס שליסט אויס שטרענג און אומברחמנותדיק יעדע צופּוצונג און ענלעכעס.

אין דעם ביודזשעטיאָר 1927—1928 מוזן מיר באַדייטנדיק פאַרמערן די הוצאות פאַר לאַנדפאַרטיידיקונג (קודם כּל פאַר דער קריגסאינדוסטרי), פאַר אינדוסטרי בכלל, פאַר עלעקטריפיקאַציע, פאַרן טראַנספּאָרטוועזן, פאַר וווינונגען-בוי, פאַר מאַסמיטלען, וואָס פירן צו דער בילדונג פון קאָאָפּעראַטיוון אין דער לאַנדווירטשאַפט.

מיר מוזן שטעלן אַ אַנטשלאָסענעם ווידערשטאַנד יעדן פּרווו צו באַזייטיקן דעם מלוכה-מאָנאָפּאָל פאַרן אויסלענדישן האַנדל.

מיר מוזן נעמען אַ פעסטן קורס אין דער ריכטונג צו אינדוסטריאַליזאַציע, עלעקטריפיקאַציע און ראַציאָנאַליזאַציע און דערביי דאַרפן מיר זיך שטיצן אויפן וווקס פון די טעכנישע כּחות און אויף דער פאַרבעסערונג פון דער מאַטעריעלער לאַגע פון די מאַסן.

די ראַטן

דער ביוראָקראַטישער אַפּאַראַט פון יעדער בירגערלעכער מלוכה שטייט איבער דער באַפעלקערונג און פאַרפעסטיקט זיין הערשאַפט דורכדעם, וואָס ער העלפט דעם הערשנדיקן קלאַס אין זיין קעגנזייטיקער פאַרבונדנקייט און פרעדיקט פאַר די מאַסן מורא און אונטערטעניקייט לגבי די הערשנדיקע. ווען די אָקטאָבער-רעוואָלוציע האָט פאַרביטן די אַלטע מלוכהמאַשין דורך די אַרבעטער- פויערים- און זעלנערראַטן, דורך דער ראַטנסיסטעם, — האָט זי דעם אַלטן געטש פון דער ביוראָקראַטישער מלוכה געגעבן דעם שווערסטן קלאַפּ אין דער געשיכטע.

אונזער פאַרטייפּראָגראַם זאָגט וועגן דערדאָזיקער פראַגע:

„אין דעם פאַרביטערטן קאַמף, וועלכן די רוסישע קאָמוניסטישע פאַרטיי האָט אָנגעהויבן קעגן ביוראָקראַטיזם, עצהט זי פאָלגנדיקע מאָסמיטלען, כדי פולשטענדיק גובר צו זיין דידאָזיקע בייז: 1. יעדער מיטגליד פון די ראַטן מוז אָבליגאַטאָריש איינגעגלידערט ווערן אין אַ באַשטימטער אַרבעט אין דער מלוכה-אַדמיניסטראַציע. 2. בסדר בייטן דידאָזיקע טעטיקייטן, אַזוי, אַז יעדער מיטגליד וועט ביסלעכווייז זיך באַטייליקן אין אַלע טיילן פון דער אַדמיניסטראַציע. 3. בהדרגהדיק אריינציען די גאַנצע אַרבעטנדיקע באַפעלקערונג ביז צום לעצטן מענטשן אין דער אַרבעט פון דער מלוכה-אַדמיניסטראַציע. דורך אַ פּאַקטישער און אַלזייטיקער דורכפירונג פון דידאָזיקע מאָסמיטלען — וואָס זענען אַ ווייטערדיקער טריט אויפן ווע-

אויף וועלכן די פּאַריזער קאָמונע איז בשעתו די ערשטע אַרויסגעגאַנגען — וועט דערגרייכט ווערן אַ פאַראיינפאַכונג פון דער אַדמיניסטראַציע-טעטיקייט און אַ אַלגעמיינע העכע-רונג פון דער קולטורעלער לאַגע פון די אַרבעטער".

די פּראָבלעם פון אַ ראַטנביוראָקראַטיע איז נישט בלויז אַ פראַגע וועגן רויטע לאַצן און וועגן אָנגעשוואָלענעם אַמט-לעכן אַפּאַראַט. אין גרונד גענומען איז עס אַ פראַגע וועגן דער קלאַסנראָלע, וועלכע די ביוראָקראַטיע שפּילט, וועגן אירע סאָציאַלע פאַרקניפּונגען און סימפּאַטיעס, וועגן איר מאַכט און פּריווילעגירטער לאַגע, וועגן איר האַלטונג לגבי דעם נעפּמאַן און דעם נישט-קוואַליפיצירטן אַרבעטער, לגבי דער אינטעליגענץ און דעם אַנאַלפאַבעט, לגבי דער פרוי פון דעם ראַטן-„עקסעלענץ" און דער אומוויסנדיקער פויערנפרוי און אַז. וו.

אויף וועלכער זייט שטייט דער באַאַמטער? אָט דאָס איז די עיקרדיקע פראַגע, וועלכע עס פאָרשן טאָג-טעגלעך מיליאָנען אַרבעטער דורך די דערפאַרונגען פון טאָג-טעגלעכן לעבן.

ערב דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע האָט לענין, פאַררופנדיק זיך אויף מאַרקס' אַנאַליז פון דער פּאַריזער קאָמונע, אַנטשידן באַטאָנט די איבערצייגונג, אַז „ביי אַ סאָציאַליסטישער פאַר-וואַלטונג וועלן די מענטשן אויפהערן צו זיין ביוראָקראַטן, „טשינאָווניקעס". זיי וועלן דאָס אויפהערן צו זיין אויף אַזוי-ווייט, אויף וויפל מיר וועלן איינפירן ביי זיי נישט נאָר דעם וואַלפּרינציפּ, נאָר אויך די באַזייטיקונג, דעם פּרינציפּ צו באַ-צאָלן לויט דעם דורכשניטלון פון די אַרבעטער און ענדלעך דאָס פאַרבייטן פּאַרלאַמענטאַרישע אינסטיטוטן דורך אַרבעטנ-דיקע אינסטיטוטן, דאָס הייסט, דורך אַזעלכע, וואָס גיבן גע-זעצן און פאַרקערפערן זיי דאַן אויך אין דערווירקלעכקייט".

אין וועלכער ריכטונג אַנטוויקלט זיך דער אַפּאַראַט פון דער ראַטנמלוכה זייט אייניקע יאָר? אין דער ריכטונג פון פאַראיינפאַכן די אַדמיניסטראַציע און פאַרמינערן די קאָסטן? פון כּראַלעטאַריזירונג? דערנענטערט ער זיך צו די אַרבעטנ-דיקע מאַסן אין שטאָט און דאָרף? מאַכט ער שמעלער דעם

תהום צווישן דעם הערשנדיקן און באהערשטן ? ווי האלט עס מכח דורכפירן א גרעסערע גלייכקייט אין די לעבנסבאדינגונ־גען ? פראגרעסירן מיר אויפן דאזיקן געביט ? עס איז גאנץ קלאר, אז אויף קיין איינער פון די דאזיקע פראגעס קען מען נישט געבן קיין פאזיטיוון ענטפער (עס איז, נאטירלעך, אי־בעריק צו דערמאנען, אז א פאקטישע און פולשטענדיקע גלייכ־קייט קען דערגרייכט ווערן בלויז דורך אפשאפן די קלאסן.)

אין דער נעפ־עפאכע, ווען עס איז מעגלעך א נייע פרי־וואטווירטשאפט, איז די דערגרייכונג פון גלייכקייט באשווערט און אפגעלייגט, אבער זי איז נישט אוממעגלעך. פאר אונז איז דער נעפ נישט קיין וועג צום קאפיטאליזם, נאר א וועג צום סאציאליזם. דעריבער בלייבט די בהדרגהדיקע אריינציאונג פון דער גאנצער ארבעטנדיקער באפעלקערונג ביז צום לעצטן מאן אין דער סיסטעם פון דער מלוכהפארוואלטונג, דעריבער בלייבט דער פלאנמעסיקער קאמף פאר א גרעסערער גלייכקייט, איינע פון די וויכטיקסטע אויפגאבעס פון דער פארטיי אין דער עפאכע פון נעפ. דער דאזיקער קאמף קען זיין דערפאלגרייך נאר דאן, ווען ער וועט באזירן אויף א כסדר וואקסנדיקער אינדוסטריאליזירונג פון לאנד און אויף דער פארגרעסערטער הערשאפט פון פראלעטאריאט אין אלע צווייגן פון מאטעריעלן און קולטורעלן אויפבוי. דער דאזיקער קאמף פאר א גרעסערער גלייכקייט שליסט לגמרי נישט אויס אין דער איבערגאנגסצייט א העכערע באלוינונג פאר קוואליפיצירטע ארבעטער. א בע־סערע מאטעריעלע לאגע פון די ספעצן. פונקט אזוי וויניק שליסט ער אויס פאר לערער און דעסגלייכן א בעסערע בא־לוינונג, ווי זיי באקומען געוויינלעך אין די בירגערלעכע מלוכות.

מען טאר נישט פארגעסן, אז די באאמטן־ארמיי אין די־דאזיקע לעצטע יארן איז כסדר געוואקסן אין צאל. די באאמטע קאנסאלידירן זיך, הויבן זיך אויף איבער דער אלגעמיינער באפעלקערונג און פארוועבן זיך מיט די פארמעגלעכע עלע־מענטן אין שטאט און אין דארף. די פאראָרדנונגען פון 1925, דורך וועלכע אומצייליקע עקספלואטירנדיקע עלעמענטן האבן באקומען וואלרעכט, זענען נאר געווען א בולטער אויסדרוק

פון פאַקט, אַז דער ביוראָקראַטישער אַפּאַראַט הויבט אָן נאָכ־צוגעבן ביז צו זיינע העכסטע שפּיצן דעם דויערנדיקן דרוק פון די פאַרמעגלעכע, קאַפּיטאַליזאַמלענדיקע עלעמענטן פון דער געזעלשאַפט. די אַנולירונג פון דידאָזיקע אינסטרוקציעס וואָס זענען פּאַקטיש עובר געווען אויף דער ראַטנקאָנסטיטוציע — איז געשען נאָר אַדאַנק דער קריטיק פון דער אָפּאָזיציע. אָבער די ערשטע וואַלן אויפן גרונט פון די נייע אינסטרוקציעס האָבן שוין אין אַ גאַנצער ריי געמיינדעס אַרויסגערופן אַ טענדענץ (וואָס איז דערמוטיקט געוואָרן פון הויבן) צו פאַרלייכטערן די פאַרמעגלעכע גרופּעס צו דערוווערבן וואַל־רעכט.

אָבער נישט אין דעם ליגט דער קערן פון דערדאָזיקער פראַגע. ביי דעם כסדרדיקן וווּקס פון דער נייער בורזשואַזיע און פון די קולאַקעס און זייער דערנענטערונג צו דער ביוראָקראַטיע, — ווי דאָס ברענגט מיט זיך דער פאַלשער קורס פון אונזער פירערשאַפט, — זענען דער קולאַק און דער נעפּמאַן אימשטאַנד, אפילו ווען זיי זענען באַרויבט פון וואַלרעכט, צו באַאיינפלוסן דעם פאַרוואַלטונגסשטאַב און די פּאָליטיק, לכל הפּחות, פון די אונטערשטע ראַטנאָרגאַנען, בלייבנדיק דערביי אַליין הינטער דער סצענע.

די דורכדרינגונג פון די ראַטן מיט די אונטערשטע קולאַק־עלעמענטן און מיטן שטאָטישן בירגערטום, וועלכע האָט זיך אָנגעהויבן אין 1925 און איז צום טייל, צוליב די אָנגריפן פון דער אָפּאָזיציע, ווידער אָפּגעהאַלטן געוואָרן, איז אַ טיפגייענדיקער פּראָצעס, און איגנאָרירן אים אָדער פאַרווישן הייסט שטעלן די פּראָלעטאַרישע דיקטאַטור פאַר דער סכנה פון זייער שלעכטע רעזולטאַטן.

די שטאָטראַטן, דער הויפּטמיטל, כדי צו דערנענטערן די אַרבעטער און די אונטערשטע מאַסן ביז צום לעצטן מאַן צו די אויפגאַבעס פון דער מלוכהפאַרוואַלטונג, האָבן אין דידאָזיקע לעצטע יאָרן פאַרלאָרן יעדע באַדייטונג. דאָס איז דער אויסדרוק פאַר אַ אָנספּקדיקער איבערגרופּירונג פון די קלאַסנכּחות נישט צום גונסטן פון פּראָלעטאַריאַט. אַזעלכע דערשיינונגען קען מען נישט גובר זיין דורך אַ פּשוטער, פון הויבן פאַראָרדנטער אַמטלעכער „נייער באַלעבונג“. מען קען זיי נאָר

שטעלן אַ ווידערשטאַנד דורך אַ פעסטער קלאַסנפּאָליטיק — דורך אַ אַנטשידענעם קאַמף קעגן די נייע עקספּלואַטאַטאָרס און דורך אַ שטאַרקערער אַקטיווירונג פון פּראָלעטאַריאַט אין אַלע איינריכטונגען און אָרגאַנען פון דער ראַטנמלוכה אָן אַ אויסנאַם.

מאַלאַטאַווס „טעאָריע", אַז מ'ר קענען נישט פאָדערן מ'זאָל צוציען די אַרבעטער צו דער מלוכה און די מלוכה צו די אַרבעטער, ווייל די מלוכה איז דאָך ממילא אַן אַרבעטערמלוכה, איז די בייזוויליקסטע ביוראָקראַטישע פאָרמו־לע, וועלכע מ'קען זיך נאָר פאָרשטעלן, זי סאַנקציאָנירט פון פאָראויס יעדע מעגלעכע ביוראָקראַטישע פאַרערגערונג. יעדע קריטיק פון אַזאַ אַנטי־לעניניסטישער טעאָריע — אַ טעאָריע, וואָס גע‎ניסט די אָפענע אָדער געהיימע סימפּאַטיע פון ברייטע קרייזן פון דעם ראַטנבאַאַמטנטום — ווערט אונטער דער איצ־טיקער פירערשאַפט באַטראַכט אַלס אַ סאָציאַל־דעמאָקראַטישע אַפּיקורסות. אָבער שאַרף פאַראורטיילן דידאָזיקע און ענלעכע טעאָריעס איז אַן אומפאַרמיידלעכע באַדינגונג פאַר יעדן אמתן קאַמף קעגן ביוראָקראַטישן בייז. אַזאַ קאַמף באַשטייט נישט אין מאכן פשוט אַ באַשטימטע צאָל אַרבעטער פאַר באַאַמטע. ער באַשטייט אין דערנענטערן דעם גאַנצן מלוכהשן אַפּאַראַט מיט זיין גאַנצער טעגלעכער אַרבעט צו די אַרבעטער און די אָרעמע פּויערים.

דער איצטיקער אַמטלעכער קאַמף קעגן ביוראָקראַטיזם, וואָס באַזירט נישט אויף דער קלאַסנטעטיקייט פון די אַרבע־טער, נאָר וויל פאַרבייטן דידאָזיקע דורך אַ טעטיקייט פון אַפּאַראַט גופא, קען נישט און וועט נישט ברענגען קיין אַנט־שיידנדיקע רעזולטאַטן. אין אַ סך פאַלן וועט ער נאָך אַפילו שטיצן און פאַרשטאַרקן דעם עקזיסטירנדיקן ביוראָקראַטיזם.

אויך אין אינערלעכן לעבן פון די ראַטן קען מען אין די לעצטע יאָרן באַמערקן אַ ריי דורך־און־דורך רעאַקציאָנערע פּראָצעסן. די ראַטן האָבן אַלץ ווייניקער און ווייניקער צו טאָן מיט אַנטשיידן וויכטיקע פּאָליטישע, ווירטשאַפטלעכע און קולטורעלע פראַגעס. זיי ווערן אַלץ מער און מער בלויז צו־געגעבן צו די עקזעקוטיוו־קאָמיטעטן און דעם פּרעזידיום פון

דער פּאַרטיי. די איינגעטלעכע רעגירונג קאָנצענטרירט זיך פולשטענדיק אין דער האַנט פון דאָזיקן פּרעזידיום. די דיסקוסיע איבער פּראָבלעמען אויף די גרויסע ראַטנפאַרזאַמלונגען זענען בלויז פאַר דער אויסערלעכקייט וועגן. אין דערזעלבער צייט ווערט פאַרלענגערט דער פּעריאָד צווישן די וואַלן פון די ראַטנאָרגאַנען, און דורכדעם ווערט פאַרשטאַרקט די אומאָפּהענגיקייט פון דידאָזיקע אָרגאַנען פון די אַרבעטערמאַסן. דאָס אַלץ פאַרמערט אין אַ גרויסער מאָס דעם איינפלוס פון די אַמטלעכע עלעמענטן אויף דער אַנטשיידונג פון אַלע פראַגעס.

די אָנפירונג מיטן ריזיקן אַפּאַראַט פון דער שטאָטישער ווירטשאַפט ליגט אָפט אין די הענט פון איינעם אָדער צוויי קאָמוניסטן, וועלכע ווײַלן אויס זייער איינענעם שטאַב און זייערע איינענע ספּעצן און ווערן אָפטמאָל איינגאַנצן אָפּהענגיק פון זיי. עס איז נישטאָ קיין געהעריקע אויסבילדונג פון די ראַטנמיטגלידער. זיי באַקענען זיך נישט מיט דער אַרבעט פון פונדאַמענט ביזן דאַך־שפּיץ. דערפון נעמט זיך דאָס פּסדרדיקע קלאָגן זיך אויפן מאַנגל אין דערפאַרענע אַרבעטער אין ראַטנאַפּאַראַט. דערפון שטאַמט אויך די פּסדר וואַקסנדיקע איבערענטפערונג פון דער מאַכט אין די הענט פון באַאַמטנטום.

די געווײַלטע פירער און פאַרוואַלטער אויף וויכטיקע געביטן פון דער ראַטנאַרבעט ווערן באַזייטיקט ביים ערשטן קאָנפליקט מיטן פאָרזיצער פון ראַט. נאָך שנעלער ווערן זיי באַזייטיקט אין פאַל פון אַ קאָנפליקט מיטן סעקרעטאַר פון פּראָווינץ־קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי. צוליב דעם האָט דער וואַל־פּרינציפּ פאַרלאָרן די מינדסטע באַדייטונג, און די אחריות לגבי די ווײַלער פאַרלירט יעדן זינען.

עס איז אומבאַדינגט נויטיק:

1. אָנהויבן אַ פעסטע פּאָליטיק פון קאַמף קעגן [illegible]אַמטנטום. דעמדאָזיקן קאַמף דורכפירן, ווי לענין וואָלט דאָס געטאָן, דאָס הייסט פאַרוואַנדלען אים אין אַ אמתער מלחמה קעגן די עקספּלואַטאַציע־באַשטרעבונגען פון דער נייער בורזשואַזיע און פון קולאַק דורך אַ שטענדיקער אַנטוויקלונג פון דער אַרבעטער־דעמאָקראַטיע אין דער פּאַרטיי, אין די פּראָפאַראיינען און אין די ראַטן.

2. אָננעמען די פּראָגראַם צו ברענגען אין ענגן קאָנטאַקט מיט דער מלוכה דעם אַרבעטער, דעם טאָגאַרבעטער, דעם אָרעמען און מיטעלן פּויער — קעגן קולאַק, און דעם גאַנצן מלוכהאַפּאַראַט אומבאַדינגט שטעלן אין דינסט פון די לעבנסאינטערעסן פון די אַרבעטנדיקע מאַסן.

3. הויבן די קלאַסנטעטיקייט פון די אַרבעטער, פון די טאָגארבעטער, פון די אָרעמע און מיטעלע פּויערים, אלס יסוד פאַר דער נייבאַלעבונג פון די ראַטן.

4. פאַרוואַנדלען די שטאָטראַטן אין אמתע אָרגאַנען פון פּראָלעטאַרישער מאַכט און אין ווערקצייג אויף אַריינצופירן די ברייטע מאַסן אין דער רעגירונגסאַרבעט פון דער סאָציאַליסטישער אונטערנעמונג; פאַרווירקלעכן במעשה און נישט נאָר אויף ווערטער די קאָנטראָל פון די שטאָטראַטן איבער דער אַרבעט פון די פּראָווינציעלע אויספיר-קאָמיטעטן ווי אויך איבער די אָרגאַנען, וואָס זענען זיי אונטערגעוואָרפן.

5. איינמאָל פאַר אַלעמאָל אַ סוף מאַכן צום באַזייטיקן געוויילטע ראַטנבאַאמטע, סיידן עס איז דאָ דערצו אַן אמתע און אומבאַדינגטע נויטווענדיקייט, אָבער אין דאָזיקן פאַל דאַרף די סיבה אויפגעקלערט ווערן פאַר די וויילער.

6. מיר מוזן דערפירן דערצו, אַז דער אָפּגעשטאַנענסטער נישט קוואַליפיצירטער אַרבעטער און די אומוויסנדיקסטע פּויערנפרוי זאָלן זיין איבערצייגט דורך אייגענער דערפאַרונג, אַז אין יעדן מלוכהשן אינסטיטוט קענען זיי געפינען אויפמערקזאַמקייט, אַן עצה און יעדע מעגלעכע הילף.

די נאַציאָנאַלע פראַגע

דער פאַרלאַנגזאַמטער אַלגעמיינער טעמפּ פון דער סאָציאַליסטישער אַנטוויקלונג; דער וווּקס פון דער נייער בורזשואַזיע אין שטאָט און דאָרף; די פאַרשטאַרקונג פון די בירגערלעכע אינטעליגענץ־שיכטן; דער וווּקס פון ביוראָקראַטיזם אין די מלוכה־אָרגאַנען; די שלעכטע פּאַרטייפירונג; און אין פאַרבינדונג מיט דעם אַלעמען דער וווּקס פון אַ גרויסמאַכטשאָוויניזם און אַ נאַציאָנאַליסטישער דענקען אין אַלגעמיין — דאָס אַלץ געפינט זייער העכסט־אומגעזונטן אויסדרוק אין דער פּראָבלעם פון די נאַציאָנאַליטעטן און פון די אויטאָנאָמע רעפּובליקן אין דעם ראַטנפאַרבאַנד. די שוועריקייטן פאַרטאָפּלען זיך דורכדעם, וואָס אין אייניקע פון די דאָזיקע רעפּובליקן זענען נאָך דאָ רעשטלעך פון אַ פאַרקאַפּיטאַליסטישער קולטור.

אונטער דער נייער ווירטשאַפטס־פּאָליטיק פאַרשטאַרקט זיך די ראָלע פון פּריוואַט־קאַפּיטאַל מיט אַ באַזונדערער שנעלקייט אין די אינדוסטריעל־אָפּגעשטאַנענע גרענעצגעביטן. דאָ פאַרלאָזן זיך אָפטמאָל די ווירטשאַפטלעכע אָרגאַנען כמעט אינגאַנצן אויף די פּריוואַט־קאַפּיטאַליסטן. זיי שטעלן פעסט פּרייזן, נישט נעמענדיק דערביי אין אַכט די אמתע לאַגע פון די אָרעמע און מיטעלערע פּויערים־מאַסן. זיי דריקן קינסטלעך אַראָפּ די לוינען פון די לאַנדאַרבעטער. זיי פאַרשפּרייטן אָן אַ מאָס די סיסטעם פון פּריוואַטע פאַרמיטלונגס־אַגענטורן צווישן די אינדוסטריען און די פּויערים, וועלכע נוציקן זיך

אין רוימאַטעריאַל. זיי פירן די קאָאָפּעראַטיוון אין דער ריכ־טונג צו טאָן גרעסערע טובות די רייכע שיכטן אין די דער־פער. זיי פאַרנאַכלעסיקן די אינטערעסן פון דער באַזונדערס אָפּגע־שטאַנענער גרופּע פּיציכטערס און קליינפּיציכטערס. די וויכ־טיקסטע אויפגאַבע — דורכפירן אַ פּלאַנמעסיקע אינדוסטרי־אַנטוויקלונג, באַזונדערס ביים באַארבעטן לאַנדווירטשאַפטלעכע רוישטאָפן בלייבט פולשטענדיק אין הינטערגרונט.

ביוראָקראַטיזם, געשטיצט אויף גרויסמאַכטשאָוויניזם, האָט דערפירט אַזוי ווייט, אַז די ראַטנצענטראַליזאַציע איז געוואָרן אַ מקור פון שטרייטן וועגן דער פאַרטיילונג פון אַמטלעכע שטעלעס צווישן די נאַציאָנאַליטעטן (די דרום־קאַווקאַזישע פע־דעראַציע). ער האָט פאַרדאָרבן די באַציאונגען צווישן דעם צענטער און די גרענעצגעביטן. ער האָט אָן שום ספק דערפירט צו אַ זעראָ־באַדייטונג דעם באַגריף פון די נאַציאָנאַליטעטן־ראַטן. ער האָט אַזוי ווייט דערפירט די ביוראָקראַטישע אַפּו־טרופּסות איבער די אויטאָנאָמע רעפּובליקן, אַז דידאָזיקע האָבן שוין מער נישט קיין רעכט צו אַנטשיידן באַדנקריגערייען צווישן דער היימישער און רוסישער באַפעלקערונג. דערדאָזי־קער גרויסמאַכטשאָוויניזם, באַזונדערס ווי אַזוי ער קומט צום אויסדרוק דורכן רעגירונגס־אַפּאַראַט, בלייבט ביז אויף היינטיקן טאָג דער הויפּטקעגנער, וואָס דערלאָזט נישט די אַרבעטער פון פאַרשיידענע נאַציאָנאַליטעטן זיך דערנענטערן און פאַרשמעלצן צווישן זיך.

אָן אמתע אונטערשטיצונג פאַר די אָרעמע, אָן ענגערע פאַרבינדונג צווישן מיטעלע פּויערים, אָרעמע פּויערים און לאַנדאַרבעטער, אָרגאַניזירן דידאָזיקע לעצטע צו אָן אומאָפּ־הענגיקער קלאַסנמאַכט — דאָס אַלץ האָט אַ באַזונדערס וויכ־טיקע באַדייטונג אויף די נאַציאָנאַלע טעריטאָריעס און אין די רעפּובליקן. אָן אַן אמתער אָרגאַניזאַציע פון די לאַנדאַר־בעטער, אָן אַ קאָאָפּעראַטיווער און אָרגאַניזאַטאָרישער צוזאַמענ־בינדונג פון די אָרעמע, שטייען מיר פאַר דער סכנה צו לאָזן אונזערע אָפּגעשטאַנענע מזרח־קאַנטן אין זייער געירשנטן שקלאַ־פעריי־צושטאַנד און פאַריאָגן פון אונזערע פאַרטייצענטרען

אין דידאָזיקע געביטן אַלע ערלעכע מיטגלידער פון די אונטערשטע קלאַסן.

די אויפגאַבע פון די קאָמוניסטן אין געביט פון די מער אָפגעשטאַנענע אָדער גראָד איצט דערוואַכנדיקע נאַציאָנאַליטעטן דאַרף באַשטיין אין אָפפירן דעם פראָצעס פון נאַציאָנאַלער דערוואַכונג אין ראַטנסאָציאַליסטישע קאַנאַלן. מיר דאַרפן צוציען די אַרבעטנדיקע מאַסע צו דער ווירטשאַפטלעכער און קולטורעלער אויפבוי-אַרבעט, באַזונדערס דורך אַנטוויקלען די לאָקאַלע שפראַכן און שולן און דורך נאַציאָנאַליזירן דעם ראַטנאַפאַראַט.

אין געגנטן, אין וועלכע עס הערשן נאַציאָנאַלע רייבונגען מיט אַנדערע נאַציאָנאַליטעטן אָדער נאַציאָנאַלע מינדערהייטן, ווערט דער נאַציאָנאַליזם אָפטמאָל גאַנץ אַגרעסיוו, ווען ער ווערט באַגלייט דורכן ווּקס פון בירגערלעכע עלעמענטן. אין אַזעלכע פאַלן ווערט די נאַציאָנאַליזירונג על-פי-רוב דורכגעפירט אויפן חשבון פון די נאַציאָנאַלע מינדערהייטן. גרענעצפראַגן ווערן צום מקורפון נאַ ציאָנאַלערש נאה. די אַטמאָספער אין דער אַרבעט פון דער פאַרטיי, פון ראַט און פון די פראָפאַראייַנען ווערט דאַן פאַרסמט דורך נאַציאָנאַליזם.

אוקראַאיניזאַציע, טורקמעניזאַציע און אַז. וו. קען דורכגעפירט ווערן אויפן ריכטיקן אופן נאָר דאַן, ווען עס וועלן אויסגעראָטן ווערן די ביוראָקראַטישע טענדענצן און גרויסמאַכטנייגונגען אין די איינריכטונגען און אין די אָרגאַנען פון פאַרבאַנד. זי קען נאָר דאַן פראָגרעסירן אויף אַ ריכטיקן אופן, ווען אין דער נאַציאָנאַלער רעפובליק ווערט אויפגעהיט די באַהערשנדיקע ראָלע פון פראָלעטאַריאַט, ווען מיר שטיצן זיך אויף די אונטערשטע קלאַסן און פירן אַן אומאויפהערלעכן און אומברחמנותדיקן קאַמף קעגן קולאַק און די שאָוויניסטישע עלעמענטן.

די דאָזיקע פראַגעס זענען באַזונדערס וויכטיק אין אַזעלכע אינדוסטריעלע צענטערן ווי דער דאָן-באַסיין אָדער באַקו, וואָס זייער פראָלעטאַרישע באַפעלקערונג געהער אין איר גרויסער מאַסע צו אַן אַנדער נאַציאָנאַליטעט, ווי דער אַרומיקער דאָרף. אין אַזעלכע פאַלן פאָדערט אַ ריכטיקע קולטורעלע און

פּאָליטישע באַציאונג צווישן שטאָט און דאָרף א באַזונדערע אויפמערקזאַמקייט און עכטע ברידערלעכקייט מצד די שטעט לגבי די מאַטעריעלע און גייסטיקע באַדערפעניש פון אַנדערש-אַרטיקן דאָרף, חוצדעם אַ אנטשלאָסענעם ווידערשטאַנד קעגן יעדן בירגערלעכן פּרוּוו אַריינצושלאָגן א קלין צווישן שטאָט און דאָרף דורך ביוראָקראַטישער גאווה לגבי די דאָרפישע גע-ביטן אָדער דורך דעם רעאַקציאָנערן האַס פון דעם קולאַק לגבי דער שטאָט.

די ראָלע, צוצוגעבן אַ שיין פון אויבערפלעכלעכער „נאַ-ציאָנאַליזאַציע”, לאָזט איבער אונזער ביוראָקראַטישע רעגירונג די באַאַמטע, אינזשיניערן און קליינבירגערלעכע לערערס, וועל-כע זענען פאַרבונדן מיט די אויבערשטע שיכטן פון שטאָט און דאָרף דורך אומצייליקע ווירטשאַפטלעכע און קולטורעלע פעדים. דאָס רייסט אַרויס דעם היימישן אָרעמען פון דער פּאַרטיי און פון ראַטנפאַרפאַנד און וואַרפט אים אין די אָרעמס פון דער האַנדלסבורזשואַזיע, וווכערער, רעאַקציאָנערע פּריסטער און פעאָדאַל-פּאַטריאַרכאַלישע עלעמענטן.

אין דערזעלבער צייט וואַרפט אַרויס אונזער ביוראָקראַ-טישע אָנפירונג די עכט-קאָמוניסטישע עלעמענטן פון דער באַטרעפנדיקער נאַציאָנאַליטעט, פאַראורטיילט זיי אַלס אַפּיקור-סים און פאַרפאָלגט זיי אויף אַלערליי מעגלעכע אופנים. דאָס האָט, למשל, געהאַט איבערצולעבן א באַדייטנדיקע גרופּע אַלטע גרוזינישע באָלשעוויקעס, וועלכע זענען אַריינגעפאַלן אין אומחסד ביי דער סטאַלינגרופּע און וועלכע לענין האָט הייס פאַרטיידיקט אין זיין לעצטער לעבנסצייט.

די מעגלעכקייט, וועלכע די אָקטאָבער-רעוואָלוציע האָט געשאַפן פאַר די אַרבעטנדיקע מאַסן פון די נאַציאָנאַלע רע-פּובליקן און טעריטאָריעס אַרויפצוקומען אויף דער אויבערפלאַך איז די סיבה, פאַרוואָס דידאָזיקע מאַסן שטרעבן צו אַן אומ-מיטלבאַרן און פרייען אָנטייל אין עפנטלעכן לעבן. אונזער ביוראָקראַטישע רעגירונג באַמיט זיך צו פאַראַליזירן דעם דאָזיקן אָנטייל דורך איבערשרעקן די מאַסן מיט איר געשריי וועגן לאָקאַלן נאַציאָנאַליזם.

דער צוועלפטער קאָנגרעס פון אונזער פּאַרטיי האָט באַ-

טאנט די נויטיקייט צו קעמפן קעגן „די רעשטלעך פון גרויס-מאכט-שאוויניזם", קעגן „דער ווירטשאפטלעכער און קולטורעלער אומגלייכקייט פון די נאציאנאליטעטן אין די ראמען פונם ראטנפארבאנד", קעגן „די רעשטלעך פון נאציאנאליזם ביי א גאנצער ריי פעלקער, וועלכע האבן געהאט איבערצוטראגן דעם שווערן יאך פון רוסישער אונטערדריקונג". די פערטע קאנפערענץ פון דער פארטיי מיט די פאראנטווארטלעכע פירער פון די נאציאנאלע רעפובליקן און טעריטאריעס (1923) האט דערקלערט, אז „בילדן און אנטוויקלען קאמוניסטישע ארגאניזאציעס צווישן די פראלעטארישע און האלבפראלעטארישע עלעמענטן פון דער לאקאלער באפעלקערונג אין די נאציאנאלע רעפובליקן און טעריטאריעס איז א עיקר-פראבלעם פון דער פארטיי"... די קאנפערענץ האט איינשטימיק באטאנט, אז די קאמוניסטן, וועלכע ווערן געשיקט פון צענטער צו די אפגעשטאנענע רעפובליקן און טעריטאריעס, דארפן נישט שפילן די ראלע פון „פעדאגאגן און ניאנקעס, נאר פון העלפער".

אין משך פון די לעצטע יארן האט זיך די גאנצע זאך אנטוויקלט פונקט אין דער קעגנזעצלעכער ריכטונג. די פירער פון נאציאנאלן פארטיי-אפאראט, וועלכע ווערן אנגעפירט דורכן סעקרעטאריאט פון צענטראל-קאמיטעט, נעמען אויף זיך די פאקטישע אנטשיידונג פון אלע פארטיי- און ראטנפראגעס. די אמתע ארבעטער פון די נאציאנאליטעטן פארוואנדלען זיי אין א מין צווייטמדרגהדיקע קאמוניסטן, וועלכע מ'לאזט צו צום געשעפט נאר דערפאר, כדי זיי זאלן שפילן א ריין-פארמעלע, רעפרעזענטאטיווע ראלע (קרים, קאזאקסטאן, טורקמעניסטאן, טאטאריי, די בארג-פראווינצן פון צפון-קאווקאז און אז. וו.). די קינסטלעכע איינטיילונג פון אלע לאקאלע פארטייארבעטער אויף „רעכטע" און „לינקע", וועלכע איז געמאכט געווארן פון „אויבן", איז ספעציעל געשאפן געווארן צוליב דעם, כדי דער סעקרעטאר, וועלכער ווערט באשטימט דורך דער צענטראלאנפירונג, זאל קענען לויט זיין איינזען שאפן איבער ביידע גרופעס.

אויפן געביט פון אונזער נאציאנאליטעטן-פאליטיק איז נויטיק, פונקט ווי אויף אלע אנדערע געביטן, זיך אומצוקערן צום לעניניסטישן שטאנדפונקט:

1. מען מוז זיך אַ סך גרינטלעכער באַמיען גובר צו זיין די נאַציאָנאַלע שטרייטן צווישן די אַרבעטער פון פאַרשיידענע נאַציאָנאַליטעטן — קודם כל דורך לייגן אַ באַזונדערע אויפמערקזאַמקייט אויף ניי־אנגעקומענע „נאַציאָנאַלע" אַרבעטער, דורך העלפן זיי אין דער אַרבעט און דורך פאַרבעסערן זייער לעבנס־ און קולטורבאַדינגונגען. מען מוז שטענדיק האָבן אין אויג, אַז דער אמתער הויבשטאַנג אויף איבערפירן די אָפּגעשטאַנענע נאַציאָנאַלע געגנטן צום אויפבויווערק פון די ראַטן איז דאָס שאַפן און אַנטוויקלען פּראָלעטאַרישע קעמערלעך צווישן דער לאָקאַלער באַפעלקערונג.

2. אין דעם ווירטשאַפטלעכן פינפיאָרפּלאַן מוז מען אַריינברענגען אַ שנעלערן טעמפּ פון אינדוסטריאַנטוויקלונג גראָד פאַר די אָפּגעשטאַנענע גרענעצגעביטן און מען מוז אויסאַרבעטן אַ פּופצניאָרפּלאַן, וואָס זאָל לייגן מער אַכט אויף די נאַציאָנאַלע רעפּובליקן און טעריטאָריעס. מען מוז זען, אַז אונזער האַנדלספּאָליטיק זאָל זיין מער צוגעפּאַסט פאַר די אינטערעסן פון ספּעציאַלקולטורן ביי די אָרעמע. און מיטעלע ערדאייגנטימער (באַוול אין צענטראַלאַזיע, טאַבאַק אין קרים, אין אַבכאַס און אַז. וו.). די פּאָליטיק פון קאָאָפּעראַטיוון קרעדיט און פון באָדנאַמעליאָראַציע (אין צענטראַלאַזיע, אין דרום־קאַווקאַז און אַז. וו.). דאַרפן שטרענג דורכגעפירט ווערן לויט די כּללים פון קלאַסנקאַמף און אין זינען פון סאָציאַליסטישן אויפבוי. עס דאַרף געשענקט ווערן אַ גרעסערע אויפמערקזאַמקייט דער אַנטוויקלונג פון די פּיציכטקאָאָפּעראַטיון און דער פּראָבלעם פון פאַראַרבעטן דעם לאַנדווירטשאַפטלעכן רוימאַטעריאַל. אונזער גאַנצע קאָלאָניזירונגס־פּאָליטיק דאַרף אויף אַן ערלעכן אופן נעמען אין אַכט די פראַגעס פון די נאַציאָנאַליטעטן.

3. אומעטום, אין די ראַטן, אין דער פּאַרטיי, פּראָפּאַראיינען און קאָאָפּעראַטיוון מוז מען דורכפירן די נאַציאָנאַליזירונג, נישט אַרויסלאָזנדיק אָבער דערביי פון אויג די באַדייטונג פון דער קלאַסנפּאָליטיק און פון די אינטערנאַציאָנאַלע באַציאונגען. מען מוז אויפהויבן אַן אמתן קאַמף קעגן דער שלעכטער לאַגע פון די קאָלאָניסטן אין די ווירקונגסקרייזן פון

די מלוכהשע, קאָאָפּעראַטיווע און אַנדערע אָרגאַנען און נישט דערלאָזן צו קיין שום ביוראָקראַטישע אַריינמישונגען אין די באַציאונגען צווישן צענטר און די גרענעצגעביטן.

4. יעדע שטערונג, וואָס שטייט אין וועג דער מעגלעך פולשטענדיקער פּאַראייניקונג און פאַרשמעלצונג פון אַרבעטער פון פאַרשיידענע נאַציאָנאַליטעטן אין ראַטנפאַרבאַנד אויפן באַזיס פון סאָציאַליסטישן אויפבוי און דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע, דאַרף פלאַנמעסיק באַזייטיקט ווערן און עס דאַרף אָנגעהויבן ווערן אַ אַנטשיידענער קאַמף קעגן מעכאַנישן דרוק פון דער הערשנדיקער נאַציאָנאַלער שפּראַך אויף די אַרבעטער און פויערים פון אַנדערע נאַציאָנאַליטעטן. אין שפּראַך-פראַגעס דאַרפן די אַרבעטנדיקע מאַסן האָבן די פולע פרייהייט אַליין צו דעצידירן, אין די פּראָווינצן פון יעדער נאַציאָנאַלער רעפּובליק דאַרפן גאַראַנטירט ווערן די פּאַקטישע רעכט פון יעדער נאַציאָנאַלער מינדערהייט, און קודם כל וואָלט מען דערביי געמוזט לייגן אַכט אויף אויסערגעוויינלעכע באַדינגונגען, ווי זיי קענען זיך אויסבילדן צווישן פריער אונטערדריקטע נאַציאָנאַליטעטן און די נאַציאָנאַליטעטן, וועלכע זענען אַמאָל געווען זייערע אונטערדריקער.

5. אַ דעמאָקראַטישע פירונג אין אינערלעכן פּאַרטיילעבן פון אַלע נאַציאָנאַלע רעפּובליקן און טעריטאָריעס; אומבאַדינגט אויסמיידן יעדע אַפּוטרופּסות איבער נישט-רוסן, באַזונדערס דורך דער מאַכט; זיך אָפּזאָגן פון דער פּאָליטיק, וואָס טיילט איין אויף אַ צוואַנגסאופן די נישט-רוסישע קאָמוניסטן אין רעכטע און לינקע; זאָרגעוודיק בילדן די פּאַרטיימיטגלידער פון די אונטערשטע פּראָלעטאַרישע און האַלב-פּראָלעטאַרישע שיכטן.

6. זיך אָפּזאָגן פון אַלע ניי-בירגערלעכע טענדענצן און גרויסמאַכט-שטרעבונגען — באַזונדערס אין צענטראַל-קאָמיסאַריאַט און ביי די מלוכהבאַאַמטע אין אַלגעמיינעם. פירן אַ דערציִונגסקאַמף קעגן לאָקאַלן נאַציאָנאַליזם אויפן יסוד פון אַ קלאָרער און אויסגעהאַלטענער קלאַסנפּאָליטיק אין דער נאַציאָנאַלער פראַגע.

7. אומבילדן די נאַציאָנאַליטעטנראַטן אין באַמת פונקציאָ-

נידנדיקע אָרגאַנען, וואָס זענען פאַרבונדן מיטן לעבן פון די נאַציאָנאַלע רעפּובליקן און טעריטאָריעס און זענען פאַקטיש אימשטאַנד צו פאַרטיידיקן זייערע אינטערעסן.

8. לייגן אכט אויף דער נאַציאָנאַלער פראַגע אין דער פּראָפּאַראַיינאַרבעט און אויף דער פראַגע פון בילדן נאַציאָנאַלע פּראָלעטאַרישע פאַרבאַנדן.

9. נישט אָנערקענען קיין שום וואַלרעכט פאַר עקספּלואַטירנדיקע עלעמענטן.

10. די פינפטע נאַציאָנאַליטעטנקאָנפערענץ וואָלט געדאַרפט צענויפגערופן ווערן אויפן יסוד פון א אמתער פאַרטרעטערשאַפט פון די אונטערשטע קלאַסן.

11. לעבנינס בריוו וועגן דער נאַציאָנאַלער פּראָבלעם, וואָס אנטהאַלט א קריטיק פון סטאַלינס קורס אין דער גרוזינער פראַגע, דאַרף פאַרעפנטלעכט ווערן אין דער פּרעסע.

די פאַרטיי

קיין שום פאַרטיי אין דער וועלטגעשיכטע האָט נאָך קיינמאָל נישט דערגרייכט אַזאַ זיג, ווי אונזער פאַרטיי, וועלכע שטייט שוין זייט צען יאָר בראש פון אַ פּראָלעטאַריאַט און פירט דורך זיין דיקטאַטור. די רוסישע קאָמוניסטישע פאַרטיי איז די פירנדיקע פאַרטיי פון קאָמינטערן, פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. קיין שום אנדער פאַרטיי האָט נאָך קיינמאָל נישט געטראָגן אויף זיך אַזאַ וועלטבאַדייטנדיקע, היסטאָרישע אחריות, ווי אונזערע. אָבער גראָד צוליבן דאָזיקן טעם און צוליב דער מאַכט, וועלכע זי פארמאָגט, דאַרף אונזער פאַרטיי אָן מורא קריטיקירן אירע אייגענע פעלערן. זי דאַרף אויפדעקן אירע שוואַכע פונקטן און קוקן גלייך אין די אויגן דער געפאַר פון אַ פאַקטישער דעגענעראַציע, כדי נאָך באַצייטנס אָנצונעמען מאָסמיטלען זי צו פארמיידן. אַזוי איז תמיד געווען אין די צייטן פון לענינען, וועלכער האָט אונז תמיד געוואָרנט פאַר דער געפאַר צו ווערן „אַ פאַרטיי פון איינגעבילדעטע פעדאַנטן". געבנדיק דאָס פאָלגנדיקע בילד פון דער איצטיקער לאַגע אין אונזער פאַרטיי מיט אַלע אירע טונקעלע זייטן, דריקן מיר, די אָפּאָזיציע, גלייכצייטיק אויס די פעסטע האָפענונג, אַז די פאַרטיי קען מיט אַן עכטער לענינסטישער פּאָליטיק גובר זיין אירע שוואַכקייטן און זיך אויפהויבן צו דער הויך פון איר היסטאָרישער אויפגאַבע.

1. דער סאָציאַלער צוזאַמענשטעל פון אונזער פאַרטיי האָט זיך אין משך פון די לעצטע יאָרן כסדר פארערגערט.

צום 1 יאַנואַר 1927 האָבן מיר געהאַט אין דער פּאַרטיי אין קײלעכדיקע ציפערן:

אַרבעטער, וואָס זענען פאַקטיש באַשעפטיקט אין דער אינדוסטרי און אין טראַנספּאָרטוועזן . .	430.000
אַרבעטער, וואָס זענען באַשעפטיקט אין דער לאַנדווירטשאַפט און ביי די פויערים . . .	15.700
פויערים (פון זיי זענען איצט מער ווי די העלפט רעגירונגס־אָנגעשטעלטע)	303.000
באַאַמטע (פון זיי איז די העלפט געוועזענע אַרבעטער)	462.000

אַזוי אַרום איז בלויז איין דריטל פון אונזער פּאַרטיי־באַשטאַנען דעם 1 יאַנואַר פון אַרבעטער, וואָס זענען באַשעפטיקט אין באַטריבן און צוויי דריטל פון איר זענען באַשטאַנען פון פויערים, באַאַמטע, געוועזענע אַרבעטער און „פאַרשיידענע״.

אין די לעצטע אנדערטהאַלבן יאָר האָט אונזער פּאַרטיי פאַרלאָרן אומגעפער 100.000 אַרבעטער פון די באַטריבן. די „אויטאָמאַטישע״ אַרויסטרעטונגען פון דער פּאַרטיי האָבן אין 1926 באַטראָפן 25.000 קאָמוניסטישע מיטגלידער, פון זיי זענען 76,5 פּראָצ. געווען אינדוסטרי־אַרבעטער. דער אַזויגערופענער „דורכזיפּ־פּראָצעס״, וואָס איז פאַר קורצן פאָרגעקומען, און איז באַגלייט געוואָרן דורך אַ נייער רעגיסטראַציע פון מיטגלידער, האָט מיט זיך געבראַכט, לויט די אָפיציעלע ידיעות (וואָס שוואַכן אָפּ אָן ספק די פאַקטן), דעם אַרויסטריט פון דער פּאַרטיי פון אומגעפער 80.000 מיטגלידער, דער רוב אינדוסטרי־אַרבעטער. „אין רעלאַטיווע צאָלן נעמט אַרום די נייע רעגיסטראַציע צום אָנהויב פון איצטיקן יאָר 93,5 פּראָצ. פון די פּאַרטיי־מיטגלידער״. אַזוי אַרום איז דורכן איינפאַכן פּראָצעס פון אַ נייער רעגיסטראַציע „אויסגעזיפּט״ געוואָרן 6,5 פּראָצ. פון דער אַלגעמיינער פּאַרטיי־מיטגלידערשאַפט (דאָס הייסט אַרום 80.000 מיטגלידער). צווישן די דאָזיקע „אויסגעזיפּטע״ האָבן זיך געפונען אַרום 50 פּראָצ. קוואַליפיצירטע און מער־

ווי אַ דריטל נישט-קוואַליפיצירטע אַרבעטער. דער פּרווו פון אַפּאַראַט פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט נאָך ווייטער אָפּצושוואַכן די אַזוי אויך שוין גענוג פאַרקלענערטע ציפערן, האָט נישט געהאַט קיין דערפאָלג. אַלס קעגנגעוויכט צו אונזער לעניניסטישן „פאָראויסגיין" האָבן מיר אַ סטאַליניסטישע „דורכזיפונג".

פון דער צווייטער זייט זענען זייט דעם פערצנטן קאָנגרעס אויפגענומען געוואָרן אין דער פּאַרטיי 100.000 פּויערים, אין דער מערהייט מיטלפּויערים. דער פּראָצ. פון די לאַנדאַרבעטער איז זייער אַ נישטיקער.

2. דער סאָציאַלער צוזאַמענשטעל פון די אָנפירנדיקע פּאַרטיי - אָרגאַנען האָט זיך נאָך מער פאַרערגערט. אין די קרייזראַטן זענען 29,5 פּראָצ. פּויערים (לויט דער אָפּשטאַמונג); 24,4 פּראָצ. זענען גייסטיקע אַרבעטער און אַז. וו. 81,8 פּראָצ. מיטגלידער פון דידאָזיקע ראַטן זענען אָנגעשטעלטע אין די מלוכהשע אינסטיטוציעס. די צאָל אינדוסטרי-אַרבעטער אין די שטאַבן פון דידאָזיקע רעגירנדיקע פּאַרטייאָרגאַנען איז כמעט גלייך זעראָ. אין די געגנט- און גובערניע-ראַטן באַטרעפט זי 13,2 פּראָצ.; אין די קרייזראַטן 9,8 ביז 16,1 פּראָצ.

אין דער פּאַרטיי גופא זענען אומגעפער אַ דריטל פון די מיטגלידער אינדוסטרי-אַרבעטער און אין די אַנטשיידנדיקע אָרגאַנען פון דער פּאַרטיי זענען עס נאָר אַ צענטל. דאָס שטעלט פאָר פאַר דער פּאַרטיי אַ שווערע געפאַר. די פּראָפּאַראַיינען זענען געגאַנגען מיטן זעלבן וועג. דערפון איז צו זען סאַראַ ריזיקן טייל פון דער מאַכט עס האָבן שוין אַרויסגעריסן ביי אונז די „פּאַרוואַלטונגסבאַאַמטע" און אויך די „אַרבעטערביוראָקראַטן", וועלכע קומען פון די קליינבירגערלעכע קרייזן. דאָס איז דער זיכערסטער וועג צו „אַנטפּראָלעטאַריזירן" די פּאַרטיי.

3. די באַדייטונג פון די סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן און מענשעוויקעס אין פּאַרטייאַפּאַראַט און אויף די אָנפירנדיקע פּאָסטנס אין אַלגעמיין איז געוואַקסן. צו דער צייט פון פערצנטן קאָנגרעס זענען 38 פּראָצענט פאַראַנטוואָרטלעכע און אָנפירנדיקע פּערזאָנען אין אונזער פּרעסע געווען אַזעלכע, וועלכע זענען

געקומען צו אונז פון אַנדערע פּאַרטייען. איצט זענען די פּאַר־העלטעגישן נאָך ערגער. די פּאַקטישע אָנפירונג פון דער באָל־שעוויסטישער פּאַרטייפּרעסע געפינט זיך ענטוועדער אין די הענט פון דער רעוויזיאָניסטישער שולע פון די „יונגע״ (סלעפּ־קאָוו, סטעצקי, מאַריעצקי און אַנדערע) אָדער פון געוועזענע מיטגלידער פון אַנדערע פּאַרטייען. אומגעפער אַ פערטל פון דידאָזיקע, וועלכע געפינען זיך אין דער שפּיץ פון דער פּאַר־טייאָנפירונג, זענען געוועזענע סאָציאַל־רעוואָלוציאָנערן און מענ־שעוויקעס.

4. ביוראָקראַטיזם וואַקסט אויף אַלע געביטן, אָבער זיין חוקס איז באַזונדערס שעדלעך אין דער פּאַרטייאָנפירערשאַפט. דער היינטיקער פּאַרטייביוראָקראַט באַטראַכט די זאַכן אויפן פאָלגנדיקן אופן:

„מיר האָבן פּאַרטיי־מיטגלידער, וועלכע פאַרשטייען זייער ווייניק די פּאַרטיי, ווי זי איז אינדערעמתן. זיי גלויבן, אַז די פּאַרטיי וואַקסט ארויס פון ישוב — דער ישוב איז דער ערש־טער שטיין, דאַן קומט דער ראַיאָנער אויספיר־קאָמיטעט, און אַזוי שטייגט עס כסדר העכער און העכער, ביז מען קומט צום צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט. דאָס איז נישט ריכטיק (!!!). אונזער פּאַרטיי מוז באַטראַכט ווערן פון שפּיץ אראָפּ. ביים דאָזיקן שטאַנדפּונקט מוז מען זיך פעסט האַלטן ביי אַלע פּראַקטישע באַציאונגען און ביי דער גאַנצער פּאַרטייאַרבעט״.

די דעפיניציעס וועגן אינערלעך־פּאַרטייאישער דעמאָקראַטיע, וועלכע עס האָבן אונז געגעבן חברים פון גרעסערער אחריות ווי אוליאַנאָוו, מאָלאָטאָוו, קאַגאַנאָוויטש און אז. וו., קומען אין תוך געגומען צו דערזעלבער אויפפאַסונג.

דידאָזיקע נייע אויפפאַסונג איז אָבער אויסערגעוויינלעך געפערלעך. ווען אונזער פּאַרטיי וואָלט באמת „געדאַרפט באַ־טראַכט ווערן פון אויבן אראָפּ״, וואָלט זי בכלל מער נישט געווען קיין לעניניסטישע פּאַרטיי, קיין פּאַרטיי פון די אַרבע־טערמאַסן.

5. אין די לעצטע פּאָר יאָר האָבן מיר סיסטעמאַטיש צע־שטערט די אינערפּאַרטייאישע דעמאָקראַטיע און דערביי עובר געווען אויף דער גאַנצער טראַדיציע פון דער באָלשעוויסטי־

שער פּאַרטיי און אויף די דירעקטע באַשלוסן פון אַ ריי פּאַרטייקאָנגרעסן. דער פּאַקטישער אויסוויילן באַאַמטע האַלט ביי דער איצטיקער פּראַקטיק אין פאַרשווינדן. די אָרגאַניזאַטאָרישע פּרינציפּן פון באָלשעוויזם ווערן געפּעלשט אויף יעדן שריט. די פּאַרטייקאָנסטיטוציע ווערט פּלאַנמעסיק געענדערט, כּדי צו פאַרגרעסערן די מאַכט פון דער אָנפירערשאַפט און פאַרמינערן די רעכט פון די געוויינלעכע פּאַרטיי־חברים. די וואַלטערמינען פון די פאַרשיידענע קרייז־קאָמיטעטן זענען אָפּגעלייגט געוואָרן אויף איין, צוויי אָדער אפילו מער יאָרן.

די אָנפירער פון די העכערע קאָמיטעטן קען מען פּאַקטיש נישט אַראָפּזעצן, ווייל זיי ווערן געוויילט אויף פּעריאָדן פון דריי ביז פינף יאָר און מער נאָך. דאָס רעכט פון די פּאַרטיימיטגלידער „צו קענען אַפּעלירן ביי פּרינציפּיעלע שטרייטן צום טריבונאַל פון דער גאַנצער פּאַרטיי", איז אין דער פּראַקטיק אַנולירט געוואָרן. די קאָנגרעסן און קאָנפערענצן ווערן צונויפגערופן אָן אַ פריערדיקער פרייער באַהאַנדלונג פון אַלע פּראָגעס דורך דער גאַנצער פּאַרטיי (ווי דאָס פלעגט תמיד פאָרקומען אין לענינס לעבן). די פאָדערונג פון אַזאַ דיסקוסיע ווערט באַהאַנדלט ווי אַ ברוך פון דער פּאַרטיידיסציפּלין. עס איז פולשטענדיק פאַרגעסן געוואָרן לענינס וואָרט אַז „דער באָלשעוויסטישער „שטאַב" דאַרף אין דער אמתן געטראָגן ווערן דורך דער אַרמיי, וואָס גייט נאָך נאָך איר שטאַב, אָבער וואָס פירט אויך גלייכצייטיק אָן מיט איר שטאַב".

אַלס אַ נאַטירלעכע באַגלייטדערשיינונג פון איצטיקן אַלגעמיינעם קורס, ווערט די פּאַרטיי אַלץ מער פאַרכאַפּט פון באַראַקטעריסטישן פּראָצעס אויסצושליסן די אַלע פּאַרטיימיטגלידער, וועלכע האָבן דורכגעמאַכט דעם צאַרישן פּעריאָד אָדער לכל הפּחות דעם בירגערקריג און זענען געווען אומאָפּהענגיק, כּדי צו האָבן אַן אייגענע מיינונג. מען פאַרבייט זיי דורך נייע עלעמענטן, וואָס צייכענען זיך דערעיקר אויס דורך אומבאַדינגטער געהאָרכזאַמקייט. דידאַקטיקע געהאָרכזאַמקייט, וואָס ווערט קולטיווירט פון אויבן אַראָפּ אונטערן נאָמען פון אַ רעוואָלוציאָנערער דיסציפּלין, האָט אינדעראמתן קיין שום שייכות נישט מיט איר. נישט זעלטן ווערן

ויסגעוואַילט נייע קאָמוניסטן פון יענע אַרבעטער, וואָס האָבן זיך תמיד אויסגעצייכנט דורך זייער אומטערטעניקייט לגבי די אַלטע צאַריסטישע אויטאָריטעטן, און דידאָזיקע שטייגן צו הע-כערע אָנפירנדיקע אַמטן אין די לאָקאַלפּאַרבאַנדן פון אַרבע-טערקלאַס און אין דער מלוכה-אַדמיניסטראַציע. זיי לעקן זיך אונטער דורך זייער שאַרף-פיינטלעכער האַלטונג לגבי די אַל-טע אַרבעטערמיטגלידער, לגבי די פירער פון אַרבעטנדיקן קלאַס אין די שווערסטע מאָמענטן פון דער רעוואָלוציע.

דיזעלבע דערשיינונג קומט פאָר אין אַ סך אַ העסלע-כערער פאָרם אין מלוכהשן אַפּאַראַט, ווו מען טרעפט אָפט די פולקאָמענע געשטאַלט פון עכטן, קאַריעריסטישן ראַטנבאַאַמטן. ביי פייערלעכע געלעגנהייטן שווערט ער זיך ביים אָקטאָבערטאָג; ער צייכנט זיך אויס מיט אַ פולשטענדיקער גלייכגילטיקייט לגבי דער אויפגאַבע, וועלכע ווערט אים איבערגעגעבן; ער לעבט מיט אַלע וואָרצלען אין אַ בירגערלעכער סביבה, זידלט אין פּריוואַטלעבן דעם פּאַרטייפירער און אויף פּאַרטייפאַרזאַמ-לונגען „שענקט ער עס״ אָוועק דער אָפּאָזיציע.

די אמתע רעכט פון אַ אָנפירנדיקן פּאַרטיימיטגליד, און אין דער ערשטער ליניע פון סעקרעטאַר, זענען אַ סך גרעסער, ווי די פּאַקטישע רעכט פון הונדערטער נידעריקערע מיטגלי-דער.

די אָפּשטאַרבונג פון די דעמאָקראַטישע באַציאונגען אין אינערלעכן פּאַרטיילעבן פירט צום טויט פון דער אַרבע-טער-דעמאָקראַטיע בכלל אין די פּראָפאַראיינען, ווי אין אַלע אַנדערע נישט-פּאַרטייאישע מאַסנאָרגאַניזאַציעס.

אינערלעך-פּאַרטייאישע מיינונגס-פאַרשיידנהייטן ווערן פאַר-דרייט, אין משך פון חדשים און יאָרן ווערט געפירט אַ בייזוויליקע פּאָלעמיק קעגן די מיינונגען פון די באָלשעוויקעס, וועלכע ווערן פאַרמסרט אַלס די אָפּאָזיציע, און דידאָזיקע באָלשעוויקעס איז פאַרבאָטן צו פאַרעפנטלעכן זייערע אמתע מיי-נונגען אויף די שפּאַלטן פון דער פּאַרטיי - פּרעסע. אָבער „חברים״, וועלכע זענען נאָך נעכטן געווען מענשעוויקעס, סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן, קאַדעטן און ציוניסטן, טרייבן רכילות אויף די שפּאַלטן פון דער „פּראַוודאַ״ לגבי דאָקומענטן, וואָס

זענען פאַרגעלייגט געוואָרן דעם צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט דורך זיינע מיטגלידער. זיי רייסן ארויס פון דידאָזיקע דאָקו-מענטן איינצלנע זאצן פון זייער צוזאמענהאנג און פאַרדרייען זיי. אָבער די דאָקומענטן גופא ווערן קיינמאל נישט געדרוקט. אַרטיקע פּארטייפארזאמלונגען ווערן געצוואונגען ארויסצוטרעטן מיט אָנקלאגעס קעגן דאָקומענטן, וועלכע זענען זיי לחלוטין אומבאקאנט.

די פארטיי איז געצוואונגען צו אורטיילן וועגן אונזערע שטרייטן אויפן יסוד פון אָפיציעלע „אויסטייטשונגען" און אויס-צוגן, וואָס זענען אָפט פונקט אַזוי אומפארשטענדלעך, ווי פאלש, און רופן ארויס ביי אלעמען אן עקל. לעונינס אויסדרוק „ווער עס גלויבט אין זאכן בלויז אויפן גרונד פון פלוידעריי, איז א האָפענונגסלאָזער אידיאָט", איז פארביטן געוואָרן דורך א נייער פאָרמולע: „ווער עס גלויבט נישט אין די אָפיציעלע פלוידערייען איז אַן אָפּאָזיציאָנער". אינדוסטרי-אַרבעטער, וועלכע האָבן א נייגונג צו דער אָפּאָזיציע, מוזן באצאָלן פאר זייער מיינונג מיט ארבעטסלאָזיקייט. די איינפאכע פּארטיי-מיטגלידער טאָרן נישט אויסדריקן אויפן קול זייערע מיינונגען. ביי אלטע פארטייארבעטער ווערט צוגערויבט זייער רעכט צו נעמען א וואָרט אין דער פרעסע אָדער אויף די פארזאמלונ-גען.

באָלשעוויקעס, וועלכע פארטיידיקן לעונינס אידייען, ווערן געשטעלט אונטער דער פאלשער באשולדיקונג, אז זיי ווילן שאפן „צוויי פארטייען". דידאָזיקע באַשולדיקונג איז בכיון צו-געטראכט געוואָרן כדי אויפצוהעצן קעגן דער אָפּאָזיציע די ארבעטער, וועלכע פארטיידיקן, נאטירלעך, מיט ליידנשאפט די איינהייט פון זייער פארטיי. יעדעס קריטישע וואָרט קעגן סטאַ-לינס גראָבע מענשעוויסטישע פעלערן (ביי די פּראָבלעמען פון דער כינעזישער רעוואָלוציע, ביים ענגליש-רוסישן קאָמיטעט און אז. וו.) ווערט באצייכנט אלס „א קאמף קעגן דער פארטיי". און דאָס אלץ ווערט געטאָן, כאָטש סטאלין האָט פריער קיינ-מאָל נישט אָנגעפרעגט ביי דער פארטיי, נישט וועגן זיין פּאָ-ליטיק אין כינע, נישט וועגן א וואסער נישט איז אנדערער היכטיקער פּראָבלעם. דידאָזיקע באשולדיקונג, אז די אָפּאָזיציע

שטרעבט צו שאפן „צוויי פארטייען", ווערט טעגלעך איבערגעחזרט דורך מענטשן, וואָס זייער אמתע כוונה באשטייט אין ארויסצושטויסן פון דער פארטיי די באָלשעוויסטיש-לעניניסטישע מיטגלידער, כדי צו האָבן פרייע הענט דורכצופירן זייער אָפּארטוניסטישע פּאָליטיק.

6. כמעט די גאנצע דערציערישע ארבעט פון דער פארטיי און די גאנצע ארבעט פון פארשפרייטן פּאָליטישע בילדונג איז איצט רעדוצירט געוואָרן צו אן אלגעמיינער העצע קעגן דער אָפּאָזיציע. דער מעטאָד פון איבערצייגונג איז נישט נאָר כמעט אינגאנצן פארביטן געוואָרן דורך א מעטאָד פון צוואנג, — זי ווערט נאָך אויך דערגאנצט דורך דעם מעטאָד אָפּצונארן די פארטיי. זינט די פארטיי-דערציאונג איז געזונקען צו אן איינפאכער אָפיציעלער פּראָפּאגאנדע, גייט די אלגעמיינע טענדענץ אין דער ריכטונג זי בכלל צו פארמיידן. דער באזוך פון פארזאמלונגען, פון די פארטיישולן און קורסן, איז אויסערגעוויינלעך נידעריק, ווייל זיי דינען נישט מער ווי דער העצע קעגן דער אָפּאָזיציע.

7. אין דער פארטיי וואקסן אָבער נישט נאָר דער קאריעריזם, ביוראָקראטיזם, פּראָטעקציאָניזם, עס פליסן אויך אריין שמוציקע שטראָמען פון פרעמדע און קלאסנפיינטלעכע קוואלן — צום ביישפּיל אנטיסעמיטיזם. דער פּשוטער זעלבסט-דערהאלטונגסטריב פון דער פארטיי פאָדערט אן אומברחמנותדיקן קאמף קעגן אזעלכע פארמיסטיקונגען.

8. אין קעגנזאץ צו דידאָזיקע פאקטן ווערן אָנגענומען אונטערדריקנדיקע מאָסמיטלען אויסשליסלעך קעגן די לינקע. עס איז געוואָרן אן אלגעמיינער מנהג פּשוט אויסצושליסן די אָנהענגער פון דער אָפּאָזיציע פאר זייערע רעדעס אין די לאָקאלע פארזאמלונגען, פאר שארפע צווישנרופן, פאר פרווון פארצולעזן לענינס צוואה. לויט דעם ניוואָ פון פּאָליטישער פארשטענדעניש און (וואָס וויכטיקער נאָך!) לויט דער איבערגעבנקייט דער פארטייזאך שטייען אָפּט די אויסגעשלאָסענע א סך העכער פאר די אויסשליסנדיקע.

9. דער איצטיקער האָגל פון אונטערדריקונגען און דראָאונגען, וואָס פארשטארקט זיך געוואלטיק מיט דער דערנע-

טערונג פֿון פֿופֿצנטן קאָנגרעס, האָט דעם צוועק צו האַלטן די פּאַרטיי נאָך אין אַ גרעסערער מורא. אַ באַווייז דערפֿאַר איז אויך דער פֿאַקט, וואָס די פּאַראייניקטע גרופּע פֿון סטאַלין און ריקאָוו מוז אָנגעמען אויסעראָרדנטלעכע מיטלען, כּדי צו פֿאַרטושן זייערע פּאָליטישע פֿעלערן; פֿאַר יעדן קאָנגרעס און פֿאַר יעדער קאָנפֿערענץ שטעלט זי די פּאַרטיי פֿאַר אַ געשעענעם פֿאַקט.

10. דער גאַנצער פּאָליטישער קורס פֿון צענטראַלן אויספֿיר-קאָמיטעט איז פֿאַלש. וואַקלענדיק זיך באַוועגט ער זיך אומאויפֿהערלעך אַלץ ווייטער אויף רעכטס, און די צעשטערונג פֿון דער אינערפּאַרטייאישער דעמאָקראַטיע איז אַן אומפֿאַרמיידלעכער רעזולטאַט דערפֿון. אויף וויפֿל דער צענטראַלער אויספֿיר-קאָמיטעט שפּיגלט אָפּ דעם דרוק פֿון די קליינבירגערלעכע עלעמענטן, דעם איינפֿלוס פֿון די נישט-פּראָלעטאַרישע שיכטן, וועלכע רינגלען אַרום אונזער פּאַרטיי, מוז ער אומפֿאַרמיידלעך ווייטער געפֿירט ווערן פֿון הויבן דורך געוואַלט.

אויף דעם טעאָרעטישן געביט האָט אַ מאָנאָפּאָל די אַזוי גערופֿענע „שולע פֿון די יונגע”. דאָס איז אַ שולע פֿון רעוויזיאָניסטן, וועלכע זענען צו יעדער מאָמענט גרייט אויסצופֿירן די ליטעראַרישע באַפֿעלן פֿון פּאַרטייאַפּאַראַט. די בעסטע עלעמענטן פֿון דער באָלשעוויסטישער יוגנט, וואָס זענען דורכגעדרונגען מיט די עכטע טראַדיציעס פֿון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי, ווערן נישט נאָר אַרויסגעשטופּט, נאָר ממש פֿאַרפֿאָלגט.

אויפֿן אָרגאַניזאַטאָרישן געביט איז שוין פֿון לאַנג אַן אומבאַשטרייטבאַרער פֿאַקט, אַז די פּאָליטישע ביוראָ איז פֿולשטענדיק אָפּהענגיק פֿון סעקרעטאַריאַט און דערדאָזיקער פֿון גענעראַלסעקרעטאַר. די ערגסטע זאָרג, וועלכע לענין האָט אויסגעדריקט אין זיין צוואה — די זאָרג, אַז סטאַלין וועט נישט זיין גענוג לאָיאַל, ער זאָל די „צו גרויסע מאַכט”, וועלכע ער האָט „קאָנצענטרירט אין זיינע הענט”, נישט אָנווענדן אין פּאַרטייזין — האָט זיך באַשטעטיקט.

אין איצטיקן מאָמענט זענען אין צענטראַלן אויספֿירקאָמיטעט און אין די אַלגעמיינע רעגירנדיקע אָרגאַנען פֿון דער פּאַרטיי דאָ דריי גרונד-שטרעמונגען.

די ערשטע שטרעמונג איז אַ פרייער און אָפענער דראַנג אויף רעכטס. דידאָזיקע שטרעמונג אַנטהאַלט אין זיך פון איר זייט אויך צוויי גרופעס. איינע פון זיי דריקט אויס אין איר אָפּאָר־טוניזם און צופּאַסונגספּעאיקייט דעם שטאַרקן איינפלוס פון די פאַרמעגלעכע מיטלפויערים. איר קורס ווערט אָנגעפירט דורך דעמדאָזיקן קלאַס און זיינע אידעאַלן. דאָס איז די גרופּע פון חבר ריקאָוו, סמירנאָוו, קאַלינין, פּעטראָווסקי, כובאַר, קאַמינסקי און אַנדערע. אַרום זיי און אין זייער אוממיטלבאַרער שכנות אַרבעטן נאָר די „אומפּאַרטייאישע" פּאָליטיקער, די קאָנדראַ־טיעווס, סאַדירינס, טשאַיאַנאָווס און אַנדערע רעפּרעזענטאַנטן פון פאַרמעגלעכן פויערטום, פּרעדיקנדיק מער אָדער ווייניקער אָפן די ביבירגערלעכע לערעס פון אוסטריאַלאָוון. די צווייטע גרופּע אין דערדאָזיקער אַלגעמיינער שטרעמונג שטעלט זיך צו־בויף פון פּראָפאַראיינפירער, וואָס רעפּרעזענטירן דעם בעסער באַצאָלטן קלאַס ארבעטער און האַנדלסאָנגעשטעלטע. דידאָזיקע גרופּע איז באַזונדערס כאַראַקטעריזירט דורך אַ פאַרלאַנג נאָך אַן ענגערן אָנשלוס אין דעם אַמסטערדאַמער אינטערנאַציאָנאַל. אירע פירער זענען די חברים טאָמסקי, מעלנישאַנסקי, דאָגאַ־דאָוו און אַנדערע. צווישן דידאָזיקע ביידע גרופּעס קומען פאָר ביז אַ געווויסן גראַד רייבונגען, אָבער זיי זענען אייניק אין זייער שטרעבן צו קירעווען דעם קורס פון דער פּאַרטיי און פון דער ראַטנמלוכה אויף רעכטס סיי אין דער אינטערנאַציאָנאַלער, ווי אין דער היימישער פּאָליטיק. זיי צייכענען זיך ביידע אויס דורך פאַראכטן די לעניניסטישע טעאָריעס און דורך זייער נייגונג, זיך אָפּצוזאָגן פון דער טאַקטיק פון דער וועלטרעוואָלוציע.

די צווייטע שטרעמונג איז דער „צענטריזם" פון אָפּי־ציעלן פּאַרטיי־אַפּאַראַט. די פירער פון דער דאָזיקער שטרעמונג זענען די חברים סטאַלין, מאָלאָטאָוו, אוגלאַנאָוו, קאַגאַנאָוויטש, מי־קאָיאַן, קיראָוו. זיי זענען אין דער אמתן די איצטיקע פּאָלי־טישע ביוראָ. בוכאַרין, וועלכער וואקלט זיך פון איין זייט צו דער אַנדערער, פּאַרוואסערט נאָך די פּאָליטיק פון דערדאָזי־קער גרופּע. דידאָזיקע צענטריסטיש־אָפיציעלע גרופּע, שפּאַרט זיך אָן צום ווינציקסטן פון אַלע אויף וועלכע נישט אַ! ברי־

טע מאסן, אָבער נישט געקוקט אויף דעם פּרובירט זי — און נישט אָן דערפאָלג — צו פאַרנעמען דעם אָרט פון דער פּאַרטיי. די קאַסטע פון די „אַדמיניסטראַציע-באַאַמטע" באַטרעפט איצט — אין דער פּאַרטיי, אין די פּראָפּאַראַיינען, אין די אינדוסטרי-אָנפירונגען, אין די קאָאָפּעראַטיוון און אין מלוכה-אַפּאַראַט — אין די צענער טויזנטער. צווישן דידאָזיקע געפינט זיך נישט קיין קליינע צאָל „אַרבעטער"-ביוראָקראַטן — געוועזענע אַרבעטער, דאָס הייסט אַזעלכע, וועלכע האָבן פאַרלאָרן יעדע פאַרבינדונג מיט די אַרבעטנדיקע מאַסן.

ס'איז נאַטירלעך איבעריק צו באַטאָנען, אַז אין די אָרגאַנען פון דער מלוכה-אַדמיניסטראַציע און פּאַרטיי-פירערשאַפט, וואָס זענען אַזוי אומגעהייער וויכטיק פאַרן גורל פון דער רעוואָלוציע, געפינען זיך נאָך אַ סך טויזנטער אומבויגזאַמע רעוואָלוציאָנערן, אַרבעטער, וועלכע האָבן נישט איבערגעריסן זייערע פאַרבינדונגען מיט די מאַסן, נאָר זיי ווידמען זיך מיט האַרץ און נשמה דער זאַך פון אַרבעטער-קלאַס. זיי טוען די אמתע אַרבעט פון קאָמוניזם אין דידאָזיקע אינסטיטוציעס.

דאָס ענדערט אָבער נישט דעם פאַקט, אַז די דעגענעראַציע פון אונזער פּאָליטישן קורס און פון אונזער פּאַרטיי-אָנפירערשאַפט שאַפט אַן אומצייליקע קאַסטע עכטע ביוראָקראַטן.

די פאַקטישע מאַכט פון דערדאָזיקער קאַסטע איז געוואַלטיק. גראָד דידאָזיקע גרופּע „אַדמיניסטראַציע-באַאַמטע", וואָס האַלט פון „רו", „וויטעראַרבעטן" און קודם כל פון „נישט-דיסקוטירן", גראָד דידאָזיקע גרופּע, וואָס גיט צווויסן מיט צופרידנקייט (און זי גלויבט דאָס אַמאָל אַפילו ערלעך), אַז מיר האָבן שוין „כמעט דערגרייכט דעם סאָציאַליזם", אַז „ניין צענטל פון דער פּראָגראַם" פון דער סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע זענען שוין פאַרווירקלעכט געוואָרן, — דידאָזיקע גרופּע באַטראַכט „פון אויבן אַראָפּ" די גאַנצע פּאַרטיי, און נאָך מער באַטראַכט זי פון אויבן אַראָפּ די נישט-קוואַליפיצירטע אַרבעטער, די אַרבעטסלאָזע, די לאַנדווירטשאַפטלעכע אַרבעטער. דידאָזיקע גרופּע זעט איר הויפּטפּיינט אויף דער לינקער זייט — דאָס הייסט, צווישן די רעוואָלוציאָנערע לעניניסטן, דידאָזיקע גרופּע גיט דעם לאָזונג: „געפאַר פון לינקס!"

די דריטע שטרעמונג איז די אזויגערופענע אָפּאָזיציע. די איז דער לעניניסטישער פליגל פון דער פארטיי. די נע־געכדיקע פרווון צו מאַכן פון איר אן אָפּאָזיציע פון רעכטס, א סאָציאל־דעמאָקראטישע אפיקורסות, נעמען זיך פון פארלאנג פון דער הערשנדיקער גרופּע צו פארדעקן איר אייגענעם אָפּאָרטוניזם. די אָפּאָזיציע איז פאר איינהייט אין דער פאר־טיי. סטאַלין פרעדיקט זיין אייגענע פּראָגראם — צו באזייטיקן די אָפּאָזיציע — אונטער דער פאלשער פאָן פון אויסרייד, אז די אָפּאָזיציע וויל גרינדן א „צווייטע" פארטיי. די אָפּאָ־זיציע ענטפערט מיט איר לאָזונג: „איינהייט פון דער לעני־ניסטישער רוסישער קאָמוניסטישער פארטיי ביי אלע אומשטאנדן". די פּראָגראם פון דער אָפּאָזיציע איז אנטהאלטן אין פּאַרליגנ־דיקן דאָקומענט. די ארבעטערסעקציע פון דער פארטיי און אלע עכטע לעניניסטישע באָלשעוויקעס וועלן זיין דערפאר.

איינצלנע ארויסטרעטונגען פון דער אָפּאָזיציע זענען אומ־פארמיידלעך צוליב די שווערע אומשטאנדן אין וועלכע זי איז געצוווּנגען צו קעמפן פאר דער זאך פון לעניניזם. אומ־גרופּירונגען פון פירערס פון דידאַזיקע דריי שטרעמונגען וועלן כסדר פאָרקומען, אָבער זיי וועלן אויף קיין האָר נישט ענ־דערן דעם פאקטישן מאַטעריאל, אויף וועלכן זיי באזירן.

11. אלע פאקטן, וועלכע איך האָב דאָ געבראַכט, בילדן צוזאמען א פארטייקריזיס. די אינערלעך־פארטייאישע שטרייטן האָבן זיך נאָך לענינס טויט כסדר פארטיפט, פארכאפנדיק אלץ א גרעסערן קרייז פון זיך־פארטיפנדיקע פּראָבלעמען.

די גרונדשטימונג פון די פארטיי־מאסן איז א פארלאנג נאָך איינהייט. די איצטיקע אָנפירערשאפט שטערט דער פאר־טיי צו דערקענען די ריכטונג, פון וועלכער עס דראָט א גע־פאר איר איינהייט. סטאלינס טעטיקייט באשטייט כסדר אין דעם, וואָס ביי יעדער געפערלעכער אָדער וויכטיקער פראגע שטעלט ער די פארטיימיטגלידער פאר דער דילעמע, אָדער זיך אָפּצוזאָגן פון זייער אייגענער מיינונג אָדער ארונטערצו־פאלן אונטער דער באשולדיקונג פון שטרעבן צו פארטיי־צעשפּלי־טערטקייט.

אונזער אויפגאבע איז, אָפּצוהיטן סיי די איינהייט פון

דער פּאַרטיי ביי אַלע אומשטענדן, זיך אנטקעגנשטעלן אנטשיידן דער פּאָליטיק פון צעשפּליטערונג, אמפּוטירונג, אויסשליסונג, אַרויסשטויסונג און אַז. וו. — אָבער גלייכצייטיק גאַראַנטירן דער פּאַרטיי אין די ראַמען פון דערדאָזיקער אייניקייט דאָס רעכט אויף אַ פרייע דיסקוסיע און אויף אַנטשיידן אַלע פראַגעס, וואָס שטייען צו דיסקוסיע.

אַרויסשטעלנדיק קלאָר פאַר אַלעמענס אויגן די פעלערן און אומרעגלמעסיקייטן פון דער איצטיקער לאַגע אין דער פּאַרטיי, איז די אָפּאָזיציע טיף איבערצייגט, אַז די גרויסע מאַסע פון דער אַרבעטערסעקציע פון דער פּאַרטיי וועט, נישט געקוקט אויף אַלץ, זיין אימשטאַנד צוריקצופירן די פּאַרטיי אויפן לעניניסטישן וועג. צוצוהעלפן אין דערדאָזיקער באַמיאונג איז די הויפּטאויפגאַבע פון דער אָפּאָזיציע.

פּראַקטישע פאָרשלאָגן

עס איז אומבאַדינגט נויטיק:

1. אנערקענען אַן אמתע אינערלעך-פּאַרטייאישע דעמאָקראַטיע און זיך באַוואָפנען צום פופצנטן קאָנגרעס, ווי מיר האָבן דאָס געטאָן אין לענינס צייטן. „יעדער מיטגליד פון דער פּאַרטיי", האָט לענין געשריבן, „דאַרף אָן ליידנשאַפט און מיט דער גרעסטער ערלעכקייט אָנהויבן צו שטודירן ערשטנס, דעם אייגנטלעכן מהות פון די שטרייטן און צווייטנס, דעם אַנטוויקלונגס-וועג פון פּאַרטיי-קאָנפליקט... עס איז נויטיק צו שטודירן סיי דאָס ערשטע און סיי דאָס צווייטע, און דערביי אומבאַדינגט פאָדערן, אַז עס זאָלן געדרוקט ווערן אַבסאָלוט גענויע דאָקומענטן, כדי יעדער זאָל זיי פריי קענען קאָנטראָלירן". דער צענטראַלער אויספיר-קאָמיטעט דאַרף מעגלעך מאַכן יעדן מיטגליד פון דער פּאַרטיי צו שטודירן סיי דעם אייגנטלעכן מהות פון די איצטיקע אינערלעך-פּאַרטייאישע שטרייטן, די אויך דעם אַנטוויקלונגס-וועג פון איצטיקן קאַמף. ער דאַרף וואָס טאָן דורך פאַרעפנטלעכן אין דער פּרעסע און אין באַזונדערע זאַמלונגען און פלוגבלעטער די אַלע דאָקומענטן, וועלכע ער האָט ביז היינט אויסבאַהאַלטן פון דער פּאַרטיי.

יעדער חבר און יעדע גרופּע חברים דאַרפן האָבן די

מעגלעכקייט צו פֿאַרטיידיקן פֿאַר דער פּאַרטיי זייערע מיינונגען אין דער פּרעסע, אויף פֿאַרזאַמלונגען און אַז. וו. קורצע באַריכטן פֿון מיינונגען (פּראָגראַמדערקלערונגען פֿון צענטראַלן אויספֿיר־קאָמיטעט, פֿון די לאָקאַלע אָרגאַניזאַציעס, פֿון איינצלנע מיטגלידער אָדער גרופּעס מיטגלידער) דאַרפֿן פֿאַרעפֿנטלעכט ווערן אין דער „פּראַוודאַ“, אָדער אין ביילאַגעס צו דער „פּראַוודאַ“, און פּונקט אַזוי אויך אין די לאָקאַלע פּאַרטייבלעטער, לכל הפּחות צוויי חדשים פֿאַרן פּופֿצנטן קאָנגרעס.

2. עס איז נויטיק תּיכּף אָנצונעמען אַ גאַנצע ריי מאָסמיטלען אויף צו פֿאַרבעסערן דעם סאָציאַלן צוזאַמענשטעל פֿון דער פּאַרטיי און פֿון אירע אָנפֿירנדיקע אָרגאַנען. צום דאָזיקן צוועק מוזן מיר פּונקטיי באַטאָנען דעם באַשלוס פֿון דרייצנטן קאָנגרעס, אַז „אין דער נאָנטסטער צוקונפֿט דאַרף אַן אומגעהייערע מערהייט פֿון די פּאַרטיימיטגלידער באַשטיין פֿון אַרבעטער, וואָס זענען דירעקט באַשעפֿטיקט אין דער אינדוסטריי“. אין די נאָנטסטע צוויי אָדער דריי יאָר וואָלטן מיר אין אַלגעמיינעם געמוזט אויפֿנעמען אין דער פּאַרטיי אויסשליסלעך באמת אַרבעטנדיקע מענער און פֿרויען. פֿון אַנדערע סאָציאַלע גרופּעס דאַרפֿן מיר אָננעמען מיטגלידער בלויז אויפֿן יסוד פֿון אַ שטרענג־פּערזענלעכן אָפּקלייב: די רויטע אַרמייער אָדער מאַטראָסן נאָר דאַן, ווען זיי שטאַמען פֿון אַרבעטערקלאַס, פֿון לאַנדווירטשאַפֿטלעכן פּראָלעטאַריאַט אָדער פֿון אָרעמען פּויערטום; די אָרעמע און קליינע פּויערים נאָר דאַן, ווען זיי זענען דורכגעגאַנגען אַ פּראָבע פֿון מינדעסטנס צוויי יאָר סאָציאַל־פּאָליטישע אַרבעט. מ'דאַרף אויפֿהערן אָנצונעמען מיטגלידער, וועלכע קומען צו אונדז פֿון אַנדערע פּאַרטייען.

מיר מוזן דורכפֿירן דעם באַשלוס פֿון דרייצנטן קאָנגרעס — פּאַקטיש איז ער ווידער אַנולירט געוואָרן דורכן פֿערצנטן קאָנגרעס קעגן ווילן פֿון דער אָפּאָזיציע — וואָס האָט געזאָגט, אַז אין די שטאַבן פֿון די קרייזקאָמיטעטן מוזן זיך געפֿינען נישט ווייניקער ווי 50 פּראָצ. אַרבעטער פֿון די באַטריבן. אין די אינדוסטריצענטרען וואָלטן מיר געמוזט האָבן אַ פֿעסטע מערהייט פֿון פֿאַבריק־אַרבעטער (פֿון נישט ווייניקער ווי דרייפֿערטל פֿון גאַנצן שטאַב), אין די קלענערע קאָמיטעטן אַ

גלייכע מאַיאָריטעט פון אַרבעטער, לאַנדאַרבעטער און קליינע פויערים.

3. דעם באַשלוס וועגן אינער-פּאַרטייאישער דעמאָקראַטיע מוזן מיר באַשטעטיקן און באמת אויספירן אַזוי, ווי ער איז אָנגענומען געוואָרן דורכן צענטן פּאַרטיי-קאָנגרעס, דורך דעם צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט און דער צענטראַלער קאָנטראָל-קאָמיסיע דעם 5-טן דעצעמבער 1923 און איז באַשטעטיקט געוואָרן דורך דעם צוועלפטן און דרייצנטן פּאַרטיי-קאָנגרעסן.

מיר מוזן פאַרזיכערן אין נאָמען פון דער גאַנצער פּאַרטיי, אַז „אַרבעטערדעמאָקראַטיע באַדייט" — אין קעגנזאַץ צו די נייע אַנטילעניניסטישע דעפיניציעס פון דער אינערפּאַרטייאישער דעמאָקראַטיע — „די פרייהייט פון אַ אָפענעם אורטייל פאַר אַלע פּאַרטיימיטגלידער וועגן די וויכטיקע פראַגעס פון פּאַרטיילעבן, אַ פרייע דיסקוסיע און אַ אומבאַשרענקטן אויסוואַל פון פאַראַנטוואָרטלעכן רעגירנדיקן פּערסאָנאַל". מיר מוזן אָנווענדן שטראָפמאָסמיטלען קעגן יעדן איינעם, וועלכער איז עובר אויפן דאָזיקן עיקרדיקן רעכט פון יעדן פּאַרטיימיטגליד.

דער שטאַנדפּונקט פון דער פּאַרטיימינדערהייט אין יעדער פּרינציפּיעלער פראַגע דאַרף יעדעסמאָל מיטגעטיילט ווערן אַלע מיטגלידער דורך די פּאַרטייבלעטער און אַז. וו. אויסנאַמען דאַרפן דערלויבט זיין נאָר דאַן, ווען עס ווערן באַהאַנדלט ענינים, וואָס דאַרפן בלייבן געהיים. די נעץ פון דיסקוסיע-קלובן דאַרף אין דער פּאַרטיי פאַרברייטערט ווערן און עס דאַרף דערמעגלעכט ווערן אַן אמתע קריטיק פון די פעלערן פון דער פּאַרטייאָנפירערשאַפט אין די פּאַרטייאָרגאַנען (דורך דיסקוסיע-ביילאַגעס, געדרוקטע זאַמלונגען און אַז. וו.).

אַלע ענדערונגען צום ערגערן, וועלכע זענען דורכגעפירט געוואָרן אין דער פּאַרטיי-קאָנסטיטוציע זייט דעם פערצנטן קאָנגרעס, דאַרפן באַזייטיקט ווערן.

4. מיר מוזן אָננעמען אַ פעסטן קורס צו דער פּראָלעטאַריזירונג פון גאַנצן פּאַרטייאַפּאַראַט. פאַבריק-אַרבעטער, פאַרגעשריטענע פּאַרטיי-קאָמוניסטן, וואָס שטייען אין נאָענטע פאַרבינדונגען מיט דער פּאַרטיי און מיט די מאַסן אויסער דער פּאַרטיי, דאַרפן בילדן די אַנטשיידענע מערהייט פון גאַנצן

פאַרטייאַפּאַראַט. דער אַפּאַראַט טאָר בשום אופן נישט באַשטיין נאָר פון באַצאָלטע אָנגעשטעלטע און ער דאַרף רעגלמעסיק באַנייט ווערן דורך אַריינפירן אין אים אַרבעטער. דער ביוד־זשעט פון די לאָקאַלע אָרגאַניזאַציעס דאַרף פּרינציפּיעל באַשטיין פון די מיטגלידס־אָפּצאָלונגען. די לאָקאַלע אָרגאַניזאַציעס דאַרפן רעגלמעסיק אָפּגעבן אַ באַריכט פאַר די פּאַרטיי־מיטגלידער וועגן זייערע הכנסות און הוצאות. דער איצטיקער, געשוואָלענער עטאַט פון דער פּאַרטיי אין די שכירות, וועלכע ווערן אויסגעצאָלט דעם אַפּאַראַט, דאַרפן ענערגיש אַרומגעשניטן ווערן. אַ באַדייטנדיקער טייל פון דער פּאַרטייאַרבעט וואָלט געקענט אויסגעפירט ווערן אָן באַצאָלט דורך פּאַרטיי־מיטגלידער, ווען מען זאָל זיי, אַחוץ זייער אינדוסטריעלער אָדער אַנדערער טעטיקייט, געבן אויף דעם צייט. אַ מיטל אויף צו באַלעבן דעם פּאַרטיי־אַפּאַראַט וואָלט געווען דאָס סיסטעמאַטישע שיקן אַ טייל חברים פון פּאַרטיי־אַפּאַראַט אין די פאַבריקן און צו דער אַרבעט צווישן די אונטערשטע קלאַסן. מיר מוזן קעמפן קעגן דעם שטרעבן פון די סעקרעטאַרן, אַז מ'זאָל זיי נישט טאָרן באַזייטיקן פון זייערע אַמטן. מיר מוזן פעסטשטעלן באַשטימטע צייט־גרענעצן פאַר סעקרעטאַרפּאָסטנס און אַנדערע וויכטיקע אַמטן. מיר מוזן פירן אַ אַנטשלאָסענעם קאַמף קעגן דער פּאַקטיש־עקזיסטירנדיקער קאָרופּציע און דעגענעראַציע אין דער מערהייט גרופּעס, קעגן פּראָטעקציע, „ביוראָ־סאָלידאַרישקייט" און אַז. וו.

5. שוין אויפן צענטן קאָנגרעס זענען אונטער לענינס פירונג אָנגענומען געוואָרן אַ ריי באַשלוסן, וועלכע האָבן באַטאָנט די נויטיקייט פון אַ גרעסערער גלייכקייט אין דער פּאַרטיי און צווישן די אַרבעטנדיקע מאַסן. שוין אויף דעם צוועלפטן קאָנגרעס האָט די פּאַרטיי געמאַכט אויפמערקזאַם אויף דער געפאַר, אַז פּאַרטיי־אַרבעטער קענען דעגענערירן דורך זייער באַרירונג מיט דער בורזשואַזיע. עס איז נויטיק „צו שאַפן באמת גענויגנדיקע מיטלען, כדי צו צעשטערן די אומגלייכקייטן (אין די לעבנסבאַדינגונגען, אין לוינען און אַז. וו.) צווישן די אינזשעניערן און די פּריווילעגירטע אַרבעטער פון איין זייט און צווישן דער מאַסע אַרבעטער פון דער צווייטער, ווייל די־

דאָזיקע אומגלייכקייטן גראָבן אונטער די דעמאָקראַטיע און בילדן אַ מקור פון קאָרופּציע אין דער פּאַרטיי און שוואַכן אָפּ די אויטאָריטעט פון די קאָמוניסטן". געמענדיק אין אַכט, אַז די אומגלייכקייט איז אין די לעצטע יאָרן געוואַקסן אין אַ אויסערגעוויינלעך שנעלן טעמפּ, מוזן מיר ווידער אויפהויבן די דאָזיקע פראַגע און זי לייזן אַלס רעוואָלוציאָנערן.

6. עס איז נויטיק צו באַלעבן פונסניי די פּאַרטיי-באַציאונגען אין דער ריכטונג, אַז עס זאָלן שטודירט ווערן די ווערק פון מאַרקס, ענגעלס און לענין און עס זאָלן באַזייטיקט ווערן די פאַלשע נאָכמאַכונגען פון מאַרקסיזם און לעניניזם, וועלכע מען פאַבריצירט איצט אַנגראָ.

7. עס איז נויטיק תּיכף ווידער אַריינצונעמען אין דער פּאַרטיי די אויסגעשלאָסענע אָפּאָזיציע-מיטגלידער.

8. עס איז נויטיק צו באַנייען די צענטראַלע קאָנטראָל-קאָמיסיע אין לענינס גייסט. די מיטגלידער פון דער קאָנטראָל-קאָמיסיע מוזן זיין ענג פאַרבונדן מיט די מאַסן, אומאָפּהענגיק פון פּאַרטיי-אַפּאַראַט און זיי דאַרפן האָבן אויטאָריטעט אין דער פּאַרטיי.

נאָר אויף אַזאַ אופן קען מען ווידער אויפריכטן דעם אמתן צוטרוי צו דער צענטראַלער קאָנטראָל-קאָמיסיע און אַרויספירן זיין אויטאָריטעט אויף דער נויטיקער הויך.

9. ביים אויסוויילן דעם שטאַב פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט און פון דער צענטראַלער קאָנטראָל-קאָמיסיע און זייערע אָרגאַנען מוזן מיר זיך ריכטן לויט לענינס עצה, ווי ער האָט זי אונדז געגעבן אין זיינע בריוו פון 25-טן און 26-טן דעצעמבער 1922 און פון 4-טן יאַנואַר 1923 (אין זיין צוואה). די דאָזיקע בריוו וואָלטן געדאַרפט פאַרעפנטלעכט ווערן, כדי אַלע פּאַרטיי-מיטגלידער זאָלן זיך לערנען אויף זיי. „פון די אַרבעטער, וועלכע זענען מיטגלידער פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט דאַרף זיך דער גרעסערער טייל געפינען אויף אַ נידעריקערער ווירטשאַפטלעכער שטופע, ווי די-יעניקע, וועלכע האָבן אין די לעצטע פינף יאָר זיך אַרויסגערוקט אויף ראַטן-שטעלעס" — אַזוי האָט געשריבן לענין אין זיין בריוו פון 26 דעצעמבער 1922 — „און זיי דאַרפן זיין ענגער פאַרבונדן

מיט דער מאַסע פון די אַרבעטער און פון די-יעניקע פויערים, וואָס געהערן נישט דירעקט און נישט אומדירעקט צום קלאַס פון די עקספּלואַטאַטאָרס... אַרבעטער, וואָס גייען אַריין אין צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, דאַרפן נישט, לויט מיין מיינונג, מערסטנטייל זיין אַזעלכע, וועלכע האָבן שוין פאַרנומען ראַטנשטעלעס זייט אַ לענגערער צייט... ווייל דידאָזיקע אַרבעטער האָבן שוין געוויסע געוווינהייטן און געוויסע פּאָראורטיילן, קעגן וועלכע מיר ווילן גראָד קעמפן".

דידאָזיקע בריוו האָט לענין געשריבן אין אַ צייט, ווען ער האָט געגעבן דער פּאַרטיי זיין לעצטע און העכסט-זאָרגעוודיק אָפּגעוויגענע עצה וועגן די גרונדפּראָבלעמען פון דער רעוואָלוציע.

אונזער פופצנטער פּאַרטיי-קאָנגרעס דאַרף זיין צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט ווײלן גענוי לויט די אָנווייזונגען פון דער באַר-וואָס ציטירטער לענינשער עצה.

דער פאַרבאַנד פון דער קאָמוניסטישער יוגנט.

דער פאַלשער פּאָליטישער קורס און די אונטערדריקונג פון יעדער זעלבשטענדיקער מיינונג זענען באַזונדערס שטאַרק אַריינגעטראָגן געוואָרן אויך אין פאַרבאַנד פון דער קאָמוניסטישער יוגנט. די אינטערנאַציאָנאַלע דערציאונג פון יונגע אַרבעטער איז אַלץ מער און מער אָפּגעטראָטן אין הינטערגרונט. יעדע שפּור פון קריטישן דענקען האָט מען אונטערדריקט און פאַרפאָלגט. פאַר אָנפירנדיקע אַמטן אין דער קאָמוניסטישער יוגנטאָרגאַניזאַציע פאָדערט דער פּאַרטיי-אַפּאַראַט קודם-כל געהאָרכזאַמקייט און דאַן גרייטקייט צו באַטייליקן זיך אין פאַרפאָלגן די אָפּאָזיציע. די פאַלשע פּאָליטיק, וועלכע עס פירן די פּאַרטיישפּיצן, גרייטן דאָ צו דעם וועג, נאָכמער ווי אין דער פּאַרטיי גופא, פאַר אַלע קליינבירגערלעכע השפעות.

אין די לעצטע יאָרן איז דער פאַרבאַנד פון דער קאָמוניסטישער יוגנט זייער שנעל געוואַקסן אין דער צאָל מיטגלידער, אָבער צום באַדויערן אויפן חשבון פון זיין סאָציאַלן צוזאַמענשטעל. זייט דער צייט פון דרייצנטן פּאַרטיי-קאָנגרעס איז דער פּראָלעטאַרישער קערן פון דערדאָזיקער אָרגאַניזאַציע

געזונקען פון 40,1 פראָצ. אויף 34,4 פראָצ. און די צאָל יונגע אַרבעטער, וואָס זענען באַשעפטיקט אין די אינדוסטריען — פון 49,8 פראָצ. אויף 47 פראָצ. אויך די פּאָליטישע אַקטיווי־טעט פון די יונגע אַרבעטער ווערט שוואַכער:

ביי דידאָזיקע באַדינגונגען איז געווען אַן אויסערגע־וויינלעך־גראָבער פעלער, — וועלכן מ'האָט געקענט באַגיין נאָר צוליב דעם אַלץ וואַקסנדיקן תהום צווישן פאַרבאַנד און דער מאַסע פון דער אַרבעטער־יוגנט — וואָס מ'האָט דורך אַ גאַנצער ריי נייע פאַראָרדנונגען נאָכמער אַראָפּגעדריקט די סאָציאַלע לאַגע פון די יונגע אַרבעטער, עובר זייענדיק דער־ביי אויף די באַש/וסן פון פערצנטן קאָנגרעס (דורך אַרומשניידן די שוצפאַראָרדנונגען פאַר לערניינגלעך, דורך אַ באַזונדער לוינסקאַלא פאַר לערניינגלעך, דורך פאַרמינערן די צאָל לערנ־יינגלעך אין די אינדוסטרי־שולעס און דער פרווו — אויך דאָס געהער צום דאָזיקן געביט — איינצופירן אומבאַצאָלטע אַרבעט פון לערניינגלעך).

דער פאַרבאַנד פון דער קאָמוניסטישער יוגנט פאַרלירט אַלץ מער זיין פּראָלעטאַרישן און קליינפויערישן צושטראָם. זיין קולטורעלע, ווירטשאַפטלעכע אַרבעט באַוועגט זיך אין דאָרף פּרינ־ציפּיעל אין דער ריכטונג צו שטיצן אינדיווידועלע אונטערנע־מונגען. די פאַרהעלטנישמעסיקע השפּעה פון די אָרעמע אין פאַרבאַנד זינקט אומעטום. פאַראַלעל מיט דעראָזיקער כסדר־דיקער השפּעה־פאַרמינערונג פון די יונגע שטאָטאַרבעטער, פילט זיך אָן דער פאַרבאַנד אין דאָרף מיט מיטעלער און פאַרמעג־לעכער פויערים־יוגנט.

פונקט ווי אין שטאָט, ואַקסט אויך אין דאָרף די טענ־דענץ פון די קליינבירגערלעכע עלעמענטן אַריינצודרינגען די אָנפירונג פון פאַרבאַנד אין זייערע הענט. די גרופּע פון די גייסטיקע אַרבעטער און פון די „פאַרשיידענע" שפּילט מער און מער אַ באַדייטנדיקע ראָלע, באַזונדערס אין די דאָרפישע אָר־גאַניזאַציעס.

זעקסאונדרייסיק פראָצ. פון אַלע נייע פּאַרטיי־מיטגלידער קומען פון די רייען פון קאָמוניסטישן יוגנט־פאַרבאַנד. אָבער אין פּאַרטיי־קערן פון פאַרבאַנד געפינט זיך אַ פערטל ביז אַ

דריטל נישט־פּראָלעטאַריער. אין די פּאַרטיי־קערנס פון די דאָרפישע אָרגאַניזאַציעס פאַרמערן זיך שנעל די מיטלפּויערים אויפן חשבון פון די לאַנדאַרבעטער און פון די אָרעמע פּויערים. אין 1925 זענען געווען 20 פּראָצענט מיטלפּויערים, אין יאָר 1927 32,5 פּראָצ.) אַזוי אַרום האָט זיך דער קאָמוניסטישער יוגנט־פאַרבאַנד פאַרוואַנד/ט אין אַ מקור אויף דורכצואָדערן די פּאַרטיי מיט קלייןבירגערלעכע עלעמענטן. כדי די באַהערשנדיקע ראָלע פון פּראָלעטאַרישן קערן זאָל ווייטער נישט אָפּגעשוואַכט ווערן און ער זאָל נישט צוריקגעשטויסן ווערן דורך ניי־צוגעקומענע פון די קרייזן פון דער אינטעליגענץ, פון די גייסטיקע אַרבעטער און פון די פאַרמעגלעכע דאָרף־שיכטן, וואָס מוזן אומפאַרמיידלעך ברענגען מיט זיך אַ קלייןבירגערלעכע דעגענעראַציע, זענען נויטיק פאָלגנדיקע מאָסמיטלען:

1. תיכף אָפּשטעלן די בהדרגהדיקע פאַרניכטונג פון אונזערע רעוואָלוציאָנערע דערגרייכונגען אויף די אַרבעטס־ און דערציאונגסגעביטן פון יונגן פּראָלעטאַריאַט און באַזייטיקן די לעצטנס־איינגעטרעטענע פאַרענדערונג פון זייערע אַרבעטס־באַדינגונגען. דאָס איז איינע פון די וויכטיקסטע הנחות פאַרן קאַמף קעגן נישט־געזונטע טענדענצן אין קאָמוניסטישן יוגנט־פאַרבאַנד, קעגן שכרות, פאַרווילדונג און דאָסגלייכן.

2. גלייכצייטיק מיטן אַלגעמיין־וואַקסנדיקן ווילשטאַנד פון אַרבעטערקלאַס, דאַרף מען אויך הויבן די מאַטעריעלע און קולטורעלע לאַגע פון די יונגע אַרבעטער דורך העכערע לוינען, דורך פאַרמערן די אינדוסטרי־שולעס און האַנדלסקורסן.

3. אין פאַרלויף פון אייניקע יאָר דורכפירן די באַשלוסן פון די פריערדיקע קאָנגרעסן צו אָרגאַניזירן אין פאַרבאַנד די גאַנצע יוגנט פון שטאָטישן אַרבעטער און דאָרפישן פּראָלעטאַריאַט.

4. צוטרעטן מיט אַ באַזונדערער ענערגיע אַריינצוציען אין דעם פאַרבאַנד די אָרעמסטע פּויערים־יוגנט.

5. אַריינצונעמען אין פאַרבאַנד די אָרעמערע מיטלפּויערים און פון די איבעריקע מיטלפּויערים בלויז די־יעניקע, וואָס האָבן זיך אַרויסגעוויזן פאַר נוציק אין דער סאָציאַלער אַרבעט און באַזונדערס אין קאַמף קעגן „קולאַק".

6. דער פאַרבאַנד דאַרף פאַרוואַנדלט ווערן אין אַ פאַרטיידיקער פון דער דאָרפישער אָרעמקייט, דורך דערציִען אין דאָרף אַ נייע געזעלשאַפט, נישט אויפן יסוד פון אינדיווידועלער באַרייכערונג, נאָר פון געמיינזאַמער, קאָלעקטיוויסטישער אַרבעט אין דער לאַנדווירטשאַפט.

7. דער סאָציאַלער צוזאַמענשטעל פון פאַרטיי-קערן דאַרף פאַרבעסערט ווערן דורכדעם, וואָס אין די נאָענטסטע צוויי יאָר זאָלן ווערבירט ווערן מיטגלידער נאָר צווישן אַרבעטער, לאַנדאַרבעטער און אָרעמע פויערים.

8. פראָלעטאַריזירן די אָנפירערשאַפט פון די אָרגאַנען פון דער קאָמוניסטישער יוגנט דורכדעם, וואָס מ'וועט פלאַנמעסיק און אַנטשלאָסן איבערגעבן די פירעראַמטן בלויז אין די הענט פון לאַנדאַרבעטער און אָרעמע. מ'דאַרף פאַראָרדנען, אַז אין די גרויסע אינדוסטרי-צענטרען זאָלן די קרייזקאָמיטעטן מיט זייערע ביוראָען באַשטיין אין זייער איבערוויגנדיקער מערהייט פון פאַבריק-אַרבעטער און אַז מ'זאָל זיי איבערגעבן אמתע פירעראַרבעט.

9. אָנהויבן אַן ערנסטן קאַמף קעגן יעדע אַרט ביוראָקראַטיזם אין פאַרבאַנד און פאַרקלענערן דאָס באַצאָלטע באַאַמטנטום, רעדוצירנדיק עס ביז צו אַן אומבאַדינגט נויטווענדיקן מינימום. די אַרבעט פון פאַרבאַנד דאַרף אויסגעפירט ווערן לכל הפחות אויף דער העלפט און אין די אינדוסטרי-צענטרען ביז דריי פערטל דורך אומבאַצאָלטער הילף פון זיינע מיטגלידער און צוציען צו דער דאָזיקער אַרבעט גראָד די איינפאַכע מיטגלידער.

10. די קולטורעלע און דערציערישע אַרבעט פון פאַרבאַנד דאַרף פאַרבונדן ווערן וואָס ענגער מיט אַן אַקטיוון טעגלעכן אָנטייל אין אַלגעמיינעם פאָליטישן לעבן פון דער פאַרטיי, פון די ראַטן, פון די פראָפאַראייניגן און קאָאָפעראַציון.

11. אַ סוף מאַכן צום ביוראָקראַטישן אַקטנרעזשים, צום טויטנדיקן רעזשים פון מאַכט-פאַראָרדנונגען, צום ליגנערישן און עם-הארצישן רעזשים פון אָנווייזונגען צו פאַרפאָלגן די אָפאָזיציע. אָנשטאָט אים און אויפן יסוד פון לעבעדיקן אור-

טייל, חבֿרישן מיינונגס־אויסטויש קען מען לערנען דאַרף
אויפֿגעשטעלט ווערן דער שטודיום פֿון מאַרקסיזם און לע־
ניניזם.

12. אָננעמען במעשה, און נישט נאָר אין ווערטער, דעם דעמאָקראַטישן פּרינציפּ און אָפּשטעלן עגדלעך די פֿאַר־
פֿאָלגונג און אונטערדריקונג פֿון די־יעניקע, וועלכע האָבן זיך נאָך נישט אָפּגעזאָגט פֿון זעלבשטענדיקע מיינונגען אין פּאַרטיי־
שאַפֿט־באַגריפֿן.

אונזער אינטערנאַציאָנאַלע לאַגע און די קריגס־סכנה

דער ראַטנפאַרבאַנד אויף דער וועלטאַרענע

אַ קריג פון די אימפעריאַליסטן קעגן ראַטנפאַרבאַנד איז נישט נאָר ווארשיינלעך, נאָר אומפאַרמיידלעך.

איינע פון אונזערע עיקרדיקסטע באַמיאונגען דאַרף באַשטיין אין אָפּשטופּן אויף וואָס לענגער דידאָזיקע געפאַר, וואָס מער צייט געווינען אויף צו שטאַרקן דעם ראַטנפאַרבאַנד און צו פאַראייניקן דעם אינטערנאַציאָנאַלן רעוואָלוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט. נאָר אַ זיגרייכע פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע אין די הערשנדיקע לענדער וואָלט געקאָנט באַזייטיקן דידאָזיקע געפאַר.

די געפאַר פון אַ וועלטקריג האַלט אין איין וואַקסן צוליב פאָלגנדיקע טעמים:

1. צוליב די אָנשטרענגונגען, וואָס דער אינטערנאַציאָנאַלער קאַפּיטאַל האָט געמאַכט אין די לעצטע יאָרן, כדי צו קומען צו די כחות, און צוליבן טיילווייזן דערפאָלג פון דידאָזיקע אָנשטרענגונגען, איז די פראַגע פון די אָפּזאַצמערק געוואָרן אַ ברענענדיקע פראַגע פאַר אַלע אָנפירנדיקע לענדער.

2. די אימפּעריאַליסטישע בורזשואַזיע האָט זיך איבערצייגט אין דעם אָן־ספקדיקן וווּקס פון דער ווירטשאַפטלעכער מאַכט פון ראַטנפאַרבאַנד, זי זעט אָבער אויך איין, אַז די פּראָלעטאַרישע דיקטאַטור, געשטיצט אויפן מאָנאָפּאָל פון אויס-

לענדישן האַנדל, וועט קיינמאָל נישט געבן די קאַפּיטאַליסטן אַ פרייען מארק אין רוסלאַנד.

3. די אימפּעריאַליסטישע בורזשואַזיע שפּעקולירט אויף אינערלעכע שוועריקייטן אין ראַטנפאַרבאַנד.

4. דער צוזאַמענברוך פון ענגלישן גענעראַל־שטרייק און גלייך נאָכדעם דער צוזאַמענברוך פון דער כינעזישער רעוואָלוציע האָבן די אימפּעריאַליסטן אָנגעפילט מיט האָפנונגען, אַז זיי קענען אויך דערדריקן דעם ראַטנפאַרבאַנד.

דאָס איבעררייסן די דיפּלאָמאַטישע באַציאונגען צווישן ענגלאַנד און דעם ראַטנפאַרבאַנד האָט שוין געדראָט פון לאַנג; די מפּלה פון דער כינעזישער רעוואָלוציע האָט עס נאָר פאַרשנעלערט. אויף אַזוי ווייט איז עס דער רעזולטאַט פון דעם, וואָס אונזער צענטראַלער אויספיר־קאָמיטעט האָט זיך אָפּגעזאָגט דורכצופירן אין כינע אַן אמת באָלשעוויסטישע פּאָליטיק. עס וואָלט געווען אַ גרויסער פעלער זיך איינצורעדן, אַז דער גאַנצער ענין וועט אויסגיין צו אַן אַנדער פאָרם פון האַנדלס־פאַרקער צווישן ענגלאַנד און אונז („מיר וועלן מיט זיי האַנדלען ווי מיט די אַמעריקאַנער"). עס איז איצט פולשטענדיק קלאָר, אַז די אימפּעריאַליסטישע ענגלאַנד האָט אַ סך ווייטגייענדיקערע פּלענער. באַזיצנדיק אַ „מאָראַלישן מאַנדאַט" פון דער בורזשואַזיע פון פאַרשיידענע לענדער גרייט זי צו אַ קריג קעגן ראַטנפאַרבאַנד און האָט בדעה אויף אַזאַ אָדער אַנדער אופן אַריינציען אין דאָזיקן קריג קעגן אונז פּוילן, רומעניען און די באַלטישע מלוכות, און אפשר אויך יוגאָסלאַוויע, איטאַליע און אונגאַרן.

פּוילן וואָלט גיכער געוואָלט האָבן אַ לענגערע צייט אויף צוצוגרייטן זיך צו אַ קריג קעגן אונז, אָבער עס איז נישט אוממעגלעך, אַז זי וועט דורך ענגלאַנד געצוווּנגען ווערן צום קאַמף אַ סך שנעלער, ווי זי וויל.

אין פראַנקרייך ווערט דער ענגלישער דרוק צו אַן איינהייטס־פראָנט קעגן ראַטנפאַרבאַנד אונטערשטיצט דורך איינפלוסרייכע טיילן פון דער בורזשואַזיע, זיי ווערן אַלץ ווילדער אין זייער האַנדלען און אין פאַסיקן מאָמענט וועלן זיי נאַטירלעך זיך נישט אָפּשרעקן אויך פאַר איבעררייסן די דיפּלאָמאַטישע באַציאונגען.

וואָס מער דייטשלאַנדס דיפּלאָמאַטיע דעקט לעצטנס אָפּ איר אמתן פּנים, אַלץ קלאָרער ווערט איר אַלגעמיינע אָריענטירונג אויפן מערב. די דייטשע בורזשואַזיע דערקלערט שוין גאַנץ אָפן, אַז אין פאַל פון אַ קריג קעגן ראַטנפאַרבאַנד וועט דייטשלאַנד צוערשט בלייבן נייטראַל (ווי דאָס האָט געטאָן אַמעריקע אין 1914). זי רעכנט אויס אויף פאַרדינען פון קריג וואָס מער און נאָכדעם אָפן פאַרקויפן איר נייטראַליטעט צו די מערבדיקע אימפּעריאַליסטן פאַר אַ וואָס העכערן פּרייז. קיין שום זאַך קען נישט זיין ערגער פאַר די עיקרדיקסטע אינטערעסן פון ראַטנפאַרבאַנד, ווי דאָס נישט באַמערקן דעם איבערגאַנג פון דער דייטשער בורזשואַזיע צו דער מערב-אָריענטאַציע. אַן אומדערוואַרטער קלאַפּ מצד דער דייטשער בורזשואַזיע וועט אפשר האָבן פאַר אונז אַ אַנטשיידנדיקע באַדייטונג. בלויז דורכדעם, וואָס מיר וועלן גאַנץ אָפן „אָנרופן די זאַכן ביי די ריכטיקע נעמען", וואָס די אַרבעטער אין ראַטנפאַרבאַנד און אין דייטשלאַנד וועלן שטיין אויף דער וואַך — קענען מיר זיך שיצן קעגן דאָזיקן קלאַפּ, אָדער לכל הפּחות שווער מאַכן דער דייטשער בורזשואַזיע אים צו דערלאַנגען.

די יאַפּאַנישע בורזשואַזיע מאַנעווירט קעגן ראַטנפאַרבאַנד נישט ווייניקער געשיקט ווי די דייטשע. זי ווייס ווי אַזוי קלוג צו פאַרדעקן אירע שפּורן און זי מאַכט אַ פריינטלעכע מינע. זי האָט אַפילו אַ געוויסע צייט נישט דערלאָזט, אַז טשאַנג טסאָלין זאָל באַזעצן די כינעזישע מזרח-באַן. אָבער אין געהיים האַלט זי אין כינע פעסט די לייטשעס און זי וועט אפשר גאָר באַלד אַראָפּוואַרפן די מאַסקע לגבי אונז.

אין נאָענטן מזרח, אין טערקיי און אין פּערסיע האָבן מיר נישט דערגרייכט אַזעלכע באַציאונגען, וואָס זאָלן אונז גאַראַנטירן אַ געוויסע נייטראַליטעט אין פאַל פון אַ אימפּעריאַליסטישן אָנגריף קעגן אונז. עס וואָלט דעריבער געווען דאָס קליגסטע, ווען מיר גרייטן זיך דערצו, אַז די רעגירונגען פון דידאָזיקע מלוכות וועלן אין אַזאַ פאַל, אונטער אַ געוויסן דרוק, נאָכטאָן די אימפּעריאַליסטן.

אַמעריקע, וואָס האָט זיך ביז איצט נאָך קיינמאָל נישט אָפּגעזאָגט פון איר פיינטלעכער האַלטונג לגבי דעם ראַטנפאַר-

באַנד, וועט בײַ אַן אָנגריף אויף אונדז שפּילן די ראָלע פון אַ אַריערגאַרד. די באַדײַטונג פון דערדאָזיקער ראָלע וועט זײַן גאָר גרויס, ווײַל זי וועט באַדײַטן די פינאַנסירונג פון דאָזיקן קריג.

אין סך הכּל: אויב די יאָרן 1923 ביז 1925 זענען געווען יאָרן פון אָנערקענען דעם ראַטנפאַרבאַנד מצד אַ גאַנצע רײ בירגערלעכע מלוכות, וועט דער איצט־אָנשטאַנענער פּעריאָד זיך אויסצײכענען מיט איבערײַסן די באַציאונגען. די אָנערקענונגען פון פאַרגאַנגענעם פּעריאָד האָבן נישט באַדײַט אומבאַדינגט, אַז דער שלום איז געזיכערט, אַז די אָטעמפּויזע וועט לאַנג דויערן. דאָס איבערײַסן די באַציאונגען אין איצטיקן פּעריאָד באַדײַט נישט אומבאַדינגט, אַז דער קריג איז אין דער נאָענטסטער צוקונפט אומפאַרמײַדלעך. עס איז אָבער קיין ספק נישטאָ, אַז מיר זענען אַרײַנגעטראָטן אין אַ נײַער צײַט פון אַ העכסט־געשפּאַנטער אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע מיט מעגלעכע אָנגריפן קעגן ראַטנפאַרבאַנד.

די קעגנזאַצן אין דער קאַפּיטאַליסטישער וועלט זענען זייער גרויס און דער וועלט־בורזשואַזיע וועט אָנקומען זייער און זייער שווער צוזאַמענצוהאַלטן אַ לאַנגע צײַט אַן איינהייטלעכן פראָנט קעגן אונדז, אָבער אַ צוזאַמענשלוס פון איינצלנע בירגערלעכע מלוכות קעגן אונדז אויף אַ באַשטימטער צײַט איז דורכאויס מעגלעך.

דאָס אַלץ דאַרף קלאָר מאַכן אונדזער פּאַרטיי, אַז די אינטערנאַציאָנאַלע לאַגע איז געפערלעך. דאָס דאַרף ברענגען דערצו, אַז זי זאָל ווידער אַוועקשטעלן פאַר די ברייטע מאַסן פון אונדזער באַפעלקערונג די פּראָבלעם פון דער אינטערנאַציאָנאַלער פּאָליטיק און צוגרייטן אַן ערנסטע און אַלזײַטיקע פאַרטיידיקונג אין פאַל פון אַ קריג.

די בירגערלעכע פּאַרטייען און נאַטירלעך אויך די אָפּיציעלע סאָציאַלדעמאָקראַטיע וועלן אויף אַלערליי אופנים זיך באַמיען אָפּצונאַרן זייערע פעלקער וועגן אמתן כאַראַקטער פון קריג, וועלכן דער אימפּעריאַליזם גרייט צו קעגן ראַטנפאַרבאַנד. אונדזער אויפגאַבע באַשטייט אין דעם, שוין איצט אויפצוקלערן אַלע פעלקער פון דער גאַנצער וועלט, אַז דאָס איז

אַ קריג פון אימפּעריאַליסטין און עקספּלואַטאַטאָרן קעגן דער ערשטער פּראָלעטאַרישער מלוכה און איר דיקטאַטור — אַז דאָס איז אַ קריג פון קאַפּיטאַליזם קעגן דעם סאָציאַליזם. אין דאָזיקן קריג וועט די אימפּעריאַליסטישע בורזשואַזיע קעמפן פאַר דערהאַלטן די סיסטעם פון קאַפּיטאַליסטישער לוינשקלאַפעריי. אָבער דער ראַטנפאַרבאַנד וועט קעמפן פאַר דער זאַך פון אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט, פאַר די קאָלאָניאַלע און אונטערדריקטע לענדער, פאַר דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע און דעם סאָציאַליזם.

כּדי דורכצופירן אונזער אויפגאַבע וואָלטן מיר געדאַרפט אויפשטעלן פאָלגנדיקע לאָזונגען:

1. נידער מיטן קריג פון די אימפּעריאַליסטן קעגן דער אַרבעטערמלוכה און דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור.

2. פאַרוואַנדלען דעם אימפּעריאַליסטישן קריג אין אַ בירגערקריג אין אַלע מלוכות, וואָס גרייפן אָן דעם ראַטנפאַרבאַנד.

3. קריג קעגן אַלע בירגערלעכע מלוכות, וואָס פירן קריג קעגן ראַטנפאַרבאַנד. יעדער ערלעכער פּראָלעטאַריער פון די קאַפּיטאַליסטישע לענדער וואָלט געדאַרפט אַקטיוו אַרבעטן, כּדי אַראָפּצוּוואַרפן „זיין" רעגירונג.

4. יעדער אויסלענדישער זעלנער, וואָס וויל נישט העלפן די אַרבעטס-עקספּלואַטאַטאָרן פון „זיין" לאַנד, דאַרף אַריבערגיין צו דער רויטער אַרמיי.

5. דער לאָזונג „פאַרטיידיקן דאָס פאָטערלאַנד" איז אַ גענאַרערישע פאַרקליידונג פון די אימפּעריאַליסטישע אינטערעסן אין אַלע בורזשואַזע לענדער, אַחוץ אין די קאָלאָניאַלע און האַלבקאָלאָניאַלע לענדער, ווו עס קומט פאָר אַ נאַציאָנאַלרעוואָלוציאָנערער קריג קעגן די אימפּעריאַליסטן. אין ראַטנפאַרבאַנד וועט דער לאָזונג „פאַרטיידיקונג פון פאָטערלאַנד" זיין אַן אויפריכטיקער דערפאַר, ווייל מיר פאַרטיידיקן אַ סאָציאַליסטיש פאָטערלאַנד און די גרינדונג פון אַן אַלוועלטלעכער אַרבעטער-באַוועגונג.

6. מיר זענען פאָטערלאַנד-פאַרטיידיקער זייט דעם 25-טן אָקטאָבער 1917. אונזער „פּאַטריאָטישער" קריג וועט זיין אַ קריג פאַר דער ראַטנרעפּובליק, פאַרן ערשטן „רעגימענט אין

דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרמיי פון סאָציאַליזם". אונזער פּאַטריאָטישער קריג איז נישט קיין שטופּע צו אַ בירגערלעכער מלוכה, נאָר אַ שטופּע צו אַ אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע", (לענין). אונזער פאָטערלאַנד-פאַרטיידיקונג איז די פאַרטיידיקונג פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור. אונזער קריג וועט געפירט ווערן דורך אַרבעטער, לאַנדאַרבעטער און אָרעמע פּויערים קעגן די רייכע פּויערים, דער נייער בורזשואַזיע, די ביוראָקראַטן און די צאַריסטישע עמיגראַנטן. אונזער קריג וועט באמת זיין אַ גערעכטער. ווער עס איז נישט קיין פאַרטיידיקער פון ראַטנפאַרבאַנד, איז אומבאַדינגט אַ פאַררעטער פון דעם אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט.

דער דורכפאַל פון דער כינעזישער רעוואָלוציע און זיין סיבה

דער דורכפאַל פון דער כינעזישער רעוואָלוציע האָט — הגם נאָר צייטווייליק — פאַרענדערט דעם גלייכגעוויכט פון די כחות לטובת דעם אימפּעריאַליזם. אין כינע זענען אומפאַרמיידלעך נייע רעוואָלוציאָנערע קאָנפליקטן, אַ נייע רעוואָלוציע. דאָס דרינגט אַרויס מיט זיכערקייט פון דער גאַנצער לאַגע.

די אָפּאָרטוניסטישע פירער פּרובירן דערקלערן זייער מפּלה אַלס אומפאַרמיידלעכן רעזולטאַט פון די גאַנצע באַדינגונגען, זיי פאַרגעסן אָבער, אַז נעכטן נאָך האָבן זיי נביאות געזאָגט וועגן אַ שנעל זיך-אויסשפּרייטנדיקער רעוואָלוציע אַלס רעזולטאַט פון דיזעלבע באַדינגונגען.

די אַנטשיידנדיקע סיבה פון אומגליקלעכן סוף פון דער כינעזישער רעוואָלוציע איז געווען די לחלוטין פאַלשע פּאָליטיק פון די אָנפירער פון דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי און פון גאַנצן אינטערנאַציאָנאַל. דידאָזיקע פּאָליטיק איז שולדיק אין דעם, וואָס גראָד אין אַנטשיידנדיקן מאָמענט איז אין כינע נישט געווען קיין אמת באָלשעוויסטישע פּאַרטיי. איצט אַרויפצולייגן די גאַנצע שולד אויף די כינעזישע קאָמוניסטן איז נאַריש און רופט אַרויס פאַראַכטונג.

דאָס, וואָס איז פּאָרגעקומען אין כינע, איז געווען אַ קלאַסישער ביישפּיל פון אַ בירגערלעך-דעמאָקראַטישער רעוואָ-

לוציע, און דאָס איז אויך די סיבה, פאַרוואָס דער כינעזישער פּראָלעטאַריאַט האָט נישט געקאָנט דערגרייכן קיין ערפאָלג, ענלעך צו אונזערן, נאָר ער האָט זיך געמוזט באַנוגענען מיט דער ראָלע, וועלכע דער אייראָפּעאישער פּראָלעטאַריאַט האָט געשפּילט אין די רעוואָלוציעס פון 1848. אָבער נישט געקוקט אויף דעם באַשטייט דאָס אייגנאַרטיקע פון דער כינעזישער רעוואָלוציע ביי די איצטיקע אינטערנאַציאָנאַלע אומשטאַנדן נישט אינעם באַשטיין פון אַ אַזוי גערופענער „רעוואָלוציאָנער” ליבעראַלער בורזשואַזיע, אויף וועלכער די סטאַלינשע פּאָליטיק האָט געלייגט איר האָפנונג, נאָר אויף גאַנץ אַנדערע געביטן.

דאָס כינעזישע פּויערטום, וואָס איז געווען אַ סך מער אונטערדריקט ווי דאָס רוסישע ביים צאַריזם, און וועלכעס האָט געליטן נישט נאָר אונטערן יאָך פון היימישע, נאָר אויך פון פרעמדע עקספּלואַטאַטאָרס, האָט ענדלעך געקענט אויפהויבן אַ מרידה און זי האָט דאָס געטאָן מעכטיקער, ווי דאָס רוסישע פּויערטום אין דער רעוואָלוציע פון 1905.

שוין אין 1920 האָט לענין פאָרגעשלאָגן די כינעזער צו שאַפן ראַטן און אויף ווי ווייט ער איז גערעכט געווען, באַווייזט די גאַנצע לאַגע פון די יאָרן 1926 און 1927, ווען אַ כינעזישע ראַטנסיסטעם וואָלט געבראַכט צו אַ פּויערים-הערשאַפט אונטער דער פירונג פון פּראָלעטאַריאַט. די ראַטן וואָלטן געווען אמתע אָרגאַנען פון דער רעוואָלוציאָנערער דעמאָקראַטישער דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום און וואָלטן געוואָרן אַ אַנטשיידנדיקע הילף פאַר דער בירגערלעכער קואָמינטאַנג, פאַר דער בירגערלעכער רעוואָלוציע.

לענינס לערע, אַז אַ בירגערלעך-דעמאָקראַטישע רעוואָלוציע קען נאָר דורכגעפירט ווערן דורך אַ צוזאַמענגיין פון די אַרבעטער און פון די דורך זיי געפירטע פּויערים קעגן דער אייגנטלעכער בורזשואַזיע, איז גילטיק נישט נאָר פאַר כינע, נאָר אויך פאַר אַלע ענלעכע קאָלאָניאַלע און האַלב-קאָלאָניאַלע לענדער און שטעלט פאָר מיט זיך דעם איינציקן וועג, וואָס פירט צום זיג אין די דאָזיקע לענדער.

פון דעם אַלעם איז געדרונגען, אַז אַ רעוואָלוציאָנער-

דעמאָקראַטישע דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט און פּויערטום, וואָס שטיצט זיך אויף ראַטן, וואָלט אין כינע ביי די איצטיקע באַדינגונגען פון אימפּעריאַליסטישע מלחמות און פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציעס פאַרמאָגט אַלע מעגלעכקייטן צו פאַרוואַנדלען זיך אין אַ סאָציאַליסטישער רעוואָלוציע.

אויסער דער דאָזיקער פּאָליטיק איז געווען נאָר דער מענשעוויסטישער וועג פון אַ בונד מיט דער ליבעראַלער בורזשואַזיע, וואָס פירט אָבער אומפאַרמיידלעך צו דער מפּלה פון אַרבעטערקלאַס. און דאָס האָט זיך טאַקע אָפּגעשפּילט אין כינע אין 1927.

אַלע באַשלוסן, וואָס זענען אָנגענומען געוואָרן ביי לענינס לעבן דורכן צווייטן און פערטן קאָנגרעס פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל — די באַשלוסן וועגן ראַטן אין אָריענט, וועגן דער פולשטענדיקער אומאָפּהענגיקייט פון די קאָמוניסטישע אַרבעטער-פּאַרטייען אין לענדער מיט אַ נאַציאָנאַל-רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג און וועגן דער צוזאַמענאַרבעט פון אַרבעטערקלאַס מיט די פּויערים קעגן זייער בורזשואַזיע און די אויסלענדישע אימפּעריאַליסטן — די דאָזיקע אַלע באַשלוסן זענען פולשטענדיק פאַרגעסן געוואָרן.

דער באַשלוס פון זיבעטן פאַרשטאַרקטן פּלענום פון אינטערנאַציאָנאַל פון נאָוועמבער 1926 האָט נישט נאָר אויסגעמיטן אַן עכט לעניניסטישע באַאורטיילונג פון די כינעזישע באַדינגונגען, וועלכע האָבן זיך שוין דאַן געהאַט מעכטיק אַנטוויקלט, נאָר ער איז פּשוט איבערגעגאַנגען צו אַ פולשטענדיקן מענשעוויסטישן קורס. ווי אומגלויבלעך דאָס זאָל נישט קלינגען, איז אָבער אַ פאַקט, אַז אין דאָזיקן באַשלוס איז קיין איין וואָרט נישטאָ וועגן דער ערשטער קאָנטער-רעוואָלוציאָנערער מלוכה-איבערקערעניש פון טשאַנג-קאַי-שעק פון מערץ 1926. קיין איין וואָרט נישט וועגן דערשיסן אַרבעטער און פּויערים און וועגן אַנדערע אונטערדריקונגס-מאָכמיטלען, וועלכע די קאַנטאָנער רעגירונג האָט דורכגעפירט אין משך פון פרילינג און זומער 1926 אין אַ גאַנצער ריי פּראָווינצן. קיין איין וואָרט נישט וועגן די צוואַנגס-אַנטשיידונגען, וואָס זענען געווענדט געווען קעגן די אַרבעטער. קיין איין וואָרט נישט וועגן אונטערדריקן

די אַרבעטערשטרייקן דורך דער קאַנטאָנער רעגירונג, וועגן
שוץ, וועלכן זי האָט געגעבן די געלע אַרבעטער-פּראָפאַראיינען-
קיין איין וואָרט נישט וועגן די באַמיאונגען פון דער קאַנטאָ.
נער רעגירונג צו דערשטיקן די פויערים-באַוועגונג און פאַר-
שפּרייטן וועגן איר רכילות. אין באַשלוס פון זיבעטן פּלענום
איז נישטאָ קיין אויפרוף צו באַוואָפענען די אַרבעטער, צו
קעמפן קעגן דעם קאָנטר-רעוואָלוציאָנערן גענעראַלשטאַב. טשאַנג-
קאַי-שעקס חיילות ווערן אָנגערופן אין דאָזיקן באַשלוס „אַ רע-
וואָלוציאָנערע אַרמיי”. עס איז נישטאָ אין אים קיין אויפפאָ-
דערונג צו שאַפן אַ טעגלעך-דערשיינענדיקע קאָמוניסטישע פּרע-
סע, און עס ווערט דאָרט נישט אפילו קלאָר געזאָגט, אַז מיר
מוזן האָבן אין כינע אַן ערלעכע און אומאָפּהענגיקע קאָמו-
ניסטישע פּאַרטיי. צו דעם אַלעם קומט נאָך צו דאָס, וואָס דער
זיבעטער פּלענום האָט געיאָגט די קאָמוניסטן אַרייננצוטרעטן
אין דער נאַציאָנאַלער רעגירונג, וואָס ביי די דאַמאָלסטיקע
באַדינגונגען האָט דאָס געקענט ברענגען דעם גרעסטן שאָדן.

דער באַשלוס פון אינטערנאַציאָנאַל זאָגט: „די סיסטעם
פון דער נאַציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער רעגירונג (דערמיט איז
געמיינט די רעגירונג פון טשאַנג-קאַי-שעק) שאַפט אַן אמתן
וועג צו סאָלידאַריטעט מיט די פויערים”. ווייטער זאָגט ער
(אין נאָוועמבער 1926!): „אַפילו געוויסע שיכטן פון דער
גרויסבורזשואַזיע קענען אַ צייטלאַנג מאַרשירן האַנט ביי האַנט
מיט דער רעוואָלוציע”.

דער באַשלוס פון זיבעטן פּלענום איז שווייגנדיק פאַר-
בייגעגאַנגען דעם פאַקט, אַז דער צענטראַלער אויספיר-קאָמיטעט
פון דער כינעזישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי האָט נאָך אין מערץ
1926 גענומען אויף זיך די פאַרפליכטונג נישט צו קריטיקירן דעם
סון-יאַטסעניזם; אַז ־ר האָט זיך אָפּגעזאָגט פון די עיקרדי-
קע רעכט פון אַן אומאָפּהענגיקער אַרבעטערפּאַרטיי, אַז ער
האָט אָנגענומען אַ רעאַקציאָנערע, ליבעראַלע פויערים-פּראָגראַם
און צולעצט, אַז ער האָט דערלויבט דעם סעקרעטאַר פון זיין
צענטראַל-קאָמיטעט, דעם חבר טשען-דושיו, צו אָנערקענען דעם
סון-יאַטסעניזם אין אַ אָפענעם בריוו פון 4 יולי 1926 אַלס די

„אַלגעמיינע מיינונג״ פון די אַרבעטער און פויערים אין דער נאַציאָנאַלער באַוועגונג.

אומגעפער אין דער זעלבער צייט האָבן העכסט-פאַראַנטוואָרטלעכע רוסישע חברים דערקלערט, אַז די אויסשפּרייטונג פון אַ בירגערקריג אין כינע וועט אָפּשוואַכן די קאַמפּפעאיקייט פון דער רעוואָלוציאָנערער רעגירונג, מיט אַנדערע ווערטער, זיי האָבן אָפיציעל נישט דערלאָזן, אַז די אַגראַרישע רעוואָלוציע זאָל זיך אַנטוויקלען.

דעם 5 אַפּריל 1927, ווען די גאַנצע לאַגע האָט שוין געקענט זיין גענוג קלאָר, האָט חבר סטאַלין דערקלערט אויף אַ פאַרזאַמלונג פון דער מאָסקווער פּאַרטייאָנפירערשאַפט, אַז טשאַנג-קאַי-שעק איז אַ קעמפער קעגן אימפּעריאַליזם, ער האָט זיך אונטערגעוואָרפן די פּרינציפּן פון דער קואָמינטאַנג-פּאַרטיי און מוז דעריבער באַטראַכט ווערן אַלס פאַרבינדעטער, אויף וועלכן מ׳קען זיך פאַרלאָזן. אין מיטן מאַי, ווען די לאַגע איז נאָך קלאָרער געוואָרן, האָט חבר סטאַלין דערקלערט, אַז דער קואָמינטאַנג אין ווּהאַן איז אַ רעוואָלוציאָנערע רעגירונג, אַ רעוואָלוציאָנערער צענטער, וואָס איז אויסגערייניקט פון אַלע רעכטסשטייענדיקע עלעמענטן.

דער אַכטער פאַרשטאַרקטער פּלענום פון אינטערנאַציאָנאַל פון מאַי 1927 האָט נישט געפונען אין זיך קיין קראַפט צו קאָריגירן דידאָזיקע מענשעוויסטישע טעותן.

די אָפּאָזיציע האָט אויפן דאָזיקן אַכטן פּלענום אַריינגעטראָגן פאָלגנדיקע רעזאָלוציע:

„דער פּלענום וועט ריכטיק האַנדלען, ווען ער וועט איינגאַנצן אָפּוואַרפן בוכאַרינס רעזאָלוציע און אַנשטאַט דעם אָננעמען אַ רעזאָלוציע, וואָס גייט אַרויס פון פאָלגנדיקע שטאַנדפּונקטן: די פויערים און אַרבעטער זאָלן נישט טרויען די פירער פון קואָמינטאַנג, נאָר אין געמיינשאַפט מיט די זעלנער זאָלן זיי שאַפן זייערע אייגענע ראַטן. די קאָמוניסטישע פּאַרטיי דאַרף זיין פולשטענדיק אומאָפּהענגיק, זי דאַרף גרינדן אַ טעגלעכע פּרעסע און איבערנעמען די אָנפירונג ביים איינאָרדנען די ראַטן. ביי די גוטבאַזיצער דאַרף תיכף אָפּגענומען ווערן דער באָדן. די רעאַקציאָנערע ביוראָקראַטיע דאַרף תיכף

באַזייטיקט ווערן. קעגן פּאַרטעטערישע גענעראַלן און בכלל קעגן קאָנטער-רעוואָלוציאָנערן דאַרף מען אַרויסטרעטן אומגעזאַמט. דער אַלגעמיינער ציל דאַרף זיין אַ דעמאָקראַטישע דיקטאַטור דורך די ראַטן פון די אַרבעטער- און פּויערים-פאָרשטייער".

דעם פּרוּוו פון דער אָפּאָזיציע אויפמערקזאַם צו מאַכן דער פּאַרטיי אויף דעם, אַז די רעגירונג אין ווּהאַן איז לגמרי נישט רעוואָלוציאָנער, האָבן סטאַלין און בוכאַרין באַצייכנט אַלס „אַ קאַמף קעגן דער פּאַרטיי", אַלס „אַ אָנגריף אויף דער כינעזישער רעוואָלוציע".

ידיעות, וועלכע האָבן כאַראַקטעריזירט דעם אמתן גאַנג פון דער רעוואָלוציע און קאָנטער-רעוואָלוציע אין כינע, זענען אויסבאַהאַלטן אָדער געפעלשט געוואָרן. עס איז דערגאַנגען אַזוי וויט, אַז דער צענטראַלאָרגאַן פון אונזער פּאַרטיי האָט מודיע געווען וועגן דער אַנטוּאָפּנונג פון די אַרבעטער דורך די כינעזישע גענעראַלן אונטער דער איבערשריפט: „פאַרברידערונג פון די זעלנער מיט די אַרבעטער". אָפּהוּזקנדיק פון לעבינס לערע האָט סטאַלין פאַרזיכערט, אַז פאָדערן, מ'זאָל גרינדן אין כינע ראַטן, הייסט פאָדערן אַ תיכפדיקע דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט. באמת אָבער האָט לענין שוין בעת דער רעוואָלוציע פון 1905 געפאָדערט מ'זאָל איינפירן די ראַטן אַלס אָרגאַנען פון אַ דעמאָקראַטישער דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט און פּויערים. אויף דער רעכטצייטיקער פאָדערונג פון דער אָפּאָזיציע איינצואָרדענען אין כינע ראַטן האָבן סטאַלין און בוכאַרין געענטפערט מיט דער באַשולדיקונג פון „אונטערשטיצן די קאָנטער-רעוואָלוציע". ווען די הייזער פון די רעוואָלטירנדיקע פּויערים און אַרבעטער זענען צעשטערט געוואָרן דורך די „רעוואָלוציאָנערע" גענעראַלן, האָבן פּלוצלונג סטאַלין און בוכאַרין, — כדי צו פאַרשלייערן זייער באַנקראָט, — אַליין אויפגעהויבן די פאָדערונג איינצופירן אין כינע ראַטן — און אויפן צווייטן טאָג האָבן זיי עס שוין ווידער געהאַט פאַרגעסן.

צוערשט איז די כינעזישע קאָמוניסטישע פּאַרטיי באַצייכנט געוואָרן אַלס „אַ מוסטער-סעקציע פון אינטערנאַציאָנאַל", און

די לייכטסטע קריטיק, וועלכע די אָפּאָזיציע פלעגט זיך דער־לויבן קעגן איר — אין אַ צייט ווען פעלערן האָבן נאָך גע־קענט קאָריגירט ווערן, — פלעגט אונטערדריקט און געזידלט ווערן אַלס „שענדלעכער אָנגריף" קעגן דער כינעזישער פּאַר־טיי. שפּעטער, ווען דער טרויעריקער טעות פון מאַרטינאָוו, סטאַלין און בוכאַרין איז פולשטענדיק קלאָר געוואָרן, האָט מען זיך באַמיט אַרויפצוּוואַרפן די גאַנצע שולד אויף דער יונגער כינעזישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי.

דידאָזיקע מענשעוויסטישע פּאָליטיק האָט באַקומען איר שאַרפסטן אויסדרוק דורך אַ פרייער און אָפענער פעלשונג פון לענינס רעוואָלוציאָנערע לערעס. סטאַלין, בוכאַרין און די „שולע פון די יונגע" באַמיען זיך איצט צו באַווייזן, אַז לע־נינס לערעס וועגן די נאַציאָנאַלע רעוואָלוציאָנערע באַוועגונגען עצהנען צוזאַמענצוּאַרבעטן מיט דער בורזשואַזיע.

אין יאָר 1920, אויפן צווייטן קאָנגרעס פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, האָט לענין געזאָגט: „עס איז פאַרגעקומען אַ געוויסע דערנענטערונג צווישן די בירגערלעכע קלאַסן פון די אימפּעריאַליסטישע און די קאָלאָניאַלע לענדער, אַזוי, אַז זייער אָפט, מ'קען אפילו זאָגן, אין דער מערהייט פאַלן, קעמפט די בורזשואַזיע פון אונטערדריקטן לאַנד צוזאַמען מיט דער אימפּעריאַליסטישער בורזשואַזיע קעגן אַלע רעוואָלוציאָנערע באַוועגונגען און רעוואָלוציאָנערע קלאַסן, נישט געקוקט אויף דעם, וואָס גלייכצייטיק פּראָטעזשירט זי די נאַציאָנאַלע באַ־וועגונג".

לענין וואָלט היינט פאַראורטיילט מיט דיזעלבע ווער־טער די־יעניקע, וועלכע פאַררופן זיך אויף אים, כדי צו רעכט־פאַרטיקן זייער מענשעוויסטישע פּאָליטישע צוזאַמענאַרבעט מיט טשאַנג־קאַי־שעק און אַנדערע. לענין האָט אין מערץ 1917 געזאָגט וועגן דערדאָזיקער פראַגע:

„אונזער רעוואָלוציע איז בירגערלעך און דעריבער דאַרפן די אַרבעטער אונטערשטיצן די בירגער", זאָגן פוסטע פּאָליטי־קער פון דעם לאַגער פון די רעוואָלוציע־פּאַראַזיטן. „אונזער רעוואָלוציע איז בירגערלעך", זאָגן די מאַרקסיסטן, „דעריבער דאַרפן די אַרבעטער עפענען די אויגן פון גאַנצן פּאָלק אויף

די שווינדלעריי̈ען פון די בירגערלעכע פּאָליטיקער און לערנען דאָס פאָלק נישט צו גלויבן די ווערטער פון דידאָזיקע פּאָליטיקער".

אין די אויגן פון אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט קען נישט זיין קיין גרעסער פאַרברעכן, ווי דערדאָזיקער פּרווו ארויסצושטעלן לעניגען אַלס אַפּאָסטאָל פון אַ בונד מיט דער בורזשואַזיע. אין דער געשיכטע פון דער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג וועט מען קוים געפינען נאָך אַ פאַל, ווען מאַרקסיסטישע נביאות זאָלן זיך האָבן אַזוי שנעל דערפילט, ווי די נביאות פון דער אָפּאָזיציע וועגן די פּראָבלעמען פון דער כינעזישער רעוואָלוציע אין די יאָרן 1926 און 1927.

שטודירן דעם פאַרלויף פון די געשעענישן אין דער כינעזישער רעוואָלוציע און די סיבות פון איר דורכפאַל איז אַ וויכטיקע און דרינגנדיקע אויפגאַבע פאַר די קאָמוניסטן פון דער גאַנצער וועלט.

דידאָזיקע פּראַגעס וועלן מאָרגן ווערן לעבנספראַגעס פאַר דער גאַנצער אַרבעטערבאַוועגונג נישט נאָר אין כינע, נאָר אויך אין אינדיע און אַנדערע מזרח־לענדער — און במילא וועלן זיי ווערן לעבנספראַגעס פאַרן אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט בכלל. אין די דעבאַטן וועגן דערדאָזיקער פראַגע, וואָס באַרירן די יסודות פון דער מאַרקסיסטישער וועלטאָנשויאונג, האַנדלט זיך וועגן אויסבילדן רעגימענטן עכטע באָלשעוויקעס פאַר דער קומענדיקער רעוואָלוציע.

די פאַרשטאַרקונג פון קאַפּיטאַליזם און די טאַק־טיק פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל

איינע פון די באָלשעוויסטישע הויפּטהנחות זאָגט, אַז מיט דער וועלט־מלחמה און אונזער רעוואָלוציע זענען מיר אַריינגעטראָטן אין דער תּקופה פון דער סאָציאַלער רע־וואָלוציע. דער קאָמוניסטישער אינטערנאַציאָנאַל איז געגרינדעט געוואָרן אַלס אַ „פּאַרטיי פון דער וועלטרעוואָלוציע”. די אָנער־קענונג פון דאָזיקן פאַקט איז פעסטגעשטעלט געוואָרן אין די „איינאונצוואנציק פּונקטן”. און אין דער ערשטער ליניע איז טאַקע דער שטרייט צווישן די קאָמוניסטן מיט די סאָציאַל־דעמאָקראַטישע און אומאָפּהענגיקע מענשעוויקעס פון אַלע שאַטי־רונגען פאָרגעקומען אויפן דאָזיקן געביט.

די אָנערקענונג פון פאַקט, אַז מיט דעם קריג און דעם אָקטאָבערטאָג האָט זיך אָנגעהויבן אַן עפּאָכע פון דער וועלט־רעוואָלוציע, באַדייטנאָך נישט באַטירלעך, אַז מיר שטימען צו יעדער צייט אוממיטלבאַר פאַר אַ רעוואָלוציאָנערער סיטואַציע. אין געוויסע פּעריאָדן, אין איינצלנע לענדער און אין באַזונדערע פּראָדוק־ציע־צווייגן איז דער „גוסטדיקער קאַפּיטאַליזם” (לענין) פעאיק צו פאַרבעסערן אין אַ געוויסער מאָס זיין ווירטשאַפט און אפילו ווייטעראַנטוויקלען זיינע פּראָדוקטיווע כּחות. די עפּאָכע פון דער וועלטרעוואָלוציע וועט האָבן זיינע פּעריאָדן פון צופלוס און אָפּפלוס. דעריבער איז ביז גאָר וויכטיק פאַרן אַרבעטער־קלאַס און זיין פּאַרטיי צו זיין גרייט, נישט אַרונטערפאַלן אונטערן איינפלוס פון דער קאָנטער־רעוואָלוציאָנערער סאָציאַל־

עמאָקראַטיע און באַזיצן אַ טיכטיקע פירערשאַפט אין אינ־טערנאַציאָנאַל. אָבער דערדאָזיקער אָפּפאַל און צופאַל אין דער רעוואָלוציע ענדערט אויף קיין האָר נישט לעגינס פּרינ־ציפּיעלע אָפּשאַצונג פון אונזער איצטיקער עפּאָכע אין אַלגע־מיין. נאָר דידאָזיקע אָפּשאַצונג קען בילדן דעם יסוד פאַר דער רעוואָלוציאָנערער סטראַטעגיע פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

אָבער צוליב אַ גאַנצער ריי מפּלות פון דער אינטערנאַ־ציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג און צוליב דער פּעסי־מיסטישער שטימונג, וואָס איז דערפון אַנטשטאַנען, איז די סטאַלין־גרופּע — אַליין נישט ווויסנדיק וועגן דעם — געקומען צו אַ פולשטענדיק „נייער" און אין תוך געגומען סאָציאַלדע־מאָקראַטישער אָפּשאַצונג פון דער איצטיקער עפּאָכע. די נייע „טעאָריע", אַז דער סאָציאַליזם קען דורכגעפירט ווערן אויך אין איין באַשטימטן לאַנד אַליין, נעמט זיך באַטירלעך פון דער הנחה, אַז די שטאַרקונג פון קאַפּיטאַליזם וועט נאָך דוי־ערן אַ גאַנצע ריי יאָרצענדליקער. עס איז נישט קיין צופאַל, וואָס די טעאָריע פון אַ סאָציאַליזם אין איין־איינצלנעם לאַנד איז ווארעם באַגריסט געוואָרן דורך די סאָציאַל־רעוואָלוציאָנערן סיי פון רעכטן סיי פון לינקן פליגל. טשערנאָוו האָט אין שייכות מיט דערדאָזיקער טעמע געשריבן וועגן סטאַלינס און בוכאַרינס קאָמוניסטישער „נאַראָדניטשעסטוואָ". דער אָר־גאַן פון די לינקע סאָציאַל־רעוואָלוציאָנערן האָט געשריבן: „סטאַלין און בוכאַרין פאַרזיכערן, גענוי ווי די „נאַראָדניקעס", אַז דער סאָציאַליזם קען זיגן אויך אין איין־איינצל־נעם לאַנד". די סאָציאַל־רעוואָלוציאָנערן אונטערשטיצן די־דאָזיקע טעאָריע דערפאַר, ווייל זיי זעען אין איר אַן אָפּזאָג פון דער טאַקטיק פון דער וועלטרעוואָלוציע.

אין אַ באַשלוס, וועלכער איז אָנגענומען געוואָרן דורכן פערצנטן קאָנגרעס אויפן גרונט פון סטאַלינס אַ באַריכט, גע־פינט זיך פאָלגנדיקע, בולט פאַלשע פעסטשטעלונג: „אויף דעם געביט פון די אינטערנאַציאָנאַלע באַציאונגען האָבן מיר צו פאַרצייכענען די פאַרשטאַרקונג און פאַרלענגערונג פון דער „אָטעמפּויזע", וואָס האָט זיך פאַרלענגערט צו אַ גאַנצן פּע־ריאָד". אויפן זיבעטן פאַרגרעסערטן פּלענום האָט סטאַלין אין

זיין באַריכט פון 7־טן דעצעמבער 1926 די גאַנצע פּאָליטיק פון אינטערנאַציאָנאַל געבויט אויף דער גלייכער, פולשטענדיק־פאַלשער אָפּשאַצונג פון דער וועלטסיטואַציע. דידאָזיקע אָפּשאַצונג האָט זיך אָבער בולט אַרויסגעוויזן אַלס פאַלש.

די רעזאָלוציע פון פאַראייניקטן פּלענום פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט און פון דער צענטראַלער קאָנטראָל־קאָמיסיע פון יולי און אויגוסט 1927 רעדט אָן דער מינדסטער באַהאָרעניש וועגן דער טעכנישער, ווירטשאַפטלעכער און פּאָליטישער פאַרשטאַרקונג פון קאַפּיטאַליזם. דאָס דערנענטערט נאָך אַ סך מער סטאַלינס אָפּשאַצונג פון דער וועלטלאַגע צו דער אָפּשאַצונג פון די פירער פון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל (פון אָטאָ באַוער, הילפערדינג, קאַרל קאַוטסקי און אַנדערע).

זייט דעם פערצנטן קאָנגרעס איז פאַרגאַנגען עפּעס מער אַנדערטהאַלבן יאָר. אין משך פון דערדאָזיקער צייט האָבן מיר געהאַט — כדי נאָר צו ברענגען די סאַמע וויכטיקסטע געשעענישן — דעם גענעראַלשטרייק אין ענגלאַנד, די געוואַלטיקע געשעענישן פון דער כינעזישער רעוואָלוציע, דעם אַרבעטער־אויפשטאַנד אין ווין. דידאָזיקע געשעענישן, וואָס געפינען זיך מיט זייער גאַנצער עקספּלאָזיווער קראַפט הינטער דער „פאַרשטאַרקונג” ווייזן אונז, וויפל צעשטערישן מאַטעריאַל דער קאַפּיטאַליזם האָט אָנגעזאַמלט, ווי שמאָל עס האַלט אינדעראמתן מיט זיין פאַרשטאַרקונג. דידאָזיקע געשעענישן שטייען אין דירעקטער סתירה צו דער טעאָריע פון סאָציאַליזם אין איין־איינצלנעם לאַנד.

אַנדערע טונקעלע זייטן פון דעם קאַפּיטאַליזמס פאַרשטאַרקונג זענען די 20 מיליאָן אַרבעטסלאָזע, די קאָלאָסאַלע אומטעטיקייט פון פּראָדוקציע־אַפּאַראַט, דער אומגעזונטער וווּקס פון די מיליטערישע באַוואָפנונגען, די אויסערגעוויינלעכע אומזיכערקייט פון די אינטערנאַציאָנאַלע ווירטשאַפטלעכע באַציאונגען. קיין שום זאַך שטעלט נישט אַרויס אַזוי נאַקעט די פופטע האָפנונג אויף אַ לאַנגן שלום־פּעריאָד, ווי די קריגסגעפאַר, וואָס הענגט גראָד איצט ווידער איבער אייראָפּע. בלויז דער קליינבירגער, פאַרבלענדט דורך דעם זיג פון קאַפּיטאַליזם איבער די אַרבעטער, פאַרבלענדט דורך דעם טעכנישן, ווירט־

שאַפטלעכן און פּאָליטישן דערפאָלג פון קאַפּיטאַליזם, טרוימט
וועגן דער פאַרפעסטיקונג פון די איצטיקע באַדינגונגען אויף
אַ משך פון יאָרצענדליקער. אָבער די אמתעווירקלעכקייט,
וואָס אַנטוויקלט זיך אין דער ריכטונג צו אַ קריג, וועט אויפ-
רייסן אין דער לויפט יעדע פאַרשטאַרקונג. חוצדעם וועלן די
אַרבעטערקלאַסן און די אונטערדריקטע קאָלאָניאַלע מאַסן פון
מזרח כסדר באַנייען די פּרוּוון צו פאַרניכטן מיט געוואַלט די-
דאָזיקע פאַרשטאַרקונג, דאָ אין ענגלאַנד, דאָ אין כינע, דאָ
אין ווין. מיר האָבן געהאַט אַ גענעראַלשטרייק אין ענגלאַנד
ביי אַ קאָמוניסטישער ענגלישער פאַרטיי פון נאָר 5000 מיט-
גלידער. מיר האָבן געהאַט אַן אַרבעטעראויפשטאַנד אין ווין
ביי אַן עסטרייכישער קאָמוניסטישער פאַרטיי פון נאָר 6000
מיטגלידער. מיר האָבן געהאַט אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד פון
די אַרבעטער- און פּויערים-מאַסן אין כינע, בעת דער צענטראַל-
קאָמיטעט פון דער כינעזישער קאָמוניסטישער פאַרטיי איז בלויז
געווען (ווי עס שטעלט זיך איצט אַרויס) אַ צוגאָב צו דער
בירגערלעכער פירערשאַפט פון דער קואָמינטאַנג. דאָס זענען
די שרייענדיקע סתירות פון דער איצטיקער וועלטלאַגע. דאָס
זענען די פאַקטן, וואָס דאַרפן שטיצן און פאַרלענגערן די
פאַרשטאַרקונג פון קאַפּיטאַליזם. אונזער גרעסטע פּראָבלעם באַ-
שטייט ביי היינטיקן טאָג אין דעם, צו אַנטוויקלען די קאָמו-
ניסטישע פאַרטייען צו דער הויך פון די ריזיקע פאָדערונגען,
וועלכע די קעגנוואַרט שטעלט צו זיי. אָבער דאָס פאָדערט אין
דער ערשטער ליניע, אַז דער קאָמוניסטישער אינטערנאַציאָנאַל
אַליין זאָל ריכטיק פאַרשטיין די גאַנצע וועלטלאַגע.

די אינטערנאַציאָנאַלע קאָמוניסטישע פאַרטיי וואָלט זיך
געדאַרפט שטעלן די אויפגאַבע צוזאַמענצושמידן דעם גאַנצן
אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטערקלאַס מיטן ציל צו פאַרמיידן דעם
קריג, צו פאַרטיידיקן דעם ראַטנפאַרבאַנד און פאַרוואַנדלען דעם
אימפּעריאַליסטישן קריג אין אַ קריג פאַרן סאָציאַליזם. דערצו
דאַרף מען אָבער קודם כל צוציען אויך די רעוואָלוציאָנער-
געשטימטע, נאָך נישט קאָמוניסטישע אַרבעטער, די נישט-אָרגאַ-
ניזירטע, די סינדיקאַליסטן, אַנאַרכיסטן, פּראָפאַראייַנמיטגלידער
און אַפילו די ערלעכע אַרבעטער, וואָס זענען נאָך מיטגלי-

דער פון ריין-בירגערלעכע אָרגאַניזאַציעס. „אונטער דעם איינהייטלעכן אַרבעטערפראָנט מוז מען פאַרשטיין די איינהייט פון אַלע אַרבעטער, וועלכע ווילן קעמפן קעגן קאַפּיטאַליזם, און דאָס נעמט אַרום אויך יענע אַרבעטער, וועלכע זענען אָרגאַניזירט ביי די אַנאַרכיסטישע סינדיקאַליסטן און אז. וו. אין די ראָמאַנישע לענדער איז די צאָל אַזעלכע אַרבעטער גאַנץ באַדייטנדיק".

אַזוי האָט געזאָגט די רעזאָלוציע פון פערטן קאָנגרעס פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל אונטער לעגינס פירונג. זי פאַרמאָגט נאָך אויך היינט איר פולע קראַפט און באַדייטונג. די איצטיקע האַנדלונגען פון די פירער פון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל און פון אמסטערדאַמער פראָפאַראיינאינטערנאַציאָנאַל באַווייזט גאַנץ בולט, אַז בעת אַ צוקונפטיקן קריג וועלן זיי מיט זייער אומערלעכקייט און געוויסנלאָזער בגידה נאָך איבערשטייגן די ראָלע, וועלכע זיי האָבן געשפילט אין 1914 ביז 1918. דער פראַנצויז פאָל באָנקור האָט אַריינגעטראָגן אַ געזעץ-פּראָיעקט, וואָס זיכערט שוין איצט די בגידה לגבי דעם אַרבעטערקלאַס דורך אַ פאָראויסגעזעענעם בירגערלעכן דיקטאַטאָר בעת אַ קריג. דער גענעראַלקאָמיטעט פון די ענגלישע פראָפאַראייגען פאַרטיידיקט וואָיקאָווס מערדערס און גיט די הסכמה צו שיקן מיליטערישע עקספּעדיציעס קיין כינע. אין דייטשלאַנד פּרעדיקט קאַוטסקי אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד קעגן דער רוסישער ראַטנמאַכט, און דער צענטראַל-קאָמיטעט פון דער דייטשער סאָציאַלדעמאָקראַטיע אָרגאַניזירט אַ „קריגסצוג מיט האַנטגראַנאַטן". די סאָציאַל-דעמאָקראַטישע מיניסטאָרן פון פינלאַנד און ליטע און די פירער פון דער פּוילישער סאָציאַליסטישער פּאַרטיי זענען תמיד גרייט אונטערצושטיצן אַ קריג קעגן דער ראַטנמאַכט. די פירער פון דער אַמעריקאַנער געווערקשאַפטס-אוניאָן רעדן ווי די גיפטיקסטע רעאַקציאָנערן און קעמפן אָפן קעגן אָנערקענען דעם ראַטנפאַרבאַנד. די „סאָציאַליסטן" פון די באַלקאַן-מלוכות אונטערשטיצן די תלינים פון זייערע אייגענע אַרבעטער און וועלן תמיד גרייט זיין מיטצומאַכן אַ קריג קעגן דעם פיינט, עכן ראַטנפאַרבאַנד. די עסטרייכישע סאָציאַלדעמאָקראַטישע פירער זענען אין ווערטער „פאַר דעם

ראַטנפאַרבאַנד", אָבער מענטשן, וועלכע האָבן בײַ דעם אויפ־שטאַנד אין ווין געהאָלפן זייערע פאַשיסטן צו באָדן זיך אין אַרבעטער - בלוט, וועלן נאַטירלעך אין אַנטשיידנדיקן מאָמענט זיך שטעלן אויפן זייט פון די קאַפּיטאַליסטן. די פירער פון דער אַזויגערופענער „לינקער סאָציאַלדעמאָקראַטיע", וואָס האַלטן פאַרבאָרגן זייערע, אין תוך גענומען, קאָנטררעוואָלוציאָנערע מיינונגען, שטעלן פאָר מיט זיך די הויפּט־געפאַר, ווײַל זיי שטערן די אַרבעטער, וועלכע געפינען זיך נאָך אונטער דער סאָציאַלדעמאָקראַטישער פאָן, ענטגילטיק איבערצורייסן מיט דידאָזיקע אַגענטן פון דער בורזשואַזיע אין דער אַרבעטער־באַוועגונג. געוויסע מיטגלידער פון קאָמוניס־טישן אינטערנאַציאָנאַל (ווי קאַץ, שוואַרץ, קאָרש און ראָזענ־בערג) שפּילן דיזעלבע פאַררעטער־ראָלע דורכדעם, וואָס זיי האָבן איבערגעריסן מיטן קאָמוניזם דורך אַ אולטראַלינקיזם.

אַ פּלירט מיט דידאָזיקע סאָציאַלדעמאָקראַטישע פירער (וואָס זענען אין אַלע זייערע שאַטירונגען, פון די אָפן־רעכטס־שטייענדיקע ביז צו די פלומרשטע לינקגעשטימטע, אַבסאָלוט אַנטי־רעוואָלוציאָנער) וועט ווערן כסדר געפערלעכער, וואָס נענטער עס וועט זיך אָנרוקן די מלחמה. די טאַקטיק פון אַ איינהייטלעכן פראָנט דאַרף פאַר קיין פאַל נישט פירן צו אַ פאַראייניקונג מיט די בוגדים פון גענעראַלקאָמיטעט פון די פראָפאַראייניגן אָדער צו אַ פאַרשטענדיקונג מיט אַמסטערדאַם. אַזאַ פּאָליטיק וועט צעטומלען און אָפּשוואַכן דעם אַרבעטערקלאַס, זי וועט שטאַרקן די שטעלונג פון די אָנספּקדיקע בוגדים און וועט אונז שטערן אָנצושפּאַנען אונזערע כחות אין דער העכסטער מאָס.

דער פאַלשער קורס, וואָס האָט געפונען זיין קולמינאַציע־פּונקט אין דער סטאַלינשער פּראַזע „געפאַר פון לינקס!", האָט אין משך פון די לעצטע צוויי יאָר דערפירט דערצו, אַז די הערשנ־דיקע פירערשאַפט אין די וויכטיקסטע סעקציעס פון אינטער־נאַציאָנאַל ליגט הײַנט, קעגן ווילן פון די אַרבעטער־קאָמוניסטן, אין די הענט פון רעכטן פליגל. (דאָס איז געשען אין דייטש־לאַנד, אין פוילן, אין טשעכאָסלאָוואַקיע, אין פראַנקרייך, אי־טאַליע און ענגלאַנד.)

די פּאָליטיק פון דידאָזיקע הערשנדיקע רעכטע גרופּעס

האָט דעם ציל אויסצושליסן דעם גאַנצן לינקן פליגל פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, און דורכדעם ווערט אָפּגעשוואַכט די מאַכט פון דער גאַנצער פּאַרטיי און עס ווערן אַרויסגערופן פאַטאַלע סכּנות.

באַזונדערס שטאַרק איז געקומ[illegible]ם אויסדרוק די דאָזיקע פּאָליטיק פון באַזייטיקן דעם גאַנצן לינקן פליגל פון אינטערנאַציאָנאַל ביים אויסשליסן די אורבאַנגרופּע אין דייטשלאַנד. אויסשטייענדיק אויף אַן אומפּאַסנדן אופן אייניקע שאַרפע, פּאָלעמישע אויסדרוקן, וועלכע עס האָבן באַנוצט אורבאַנס און מאַסלאָווס פּאַרטיי-חברים, כּדי זיך צו באַשיצן קעגן אַזעלכע זידלערייען ווי „רענעגאַטן”, „קאָנטררעוואָלוציאָנערן”, „טשעמבערלענס אגענטן” און אַז. וו. האָט די סטאַלינגרופּע געשטויסן מיט געוואַלד די דייטשע לינקע אויפן וועג צו גרינדן אַ צווייטע פּאַרטיי. זי טוט בכלל אַלדאָס מעגלעכע, כּדי די שפּאַלטונג אין די רייען פון די דייטשע קאָמוניסטן זאָל זיין אַ דויערנדיקע דערשיינונג.

אין דער אמתן פּאַרטיידיקט די אורבאַנגרופּע אין אַלע עיקרדיקע פראַגעס פון דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטערבאַוועגונג לענינס מיינונגען.

דער ערשטער שריט אויף גוטצומאַכן סטאַלינס האַנדלונג, וואָס צילט צו צעשפּליטערן די פּאַרטיי, דאַרף באַשטיין אין ווידער אויפנעמען אַלע אויסגעשלאָסענע חברים, — קודם כּל די חברים פון דער אורבאַנגרופּע — וועלכע אָנערקענען די אויטאָריטעט פון אינטערנאַציאָנאַל-קאָנגרעס. אין זיין שריפט „קינדערקראַנקהייטן פון דער לינקער באַוועגונג”, אין וועלכער לענין האָט געשילדערט די טעותן פון די אולטראַלינקע, האָט ער געזאָגט, אַז דער הויפּטשונא פון באָלשעוויזם אין דער אַרבעטערבאַוועגונג איז און בלייבט דער אָפּאָרטוניזם. „דער דאָזיקער שונא בלייבט דער הויפּטקעגנער אויך אויף דעם אינטערנאַציאָנאַלן געביט”. צו דער דאָזיקער פעסטשטעלונג האָט לענין אויפן צווייטן קאָנגרעס פון אינטערנאַציאָנאַל נאָך צוגעגעבן, אַז „אין פאַרגלייך מיט דער דאָזיקער פּראָבלעם וועט זיין זייער לייכט צו פאַריכטן די טעותן פון לינקן פליגל אין קאָמוניזם”. ווען לענין האָט גערעדט וועגן די לינ-

קע, האָט ער געהאַט אין זינען די אולטראַלינקע, בעת סטאַ-
לין מיינט די רעוואָלוציאָנערע לעניניסטן, ווען ער רעדט וועגן
קאַמף קעגן די עקסטרעמע לינקע.

די מאַכט פון „סאָציאַליסטישן" אָפּאָרטוניזם איז אין
לעצטן סך-הכּל די מאַכט פון קאַפּיטאַליזם. אין משך פון די
ערשטע יאָרן פון נאָך-מלחמה-קריזיס (1918 ביז 1921), ווען
דער קאַפּיטאַליזם האָט זיך שנעל דערנענטערט צום אָפּגרונט,
איז מיט אים צוזאַמען געזונקען אויך די אָפּיציעלע סאָציאַל-
דעמאָקראַטיע. די מפּלה פון די איטאַליענישע אַרבעטער אין
די יאָרן 1920 און 1921, די מפּלה פון דייטשן פּראָלעטאַריאַט
פון 1921 ביז 1923, דער צוזאַמענבראָך פון גרויסן שטרייק אין ענגלאַנד
אין 1926 און דער נצחון איבערן כינעזישן פּראָלעטאַריאַט
אין 1927 האָבן געהאַט אַלס רעזולטאַט די צייטווייליקע אונ-
טערדריקונג פון דער רעוואָלוציאָנערער כוואַליע אין די אויס-
בערשטע שיכטן פון פּראָלעטאַריאַט. זיי האָבן אויף אַ געוויס-
סע צייט געשטאַרקט די סאָציאַלדעמאָקראַטיע אויפן חשבון
פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי. און אין דער קאָמוניסטישער
פּאַרטיי גופא גיבן זיי דעם רעכטן פליגל אַ פּאָריבערגייענדיקע
הערשאַפט אויפן חשבון פון לינקן פליגל. אין אַזאַ צייט ווערט
באַזונדערס שטאַרק אין באַזונדערס רעגרעסיוו די ראָלע פון
דער אַרבעטער-אַריסטאָקראַטיע, פון דער אַרבעטער-ביוראָקראַ-
טיע און זייערע קליינבירגערלעכע פאַרבינדעטע.

דאָס זענען די אַלגעמיינע סיבות, פאַרוואָס עס זינקט
דער איינפלוס פון לעניניסטישן פליגל אויף דער פּאָליטיק פון
אינטערנאַציאָנאַל, פון דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי
און פון דער ראַטנמלוכה. דער רעזולטאַט דערפון איז, וואָס
די רעכטסשטייענדיקע, האַלב-סאָציאַלדעמאָקראַטישע עלעמענטן,
וואָס האָבן זיך נאָך לאַנג נאָך דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע גע-
פונען אין די רייען פון אונזערע שונאים און זענען ענדלעך
אויפגענומען געוואָרן אין קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, ווי
אויף פּראָבע (צו דידאָזיקע געהערן מאַרטינאָוו, שמעראַל, ראַ-
פּיס, ד. פּעטראָווסקי, פּעפּער און אַנדערע), טרעטן איצט אַרויס
אַלץ עפטער אין נאָמען פון אינטערנאַציאָנאַל. און צו זיי
מוז מען נאָך מוסיף זיין די נעמען פון די הונדערטפּראָצענטיקע

אוואַנטוריסטן, ווי דאָס זענען היינץ נוימאַן און ענלעכע מענטשן. אין די מאַסן אָבער שליסן זיך שוין די עלעמענטן צונויף צו אַ נייער באַוועגונג אויף לינקס, צו אַ נייער רעוואָלוציאָנערער דערהויבונג. די אָפּאָזיציע גרייט זיך צו טעאָרעטיש און פּאָליטיש צום דאָזיקן טאָג.

די הויפּט־אויספירן

1. אונטערן איינפלוס פון אונזער איבעררייס מיט ענגלאַנד און אַנדערע אויסלענדישע און היימישע שוועריקייטן ווערן באַטראַכט אין די הערשנדיקע קרייזן פון אונזער מאַיאָריטעט פאָלגנדיקע פּלענער: מען וויל אָנערקענען די צאַריסטישע מלוכה־חובות. מען וויל מער אָדער ווייניקער אַנולירן דעם מלוכה־מאָנאָפּאָל אויפן אויסערלעכן האַנדל. מען וויל זיך צוריקציען פון כינע, דאָס הייסט, מען וויל אויף אַ געוויסע צייט זיך אָפּזאָגן פון אונטערשטיצן די כינעזישע רעוואָלוציע און די אַלגעמיינע נאַציאָנאַלרעוואָלוציאָנערע באַוועגונג. אין לאַנד גופא וויל מען זיך אַנטוויקלען אויף רעכטס און דערלויבן דעם נעפּ, דעם פּריוואַטקאַפּיטאַליזם [illegible] קליינע עקספּאַנסיע. פאַרן דאָזיקן פּרייז האָפט מען אָפּצוווענדן די קריגסגעפאַר, פאַרבעסערן די אינטערנאַציאָנאַלע לאַגע פון ראַטנפאַרבאַנד און באַזייטיקן אויך די אינערלעכע שוועריקייטן, אָדער לכל־הפחות זיי צו פאַרמינערן. דער גאַנצער פּלאַן באַזירט אויף דער איינציקער הנחה, אַז דער קאַפּיטאַליזם איז געזיכערט אויף יאָרצענדליקער לאַנג.

ביי די איצטיקע אומשטענדן באַדייט פּאַקטיש דערדאָזיקער „מאַנעווער” אַ פולשטענדיקע קאַפּיטולאַציע פון דער ראַטנמאַכט, דאָס באַדייט דעם וועג פון נעפּ, פון קאַפּיטאַליסטישן איינצלאונטערנעמער צום קאַפּיטאַליזם בכלל. די אימפּעריאַליסטן וועלן אָננעמען אונזערע אַלע קאָנצעסיעס, כדי וואָס שנעלער צוצוטרעטן צו נייע אָנגריפן און אַפילו צום קריג. די קולאַקעס, די נעפּלייט און די ביוראָקראַטן וועלן אַלס ענטפער אויף אונזערע קאָנצעסיעס נאָך מיט אַ גרעסערן אויסדויער אָרגאַניזירן אַלע אַנטי־קאָמוניסטישע כחות קעגן אונזער פּאַרטיי. אונזער גאַנצע „טאַקטיק” וואָלט נאָר פאַרבונדן וואָס ענ־

גער אונזער נייע בורזשואַזיע מיט דער אויסלענדישער בורזשואַזיע. די ווירטשאַפטלעכע אַנטוויקלונג פון ראַטנפאַרבאַנד וואָלט אַרונטערגעפאַלן אונטער דער פולשטענדיקער קאָנטראָל פון אינטערנאַציאָנאַלן קאַפיטאַל, און יעדן געליענעם פענס וואָלטן מיר מוזן באַצאָלן מיט אַ רובל שקלאַפעריי. און דער אַרבעטערקלאַס און די גרויסע מאַסע פויערים וואָלטן פאַרלאָרן זייער גלויבן אין דער מאַכט פון דער ראַטנמלוכה און אין איר פירערשאַפט.

מיר מוזן נאַטירלעך פרוון זיך „אויסצוקויפן" פון קריג, אויב דאָס איז נאָר מעגלעך. אָבער גראָד צוליבן דאָזיקן טעם מוזן מיר בלייבן שטאַרק און אייניק, מוזן מיר פעסט פאַרטיידיקן די טאַקטיק פון דער וועלטרעוואָלוציע און זען שטאַרקן דעם קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. נאָר אויף אַזאַ אופן האָבן מיר אַן ערנסטע מעגלעכקייט אָפּצושטופּן דעם קריג גענוג לאַנג, נישט באַצאָלנדיק דערפאַר אַ פּרייז, וואָס צעשטערט דעם יסוד פון אונזער מאַכט און אין פאַל, ווען דער קריג זאָל זיך אַרויסווייזן אַלס אומפאַרמיידלעך, נעמט עס צו ביי אונז די אונטערשטיצונג פון אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט און די מעגלעכקייט פון זיג.

לענין האָט געגעבן די אימפּעריאַליסטן געוויסע ווירטשאַפטלעכע קאָנצעסיעס, כּדי זיך אויסצוקויפן פון קריג, אָדער כּדי צוצוציען אויף ביליקע באַדינגונגען אינטערנאַציאָנאַלן קאַפּיטאַל. אָבער נישט ביי דידאָזיקע אומשטענדן און נישט אין די שווערסטע מאָמענטן פון דער רעוואָלוציע האָט לענין קיינמאָל נישט געטראַכט וועגן צעשטערן דעם מלוכה-מאָנאָפּאָל פון אויסלענדישן האַנדל, וועגן געבן פּאָליטישע רעכט די פאַרמעגלעכע פויערים, וועגן אָפּזאָגן זיך פון אונטערשטיצן די רעוואָלוציע און איר טאַקטיק.

דעריבער מוזן מיר אין דער ערשטער ליניע אָפן און מיט אַלע כּחות זען מוטיקן און שטאַרקן די אינטערנאַציאָנאַלע רעוואָלוציע. מיר מוזן אַנטשלאָסן זיך קעגנשטעלן דידאָזיקע אַלע פּסיידאָ-מלוכהמענישע טענדענצן פון נאָכגעבן, ווי זיי קומען צום אויסדרוק אין פאָלגנדיקע באַמערקונגען: מיר האָבן נישט געהאַט קיין רעכט זיך אַריינצומישן אין די כינעזישע

געשעענישן, מיר דאַרפן זיך בעסער וואָס שנעלער אַרויסציען פון כינע, ווען מיר ווילן זיך פאַרשטאַנדיק אויפפירן, וועלן אונז שוין די אַנדערע לאָזן צורו, און אַז. וו. די „טעאָריע״ פון סאָציאַליזם אין איין־איינצלנעם לאַנד שפּילט איצט פּאַקטיש אַ צעשטערערישע ראָלע און זי שטערט דעם צוזאַמענשלוס פון די אינטערנאַציאָנאַלע פּראָלעטאַרישע כּחות אַרום ראַטנפאַרבאַנד. זי וויגט איין די אַרבעטער פון די אַנדערע לענדער. אָפּטעמפּנדיק זייער געפיל פאַר די איצטיקע געפאַרן.

2. אַ צווייטע אויפגאַבע פון גלייכער וויכטיקייט איז דאָס פעסטיקן אונזערע פּאַרטיי־רייען, קלענער מאַכן די מעגלעכקייט פאַר די אימפּעריאַליסטן און די פירער פון דער סאָציאַלדעמאָקראַטיע צו האָפן ווייטער אָפּן אויף דער צעשפּליטערונג פון דער פּאַרטיי און אויף ווייטערדיקע אויסשליסונגען. דאָס אַלץ האָט אַ דירעקטע שייכות מיט דער מלחמה־פראַגע, ווייל אַלע איצטיקע פּרווון פון די אימפּעריאַליסטן שטיצן זיך אויף אַזעלכע פּאָליטישע שטימונגסמאָמענטן. אַלע אָרגאַנען פון דער אינטערנאַציאָנאַלער בורזשואַזיע און סאָציאַלדעמאָקראַטיע ווייזן איצט אַרויס אַן אויסערגעוויינלעכן אינטערעס פאַר אונזערע אינערלעכע פּאַרטיישטרייטן. זיי דערמוטיקן און העצן אָפּן אויף די איצטיקע מאַיאָריטעט פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט צו באַזייטיקן די אָפּאָזיציע פון די אָנפירנדיקע פּאַרטיי־אָרגאַנען און אויב מעגלעך, אויך פון דער פּאַרטיי גופא, יאָ, אפילו אינגאַנצן פּטור צו ווערן פון איר. פון דער רייכסטער בירגערלעכער צייטונג, דעם „ניו־יאָרק טיימס״, ביז צום העכסט בויגזאַמען אָרגאַן פון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל, דער „ווינער אַרבייטערצייטונג״ פון אָטטאָ באַוער, באַגריסן אַלע אָרגאַנען פון דער בורזשואַזיע און פון דער סאָציאַלדעמאָקראַטיע „סטאַלינס רעגירונג״ צו איר קאַמף קעגן דער אָפּאָזיציע. זיי טרייבן צו דידאָזיקע רעגירונג אַרויסצווייזן אויך ווייטער איר „מלוכהמענישע קלוגשאַפט״ דורך באַזייטיקן גאַנץ אַנטשלאָסן דידאָזיקע אָפּאָזיציאָנעלע „פּראָפּאַגאַנדיסטן פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע״. ביי גלייכע באַדינגונגען אויף אַלע אַנדערע געביטן וועט אַ מלחמה אַנטשטיין אַלץ שפּעטער, וואָס לענגער עס וועלן נישט דערפילט ווערן די האָפנונגען פון

שונא אויף דער אויסשליסונג פון דער אָפּאָזיציע. נאָכמער, מיר קענען זיך אפילו, ווען דאָס איז בכלל מעגלעך, אויסקויפן פון קריג, און, אויב מיר וועלן געצווונגען ווערן צו אים, אים ענדיקן אַפילו מיט אַ נצחון – אָבער נאָר מיטן תנאי מיר זאָלן בלייבן אייניק, ווען מיר וועלן אָפּנאַרן די האָפנונג פון די אימפּעריאַליסטן אויף אַ שפּאַלטונג אָדער אויף אַ פאַרקריפּלונג פון דער פּאַרטיי, ווייל זיי קענען בלויז נוצן ברענגען די קאַפּיטאַליסטן.

3. עס איז נויטיק שטאַרקער צו באַטאָנען אונזער קלאַסנשטאַנדפּונקט אין דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטערבאַוועגונג, ענדיקן דעם קאַמף קעגן לינקן פליגל פון אינטערנאַציאָנאַל, אַריינעמען צוריק אין דער פּאַרטיי די אויסגעשלאָסענע מיטגלידער, אויף וויפל זיי וואַרפן זיך אונטער די קאָנגרעס-באַשלוסן, און איינמאָל פאַר אַלעמאָל פאַראורטיילן די פּאָליטיק פון „האַרציקן הסכם” מיט די פאַררעטערישע פירער פון ענגלישן געווערקשאַפטס-קאָמיטעט. איבעררייסן מיט זיי וואָלט ביי דער איצטיקער לאַגע באַדייט דאָסזעלבע, ווי אין 1914 דער איבעררייס מיט דעם אינטערנאַציאָנאַלן סאָציאַליסטישן ביוראָ פון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל. לענין האָט דעמדאָזיקן איבעררייס געפאָדערט אולטימאַטיוו פון יעדן רעוואָלוציאָנער. ווייטער פאַרבלייבן אין פאַרבינדונג מיט דעמדאָזיקן געווערקשאַפטס-קאָמיטעט הייסט היינט ווי דעמאָלט: העלפן די קאָנטררעוואָלוציאָנערע פירער פון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל.

4. מיר מוזן אומבאַדינגט פאַרבעסערן אונזער שטאַנדפּונקט אין דער נאַציאָנאַל-רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג — קודם כל אין כינע, אָבער אויך אין אַ גאַנצער ריי אַנדערע לענדער. מיר מוזן זיך אָפּזאָגן פון דער פּאָליטיק פון מאַרטינאָוו, סטאַלין און בוכאַרין און אומקערן זיך צו דעם קורס, וועלכן לענין האָט פעסטגעשטעלט אין די באַשלוסן פון צווייטן און פערטן קאָנגרעס פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. אויב נישט וועלן מיר זיין אָנשטאָט אַ שטיצע — אַ שטערונג פאַר דער נאַציאָנאַל-רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג און מיר וועלן אומפאַרמיידלעך פאַרלירן די סימפּאַטיעס פון די אַרבעטער און פּויערים פון מזרח. די כינעזישע

קאָמוניסטישע פּאַרטיי מוז באַזייטיקן יעדע אָרגאַניזאַטאָרישע און פּאָליטישע אָפּהענגיקייט פון דעם קאָמינטאַנג, זי מוז דערווייטערן דעם קאָמינטאַנג פון אירע אייגענע רייען.

5. מיר מוזן קעמפן עקשנותדיק, פּלאַנפול און אַנטשלאָסן פאַרן שלום. מיר מוזן אָפּרוקן דעם קריג וואָס ווייטער, „מיר מוזן זיך אויסקויפן פון דער קריגסדראָאונג". אַלץ, וואָס אונז איז מעגלעך און דערלויבט, מוזן מיר טאָן פאַרן דאָזיקן צוועק. גלייכצייטיק מוזן מיר זיך אָבער אויך גרייטן צו אַ מלחמה און קיין איין מאָמענט נישט זיצן מיט פאַרלייגטע הענט. אָבער קודם כל מוזן מיר אַ סוף מאַכן צו דער אומגוויטיקער, צע־שטערערישער פלוידערײַ וועגן דעם, צי עס דראָט אונז אַן אומ־מיטלבאַרע קריגסגעפאַר.

6. מיר מוזן אומבאַדינגט פאַרבעסערן אונזער קלאַסנ־שטאַנדפּונקט אין דאָרף. אויב אַ קריג איז אומפאַרמיידלעך, דאַן קען בלויז אַן אומבאַדינגט באָלשעוויסטישע פּאָליטיק אַרויס מיט אַ נצחון, אַ פּאָליטיק, ביי וועלכער אַרבעטער, לאַנדאַרבעטער און אָרעמע פּויערים קעמפן אין אַ בונד מיט די מיטלפּויערים קעגן רייכן פּויער, קעגן דעם פּריוואַטקאַפּיטאַליסט, קעגן ביו־ראָקראַט.

7. מיר מוזן צוגרייטן אונזער גאַנצעווירטשאַפט, אונ־זער ביודזשעט און אַז. וו. אויפן פאַל פון אַ קריג.

דער קאַפּיטאַליזם איז אַריינגעטראָטן אין אַ תקופה פון ערנסטע שוועריקייטן. אַ קריג מיטן ראַטנפאַרבאַנד וועט, פּונקט ווי אַ קריג מיט כינע, באַדייטן פאַרן אינטערנאַציאָנאַלן קאַ־פּיטאַליזם אַ גאַנצע ריי קאַטאַסטראָפעס. דער קריג פון 1914 ביז 1918 איז געווען אַ געוואַלטיקער „פאַרשנעלערער" (לענין) פון דער סאָציאַלער רעוואָלוציע. נייע מלחמות, און באַזונדערס אַ קריג קעגן ראַטנפאַרבאַנד, וועלן אונז ברענגען — אויב מיר וועלן זיך באַמיען צו פירן אַ געהעריקע פּאָליטיק — די סימ־פּאַטיע פון די אַרבעטנדיקע מאַסן פון דער גאַנצער וועלט און וועלן זיך פאַרוואַנדלען נאָך אין אַ שטאַרקערן „פאַרשנעלערער" פון דער ירידה פון וועלטקאַפּיטאַליזם. סאָציאַלע רעוואָלוציעס אַנטוויק־לען זיך אויך אָן נייע מלחמות, אָבער נייע מלחמות פירן אומפאַרמיידלעך צו אַ סאָציאַלער רעוואָלוציע.

די רויטע אַרמיי און דער רויטער פלאָט

די אינטערנאַציאָנאַלע לאַגע שטעלט אַלץ מער אין פאָדערגרונט די פאַרטיידיקונג פון ראַטנפאַרבאַנד. די פאַרטיי, דער אַרבעטערקלאַס און דאָס פויערטום וועלן אויפסניי מוזן ווענדן אַ גרעסערע אויפמערקזאַמקייט דער רויטער אַרמיי און דעם רויטן פלאָט.

אַלע איינצלהייטן פון אונזערווירטשאַפטלעכן, פּאָליטישן און קולטורעלן לעבן זענען פאַרקניפּט מיט דער פּראָבלעם פון פאַרטיידיקונג, און די אַרמיי שפּיגלט אָפּ אונזער גאַנצע סאָציאַלע סטרוקטור. זי ווייזט אָבער אויפן שאַרפסטן אופן נישט נאָר די שטאַרקע זייט פון אונזער רעגירונג, נאָר אויך איר שוואַכע זייט. די דערפאַרונג לערנט, אַז גראָד אויפן דאָזיקן געביט דאַרף מען זיך אַמווייניקסטן פאַרלאָזן אויפן אויסערלעכן איינדרוק. עס איז פאַרן דאָזיקן ענין אַ סך געזינטער, ווען מען טרייבט אַביסל איבער אין כּסדרדיקן פאָרשן און קריטיקירן, איידער צו פאַרבלייבן אין אַ באַקוועמער זיכערקייט און צופרידנקייט.

די פראַגע וועגן די קעגנזייטיקע באַציאונגען פון אונזערע פאָלקסקלאַסן און וועגן אַ ריכטיקער פּאָליטיק אויפן דאָזיקן געביט האָט אַ אַנטשיידנדיקע באַדייטונג פאַר דער אינערלעכער סאָלידאַריטעט פון דער אַרמיי און פאַר די באַציאונגען פון די זעלנער צום קאָמאַנדירנדיקן שטאַב. די פראַגע פון אינדוסטריאַליזאַציע האָט אַ אַנטשיידנדיקע באַדייטונג פאַר די טעכנישע הילפסקוועלן פון אונזער פאַרטיידיקונג. אַלע מאָסמיטלען, וואָס

וערן געעצהט אָנצונעמען אין אונזער דאָזיקער פּראָגראַם — אויף די געביטן פון דער אינטערנאַציאָנאַלער פּאָליטיק און פון דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטערבאַוועגונג, פון דער אינ־דוסטרי, דער לאַנדווירטשאַפט, פון ראַטנסיסטעם, פון דער נאַ־ציאָנאַלער פראַגע, פון דער פּאַרטיי און דעם בונד פון קאָמו־ניסטישער יוגנט — דידאָזיקע אַלע פראַגעס זענען פון דער גרעסטער וויכטיקייט פאַר דער פאַרשטאַרקונג פון דער רויטער אַרמיי און פון רויטן פלאָט.

אונזערע פּראַקטישע פּאָרשלאָגן אויפן דאָזיקן געביט האָבן מיר איבערגעגעבן דעם פּאָליטישן ביוראָ.

פּאַקטישע און כלומרשטע חלוקי־דעות.

[illegible] שום זאַך באַווייזט נישט אַזוי בולט דעם פּאָליטישן קורס פון דער סטאַלינגרופּע, ווי איר עקשנותדיקער קאַמף, נישט קעגן אונזערע פּאַקטישע מיינונגען, נאָר קעגן כלומרשטע מיינונגען, וועלכע מיר האָבן נישט און מיר האָבן זיי קיינמאָל נישט געהאַט.

ווען די באָלשעוויקעס פלעגן דיספּוטירן מיט די מענשעוויקעס, סאָציאַל־רעוואָלוציאָנערן און אַנדערע קליינבירגערלעכע ריכטונגען, פלעגן זיי פאַר די אַרבעטער דערקלערן די אמתע סיסטעם פון זייערע קעגנערס מיינונגען. אָבער ווען די מענשעוויקעס און סאָציאַלרעוואָלוציאָנערן פלעגן דיספּוטירן מיט די באָלשעוויקעס, פלעגן זיי, אָנשטאָט צו דערווידערן די אמתע מיינונגען פון די באָלשעוויקעס, זיי אונטערווּקן זאַכן, וועלכע יענע האָבן גאָר קיינמאָל נישט געזאָגט. די מענשעוויקעס און סאָציאַלרעוואָלוציאָנערן האָבן גאָרנישט געטאָרט דערקלערן פאַר די אַרבעטער אויף אַ מער־ווייניקער ריכטיקן אופן די מיינונגען פון די באָלשעוויקעס, וואָרום אין דאָזיקן פאַל וואָלטן זיך די אַרבעטער געשטעלט אויף דער זייט פון די באָלשעוויקעס. בכלל האָבן דידאָזיקע קליינבירגערלעכע גרופּעס פאַרשטאַנען אונטער קלאַסנקאַמף נישט עפּעס אַנדערש, ווי נאָר אָנצוגרייפן די באָלשעוויקעס און זיי אָנרופן פאַרשווערער, פאַרבינדעטע פון דער קאָנטר־רעוואָלוציע און שפּעטער אויך ווילהעלמס אַגענטן

גענוי אויפֿן זעלבן אופֿן מוז איצט קעמפֿן קעגן אונזערע לעניניסטישע מיינונגען די קליינבירגערלעכע קליקע אין אונזער פּאַרטיי, אונטערדריקנדיק אונז ווערטער, וועלכע מיר האָבן קיינמאָל נישט געזאָגט. די סטאַלינגרופּע ווייס גאַנץ גוט, אַז ווען מיר זאָלן קענען אַרויסזאָגן אונזער אמתע מיינונג כאָטש מיט אַ שפּור פֿון פֿרייהייט, וואָלט זיך אַן אומגעהייערע מערהייט פּאַרטיימיטגלידער געשטעלט אויף אונזער זייט.

אפֿילו די איינפֿאַכסטע פּרינציפּן פֿון אַ ערלעכן אינערפּאַרטייאישן מיינונגס-אויסטויש ווערן נישט אָפּגעהיט. וועגן דער פֿראַגע פֿון דער כינעזישער רעוואָלוציע, אַ פֿראַגע פֿון וועלטבאַדייטונג, האָט דער צענטראַלער אויספֿיר-קאָמיטעט ביז איצט נישט געלאָזט דרוקן קיין איין וואָרט פֿון דעם אַלעם, וואָס די אָפּאָזיציע האָט וועגן דעם געזאָגט. נאָכדעם, ווי מען האָט די אָפּאָזיציע לגמרי אויסגעשלאָסן פֿון דער פּרעסע—און דער פּאַרטיי ווי געהעריק צוגעשלאָסן די אויגן, באַקעמפֿט מען אונז כּסדר מיטן גלייכן אַרגומענט, אונז פֿאָרוואַרפֿנדיק אַ כּסדר וואַקסנדיקע רייע שטותערייען און פֿאַרברעכנס. די פּאַרטיימיטגלידער ווייזן אָבער מיט יעדן טאָג אַרויס אַלץ אַ קלענערע נייגונג צו גלייבן דידאָזיקע באַשולדיקונגען.

1. ווען מיר דערקלערן, אַז די איצטיקע פֿאַרשטאַרקונג פֿון קאַפּיטאַליזם איז נישט קיין פֿאַרשטאַרקונג אויף יאָרצענדליקער און אַז אונזער עפּאָכע, ווי לענין האָט דאָס געזאָגט, בלייבט אַן עפּאָכע פֿון אימפּעריאַליסטישע מלחמות און סאָציאַלע רעוואָלוציעס, וואַרפֿט אונז די סטאַלינגרופּע אונטער די מיינונג, אַז מיר לייקענען כּלומרשט בכלל די פֿאַרשטאַרקונג פֿון קאַפּיטאַליזם.

2. ווען מיר זאָגן — ווידעראַמאָל מיט לענינס ווערטער, — אַז כּדי באמת אויפֿצובויען אַ סאָציאַליסטישע געזעלשאַפֿט אין אונזער לאַנד איז נויטיק דער זיג פֿון אַ פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע אין איינעם אָדער אין עטלעכע פֿון די מער פֿאָרגעשריטענע קאַפּיטאַליסטישע לענדער און אַז דער ענטגילטיקער זיג פֿון סאָציאַליזם אין איין איינציקן, דערצו נאָך אָפּגעשטאַנענעם לאַנד איז אוממעגלעך, ווי דאָס האָבן איבערצייגנדיק אויפֿגעוויזן מאַרקס, ענגעלס און לענין, — דאַן

פאַרזיכערט פאַלש די סטאַלינגרופּע, אַז מיר גלויבן בכלל נישט אין סאָציאַליזם און אין דער מעגלעכקייט אים אויסצובויען אין ראַטנפאַרבאַנד.

3. ווען מיר ווייזן אָן — גייענדיק אין לעניגס פוסטריט — אויף דעם וואַקסנדיקן ביוראָקראַטיזם אין אונזער פּראָלעטאַרישער מלוכה, דאַן וואַרפט אונז אונטער די סטאַלינגרופּע די מיינונג, אַז אונזער ראַטנמלוכה איז בכלל נישט פּראָלעטאַריש. ווען מיר דערקלערן אָפן פאַרן גאַנצן קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, אַז „יעדער פון אונזערע אָנהענגער, וואָס לייקנט דעם פּראָלעטאַרישן כאַראַקטער פון אונזער פּאַרטיי און מלוכה און דעם סאָציאַליסטישן כאַראַקטער פון דער אויפבויאַרבעט פון ראַטנפאַרבאַנד, ווערט שאַרף דורך אונז באַקעמפט און מיר דערווייטערן אים פון אונזערע רייען", דאַן קאָנפיסקירט די סטאַלינגרופּע אונזער דערקלערונג און הערט נישט אויף צו העצן קעגן אונז.

4. ווען מיר ווייזן אָן אויף דעם, אַז די טערמידאָרישע, די אַנטירעוואָלוציאָנערע עלעמענטן וואַקסן צוזאַמען מיט דעם גאַנץ ערנסטן כאַראַקטער פון אונזער ווירטשאַפטלעכער לאַגע אין לאַנד; ווען מיר פאָדערן, אַז די פּאַרטייאָנפירערשאַפט זאָל שטעלן אַן אַנטשלאָסענערן און פעסטערן ווידערשטאַנד דידאָזיקע דערשיינונגען און זייער איינפלוס אויף געוויסע מיטגלידער פון אונזער פּאַרטיי, דאַן מאַכט דערפון די סטאַלינגרופּע דעם אויספיר, אַז די פּאַרטיי איז טערמידאָריש און אַז די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע איז דעגענערירט. ווען מיר זאָגן פאַרן גאַנצן אינטערנאַציאָנאַל: „עס איז נישט אמת, אַז מיר וואַרפן פאָר דער מערהייט פון אונזער פּאַרטיי אַן אָפּנויג אויף רעכטס; מיר גלויבן נאָר, אַז אין אונזער פּאַרטיי זענען דאָ רעכטסגעריכטעטע טענדענצן און גרופּעס, וואָס האָבן אַ נישט־פּראָפּאָרציאָנעל גרויסן איינפלוס, אָבער די פּאַרטיי קען זיי גובר זיין" — דאַן קאָנפיסקירט די סטאַלינגרופּע אונזער דערקלערונג און העצט ווייטער קעגן אונז.

5. ווען מיר ווייזן אָן אויפן ריזיקן וווּקס פון די רייכע פויערים, די קולאַקעס; ווען מיר פאַרזיכערן אָן אויפהער — גייענדיק אין לעניגס פוסטריט, — אַז „דער קולאַק קען נישט

אריינוואקסן רואיק אין סאָציאַליזם״, אַז ער איז אַ העכסט-גע-פערלעכער קעגנער פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע — דאַן באַשולדיקט אונז די סטאַלינגרופּע, אַז מיר ווילן באַרויבן דעם פּויער.

6. ווען מיר ציען צו די אויפמערקזאַמקייט פון אונזער פּאַרטיי אויף דער פאַרשטאַרקונג פון פּריוואַטן קאַפּיטאַל, אויף זיין אַלץ גרעסערער אָנזאַמלונג און אויף זיין איינפלוס אין לאַנד, דאַן באַשולדיקט אונז די סטאַלינגרופּע אין אַ אָנגריף אויפן נעפּ, אויף דער ווירטשאַפט, וואָס דערלויבט די עקזיסטענץ פון פּריוואַט קאַפּיטאַל און אַז מיר פאַרלאַנגען מ׳זאָל זיך אומקערן צום מיליטערישן קאָמוניזם.

7. ווען מיר ווייזן אויף, ווי פאַלש עס איז אונזער פּאַר-טיי-פּאָליטיק בנוגע דער מאַטעריעלער לאַגע פון אונזערע אַר-בעטער, ווי אומגעניגנדיק עס זענען די מאָסמיטלען קעגן אַר-בעטסלאָזיקייט און ווינונגסנויט; ווען מיר ווייזן אויף, אַז דער אָנטייל פון די נישט-פּראָלעטאַרישע עלעמענטן אין דער נאַציאָ-נאַל-הכנסה וואַקסט אומפּראָפּאָרציאָנעל — דאַן באַשולדיקן זיי אונז אין אַ גילדיעסאָציאַליסטישער אפּיקורסות און אין דע-מאַגאָגיע.

8. ווען מיר ווייזן אָן אויף דעם אַז די אינדוסטריע בלייבט הינטערשטעליק אויף אַלע געביטן לגבי די פאָדערונ-גען פון אונזער עפנטלעכער ווירטשאַפט און מיר וואָרענען פאַר די אומפאַרמיידלעכע קאָנסעקווענצן פון דער דאָזיקער דערשיי-נונג — אויף דעם אומנאָרמאַלן אונטערשייד פון די פּרייזן, אויף דעם סחורות-הונגער, אויף די סכסוכים צווישן שטאָט און דאָרף — דאַן רופט זי אונז „איבעראינדוסטריאַליסטן״.

9. ווען מיר באַלייכטן די פאַלשע פּרייז-פּאָליטיק, וואָס דערלויבט דעם פּריוואַט-קאַפּיטאַליסט צו באַקומען פאַנטאַסטישע רווחים, אָנשטאָט אַראָפּצודריקן די הויכע לעבנסקאָסטן, דאַן באַ-שולדיקט אונז די סטאַלינגרופּע, אַז מיר ווילן דערפירן צו אַ פּרייזהעכערונג. ווען מיר האָבן מיט אַ יאָר צוריק דערקלערט פאַרן גאַנצן אינטערנאַציאָנאַל: „די אָפּאָזיציע האָט קיינמאָל נישט געפאָדערט אָדער פאָרגעשלאָגן העכערע פּרייזן, נאָר זי זעט דעם הויפּטפעלער פון אונזער ווירטשאַפטספּאָליטיק גראָד

אין פאַקט, וואָס מיר באַמיען זיך נישט מיט דער געהעריקער ענערגיע צו באַזייטיקן דעם מאַנגל אין סחורות און די דערמיט אומפאַרמײדלעך פאַרבונדענע הויכע דעטאַלפרייזן" — איז אונזער דערקלערונג קאָנפיסקירט און די העצע קעגן אונז ווייטער געפירט געוואָרן.

10. ווען מיר טרעטן אַרויס קעגן „האַרציקן הסכם" מיט די בוגדים פון גענעראַלשטרייק, קעגן די קאָנטער־רעוואָלוציאָנערן פון ענגלישן גענעראַלקאָמיטעט, וואָס שפּילן אָפן די ראָלע פון טשעמבערלענס אַגענטן, דאַן קלאָגט מען אונז אָן אַלס קעגנער פון דער צוזאַמענאַרבעט צווישן קאָמוניסטן און פּראָפאַראיינען, אַלס קעגנער פון דער טאַקטיק פון אַ געמיינזאַמען פראָנט.

11. ווען מיר פראָטעסטירן קעגן אַרייַנטריט פון די פראָפאַראיינען פון ראַטנפאַרבאַנד אין אַמסטערדאַמער געווערקשאַפטס־אינטערנאַציאָנאַל אָדער קעגן יעדע אַרט פלירט מיט די פירערס פון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל, דאַן באַשולדיקט מען אונז אין סאָציאַלדעמאָקראַטישער אפּיקורסות.

12. ווען מיר פראָטעסטירן קעגן אַ פּאָליטיק, וואָס שטיצט זיך אויף די כינעזישע גענעראַלן, ווען מיר פראָטעסטירן קעגן דעם, וואָס דער כינעזישער אַרבעטערקלאַס איז אונטערגעוואָרפן דעם בירגערלעכן קואָמינטאַנג, ווען מיר פראָטעסטירן קעגן דער מענשעוויסטישער טאַקטיק, וואָס אונזער איצטיקע רעגירונג פירט אין כינע, דאַן וואַרפט מען אונז פאָר, אַז מיר זענען קעגן דער אַגראַר־רעוואָלוציע אין כינע, אַז מיר זענען טשאַנג קאַי־שעקס מיטהעלפער.

13. ווען מיר קומען, — אויפן סמך פון אונזער מיינונג וועגן דער וועלטלאַגע, — צום אויספיר, אַז עס דערנענטערט זיך אַ מלחמה, און מיר וואָרענען רעכטצייטיק די פּאַרטיי, קלאָגן אונז די סטאַליניסטן אָן אויף אַ שענדלעכן אופן, אַז מיר בענקען נאָך אַ קריג.

14. ווען מיר דערמאָנען — געטריי צו לענינס לערעס — אַז: גראָד די קריגסגעפאַר פאָדערט דרינגנדיק אַ פעסטע און גולטע קלאַסנפּאָליטיק, פאַרזיכערן די סטאַליניסטן אָן בושה־

אַז מיר ווילן בכלל נישט פאַרטיידיקן די ראַטנרעפּובליק, אַז מיר זענען פּחדנותדיק ווי האָזן און דעפעטיסטן.

15. ווען מיר ווייזן אָן אויף דעם אומצווייפלהאַפטן פאַקט, אַז די גאַנצע קאַפּיטאַליסטישע און סאָציאַלדעמאָקראַטישע פּרע־סע פון גאָר דער וועלט שטייט אויף סטאַלינס זייט אין זיין קאַמף קעגן דער אָפּאָזיציע אין דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, אַז זיי האָבן סטאַלינען געלויבט פאַר זיין אונטער־דריקן דעם לינקן פליגל און האָבן אים צוגעגעבן מוט אים אויסצושליסן פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט און פון דער פּאַרטיי, דאַן פאַרזיכערט פאַלש די „פּראַוודאַ" און די גאַנצע פּאַרטייפּרעסע, אַז די בורזשואַזיע און די סאָציאַלדעמאָקראַטיע זענען פאַר דער אָפּאָזיציע.

16. ווען מיר שטעלן אַ ווידערשטאַנד קעגן דעם, אַז די פירערשאַפט פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל זאָל איבער־גיין אין די הענט פון רעכטן פליגל, ווען מיר שטעלן אַ ווי־דערשטאַנד קעגן אויסשליסן הונדערטטויזנטער אַרבעטער־באָל־שעוויקעס, באַשולדיקט אונז סטאַלין אין אַ פּרווו צו שפּאַלטן דעם קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

17. ווען אָפּאָזיציאָנערן, וואָס זענען הייסע אָנהענגער פון דער פּאַרטיי, ווילן אונטער דעם איצטיקן פאַרדאָרבענעם פּאַר־טיי־רעזשים אויפקלערן די איבעריקע מיטגלידער וועגן זייערע מיינונגען, דאַן ווערן זיי אַרויסגעוואָרפן פון דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי. מען באַשולדיקט זיי, אַז זיי פאַר־שפּרייטן קריגערייען און מען הויבט זיי אָן צו פאַרפאָלגן געריכטלעך פאַר וועלן שפּאַלטן די פּאַרטיי. די וויכטיקסטע פּאַרטיי־פּראָגעס ווערן אָפּגעלייגט אין אַ זייט אונטער אַ כּאָאָס פון פּראָזעס, אָנשטאָט מען זאָל זיי באַהאַנדלען.

18. אָבער די ליבלינגס־באַשולדיקונג פון די לעצטע יאָרן באַשטייט אין דעם, אַז מיר גלויבן אין „טראָצקיזם". מיר האָבן געזאָגט פאַר דעם גאַנצן קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל: „עס איז נישט אמת, אַז מיר פאַרטיידיקן דעם טראָצקיזם. טראָצקי האָט דערקלערט דעם אינטערנאַציאָנאַל, אַז אין אַלע פּרינצי־פּיעלע פראַגעס, איבער וועלכע ער האָט געפירט אַ קאַמף מיט לענינען, האָט לענין געהאַט רעכט — באַזונדערס אין דער

פֿראַגע וועגן דער שטענדיקער רעוואָלוציע און וועגן פֿויערטום". דידאָזיקע, פֿאַר דעם גאַנצן קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל באַשטימטע דערקלערונג זאָגט זיך די סטאַלינגרופּע אָפּ צו דרוקן. זי באַשולדיקט אונז אויך ווייטער אין טראָצקיזם. נאַטירלעך באַציט זיך דידאָזיקע דערקלערונג אויף לאַנג-פֿאַרגאַנגענע מיינונגס-פֿאַרשיידנהייטן מיט לעניגען און נישט אויף די כּלומרשטע שטרייטן, וועלכע סטאַלין און בוכאַרין האָבן געוויסנלאָז אויסגעטראַכט. אַלץ, וואָס זיי האָבן כּלומרשט אַנטדעקט וועגן אונזערע אַמפּערייען אין דער נאָנטער פֿאַרגאַנגענהייט, באַזונדערס פֿון דער צייט פֿון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע, איז אויסגעטראַכט.

די סטאַלינגרופּע רייסט אַרויס פֿון צוזאַמענהאַנג אונזערע איינצלנע זאַצן, זי מיסברויכט אויף אַ ברוטאַלן און אומערלעכן אופֿן לעניגס פֿאַלש-אויסגעקליבענע, אַלטע פּאָלעמישע באַמערקונגען, דערביי באַהאַלט זי אויס פֿון דער פּאַרטיי אַנדערע און שפּעטערע באַמערקונגען, זי פֿעלשט דירעקט די פּאַרטייגעשיכטע און די פֿאַקטן פֿון דער פֿאַרגאַנגענהייט, און וואָס נאָך וויכטיקער — זי פֿאַרדרייט און ענדערט פּשוט אַלץ, וואָס מיר שרייבן וועגן די פֿראַגעס, וועגן וועלכע מ'דעבאַטירט איצט. דורכדעם דערווייטערט זיך אַלץ מער די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע פֿון לעניגס פּרינציפּן און באַמיט זיך גלייכצייטיק צו האַלטן די פּאַרטיי אין גלויבן, אַז עס האַנדלט זיך וועגן אַ קאַמף צווישן לעניניזם און טראָצקיזם. פּאַקטיש אָבער האַנדלט זיך וועגן אַ קאַמף צווישן לעניניזם און סטאַלינס אָפּאָרטוניזם. אונזער געמיינזאַמער קאַמף קעגן דעם סטאַלינקורס איז מעגלעך געווען בלויז דערפֿאַר, ווייל מיר זענען אַלע געווען אייניק אין אונזער ווונש און אַנטשלאָסנקייט, צו פֿאַרטיידיקן דעם עכט-לעניניסטישן פּראָלעטאַרישן קורס.

די פֿאָרליגנדיקע פּראָגראַם איז דער בעסטער ענטפֿער אויף דער באַשולדיקונג אין „טראָצקיזם". יעדער, ווער עס לייענט זי דורך, ווייס, אַז פֿון ערשטן ביז צום לעצטן וואָרט באַזירט זי אויף לעניגס לערעס. עס איז דורכגעזאַפּט מיטן עכטן באָלשעוויסטישן גייסט.

זאָל די פּאַרטיי זיך דערוויסן אונזערע אייגענע מיינונ-גען. זאָל זי דערקענען די אמתע סיבות פון אונזערע שטרייטן — קודם כּל פון אונזערע שטרייטן אין דער פראַגע פון אינטער-נאַציאָנאַלער היסטאָרישער וויכטיקייט, פון דער כינעזישער רעוואָלוציע. לענין האָט אונז געלערנט, אַז אין פאַל פון חלוקי-דעות זאָל מען נישט גלייבן סתם אַ פּלוידעריי, נאָר פאָדערן דאָקומענטן, אויסהערן ביידע צדדים, אָפּוואַרפן פוסטע באַהויפּטונגען און גענוי אויסגעפינען, ווי עס זעט אויס דער גוף הענין. מיר, די אָפּאָזיציע, חזרן איבער לענינס עצה.

מיר מוזן איינמאָל פאַר אַלעמאָל מאַכן אוממעגלעך, אַז צוויי אָדער דריי טעג פאַרן אָנהויב פון קאָנגרעס זאָלן דער פּאַרטיי פּלוצלונג פאָרגעלייגט ווערן חלוקי-דעות (ווי דאָס איז געשען אויף דעם פערצנטן קאָנגרעס). מיר מוזן מעגלעך מאַכן אַן ערלעכע דיסקוסיע און אַ ערלעכע אַנטשיידונג וועגן מהות פון די חלוקי-דעות, ווי דאָס איז תמיד געווען דער פאַל ביי לענינס לעבן

קעגן אפּאַרטוניזם — פאַר דער איינהייט פון דער פּאַרטיי

מיר האָבן פריי און אָפן אַרויסגעזאָגט אונזער מיינונג וועגן די שווערע פעלערן, וועלכע די מערהייט פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט איז באַגאַנגען אויף אַלע וויכטיקע געביטן פון דער אויסערלעכער און אינערלעכער פּאָליטיק. מיר האָבן אויפגעוויזן, ווי אַזוי דער צענטראַלער אויספיר-קאָמיטעט פון אונזער פּאַרטיי, וואָס איז דאָך דער הויפּטווערקצייג פון דער רעוואָלוציע, איז דורך דידאָזיקע פעלערן אָפּגעשוואַכט געוואָרן. מיר האָבן אויפגעוויזן, ווי אַזוי אונזער פּאַרטיי קען פונדעסטוועגן פאַרבעסערן איר פּאָליטיק, אָבער דערצו איז נויטיק, מיר זאָלן קלאָר און דייטלעך באַשרייבן דעם כאַראַקטער פון די פעלערן, וועלכע די פּאַרטיי-אָנפירערשאַפט איז באַגאַנגען.

די פעלערן, וועלכע זענען געמאַכט געוואָרן, זענען געווען אפּאַרטוניסטישע פעלערן. אפּאַרטוניזם איז אין זיין אַנטוויקלטער פאָרם, לויט לענינס קלאַסישער דעפיניציע, אַ בלאָק פון די אַרבעטערפירער מיט דער בורזשואַזיע, וואָס איז געווענדט קעגן דער גרויסער אַרבעטערמאַסע. ביי די באַדינגונגען, וועלכע הערשן איצט אין ראַטנפאַרבאַנד, וועט אַן אפּאַרטוניזם אין זיין אַנטוויקלטער פאָרם זיין דאָס שטרעבן פון די אַרבעטער-פירער צו שליסן אַ קאָמפּראָמיס מיט דער פונסניי-זיך-אַנטוויקלענדיקער בורזשואַזיע (די קולאַקעס און נעפּלייט) און דעם וועלטקאַפּיטאַליזם אויפן חשבון פון די ברייטע מאַסן פון אַרבעטער און אָרעמע פויערים.

ווען מיר שטעלן פעסט די עקזיסטענץ פון אַזעלכע טענ־דענצן אין געוויסע קרייזן פון אונזער פּאַרטיי — אין איינקע הויבן זיי זיך אָן אַרויסצוווייזן, אין אַנדערע זענען זיי שוין פולאַנטוויקלט —, איז לעכערלעך אונז צו באַשולדיקן דערפאַר אין וואַרפן רכילות אויף דער פּאַרטיי. מיר ווענדן זיך דאָך טאַקע גראָד צו דער פּאַרטיי קעגן דידאָזיקע טענדענצן, וואָס שטעלן זי אין סכנה. פּונקט אַזוי לעכערלעך איז צו באַהויפּטן, אַז מיר באַשולדיקן די אָדער יענע סעקציע פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט אָדער פון דער פּאַרטיי אין אומערלעכקייט לגבי דער רעוואָלוציע, אין בגידה לגבי די אינטערעסן פון פּראָלעטאַריאַט. אַ פאַלשער פּאָליטישער קורס קען דיקטירט ווערן דורך דער אויפריכטיקסטער זאָרג פאַר די אינטערעסן פון אַרבעטערקלאַס. אפילו די עקסטרעמסטע פאָרשטייער פון רעכטן פליגל זענען איבערצייגט, אַז די קאָמפּראָמיסן, אויף וועלכע זיי האָבן בדעה איינצוגיין מיט די בירגערלעכע עלע־מענטן, זענען נייטווענדיק פאַר די אינטערעסן פון די אַרבע־טער און פּויערים, אַז זיי זענען בלויז איינס פון יענע מאַ־נעווערס, וועלכע לענין האָט באַטראַכט פאַר דורכאויס ערלויבט. אפילו יענע רעכטע גרופּע, וואָס ווייזט אַרויס אַן אָפענע טענ־דענץ צו פאַררעטן די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע, — אַפילו דידאָזיקע גרופּע ווינשט נישט באַוווסטזיניק דעם טערמידאָר, דעם צוזאַמענבראָך פון דער רעוואָלוציע. און דאָס איז נאָך מער גילטיק פאַר דעם צענטער, וואָס פירט אַ טיפּישע פּאָליטיק פון אילוזיע און זעלבסטנאַרעריי.

סטאַלין און זיינע נאָענטסטע אָנהענגער זענען איבערצייגט, אַז מיט זייער מעכטיקן אַפּאַראַט וועלן זיי לכל הפּחות קענען איבערכיטרעווען די כחות פון דער בורזשואַזיע מיט וועלכע זיי פילן זיך נישט בכוח צו פאַרמעסטן אָפן. סטאַלין און די סטאַליניסטן האָבן אָן ספק געגלויבט מיט דער גרעסטער אויפ־ריכטיקייט, אַז אַ געוויסע צייט וועלן זיי זיך שפּילן מיט די כינעזישע גענעראַלן און נאָכהער, ווען זיי וועלן זיי שוין האָבן אויסגענוצט פאַר די אינטערעסן פון דער רעוואָלוציע, וועלן זיי זיי קענען אַוועקוואַרפן ווי אויסגעזויגענע אַפּעלסי־נען, סטאַלין און די סטאַליניסטן גלויבן נאָך איצט מיט דער

גרעסטער אויפריכטיקייט, אַז זיי קענען רואיק מאַכן קאָנצעסיעס זייער בורזשואַזיע און שפּעטער פּונקט אַזוי רואיק אָפּנעמען די דאָזיקע קאָנצעסיעס.

אין זייער ביוראָקראַטישער זעלבסטזיכערקייט פֿאַרלייכטערן זיך די סטאַליניסטן זייער מאַנעוור דורכדעם, וואָס זיי האַלטן ווייט די פּאַרטיי פֿון אַלע פּראַקטישע אַנטשיידונגען און מיידן אויס אַזויאַרום איר וויד׳ערשטאַנד. אָבער דורכדעם שוואַכן זיי אָפּ אָדער זיי פּאַראַליזירן גראָד די־יעניקע כּחות, וואָס קענען אַנטוויקלט ווערן מיט נוצן ביי אַ גוטן מאַנעוור, און ביי אַ שלעכטן מאַנעוור וואָלטן זיי געקענט שיצן די פֿירער פֿון די שלעכטע רעזולטאַטן פֿון זייער האַנדלונג. אָבער דער אַלגעמיינער רעזולטאַט פֿון די קאָמפּראָמיס־טענדענצן פֿון רעכטן פֿליגל פֿון צענטראַלן אויספֿיר־קאָמיטעט און פֿון זיין מאַנעווּרירן קען זיין בלויז די אָפּשוואַכונג פֿון פּראָלעטאַריאַטס ווירטשאַפֿטלעכער לאַגע אין דער ראַטנמלוכה, אַן אָפּשוואַכונג פֿון זיין בונד מיט די אָרעמע פּויערים און מיטל־פּויערים, די באַדראָאונג פֿון זיין לאַגע אין מלוכה־באַטריב און די פֿאַרלאַנגזאַמונג פֿון דער אינדוסטרי־אַנטוויקלונג. ווען די אָפּאָזיציע האָט אָנגעוויזן אויף דער געפֿאַר פֿון אַ טערמידאָר — דאָס הייסט, אויף אַן אָפּנויג פֿון וועג פֿון פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע צום קליינבירגערלעכן, האָט זי געהאַט אין זינען נישט די כּוונות פֿון צענטראַלן אויספֿיר־קאָמיטעט, נאָר דידאָזיקע רעזולטאַטן פֿון זיין פּאָליטיק. דער געוואַלדיקער אונטערשייד צווישן דער געשיכטע און דעם כאַראַקטער פֿון אונזער פּאַרטיי און די פּאַרטייען פֿון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל איז יעדן קלאָר. די רוסישע קאָמוניסטישע פּאַרטיי איז געהאַרטעוועט געוואָרן אין די פֿייערן פֿון דריי רעוואָלוציעס. זי האָט אַרויסגעריסן די מאַכט און זי פֿאַרטיידיקט קעגן אַ וועלט מיט פֿיינט. זי האָט געגרינדעט דעם דריטן אינטערנאַציאָנאַל; איר גורל איז דער גורל פֿון דער ערשטער נצחונדיקער רעוואָלוציע. די רעוואָלוציע באַשטימט דעם טעמפּ פֿון איר אינערלעכן לעבן. היות ווי אַלע אינטעלעקטועלע פּראָצעסן אין דער פּאַרטיי וויקלען זיך אָפּ אונטער דעם שטאַרקן דרוק פֿון אַ קלאַסנבאַוועגונג, האָבן זיי אַ טענדענץ זיך שנעל צו אַנטוויקלען און רייף ווערן. אָבער גראָד דעריבער מוזן מיר אין אונזער פּאַרטיי רעכטצייטיק און ענער-

גיש קעמפן קעגן די ערשטע טענדענצן אָפּצוּווייכן פון דער לעניניסטישער ליניע.

די אָפּאָרטוניסטישע טענדענצן אין דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי האָבן טיפגרייכנדיקע וואָרצלען:

1. די אינטערנאַציאָנאַלע איינקרייזונג דורך בירגערלעכע מלוכות און די פאָריבערגייענדיקע קרעפּטיקונג פון קאַפּיטאַליזם פירן צום פאַלשן גלויבן, אַז דער קאַפּיטאַליזם איז געקומען צו די כּחות אויף אַ לאַנגער צייט.

2. די נייע ווירטשאַפטס-פּאָליטיק, וואָס דערלויבט ביי אונז אַ געוויסן פּריוואַט-קאַפּיטאַליזם און איז געווען אומבאַדינגט נויטיק אַלס איבערגאַנג צום סאָציאַליזם, האָט דורך דעם בייגעשאַפענעם קאַפּיטאַליזם אַריינגעגאָסן אַ ניי לעבן אויך אין די כּחות, וואָס זענען פיינטלעך צום סאָציאַליזם.

3. אין אַ לאַנד, וואָס באַשטייט פון אַ קאָלאָסאַלער מערהייט פּויערים, מוזן די קליינבירגערלעכע עלעמענטן אַריינדרינגען נישט נאָר אין די ראַטן, נאָר אויך אין דער פּאַרטיי.

4. דער פאַקט (דאָס איז אומבאַדינגט נויטיק פאַר דער רעוואָלוציע), וואָס די פּאַרטיי האָט דעם מאָנאָפּאָל אויפן פּאָליטישן געביט, שאַפט נאָך אַ ווייטערע ריי סכּנות. דער עלפטער פּאַרטיי-קאָנגרעס האָט אונטער לענינס פירונג דירעקט און אָפן אָנגעוויזן אויף דעם, אַז אין אונזער פּאַרטיי געפינען זיך שוין גאַנצע גרופּעס פערזאָנען (פון די שיכטן פון פאַרמעגלעכע פּויערים און פון דער אינטעליגענץ), וועלכע וואָלטן זיך געפונען אין די סאָציאַלרעוואָלוציאָנערע און מענשעוויסטישע פּאַרטייען, ווען דידאָזיקע פּאַרטייען וואָלטן נישט געווען פאַרבאָטן.

5. דער מלוכהשער אַפּאַראַט העלפט די בירגערלעכע און קליינבירגערלעכע עלעמענטן אַריינצודרינגען אין דער פּאַרטיי און שאַפט אַזוי אַרום אַ באָדן פאַר אָפּאָרטוניזם.

6. דורך די אינזשעניערן, ספּעצן און גייסטיקע אַרבעטער, וועלכע זענען נויטיק פאַר אונזער אויפבוי-אַרבעט, פליסט אַריין אין אונזער מלוכהשן, ווירטשאַפטלעכן און פּאַרטייאישן אַפּאַראַט אַן אומאויפהערלעכער שטראָם פון נישט-פּראָלעטאַרישער השפּעה.

דאָס זענען די טעמים, פאַרוואָס די לעניניסטישע אָפּאָ־זיציע ווייזט אָן מיט אַזאַ אויסדויער אויף דעם אָפּנויג פון דער סטאַלינגרופּע, וואָס ווערט אַלץ בולטער פון טאָג צו טאָג. עס איז אַ פאַרברעכערישע לייכטזיניקייט צו פאַרזיכערן, אַז די גרויסע פאַרגאַנגענהייט פון דער פאַרטיי און אירע אַלטע באָלשעוויסטישע מיטגלידער שאַפן אַן אייביקע און ביי אַלע באַדינגונגען גילטיקע גאַראַנטיע קעגן דער סכנה פון אַ אָפּאָר־טוניסטישער דעגענעראַציע. אַזאַ שטאַנדפּונקט האָט נישט קיין שום שייכות מיטן מאַרקסיזם.

נישט אַזעלכע געדאַנקען האָט אונז לענין געלערנט. אויפן עלפטן פאַרטייקאָנגרעס האָט לענין געזאָגט: „די געשיכ־טע קען אַלערליי דעגענעראַציעס. זיך פאַרלאָזן אויף דער אי־בערצייגונג, טרייַשאַפט און ענלעכע שיינע אייגנשאַפטן פון די אינדיווידועז — הייסט פירן נישט קיין ערנסטע פּאָליטיק".

די אַרבעטער, וועלכע האָבן געבילדעט די אומגעהייערע מערהייט פון די סאָציאַליסטישע מערב־פאַרטייען אין דער צייט פאַרן אימפּעריאַליסטישן קריג, זענען געווען אַנטשיידענע קעג־נער פון אָפּאָרטוניזם. זיי האָבן זיך אָבער פון אָנהויב נישט אָנטקעגנגעשטעלט די אָפּאָרטוניסטישע פעלערן פון זייערע פי־רערס, ווייל דידאָזיקע פעלערן זענען צוערשט נישט געווען גרויס. זיי האָבן נישט דערשאַצט די באַדייטונג פון דידאָזיקע פעלערן, זיי האָבן נישט פאַרשטאַנען, אַז נאָך דעם לאַנגן פרידלעכן אַנטוויקלונגס־פּעריאָד, וואָס האָט געשאַפן אין די אַר־בעטער־רייען אַזאַ מעכטיקע ביוראָקראַטיע און אריסטאָקראַטיע, וועט דער ערשטער ערנסטער קריטישער אויגנבליק צווינגען צו קאַ־פּיטולירן פאַר דער בורזשואַזיע נישט נאָר די אָפּאָרטוניסטן, נאָר אויך די פאָרשטייער פון צענטר.

אויב מ'קען מאַכן אַ פאָרוואורף די רעוואָלוציאָנערע מאַרקסיסטן, וועלכע האָבן פאַר דעם קריג געבילדעט דעם לינקן פליגל פון צווייטן אינטערנאַציאָנאַל איז נישט דערפאַר, ווייל זיי האָבן איבערגעטריבן די געפאַר פון אָפּאָרטוניזם, נאָר דער־פאַר, ווייל זיי האָבן זיך צו פיל פאַרלאָזן אויף די אַרבעטער־מיטגלידער פון די דעמאָלטיקע סאָציאַליסטישע פאַרטייען. זיי האָבן זיך פאַרלאָזן אויף די רעוואָלוציאָנערע אינסטינקטן פון

פראָלעטאַריאַט און אויף דער פאַרשאַרפונג פון די קלאַסנאונ־טערשיידן. זיי האָבן נישט־דערשאַצט די אמתע געפאַר און האָבן מיט צו ווייניק ענערגיע מאָביליזירט קעגן איר די רע־וואָלוציאָנערע אונטערשטע קלאַסן. מיר ווילן נישט איבער־חזרן דעמדאָזיקן פעלער, מיר ווילן רעכטצייטיק פאַרבעסערן דעם קורס פון די פאַרטייפירער. און דאָס דאַרף אויך זיין אונזער ענטפער אויף דער באַשולדיקונג, אַז מיר האָבן די כוונה צו שפּאַלטן די פאַרטיי און בילדן אַ נייע.

די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט פאָדערט אומבאַדינגט אַ יין־איינציקע און איינהייטלעכע פּראָלעטאַרישע פאַרטיי אַלס פירערין פון די אַרבעטנדיקע מאַסן און פון די אָרעמע. כדי דער פּראָלעטאַריאַט זאָל קענען דערפילן זיין היסטאָרישע מי־סיע, נויטיקט ער זיך אומבאַדינגט אין אַ איינהייט, וואָס איז נישט אָפּגעשוואַכט דורך קיין שום פראַקציאָנעלע קריגערייען. דידאָזיקע איינהייט קען אָבער פאַרווירקלעכט ווערן בלויז אויפן יסוד פון מאַרקס' און לענינס לערעס, אויב זיי ווערן נאָר נישט פאַרוואַסערט און פאַרדאָרבן דורך פערזענלעכע אויסטיי־טשונגען און דורכן רעוויזיאָניסטישן גייסט.

דורכדעם, וואָס די אָפּאָזיציע קעמפט פאַר אַ אַנטשלאָ־סענעם טעמפּ פון אונזער אינדוסטרי־אַנטוויקלונג אַלס דעם פאָרבאַדינג פון אונזער אויפבוי, דורכדעם, וואָס זי קעמפט קעגן וווקס פון די פאַרמעגלעכע פויערים און זייערע הער־שאַפטסטענדענצן אין דאָרף, דורכדעם, וואָס זי קעמפט פאַר אַ רעכטצייטיקע פאַרבעסערונג פון די לעבנסבאַדינגונגען פון אונזערע אַרבעטער, פאַר דעמאָקראַטיע אין דער פאַרטיי, אין די פראָ־פאַראיינען, אין די ראַטן — קעמפט זי לחלוטין נישט פאַר אידייען, וועלכע דערוויטערן די אַרבעטער פון דער פאַרטיי, נאָר פאַרקערט — פאַר אַ נייער קרעפטיקונג פון דער אמתער איינהייט פון דער אַלגעמיינער קאָמוניסטישער פאַרטיי.

כל זמן מ'פאַרבעסערט נישט די אָפּאָרטוניסטישע פעלערן איז דאָ בלויז אַ שאָטן פון איינהייט, וואָס שוואַכט אָפּ די פאַרטיי פאַרן אָנגריף פון דער וואַקסנדיקער בורזשואַזיע און וואָס צווינגט זי אין פאַל פון אַ קריג אומצופאַרמירן אירע רייען אין מיטן מאַרש און אונטער דעם פייער פון שונא: ווען

דער פּראָלעטאַרישער קערן פון אונזער פּאַרטיי וועט זיך דערוויסן אונזערע אמתע מיינונגען און פֿאָרשלאָגן, דאַן וועט ער — מיר זענען זיכער אין דעם — זיי אָננעמען און קעמפן פאַר זיי, נישט ווי פאַר פּאַרטייאישע לאָזונגען, נאָר ווי פאַר דער אמתער פאָן פון פּאַרטייאיינהייט.

אונזער פּאַרטיי האָט נאָך ביז איצט נישט דערקענט וויגעהעריק די פעלערן פון איר פירערשאַפט און דעריבער זיי אויך נישט פאַרבעסערט. דער אויסעראָרדנטלעך-שנעלער וווּקס פון אונזער אינדוסטריע בעת דעם רעסטאַווראַציע-פּעריאָד איז געווען איינע פון די גרונדסיבות פון יענער אָפּאָרטוניסטישער זעלבסטגענאַרעריי, וואָס די מערהייט פון צענטראַלן אויספירקאָמיטעט האָט סיסטעמאַטיש געפּלאַנצט אין דער פּאַרטיי און צווישן די אַרבעטער. די שנעלע התחלה פון פאַרבעסערן די אַרבעטער - לאַגע לגבי די באַדינגונגען אין משך פון בירגערקריג האָט אין ברייטע אַרבעטער-קרייזן געוועקט די האָפנונג אויף אַ שנעלער און שמערצלאָזער באַזייטיקונג פון די שלעכטע צושטאַנדן, וועלכע דער פּריוואַט-קאַפּיטאַליזם האָט מיט זיך געבראַכט. דאָס האָט אָבער אויך געשטערט דער פּאַרטיי, זי זאָל רעכטצייטיק דערקענען די געפאַר פון אַ אָפּאָרטוניסטישן אָפּנויג.

דער וווּקס פון דער לעניניסטישער אָפּאָזיציע אין דער פּאַרטיי האָט די ערגסטע ביוראָקראַטישע עלעמענטן געשטויסן צו באַנוצן מיטלען, וואָס זענען ביז איצט נישט געהערט געוואָרן אין דער טעטיקייט פון באָלשעוויזם. היות ווי דורך פאַראָרדנונגען האָבן זיי לענגער נישט געקענט שטערן די פּאַרטייפאַרבאַנדן צו באַהאַנדלען פּאָליטישע פראַגעס, האָבן זיי איצט — פּונקט פאַר דעם פופצנטן קאָנגרעס — אָרגאַניזירט באַזונדערע באַנדעס, וואָס מאַכן אוממעגלעך יעדע דיסקוסיע דורך שרייען, פייפן, אויסלעשן דאָס ליכט און דערגלייכן.

דערדאָזיקער פּרווו אַריינצופירן אין אונזער פּאַרטיי דירעקטע פיזישע געוואַלטמעטאָדן, וועט אַרויסרופן די אומצופרידנקייט פון אַלע אָנשטענדיקע פּראָלעטאַרישע עלעמענטן און זיי וועלן זיך אומפאַרמיידלעך ווענדן קעגן זייערע אייגענע שעפער. אָבער די כיטרעסטע געוואַלטמאָסמיטלען פון פאַר-

טייאַפּאַראַט וועלן נישט אָפּרייסן די פּאַרטיי-מאַסע פון דער אָפּאָזיציע. הינטער דער אָפּאָזיציע שטייען די לעניניסטישע טראַדיציעס פון אונזער פּאַרטיי, שטייט די דערפאַרונג פון דער גאַנצער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבעטערבאַוועגונג, שטייט דער איצטיקער צושטאַנד פון דער אינטערנאַציאָנאַלער פּאָליטיק און פון אונזער ווירטשאַפטלעכער אויפבוי-אַרבעט, ווי דער פּראָלעטאַריאַט זעט זי.

די קלאַסנאונטערשיידן, וואָס ווערן אומפאַרמיידלעך אַלץ שאַרפער אין רעסטאַווראַציע-פּעריאָד, וועלן באַשטעטיקן אונזערע מיינונגען וועגן אַן אויסוועג פון איצטיקן קריזיס. זיי וועלן פאַראייניקן די פּאָרקעמפער פון פּראָלעטאַריאַט אין דעם קאַמף פאַרן לעניניזם.

די וואַקסנדיקע קריגסגעפאַר צווינגט שוין די אַרבעטער צו פאַרטראַכטן זיך טיפער איבער די גרונדפּראָבלעמען פון דער רעוואָלוציע. זייערע געדאַנקען וועלן זיי אומפאַרמיידלעך דערפירן דערצו, זיי זאָלן צוטרעטן אַקטיוו צו פאַרבעסערן די אָפּאַרטוניסטישע פעלערן.

די אייגנטלעכע אַרבעטער אין אונזער פּאַרטיי זענען אין די לעצטע יאָרן אַרויסגעשטויסן געוואָרן אין אַ גרויסער מאָס פון דער פּאַרטיי-אָנפירערשאַפט. מען האָט זיי געשטעלט אונטער דעם פאַרגיפטנדיקן איינפלוס פון אַ לאַנגער רכילותקאָמפּאַניע, וואָס איר ציל איז געווען צו באַווייזן, אַז לינקס איז רעכטס, און רעכטס — לינקס. אָבער די אַרבעטער אין דער פּאַרטיי וועלן זיך אָריענטירן אין דער לאַגע; זיי וועלן זיך דערוויסן, וואָס עס קומט באמת פאָר און זיי וועלן נעמען אין דער אייגענער האַנט דעם גורל פון דער פּאַרטיי. צו העלפן די פאַרקעמפער פון דערדאָזיקער אַרבעט איז די אויפגאַבע פון דער אָפּאָזיציע, די אויפגאַבע פון דערדאָזיקער פּראָגראַם.

די וויכטיקסטע און טיפסטע פראַגע, די פראַגע, וואָס באַאומרואיקט אַלע מיטגלידער פון אונזער פּאַרטיי, איז די פראַגע פון דער פּאַרטיי־איינהייט. און באמת: גראָד פון דערדאָזיקער פראַגע הענגט אָפּ דער גורל פון דער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע. אומצייליקע קלאַסנפיינט פון פּראָלעטאַריאַט באַאָבאַכטן געשפּאַנט אונזערע אינעראַפּאַרטייאישע חלוקי-דעות.

און ווארטן מיט אַנטציקונג און אומגעדולד אויף אַ שפּאַלטונג אין אונזער פּאַרטיי. אַזאַ פּאַרטיישפּאַלטונג, די בילדונג פון צוויי פּאַרטייען וואָלט באַדייט אַן אומגעהייערע סכּנה פאַר דער רעוואָלוציע.

מיר, די אָפּאָזיציע, פאַראורטיילן אָן באַוואָרענישן יעדן פּרווו צו גרינדן אַ צווייטע פּאַרטיי. פון דער צוויי־פּאַרטייען־פּראָגראַם רעדט די סטאַלינגרופּע, וועלכע באַמיט זיך אַרויסצו־שטויסן די לעניניסטישע אָפּאָזיציע פון דער אַלגעמיינער קאָ־מוניסטישער פּאַרטיי. מיר ווילן אָבער נישט שאַפן קיין נייע פּאַרטיי, נאָר אומקערן אין דער געהעריקער ריכטונג דעם קורס פון דער אַלגעמיינער קאָמוניסטישער פּאַרטיי. די פּראָלעטאַרי־שע רעוואָלוציע אין ראַטנפאַרבאַנד קען אין לעצטן סך־הכּל מנצח זיין נאָר דורך אַן איינהייטלעכער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי. מיר קעמפן אין דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי פאַר אונ־זערע מיינונגען און פאַראורטיילן אַנטשידן די צוויי־פּאַרטייען־סיסטעם אַלס אַן אַוואַנטוריסטישע פּאָליטיק.

דער לאָזונג „צוויי פּאַרטייען״ דריקט אויס פון איין זייט דעם ווונש פון געוויסע עלעמענטן אין פּאַרטייאַפּאַראַט ברענגען צו אַ שפּאַלטונג און פון דער צווייטער זייט — אַ פאַרצווייפלטע שטימונג און די אומפעאיקייט צו פאַרשטיין, אַז די אויפגאַבע פון די לעניניסטן מוז זיין אויסצוקעמפן אַ זיג פאַר לענינס אידייען אין דער פּאַרטיי, נישט געקוקט אויף אַלע שוועריקייטן. קיינער, וואָס שטייט ערנסט אויפן לעניניסטישן באָדן, קען נישט טראַכטן וועגן אַ צוויי־פּאַרטייענסיסטעם אָדער וועגן אַ שפּאַל־טונג. נאָר דער, וואָס וויל פאַרבייטן לענינס קורס אויף אַ צווייטן, קען זיך שפּילן מיטן דאָזיקן געדאַנק.

מיר וועלן מיט אַלע כּחות קעמפן קעגן דער בילדונג פון צוויי פּאַרטייען, ווייל די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט האָט נויטיק אַלס איר אינערלעכסטן קערן אַ איינהייטלעכע פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי. זי פאָדערט אַן אייןיקע פּאַרטיי. זי פאָדערט אַ פּראָלעטאַרישע פּאַרטיי — אַ פּאַרטיי, וואָס איר פּאָליטיק ווערט באַשטימט דורך די אינטערעסן פון פּראָלעטאַ־ריאַט און ווערט דורכגעפירט דורך אַ פּראָלעטאַרישן קערן. די פאַרבעסערונג פון אונזער פּאַרטייריכטונג און פון איר סאָ־

ציאַלן צוזאַמענשטעל — דאָס איז נישט דער וועג צו אַ צוויי-פּאַרטייעןסיסטעם, נאָר אַ פאַרשטאַרקונג און אַ בעסערע גאַראניטיע פאַר דער אייניקייט פון דער רעוואָלוציאָנערער פּאַרטיי פון פּראָלעטאַריאַט.

אין צענטן יאָרטאָג פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע דריקן מיר אויס אונזער טיפע איבערצייגונג, אַז דער אַרבעטער-קלאַס האָט נישט צוליב דעם פאַרלאָרן זיינע צאָלרייכע קרבנות און צעשמעטערט דעם קאַפּיטאַליזם, כדי צו באַווייזן איצט, אַז ער איז אומפעאיק צו פאַרבעסערן די פעלערן פון זיין פירערשאַפט, צו פירן ווייטער מיט אַ שטאַרקער האַנט די פּראָלעטאַרישע רעוואָלוציע און צו פאַרטיידיקן דעם ראַטן-פאַרבאַנד, דעם צענטר פון דער וועלט-רעוואָלוציע.

נידער מיטן אָפּאָרטוניזם! נידער מיט דער שפּאַלטונג! זאָל לעבן די אייגהייט פון דער לעניניסטישער פּאַרטיי!

דריטע טייל:

סטאַלין פעלשט געשיכטע

אין ביוראָ פאַר פּאַרטיי־געשיכטע ביים צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט פון דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי: וועגן פעלשן די געשיכטע פון דעם אָקטאָבער־אויפשטאַנד, די געשיכטע פון דער רעוואָלוציע און די געשיכטע פון דער פּאַרטיי.

ווערטע חברים!

איך האָט מיר צוגעשיקט אַן [illegible] לעבן אַנקעטע־בויגן וועגן מיין אָנטייל אין דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע און איר פאָדערט אַן ענטפער. איך ווייס נישט, צי איך וואָלט נאָך געקענט צוגעבן אַ סך צו דעם. וואָס עס איז שוין געדרוקט אין דאָקומענטן, רעדעס און ביכער, שוין אַריינגערעכנעט אין דעם מיינע אייגענע. אָבער איך וויל זיך קודם כל אַליין דערלויבן צו שטעלן אַ פראַגע: וואָס פאַרא זין האָט עס אויסצופרעגן מיך וועגן מיין אָנטייל אין דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע, בעת דער גאַנצער אָפיציעלער אַפּאַראַט, אויך אייערער, באַשעפטיקט זיך בלויז מיט אויסבאַהאַלטן, צעשטערן, אָדער לכל הפחות צו פאַרדרייען יעדן שפּור פון דאָזיקן אָנטייל?

הונדערטער חברים האָבן מיר שוין נישט איינמאָל געפרעגט, פאַרוואָס איך שווייג נאָך אַלץ בנוגע דער קעגן מיך געווענדערטער, ממש שענדלעכער פעלשונג פון דער געשיכטע פון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע און פון דער פּאַרטיי־געשיכטע.

איך האָב, פאַרשטייט זיך, נישט בדעה צו באַהאַנדלען דאָ אויסשעפנדיק די טעמע פון דיזאָזיקע פעלשונגען. דאָס וואָלט געפאָדערט מערערע בענד. אָבער אַלס ענטפער אויף אייער אַנקעטע־בויגן וויל איך דאָ ברענגען אַ פּאָר טוץ בייש-

פילן פון דערדאָזיקער באַוווסטזיניקער נידערטרעכטיקער פאַר־
דרייאונג פון דער פאַרגאַנגענהייט; דידאָזיקע פאַרדרייאונגען
ווערן איצט פּראָדוצירט אין אַ ריזיקן מאָסשטאַב, זיי ווערן גע־
שטיצט דורך דער אויטאָריטעט פון אַלע מעגלעכע אינסטיטו־
ציעס און מ׳טראָגט זיי אַפילו אַריין אין די מלוכהשע דאָקו־
מענטן־זאַמלונגען.

די מלחמה און מיין קומען קיין פעטראגראד

איך בין געקומען קיין פעטראגראַד פון אַ קאַנאַדישער תפיסה אָנהויב מאַי 1917, אויפן צווייטן טאָג נאָך דעם אַריינטריט פון די מענשעוויקעס און סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן אין דער קאָאַליציע-רעגירונג.

די אָרגאַנען פון אייער ביוראָ, ווי אויך אַ סך אַנדערע פובליקאַציעס, באַמיען זיך, — צוליב דערדאָזיקער שפּעטערדיקער דאַטע, — פאָרצושטעלן מיין אַרבעט בעתן קריג אַלס אַ מין „סאָציאַל-פּאַטריאָטיזם”. ביים דאָזיקן פּרווו „פאַרגעסן” זיי אָבער, אַז אַ זאַמלונג אַרטיקלען, וועלכע איך האָב געשריבן אין משך פון קריג איז ביי לעבינס לעבן פאַרעפנטלעכט געוואָרן אונטערן נאָמען „קריג און רעוואָלוציע” און איז פאַרשפּרייט געוואָרן אין אַ סך אויפלאַגעס. מען האָט זי שטודירט אין די מלוכהשע פּאַרטיי-שולעס און זי איז דערשינען אין פרעמדע איבערזעצונגען צווישן די פּובליקאַציעס פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

איר באַמיט זיך אַריינצופירן אין טעות די יינגערע גענעראַציע וועגן מיין האַלטונג בעתן קריג, הגם עס איז אַ באַקאַנטער פאַקט, אַז צוליב מיין רעוואָלוציאָנערן, אינטערנאַציאָנאַליסטישן קאַמף קעגן דעם קריג בין איך שוין סוף 1914 פאַרפאָלגט געוואָרן אין דייטשלאַנד מיט „שטעקבריוו”. דאָס איז געשען צוליב מיין דייטשן בוך „דער קריג און דער אינטערנאַציאָנאַל”. פון פראַנקרייך, וווּ איך האָב צוזאַמענגעאַרבעט מיט די צוקונפטיקע גרינדער פון דער קאָמוניסטישער

פּאַרטיי, בין איך אַרויסגעשיקט געוואָרן. אין שפּאַניע, ווו איך האָב אָנגעקניפּט פאַרבינדונגען מיט די צוקונפטיקע קאָמוניסטן, בין איך אַרעסטירט געוואָרן. מען האָט מיך אַריבערטראַנספּאָרטירט אין די פאַראייניקטע שטאַטן, ווו איך האָב אָנגעהויבן אין ניו-יאָרק די אינטערנאַציאָנאַלע, רעוואָלוציאָנערע אַרבעט, כ'האָב מיט באָלשעוויקעס אָנגעפירט מיט דער צייטונג „נאָווי מיר" און דאָרט געשריבן אין לעניניסטישן גייסט וועגן די ערשטע התחלות פון דער פעברואַר-רעוואָלוציע. ביי מיין פּרווו צוריקצוקערן זיך פון אַמעריקע קיין רוסלאַנד, בין איך דורך דער ענגלישער מאַכט אַראָפּגענומען געוואָרן פון שיף, כ'האָב פאַרבראַכט אַ חודש צייט אין אַ קאָנצענטראַציע-לאַגער אין קאַנאַדע, ווו איך האָב געלעבט צוזאַמען מיט זעקס-זיבן הונדערט דייטשע מאַטראָסן און זיי ביסלעכווייז דערנענטערט צו ליבקנעכטס און לענינס געדאַנקענגאַנג. (אַסך פון זיי האָבן שפּעטער אָנטייל גענומען אין בירגערקריג אין דייטשלאַנד און איך באַקום פון זיי בריוו ביז צום היינטיקן טאָג.)

אין שייכות מיט אַ דעפּעשע וועגן דער סיבה פון מיין אַרעסט אין קאַנאַדע האָט לענינס „פּראַוודאַ" פון 16-טן אַפּריל 1917 געשריבן פאָלגנדיקס:

„איז דען מעגלעך כאָטש אויף איין מאָמענט צו גלויבן דער פאַרזיכערונג פון דער דעפּעשע, וועלכע איז אָנגעקומען צום ענגלישן קאָנסול, אַז טראָצקי, דער געוועזענער פּרעזידענט פון די ראַטן פון די אַרבעטער-דעפּוטאַטן אין פּעטראָגראַד אין יאָר 1905 — אַ רעוואָלוציאָנער, וואָס איז זייט יאָרצענדליקער איבערגעגעבן דער אַרבעט פאַר דער רעוואָלוציע, — אַז דערדאָזיקער מאַן זאָל האָבן געהאַט אַ וועלכע נישט איז פאַרבינדונג מיט אַ פּלאַן, וועלכן די דייטשע רעגירונג האָט אונטערגעשטיצט מיט געלט? דאָס איז אָן ספק אַ שרעקלעכע און פּרעכע „רכילות אויף אַ רעוואָלוציאָנער".

ווי פריש עס קלינגען איצט אַזעלכע ווערטער אין אַ עפּאָכע פון נידערטרעכטיקע רכילותן קעגן דער אָפּאָזיציע, וואָס אונטערשיידן זיך נישט אויף קיין האָר פון די רכילות קעגן די באָלשעוויקעס אין יאָר 1917.

„פֿון סאַמע אָנהויב פֿון אימפּעריאַליסטישן קריג האָט (טראָצקי) אָנגענומען אַ אינטערנאַציאָנאַלע שטעלונג".

אַזעלכע אורטיילן און נאָך אַסך אַנטשיידענערע וואָלט דאָ מעגלעך געווען צו ברענגען אין וואָסער צאָל מ'זאָל ווען. די מיטאַרבעטער פֿון דער רוסישער און אויסלענדישער פּאַרטיי־פּרעסע האָבן אין שייכות מיט מיין בוך „קריג און רעוואָלוציע" הונדערטער מאָל אָנגעוויזן אויף דעם, אַז ווען מען באַטראַכט מיין אַרבעט בעתן קריג אין גאַנצן, מוז מען מודה זיין, אַז מיינע חלוקי־דעות מיט לענינען זענען געווען אינגאַנצן צווייטראַנגיק און אַז איך האָב זיך אַלס אַ אַנטשידענער רעוואָלוציאָנער אַלץ מער אַנטוויקלט — און נישט נאָר מיט ווערטער, נאָר אויך מיט מעשים — צום באָלשעוויזם. איך וויל זיך נישט באַמיען צו נישטערן אין די פּאָליטישע ביאָגראַפֿיעס פֿון מיינע איצטיקע באַשולדיקער — און קודם כל אין זייער טעטיקייט בעתן קריג.

זיי באַמיען זיך איצט צו שטיצן זייערע באַשולדיקונגען אויף לענינ'ס פּאַראייניקטע, שאַרף־פּאָלעמישע אויסדריקן קעגן מיך, וואָס אַ טייל פֿון זיי זענען אַרויסגעזאָגט געוואָרן אויך בעתן קריג. לענין האָט קיינמאָל נישט געקאָנט פֿאַרטראָגן האַלב־אַרויסגערעדטע זאַכן און אומקלאָרקייטן. ווען אַ פּאָליטישער געדאַנק פֿלעגט אים פֿאָרקומען אומבאַשטימט אָדער אומפֿול־שטענדיק, פֿלעגט ער מיט רעכט אָנגרייפֿן אָן אויפֿהער דעם קעגנער. אָבער אַ שאַרפֿע פּאָליטישע באַמערקונג אין אַ באַשטימטן אויגנבליק האָט גאָרנישט צו טאָן מיטן אורטייל, וואָס מען טראָגט אַרויס וועגן דער גאַנצער פּאָליטישער טעטיקייט פֿון צווייטן.

אין יאָר 1918 אָדער 1919 האָט אַ געוויסער פּ. אין אַמעריקע פֿאַרעפֿנטלעכט אַ זאַמלונג פֿון לענינס און מיינע אַרטיקלען פֿון דער צייט פֿון קריג; צווישן זיי האָבן זיך אויך געפֿונען מיינע אַרטיקלען וועגן דער דעמאָלט דעבאַטירטער פֿראַגע פֿון די פֿאַראייניקטע שטאַטן פֿון אייראָפּע. און ווי איז געווען לענינס שטעלונג דערצו? ער האָט געשריבן:

„דער אַמעריקאַנער חבר פּ. האָט גוט געטאָן, וואָס ער האָט אַרויסגעגעבן אַ דיק בוך מיט טראָצקיס און מיינע אַר־

טיקלען און אזוי ארום געגעבן אַן איבערבליק איבער דער געשיכטע פון דער רוסישער רעוואָלוציע".

איך וויל דאָ נישט אָנווייזן אויף דער האַלטונג פון דער מערהייט פון מיינע איצטיקע באַשולדיקער בעתן אָנהויב פון דער פעברואַר-רעוואָלוציע, הגם מען וואָלט דערביי געקענט דערציילן אַ סך אינטערעסאַנטע זאַכן וועגן סקוואָרצאָוון, סטע-פאַנאָוויטשן, יאַראָסלאַווסקין און אַ סך, אַ סך אַנדערע. איך באַגנוגן זיך בלויז מיט אַ פּאָר ווערטער וועגן חבר מעלנישאַנסקי, וועלכער האָט פּרובירט וואַרפן אויף מיר רכילות אין דער פּרעסע פאַר דער האַלטונג אין ניו-יאָרק אין יאָר 1917.

יעדער אין אַמעריקע האָט געקענט מעלנישאַנסקין אַלס אַ מענשעוויק. אין קאַמף פון די באָלשעוויקעס און די אינ-טערנאַציאָנאַלע רעוואָלוציאָנערן קעגן סאָציאַל-פּאַטריאָטיזם מיט זיין פּאָזיטיווער שטעלונג צום קריג, האָט זיך מעלנישאַנסקי אָפּגעהאַלטן צו שטעלן זיך אויף עמיצנס צד. ער האָט אויס-געמיטן אַלע ענלעכע פראַגעס. דאָסזעלבע האָט ער אויך גע-טאָן אין קאַנאַדישן לאַגער, ווו ער איז, ווי אַ סך אַנדערע, צו-פעליק אריינגעפאַלן צוזאַמען מיט מיר און טשודנאָווסקין. ס'איז גענוג צו לייענען, וואָס מעלנישאַנסקי האָט געשריבן אין די יאָרן 1924 און 1927. יעדער איינער, ווער עס האָט געקענט מעלנישאַנסקין אין אַמעריקע, וועט לאַכן דערפון. אָבער צוואָס גיין אַזש קיין אַמעריקע? אין מעלנישאַנסקיס יעדער רעדע דערקענט מען דעם אָפּאָרטוניסטישן ביוראָקראַ-טישן קאַריעריסט, וואָס פּורצעלס בירגערלעכער שטאַנדפּונקט איז אים אַ סך נענטער ווי דער לעניניזם.

בעת אונזער גרופּע איז אָנגעקומען אין לענינגראַד האָט אונז אויפן וואָקזאַל באַגריסט חבר פעדאָראָוו, אַ דעמאָלטיקער מיטגליד פון באָלשעוויסטישן צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, און אין זיין באַגריסונגס-רעדע האָט ער באַרירט די פראַגע וועגן די ווייטערדיקע שטופּעס פון דער רעוואָלוציע, פון דער פּראָ-לעטאַרישער דיקטאַטור און פון סאָציאַליסטישן אַנטוויק-לונגס-גאַנג.

אין מיין ענטפער האָב איך לגמרי מסכים געווען מיט דער רעוואָלוציע-פּראָגראַם, וועלכע ער האָט פאָרמולירט. פע-

דאָראָוו האָט מיר נאָכהער דערציילט, אַז די הויפּט-פּונקטן פון זיין רעדע האָט ער אָנגעוואָרפן צוזאַמען מיט לעגינען — אָדער ריכטיקער: לויט לעגינס אָנווייזונגען. עס איז איבעריק צו זאָגן, אַז לענין האָט דידאָזיקע פּונקטן באַטראַכט אַלס אַ אַנטשיידנדיקן פאַקטאָר פאַר דער מעגלעכקייט פון אונזער צוזאַמענאַרבעט.

איך בין נישט אַריינגעטראָטן אין דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אוממיטלבאר נאָך מיין אָנקומען פון קאַנאַדע. פּאַרוואָס? אפשר דערפאַר, ווייל עס זענען געווען חלוקי-דעות? איצט, לאחר המעשה באַמת מען זיך אויסצוגעפינען אַזעלכע. אָבער יעדער, ווער עס האָט דורכגעלעבט דאָס יאָר 1917 אַלט מיטגליד פון באָלשעוויסטישן קערן, דער ווייס, אַז גלייך פון ערשטן טאָג אָן האָט נישט עקזיסטירט אפילו קיין שאָטן פון שטרייט צווישן לעגינען און מיר. ביי מיין אָנקום אין פּעטראָגראַד, אָדער ריכטיקער אויף דער גרענעץ-סטאַנציע, האָב איך זיך דערוווסט פון די חברים, וועלכע מ'האָט אַרויסגעשיקט אַנטקעגן, אַז אין פּעטראָגראַד עקזיסטירט אַן אָרגאַניזאַציע פון רעוואָלוציאָנערע אינטערנאַציאָנאַליסטן (די אַזויגערופענע מעזשראַיאָנצי), וואָס באַהאַנדלען די פראַגע וועגן פאַראייניקן זיך מיט די באָלשעוויקעס, אָבער מיט דער אַנטשיידונג ווילן זיי וואַרטן ביז מיין קומען. אין שטאַב פון דער מעזשראַיאָנצי-אָרגאַניזאַציע, וואָס האָט אַרומגענומען אומגעפער 3000 פּעטראָגראַדער אַרבעטער, האָבן זיך געפונען אוריצקי, אַ. אַ. יאָפע, לונאַטשאַרסקי, יורענעוו, קאַראַכאַן, וולאַדימיראָוו, מאַנואילסקי, פּאָזערן, ליטווענס און אַנדערע.

ס'איז אפשר נישט איבעריק צו ברענגען דאָ די פּאָלגנדיקע כאַראַקטעריסטיק פון די „מעזשראַיאָנצעס", וועלכע געפינט זיך אין פּערצנטן באַנד פון לענינס ווערק.

„אין דער קריגספראַגע האָבן די „מעזשראַיאָנצעס" אָנגענומען אַ אינטערנאַציאָנאַלע שטעלונג, און אין זייער טאַקטיק זענען זיי געווען ענג פאַרבונדן מיט די באָלשעוויקעס".

גלייך אין די ערשטע טעג נאָך מיין קומען קיין פּעטראָגראַד האָב איך געזאָגט צוערשט צום חבר קאַמענעוו און נאָכהער אין קעגנוואַרט פון לענין, זינאָוויעוו און קאַמענעוו

צום רעדאַקטאָר פון דער „פּראַוודאַ“, אַז צוליב דעם, וואָס עס זענען נישטא קיין שום חלוקי־דעות, בין איך תיכף גרייט אַרײַנ־צוטרעטן אין דער באָלשעוויסטישער אָרגאַניזאַציע, אָבער איך האַלט פאַר נויטיק צו אנטשיידן וואָס שנעלער די פראגע וועגן אַרייננעמען די מעזשראַיאנצי־אָרגאַניזאציע אין דער פּאַרטיי. איך דערמאָן זיך, אַז אייניקע פון די אָנוועזנדיקע האָבן מיך געפרעגט, ווי אזוי איך שטעל זיך פאָר די דורכפירונג פון דערדאָזיקער פּאַראייניקונג, וועלכע קאָמיטעט־מיטגלידער פון די מעזשראַיאנצי זאָלן אַריין אין דער פארוואלטונג פון דער „פּראַוודאַ“, וועלכע אין צענטראַל־קאָמיטעט און אז. וו. איך האָב געענטפערט, אַז צוליב דעם, וואָס עס זענען נישטאָ קיין שום חלוקי־דעות האָט נישט פאר מיר דידאָזיקע פראגע קיין שום פּאָליטישע באַדייטונג.

אין קאָמיטעט פון די מעזשראַיאנצעס האָבן זיך אָבער געפונען עלעמענטן, וועלכע האָבן זיך באַמיט אָפּצושלעפּן די פאראייניקונג, ארויסשטעלנדיק אַלערליי באַדינגונגען. צווישן דעם פּעטראָגראדער פּאַרטיי־קאָמיטעט און די מעזשראַיאנצעס איז געלעגן ווי אַ תהום אלטע שנאה, אומצוטרוי און דאָס־גלייכן. נאר דאס אַליין האָט אויפגעהאַלטן אונזער פאַראײ־ניקונג.

ראַסקאָלניקאָווס צוויי מיינונגען

חבר ראַסקאָלניקאָוו האָט אין דער לעצטער צייט פאַרשריבן אַ סך פּאַפּיר, כּדי אויפצווייזן דעם קעגנזאַץ פון מיין שטעלונג צו לענינס אין 1917-טן יאָר. עס איז נישט נויטיק צו ברענגען ביישפּילן, בפרט אַז דאָס, וואָס ער שרייבט, אונטערשיידט זיך נישט אויף קיין האָר פון די איבעריקע פעלשונגען וועגן דאָזיקן פעריאָד. עס וועט זיין גענוג, ווען איך וועל איבערחזרן אייניקע ווערטער, וועלכע דערדאָזיקער זעלבער ראַסקאָלניקאָוו האָט אַרויסגעזאָגט וועגן יענעם פעריאָד מיט אַ שטיקל צייט פריִער.

ער האָט אין 1923 געשריבן אין דער „פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע” אין אַ אַרטיקל „קערענסקיס תּפיסה”: „די פריערדיקע חילוקי-דעות פון פאַרמלחמה-פעריאָד זענען פולשטענדיק פאַרשוווּנדן געוואָרן. צווישן לענינס און טראָצקיס טאַקטישער שטעלונג איז מער נישט געווען קיין חילוק. די פאַראייניקונג, וואָס האָט זיך שוין געלאָזט מערקן בעתן קריג, איז געווען אַ פולשטענדיקע און ענטגילטיקע פון דעם מאָמענט אָן, ווען טראָצקי האָט זיך אומגעקערט קיין רוסלאַנד. ביי זיין ערשטער עפנטלעכער רעדע האָבן מיר, אַלע אַלטע לעניניסטן, געפילט, אַז ער איז געווען איינער פון אונזערע”.

דידאָזיקע ווערטער זענען געשריבן געוואָרן נישט כּדי צו באַווייזן עפּעס אָדער כּדי אָנצוגרייפן עמיצן, נאָר פּשוט, כּדי צו דערציילן, ווי עס איז געווען. שפּעטער האָט ראַסקאָלניקאָוו באַוויזן, אַז ער קען אויך דערציילן, ווי עס איז נישט

געוועז. ווען ער האָט פונסניי אָפּגעדרוקט זיינע אַרטיקלען אין אָרגאַן פון ביוראָ פאר פארטייגעשיכטע, האָט ער זאָרגעוודיק דערווייטערט פון זיי אַלץ, וואָס עס איז געווען, פדי דאָס צו פאַרבייטן מיט דעם, וואָס עס איז נישט געווען.

ס'לוינט זיך אפשר נישט אָפּצושטעלן ביים חבר ראַסקאָלניקאָוו, אָבער זיין ביישפּיל איז אַזוי כאַראַקטעריסטיש. אין זיין רעצענזיע וועגן דריטן באַנד פון מיינע ווערק פרעגט ראַסקאָלניקאָוו: „און וועלכע שטעלונג האָט טראָצקי אָנגענומען אין יאָר 1917 ?" און ער ענטפערט אויף דעם: „חבר טראָצקי האָט זיך נאָך אַלץ באַטראַכט אַלס מיטגליד פון דערזעלבער אַלגעמיינער פארטיי פון די מענשעוויקעס, מיט צערעטעלין און סקאָבעלעוון". און ווייטער זאָגט ער: „חבר טראָצקי האָט נאָך אַלץ נישט געוווסט, וואָס ער זאָל אויסקלייבן: דעם באָלשעוויזם צי דעם מענשעוויזם. צו יענער צייט האָט נאָך חבר טראָצקי אַלץ פאַרנומען א וואַקלדיקע, אומאַנטשלאָסענע און נישט-אַנטשיידענע שטעלונג".

ווי אַזוי קען מען ברענגען אין הסכם דידאָזיקע באמת אומפאַרשעמטע פאַרזיכערונגען מיט די אויבנגעבראַכטע ווערטער פון זעלבן ראַסקאָלניקאָוו: „די פריערע חלוקי-דעות פון פארמלחמה-פעריאָד זענען פולשטענדיק פאַרשוונדן געוואָרן"? אויב טראָצקי האָט נאָך נישט געוווסט, וואָסער שטעלונג ער זאָל אָננעמען לגבי דעם באָלשעוויזם און מענשעוויזם, טאָ ווי איז דאָס מעגלעך געווען, אַז „מיר, אַלע אַלטע לעניניסטן, האָבן געשפּירט, אַז ער איז געווען איינער פון אונזערע"?

אָבער דאָס איז נישט אַלץ. אין דעם אַרטיקל: „יוליטעג" אין דער „פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע" האָט דערדאָזיקער זעלבער ראַסקאָלניקאָוו געשריבן אין 1923:

„לעוו דאַווידאָוויטש (טראָצקי) איז צו יענער צייט נישט געווען פאָרמעל קיין מיטגליד פון אונזער פאַרטיי, אָבער פאַקטיש האָט ער געאַרבעט אין איר אָן אַ הפסק פון דעם טאָג אָן, זינט ער איז געקומען פון אַמעריקע. יעדנפאַלס האָבן מיר אים אַלע באַטראַכט אַלס איינעם פון אונזערע פאַרטייפירער גלייך נאָך זיין ערשטער רעדע אין ראַט".

דאָס קלינגט קלאָר און דייטלעך, און עס זעט אויס

כמעט ווי אוממעגלעך, אַריינצוברענגען אַ פאַלשע אויסטייטשונג אין דידאָזיקע ווערטער. אָבער האָט קיין מורא נישט, פאַר פעלשער, וואָס אַרבעטן לויט אַ געניעם פלאַן און ווערן געשטיצט דורך אָנווייזונגען מצד דער מאַכט, איז אַלץ מעגלעך.

אָבער, כדי ראַסקאָלניקאָווס האַנדלונג, — וואָס איז אַזוי כאַראַקטעריסטיש נישט נאָר פאַר אים פערזענלעך, נאָר אויך פאַר דער גאַנצער איצטיקער סיסטעם פון אונזער פירערשאַפט,— זאָל אַרויסטרעטן אין איר גאַנצן גלאַנץ, מוז איך ציטירן אַ לענגערע שטעלע פון זיין אַרטיקל וועגן „קערענסקיס תפיסה". ער זאָגט:

„טראָצקיס האַלטונג לגבי וולאַדימיר איליטשן האָט עדות געזאָגט אויף דער העכסטער פאַרערונג. ער האָט לענינען געשטעלט העכער פאַר אַלע צייטמענטשן, וועלכע ער האָט געקענט אין רוסלאַנד און אין אויסלאַנד. אין דעם טאָן, מיט וועלכן טראָצקי האָט גערעדט וועגן לענינען, האָט מען געפילט דעם יראת-הכבוד פון אַ תלמיד. צו יענער צייט האָט שוין לענין געהאַט געאַרבעט פאַרן פראָלעטאַריאַט דרייסיק יאָר און טראָצקי— צוואַנציק, די פריערדיקע חלוקי-דעות פון פאַרמלחמה-פעריאָד זענען פולשטענדיק פאַרשוווּנדן געוואָרן. צווישן לענינס און טראָצקיס טאַקטישער שטעלונג זענען מער נישט געווען קיין אונטערשיידן. די פאַראייניקונג, וואָס האָט זיך שוין געלאָזט מערקן בעתן קריג, איז געוואָרן אַ פולשטענדיקע און ענטגילטיקע פון דעם מאָמענט אָן, זינט טראָצקי האָט זיך אומגעקערט קיין רוסלאַנד. ביי זיין ערשטער רעדע האָבן מיר, אַלע אַלטע לעניניסטן, געפילט, אַז ער איז איינער פון אונזערע".

ראַסקאָלניקאָווס דאָזיקע אַטעסטאַציע וועגן די באַציאונגען צווישן לענינען און טראָצקין שטערט אים נישט באַטירלעך צו ציטירן אויף אַ נידערטרעכטיקן אופן אַ בריוו צו שיידזע, אַ פירער פון די מענשעוויקעס, אין וועלכן איך האָב שאַרף אָנגעגריפן לענינען — דאָס איז געווען אין 1912, אין דער צייט פון מיין העפטיקסטן דיספוט מיט אים.

איך מוז נאָך צוגעבן, אַז ראַסקאָלניקאָוו פלעגט זיך אָפט טרעפן מיט מיר בעת זיין טעטיקייט אין די זומער-חדשים פון יאָר 1917. ער פלעגט מיר צופירן אין אַ אויטאָמאָביל קיין

קראנשטאט, פלעגט זיך אָפט ווענדן צו מיר נאָך אַן עצה, פלעגט פירן מיט מיר לאַנגע שמועסן אין תפיסה און אַז. וו. זיינע דערינערונגען האָבן דעריבער אַן אומשעצבאַרע איבער-צייגונגס-קראַפט, בעת זיינע שפעטערדיקע „פאַרבעסערונגען" זענען נישט מער, ווי די אַרבעט פון אַ פעלשער, וואָס דער-פילט זיין אויפגאַבע לויט אַ באַפעל.

פון מאַי ביז אָקטאָבער 1917

א גאַנצע רייע דאָקומענטן, וועלכע די באָלשעוויקעס האָבן אַרויסגעגעבן אין מאַי, יוני און יולי 1917, זענען גע־שריבן געוואָרן דורך מיר אָדער צוזאַמען מיט מיר. דערצו גע־הערן, צום ביישפּיל, די דערקלערונג פון דער באָלשעוויסטי־שער פראַקציע פון ערשטן ראַטנקאָנגרעס וועגן דער געפּלאַנ־טער אַקציע אויפן פּראָגנט, דעם בריוו צום אויספיר־קאָמיטעט פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי אין די טעג פון דער יולי־דעמאָנסטראַציע און אַנדערע. איך האָב זיך צופעליק אָנגע־שטויסן אויף אַ גאַנצער ריי באָלשעוויסטישע רעזאָלוציעס פון יענער צייט, וועלכע איך האָב געשריבן אינגאַנצן אָדער טייל־ווייז. אין אַלע מיינע רעדעס, אויף אַלע פאַרזאַמלונגען האָב איך דערקלערט מיין סאָלידאַריטעט מיט די באָלשעוויקעס.

איינער פון די „מאַרקסיסטישע היסטאָריקער" פון נייעם סטיל האָט נישט לאַנג צוריק געפּרוווט אַנטדעקן קריגערייען צווישן מיר און לענינען צוליב דעם דורכגעפאַלענעם יולי־אויפשטאַנד. אַזעלכע לייט ווילן נאַטירלעך ברענגען זייער צושטייער צום אַלגעמיינעם רכילות-קריגסצוג, ווייל זיי האָפן אויף אַ הונדערטפאַכער באַלוינונג דערפאַר. מען מוז גובר זיין אַ געפיל פון עקל, כדי בלויז אָפּצוואַרפן אַזעלכע פעלשונגען. איך וועל נישט ציטירן קיין שום דערינערונגען. איך באַנוגן זיך מיט דאָקומענטן. אין מיין דערקלערונג צו דער דעמאָלטיקער צייטווייליקער רעגירונג האָב איך געשריבן:

„איך בין מסכים מיט די פּרינציפּיעלע מיינונגען פון

לענינען, זינאָוויעוון און קאַמענעוון און כ'האָב זיי פּאַרטיידיקט אין מיין צייטונג און אין אַלע מיינע עפנטלעכע רעדעס...

דאָס, וואָס איך נעם נישט קיין אָנטייל אין דער רע־דאַקציע פון „פּראַוודאַ" און כ'געהער נישט צו דער באָלשע־וויסטישער אָרגאַניזאַציע, האָט גאָרנישט צו טאָן מיר פּאָליטי־שע חלוקי־דעות, נאָר דאָס נעמט זיך פון די באַדינגונגען פון אונזער פּאַרטיי־געשיכטע, וואָס האָבן איצט פּאַרלאָרן יעדע באַדייטונג".

אין שייכות מיטן יולי־אויפשטאַנד האָט דער סאָציאַל־רעוואָלוציאָנער־מענשעוויסטישער קאָמיטעט צונויפגערופן אַ פּאַר־זאַמלונג פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט. די באָלשעוויסטישע פּראַקציע האָט מיך איינגעלאַדן איך זאָל אָפּגעבן איר דער־קלערונג וועגן דער נייער לאַגע און וועגן די פּראָבלעמען פון דער פּאַרטיי. דאָס איז געשען פאַר מיין פאָרמעלן אריינ־טריט אין דער פּאַרטיי און נישט געקוקט אויפן פאַקט, וואָס סטאַלין, צום ביישפּיל, האָט זיך דאַן געפונען אין פּעטראָגראַד. די „מאַרקסיסטישע היסטאָריקער" פון נייעם סטיל האָבן נאָך דעמאָלט נישט עקזיסטירט, און די פאַרזאַמלטע באָלשעוויקעס זענען איינשטימיק מסכים געווען מיטן גרונדגעדאַנק פון מיין דערקלערונג וועגן יולי־אויפשטאַנד און וועגן די פּראָבלעמען פון דער פּאַרטיי. עס זענען דאָ אויף דעם געדרוקטע גביות־עדות, באַזונדערס אין די דערינערונגען פון נ. א. מוראַלעוום.

ווי באַקאַנט האָט לענין נישט געליטן אויף אַ גוטמוטיקן צוטרוי צו מענטשן, ווען ער איז ביי שווערע באַדינגונגען געווען אָנגעוויזן אויף זייערע פּאָליטישע אָנשויאונגען אָדער האַנדלונגען, און אַזאַ גוטמוטיקייט איז אים לגמרי פרעמד געווען לגבי רעוואָלוציאָנערן, וועלכע האָבן זיך אין אַ פריערן פּעריאָד געפונען מחוץ די רייען פון דער באָלשעוויסטישער פּאַרטיי. דער יולי־אויפשטאַנד האָט צעריסן די רעשטלעך פון די אַלטע, צעשיידנדיקע ליניעס. אין זיין בריוו וועגן דער רשימה פון די באָלשעוויסטישע קאַנדידאַטן צו דער גרינדונגס־פאַרזאַמלונג, האָט וולאַדימיר איליאיטש געשריבן:

„מיר קענען זיך נישט דערלויבן אַזאַ צו גרויסע צאָל

קאַנדידאַטן מיט אַ קליינער דערפאַרונג, וואָס האָבן זיך, ווי לאַרין, ערשט איצט אָנגעשלאָסן אין דער פאַרטיי. מיר מוזן די רשימה נאָכאַמאָל דורכקוקן און פאַרבעסערן...

פאַרשטייט זיך, אַז קיינער וועט, צום ביישפּיל, נישט אַרויסטרעטן קעגן אַזאַ קאַנדידאַטור, ווי ל. ד. טראָצקיס, ווייל ערשטנס האָט טראָצקי פון ערשטן טאָג פון זיין אָנקום תּיכּף אָנגענומען אַן אינטערנאַציאָנאַלע שטעלונג; צווייטנס האָט ער געקעמפט צווישן די „מעזשראַיאָנצי" פאַר אַ פאַראייניקונג מיט די באָלשעוויקעס; און דריטנס האָט ער זיך אין די שווערע יולי-טעג אַרויסגעוויזן אויף דער הויך פון זיין אויפגאַבע אַלס אַ גליענדיקער פאַרטיידיקער פון דער פאַרטיי פון רעוואָלוציאָנערן פראָלעטאַריאַט. עס איז קלאָר, אַז דאָס קען נישט געזאָגט ווערן וועגן דער מערהייט פון די ייִנגערע פאַרטיימיטגלידער, וועלכע געפינען זיך אין דער רשימה".

די פראַגע פון אונזער שטעלונג צו דער קאָנסטיטואַנטע. צו דעם פרווו פון דער צעפאַלנדיקער האַלב-בירגערלעכער רעגירונג פון די מענשעוויקעס און סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן זיך נאָכאַמאָל צו שטיצן אויף אַ קאָמפּראָמיס פון אַלע פאַרטייען (דורך אַ אַנטשיידונג פון דער דעמאָקראַטישער קאָנפערענץ), איז באַשלאָסן געוואָרן אין לענינס אָפּוועזנהייט. איך בין אַרויסגעטראָטן אַלס רעדנער מצד די-יעניקע באָלשעוויקעס, וועלכע האָבן געוואָלט באָיקאָטירן די קאָנסטיטואַנטע. די מאַיאָריטעט פון דער באָלשעוויסטישער פראַקציע אויף יענער דעמאָקראַטישער קאָנפערענץ האָט, ווי ס'איז באַקאַנט, געשטימט קעגן באָיקאָט. לענין האָט זיך אַנטשידן געשטעלט אויף דער זייט פון דער מינדערהייט. וועגן דאָזיקן ענין האָט ער געשריבן פאָלגנדיקס:

„מיר מוזן באָיקאָטירן די קאָנסטיטואַנטע. מיר מוזן פאַרלאָזן דעם ראַט פון די אַרבעטער-זעלנער- און פויערים-דעפּוטאַטן און גיין צו די פראָפאַראייִנען, צו די מאַסן בכלל. מיר מוזן זיי רופן צום קאַמף. מיר מוזן זיי געבן דעם קלאָרן און ערלעכן לאָזונג: צעיאָגט קערענסקיס באָנאַפּאַרטיסטישע באַנדע מיט זיין פאַלשער קאָנסטיטואַנטע, מיט זיין צערעטעלי-בוגילינסקי-דומע. די מענשעוויקעס און סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן

האָבן אָפּגעהאָרכן אונזער קאָמפּראָמיספאָרשלאָג וועגן פרידלעך איבערגעבן די מאַכט די ראַטן, הגם מיר האָבן דאָרט דאַן נישט געהאַט קיין מערהייט. זיי זענען ווידער פאַרזונקען אין זומפּ פון שמוציקע אונטערהאַנדלונגען מיט די קאַדעטן. נידער מיט די מענשעוויקעס און סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן! הויבט אָן קעגן זיי אַ קאָמפּראָמיסלאָזן קאַמף!

טרייבט זיי אַרויס אָן רחמנות פון אַלע רעוואָלוציאָנערע אָרגאַניזאַציעס. קיין שום פאַרבינדונגען, קיין שום פאַרהאַנדלונגען מיט די דאָזיקע פריינט פון די גרונטבאַזיצער און קאַפּיטאַליסטן".

און דעם 23 סעפּטעמבער האָט לענין געשריבן:

„טראָצקי איז געווען פאַר דעם באָיקאָט. בראַוואָ, חבר טראָצקי! דער באָיקאָט איז דורך דער באָלשעוויסטישער פראַקציע אָפּגעוואָרפן געוואָרן אויף דער דעמאָקראַטישער קאָנפערענץ. זאָל לעבן דער באָיקאָט!"

מײַן אָנטײל אין דער אָקטאָבער־רעװאָלוציע

װעגן מײַן אָנטײל אין דער אָקטאָבער־רעװאָלוציע קען מען לײענען אין די באַמערקונגען צום 14־טן באַנד פון לע־נינס געזאַמלטע װערק פאָלגנדיקס:

„װען די באָלשעװיקעס האָבן באַקומען די מערהײט אין פּעטראָגראַדער ראַט, איז טראָצקי אױסגעװײלט געװאָרן אַלס פאָרזיצער און אױפן דאָזיקן אַמט האָט ער אָרגאַניזירט דעם אױפשטאַנד פון 25־טן אָקטאָבער און אָנגעפירט מיט אים".

װיפל דערפון עס איז אמת און װיפל פאַלש, דאָס זאָל אַנטשײדן דאָס ביוראָ פאַר פּאַרטײגעשיכטע — אױב נישט דאָס איצטיקע, טאָ אַ צוקונפטיקע. חבר סטאַלין האָט נישט לאַנג צוריק קלאָר און דײַטלעך באַשטריטן דעם אמת פון דערדאָ־זיקער פאַרזיכערונג. אין זײַן שריפט איבער „טראָצקיזם און לעניניזם" האָט ער דערקלערט:

„איך מוז זאָגן, אַז חבר טראָצקי האָט בײַם אָקטאָבער־אױפשטאַנד נישט געשפּילט און נישט געקענט שפּילן קײן שום באַזונדערע ראָלע, װײַל אַלס פאָרזיצער פון פּעטראָגראַדער ראַט האָט ער גאַנץ פּשוט אױסגעפירט דעם װילן פון אַנט־שפּרעכנדיקן פּאַרטײ־אױטאָריטעט, װאָס האָט אָנגעפירט מיט יעדן שריט זײַנעם".

און װײַטער האָט ער דערקלערט:

„חבר טראָצקי האָט נישט געשפּילט קײן באַזונדערע ראָלע נישט אין פּאַרטײלעבן, נישט בײַם אָקטאָבער־אױפשטאַנד, און ער האָט עס אױך נישט געקענט טאָן, װײַל אין אָקטאָ־

בער פּעריאָד איז ער נאָך לפי־ערך געווען אַ נייער מיטגליד אין דער פּאַרטיי".

בשעת סטאַלין האָט אָפּגעגעבן זיין דאָזיקע גבית־עדות, האָט ער אינגאַנצן פאַרגעסן, וואָס ער אַליין האָט געזאָגט דעם 6־טן נאָוועמבער 1918, דאָס הייסט אין ערשטן יאָרטאָג פון דער רעוואָלוציע, ווען די פאַקטן און געשעענישן זענען נאָך געווען פריש אין אַלעמענס זכרון. שוין דעמאָלט האָט סטאַלין אָנגעהויבן צו פירן קעגן מיר זיין קאַמפּאַניע. אָבער אין יע־נער צייט איז ער געצוווּנגען געווען צו פירן זיין קאַמף קעגן מיר אַסך פאָרזיכטיקער און פאַרבאָרגענער, ווי ער קען עס טאָן איצט. איך ברענג דאָ, וואָס ער האָט דעמאָלט געשריבן אין דער „פּראַוודאַ" אונטערן טיטל „די ראָלע פון די אָמ־מיינסטן אויסגעצייכנטע פּאַרטייפירער":

„די גאַנצע אַרבעט פון פּראַקטיש אָרגאַניזירן דעם אויפ־שטאַנד איז געפירט געוואָרן אונטער דער אוממיטלבאַרער אָנ־פירערשאַפט פון פאָרזיצער פון פּעטראָגראַדער ראַט, חבר טראָצקי. מען קען מיט זיכערקייט זאָגן, אַז דעם שנעלן איבערגיין פון גאַרניזאָן אויף דער זייט פון ראַט און די גע־וואַגטע אויספירונג פון דער אַרבעט פון רעוואָלוציאָנערן זעל־נער־קאָמיטעט האָט די פּאַרטיי דער עיקר און קודם כּל צו פאַרדאַנקען דעם חבר טראָצקי".

עס זעט היינט אויס כמעט אוממעגלעך, אַז די דאָזיקע ווערטער, וועלכע האָבן בשום אופן נישט געזאָלט זיין קיין איבערגעטריבענער שבח — אדרבה, סטאַלינס כּוונה איז דאַן געווען אַ גאַנץ אַנדערע, אָבער איך וויל זיך אויף דעם נישט אָפּשטעלן — אַז די דאָזיקע ווערטער זענען אַרויס פון סטאַלינס מויל.

עס איז אַמאָל געזאָגט געוואָרן, אַז אַ מענטש, וואָס האָט ליב דעם אמת, האָט די מעלה, וואָס אפילו ביי אַ שלעכטן זכרון איז ער זיך קיינמאָל נישט סותר, אַ ליגנערישער, גע־וויסנלאָזער און אומערלעכער פּערשוין מוז אָבער — כּדי נישט פאַרשעמט צו ווערן — תּמיד געדענקען, וואָס ער האָט פריער געזאָגט.

מיט יאַראָסלאַווסקיס הילף באַמיט זיך איצט חבר סטאַ

לין אויסצובויען אַ נייע געשיכטע פון דער אָרגאַניזאַציע פון דער אָקטאָבער-איבערקערעניש, און דאָס אַלץ, שטיצנדיק זיך אויף דעם פאַקט, וואָס די פאַרטיי האָט דעמאָלט געשאַפן אַ „אַקטיווע קאָמיסיע פאַר דורכפירן פלאַנמעסיק דעם אויפשטאַנד", און צו זייַנע מיטגלידער, ווי עס שיינט, האָט טראָצקי נישט געהערט. אָבער אויך לענין איז נישט געווען קיין מיטגליד פון דערדאָזיקער קאָמיסיע, און דאָס אַליין באַווייזט שוין, אַז די קאָמיסיע האָט געהאַט בלויז אַ גאַנץ צווייטראַנגיקע אָרגאַניזאַציאָנעלע באַדייטונג. זי האָט בכלל נישט געשפּילט קיין אומאָפּהענגיקע ראָלע. די לעגענדע וועגן דערדאָזיקער קאָמיסיע איז היינט געשאַפן געוואָרן צוליבן פּשוטן פאַקט, וואָס סטאַלין איז געווען אַ מיטגליד פון איר. איך גיב דאָ אָן די נעמען פון די מיטגלידער: סווערדלאָוו, סטאַלין, דזשערזשינסקי, בובנאָוו, אוריצקי. ווי ווייניק אָנגענעם עס זאָל נישט זיין אַרומצונישטערן אין אַלטן מיסט, פונדעסטוועגן האַלט איך פאַר נויטיק, אַלס אַ גענוג אינפאָרמירטער אָנטיילנעמער און עדות פון יענע געשעענישן, פעסטצושטעלן פאָלגנדיקס:

לענינס ראָלע נויטיקט זיך נישט, נאַטירלעך, אין קיין שום באַלויכטונג. סווערדלאָוון פלעג איך זען אָפט, און איך פלעג זיך צו אים אָפט ווענדן, ווען איך פלעג נויטיק האָבן אַן עצה אָדער מענטשן, וואָס זאָלן מיר העלפן. חבר קאַמענעוו, וועלכער האָט דעמאָלט אָנגענומען אַ וואַקלדיקע און פאַר דער באַוועגונג שעדלעכע שטעלונג, וואָס איר פאַלשקייט האָט ער שוין לאַנג אָנערקענט, האָט זיך פונדעסטוועגן באַטייליקט זייער טעטיק אין די אייגנטלעכע געשעענישן פון דער רעוואָלוציע. די אַנטשיידנדיקע נאַכט פון 25 אויפן 26 אָקטאָבער האָבן קאַמענעוו און איך פאַרבראַכט אין לאָקאַל פון רעוואָלוציאָנערן זעלנער-קאָמיטעט, ענטפערנדיק אויף אָנפראַגן און אָפּגעבנדיק דורכן טעלעפאָן באַפעלן. אָבער ווי שטאַרק איך זאָל נישט אָנשטרענגען מיין זכרון, קען איך נישט ענטפערן אויף דער פראַגע, אין וואָס איז באַשטאַנען סטאַלינס ראָלע אין דידאָזיקע אַנטשיידנדיקע טעג. קיין איינציקן מאָל האָב איך זיך נישט געווענדט צו אים נאָך אַן עצה אָדער מיטאַרבעט. ער האָט אויך נישט אַרויסגעוויזן די מינדסטע איניציאַ-

טיוו. ער האָט קיינמאָל נישט געמאַכט קיין זעלבשטענדיקן פאָרשלאָג. די דאָזיקע פאַקטן קען קיין שום „מאַרקסיסטישער היסטאָריקער" פון נייעם סטיל נישט ענדערן.

ווי איך האָב שוין פריער געזאָגט, האָבן סטאַלין און יאַראָסלאַווסקי זיך שטאַרק באַמיט צו דערווייזן, אַז די אַקטיווע קאָמיסיע, וואָס איז באַשטימט געוואָרן דורך דער פּאַרטיי און איז באַשטאַנען פון די חברים סווערדלאָוו, סטאַלין, דזשער־זשינסקי, בובנאָוו און אוריצקי האָט, אַזוי־צוזאָגן, אָנגעפירט מיטן גאַנצן גאַנג פון אויפשטאַנד. סטאַלין האָט אויף אַלע אופנים, וואָס זענען אים נאָר מעגלעך געווען, אָנגעוויזן דע־רויף, אַז טראָצקי איז נישט געווען קיין מיטגליד פון יענעם קאָמיטעט. צום באַדויערן אָבער, איז צוליב דער נאַכלעסיקייט פון די סטאַלינשע היסטאָריקער דערשינען אין דער „פּראַוודאַ" פון 2 נאָוועמבער 1927 — דאָס הייסט, ווען דערדאָזיקער גאַנ־צער בריוו איז שוין דורך מיר געווען אָנגעשריבן — אַ גע־נויער אויסצוג פון באַריכט, וועלכן דער צענטראַלער אויס־פיר־קאָמיטעט האָט געגעבן וועגן דער צייט פון 16 ביז 29־טן אָקטאָבער 1917.

„דער צענטראַלער אויספיר־קאָמיטעט שאַפט אַ מיליטע־רישן רעוואָלוציאָנערן צענטער מיט די פאָלגנדיקע מיטגלידער: סווערדלאָוו, סטאַלין, בובנאָוו, אוריצקי און דזשערזשינסקי. דערדאָזיקער צענטער דאַרף זיין אַ וועזנטלעכער טייל פון רע־וואָלוציאָנערן ראַטנקאָמיטעט".

דער רעוואָלוציאָנערער ראַטנקאָמיטעט איז דער מיליטע־ריש-רעוואָלוציאָנערער קאָמיטעט, וועלכער איז געשאַפן געוואָרן דורך דעם פּעטראָגראַדער ראַט. פאַר דער פירערשאַפט אין אויפשטאַנד האָט נישט עקזיסטירט קיין אַנדער אָרגאַן. יענע פינף חברים, וועלכע דער צענטראַלער אויספיר־קאָמיטעט האָט געוויילט האָבן געדאַרפט אריינטרעטן אַלס דערגאַנצונג אין שטאַב פון זעלבן רעוואָלוציאָנערן זעלנער־קאָמיטעט, וועמעס פּאָרזיצער עס איז געווען טראָצקי. ס'וואָלט דאָך געווען איבעריק אַריינ־צונעמען טראָצקין נאָכאַמאָל אין דעם שטאַב פון אַ אָרגאַני־זאַציע, וואָס ער איז שוין פון פריער געווען איר פאָרזיצער! יאָ־

עס איז שווער צו קאָריגירן געשיכטע, נאָכדעם ווי זי איז שוין פאַרענדיקט!

11 נאָוועמבער 1927.

אין בריסק האָב איך געשריבן אַ קורצע געשיכטע פון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע. דאָסדאָזיקע בוך האָט אויסגעהאַלטן אַ גרויסע צאָל אויפלאַגעס אין פאַרשיידענע שפּראַכן. קיינער האָט מיר קיינמאָל נישט געזאָגט, אַז אין דאָזיקן בוך איז דאָ אַ בלויז, וואָס ווארפט זיך אין די אויגן — דאָס, וואָס עס ווייזט אין קיין איין אָרט נישט אָן אויף דעם הויפּט־אָנפירער פון אויפשטאַנד, אויפן „מיליטעריש־רעוואָלוציאָנערן צענטער", וואָס זיינע מיטגלידער זענען געווען סטאַלין און בובנאָוו. אויב איך האָב אַזוי שלעכט געדענקט די געשיכטע פון אָקטאָבער־אויפשטאַנד, טאָ פאַרוואָס האָט מיר קיינער נישט אויסמערקזאַם געמאַכט אויף מיין טעות? פאַרוואָס איז מיין בוך אין די ערשטע יאָרן פון דער רעוואָלוציע אומגעשטערט שטודירט געוואָרן אין אַלע מלוכהשע פּאַרטיישולעס?

אפילו אין יאָר 1922 האָט נאָך, ווייזט אויס, די אָרגאַניזיר־ביוראָ פון דער פּאַרטיי געהאַלטן, אַז איך פאַרשטיי גאַנץ גענוג די געשיכטע פון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע. אָט איז אַ קליינע, אָבער פּילזאָגנדיקע אָנערקענונג:

ב' 14,302 מאָסקווע, דעם 24־טן מאַי 1922

„צום חבר טראָצקי:

אָן אויסצוג פון באַריכט פון דער זיצונג פון אָרגאַניזיר־ביוראָ פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט דעם 22־טן מאַי 1922, נום. 21.

אָן אויפטראָג צו חבר יאַקאָוולעוו פון 1־טן אָקטאָבער, צו שרייבן אַ לערנבוך וועגן דער געשיכטע פון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע אונטער דער רעדאַקציע פון חבר טראָצקי.

דער סעקרעטאַריאַט פון דער סוב־אָפּטיילונג פאַר פּראָפּאַגאַנדע".

דאָס איז געשען אין מאַי 1922. און דערביי האָבן שוין מיינע ביכער וועגן יאָר 1905 און וועגן דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע געהאַט דערשינען פאַר דערדאָזיקער צייט און זענען

גוט באקאנט געווען דער אָרגאַניזאַציע-ביוראָ — וואָס איר אַנ-
פירער איז שוין דעמאָלט געווען סטאַלין. נישט געקוקט אויף
דעם האָט דאָס אָרגאַניזיר-ביוראָ געהאַלטן פאר נויטיק מיר
איבערצוגעבן די רעדאַקציע פון שולבוך וועגן דער געשיכטע
פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע. ווי אַזוי איז דאָס געשען?
עס נעמט זיך דערפון, ווייל די אויגן פון סטאַלינען און פון די
סטאַליניסטן האָבן זיך געעפנט אויפן „טראָצקיזם" ערשט דאַן,
ווען לענינס אויגן זענען שוין געשלאָסן געווען אויף אייביק.

פאַרלאָרענע דאקומענטן

קורץ נאָך דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע האָבן זיך צווישן די פירער פון דער פּאַרטיי אויסגעבילדעט שאַרפע חלוקי-דעות וועגן אונזערע באַציאונגען צו די אַנדערע „סאָציאַליסטישע פּאַרטייען”. עס האָט זיך קודם כל געהאַנדלט וועגן דער פראַגע, צי מיר זאָלן שאַפן אַן איינהייטלעכע באָלשעוויסטישע רעגירונג אָדער אַ קאָאַליציע מיט די מענשעוויקעס און סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן. דעם 14-טן נאָוועמבער האָט לענין גערעדט וועגן דערדאָזיקער פראַגע אויף דער פאַרזאַמלונג פון פּעטראָגראַדער קאָמיטעט. די באַריכטן פון די צענטראַל-קאָמיטעט-פאַרזאַמלונגען פון 1917 זענען פאַרעפנטלעכט געוואָרן אין צענטן יאָרטאָג פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע. אורשפּרינגלעך האָט זיך צווישן זיי געפונען אויך דער באַריכט וועגן דערדאָזיקער פאַרזאַמלונג פון 14-טן נאָוועמבער, ער האָט זיך אויך געפונען אין דער ערשטער קאָרעקטע פון אינהאַלט-פאַרצייכעניש. אָבער דערנאָך איז דער באַריכט פון 14-טן נאָוועמבער לויט אַ העכערן באַפעל באַזייטיקט געוואָרן: מ׳האָט אים אויסבאַהאַלטן פון דער פּאַרטיי. די סיבה דערפון איז לייכט צו פאַרשטיין. וועגן דער קאָאַליציע-פראַגע האָט לענין געזאָגט צום קאָמיטעט פאָלגנדיקס:

„וואָס שייך קאָאַליציע, קען איך וועגן דעם אפילו נישט ריידן ערנסט. טראָצקי האָט שוין פון לאַנג געזאָגט, אַז אַ קאָאַליציע איז אוממעגלעך. טראָצקי האָט דאָס באַגריפן, און פון יענער צייט אָן איז נישטאָ קיין בעסערער באָלשעוויק פאַר אים”.

די רעדע האָט זיך פאַרענדיקט מיטן לאָזונג:

„קיין שום קאָמפּראָמיס! אַן איינהייטלעך-באָלשעוויסטישע רעגירונג".

ווי עס ווערט דערציילט איז דער באַפעל צו באַזייטיקן דעמדאָזיקן באַריכט געקומען פון ביוראָ פאַר פאַרטייגעשיכטע, מיט דער דערקלערונג, אַז לענינס רעדע איז „אָן ספק" פאַלש איבערגעגעבן געוואָרן. איינס איז זיכער אמת, נעמלעך, אַז לענינס רעדע שטייט נישט אין הסכם מיט דער געשיכטע פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע, ווי זי ווערט איצט געשריבן.

אגב ווייזט גראָד דערדאָזיקער באַריכט וועגן דער פאַרזאַמלונג פון פעטראָגראַדער קאָמיטעט, ווי אַזוי לענין האָט געקוקט אויף דער פראַגע פון דיסציפּלין, ווי נאָר מ׳פלעגט וועלן אויסבאַהאַלטן הינטער דערדאָזיקער דיסציפּלין אַן אויסגעשפּראָכן-אָפּאָרטוניסטישע פּאָליטיק. נאָך דער רעדע פון חבר פעניגשטיין האָט לענין דערקלערט:

„אויב איר ווילט אַ שפּאַלטונג, טאָ פירט זי דורך. אויב איר וועט באַקומען די מערהייט, דאַן פאַרכאַפּט די מאַכט אין צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט און גייט ווייטער. מיר אָבער וועלן גיין צו די מאַטראָסן".

גראָד דורך דערדאָזיקער מוטיקער, אַנטשלאָסענער און נישט-נאָכגיביקער האַלטונג, האָט לענין געראַטעוועט די פּאַרטיי פון אַ שפּאַלטונג.

אייזערנע דיסציפּלין, ריכטיק! אָבער אויפן יסוד פון אַ רעוואָלוציאָנערער פּאָליטיק!

דעם 4-טן אַפּריל האָט לענין געזאָגט אויף אַ פּאַרטיי-קאָנפערענץ, וואָס דעם באַריכט פון איר באַהאַלט סטאַלין אויס פון דער פּאַרטיי:

„אפילו אונזערע באָלשעוויקעס ווייזן אַרויס צוטרוי צו דער פּראָוויזאָרישער רעגירונג. זיי זענען אָן ספק באַטויבט פון רעוואָלוציע-רויש. דאָס איז אָבער דער סוף פון דער רעוואָלוציע. איר, חברים, האָט, הייסט עס, צוטרוי צו דערדאָזיקער רעגירונג. אויב דאָס איז באמת אַזוי, דאַן קענען מיר נישט מער אַרבעטן צוזאַמען".

און ווייטער האָט ער געזאָגט:

„איך הער, אז אין רוסלאַנד איז דאָ אַ טענדענץ צו קאָאַליציע, צו אַ קאָאַליציע מיט די אָנהענגער פון דער באַציאָנאַלער פאַרטיידיקונג. דאָס איז אַ בגידה לגבי דעם סאָציאַליזם. איך האַלט פאַר אַסך בעסער צו בלייבן אַליין, ווי ליבקנעכט — איינער קעגן הונדערט און צען".

פאַרוואָס האָט זיך לענין אַזוי דראַסטיש אויסגעדריקט — איינער קעגן הונדערט און צען? ווייל אויף דער מערץ-קאָנפערענץ פון 1917 זענען זייער שטאַרק געווען די טענדענצן צו אַ האַלבן קאָמפּראָמיס.

סטאַלין איז אויף יענער קאָנפערענץ געווען פאַר דער רעזאָלוציע פון קראַסנאָיאַרסקער ראַט, וועלכער האָט פאָרגעשלאָגן:

„אונטערשטיצט די פּראָוויזאָרישע רעגירונג אין אירע האַנדלונגען נאָר אויף אַזוי ווייט, אויף וויפל זי באַפרידיקט די פאָדערונגען פון ארבעטערקלאַס און פון דעם רעוואָלוציאָנערן פויערטום אין דער זיך-אַנטוויקלענדיקער רעוואָלוציע".

אָבער נאָך מער: סטאַלין איז געווען פאַר אַ קאָאַליציע מיט צערעטעלין, דעם פירער פון די מענשעוויקעס. אָט איז אַ גענויער אויסצוג פון אַ באַריכט וועגן דער קאָנפערענץ:

אויפן סדר-היום צערעטעלי׳ס פאָרשלאָג וועגן אַ קאָאַליציע.

סטאַלין: „מיר מוזן איינגיין אויף דעם. עס איז נויטיק צו באַשטימען אונזערע באַדינגונגען פאַר אַזאַ קאָאַליציע. אַ קאָאַליציע וואָלט מעגלעך געווען אויף דער ליניע צימערוואַלד-קיענטאַל".

אויף דער באַמערקונג פון די פאַרשיידענע קאָנפערענץ-מיטגלידער, אז אַזאַ קאָאַליציע וועט דאָך זיין זייער פאַרשידנפאַרביק, האָט סטאַלין געענטפערט:

„עס האָט נישט קיין צוועק שוין פריצייטיק ארויסצוטרעטן מיט חלוקי-דעות. אין פאַרטייען זענען תמיד דאָ חלוקי-דעות. אָבער לייכטע חלוקי-דעות וועלן מיר שוין גובר זיין אין דער פאַרטיי גופא."

חלוקי-דעות מיט צערעטעלין באַטראַכט סטאַלין אַלס לייכטוואַגיקע. אין זיינע באַציאונגען צו צערעטעלי׳ס אָנהענגער איז סטאַלין געווען פאַר ברייטער דעמאָקראַטיע. „אין פאַרטיי-

לעבן זענען תמיד דאָ חלוקי-דעות", האָט ער געזאָגט.
אַלזאָ, חברים-אָנפירער פון ביוראָ פאַר פּאַרטייגעשיכטע, דערלויבט מיר אייך שטעלן אַ פראַגע: פאַרוואָס זענען די באַריכטן וועגן דער פאַרטייקאָנפערענץ פון מערץ 1917 נאָך ביז איצט נישט פאַרעפנטלעכט געוואָרן? איר פאַרפלייצט דאָס לאַנד מיט אַנקעטע-בויגנס, וואָס שווימבלען מיט רובריקעס און ציפערן. איר זאַמלט אַלע מעגלעכע קלייניקייטן, אָפט אַזעלכע, וואָס האָבן נישט דעם מינדסטן ווערט. פאַרוואָס זשע באַהאַלט איר אויס די באַריכטן וועגן דער מערץ-קאָנפערענץ, וואָס האָבן אַ מאָנומענטאַלע באַדייטונג פאַר דער געשיכטע פון אונזער פאַרטיי? דידאַקטיקע באַריכטן דעקן אויף די האַלטונג פון די אָנפירנדיקע פאַרטיי-עלעמענטן ערב לענינס צוריקקער קיין רוסלאַנד. אין סעקרעטאַריאַט פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט און אין דער פאַרוואַלטונג פון דער צענטראַלער קאָנטראָל-קאָמיסיע האָב איך נישט איינמאָל געשטעלט די פראַגע: פאַרוואָס באַהאַלט אויס דאָס ביוראָ פאַר פּאַרטייגעשיכטע פאַר דער פּאַרטיי אַ דאָקומענט פון אַזאַ אויסעראָרדנטלעכער באַדייטונג? דער דאָקומענט איז אייך באַקאַנט, ער געפינט זיך אין אייער רשות. איר פאַרעפנטלעכט אים נישט צוליבן פשוטן טעם, ווייל ער וואַרפט אַ העל ליכט אויף סטאַלינס פּאָליטישער האַלטונג פון סוף מערץ און אָנהויב אַפּריל, דאָס הייסט אין יענער צייט, ווען סטאַלין האָט פּרובירט פירן גאַנץ זעלבשטענדיק אַ פּאָליטישע טעטיקייט.
אין זיין איבערגעבראַכטער רעדע אויף דער קאָנפערענץ פון 4-טן אַפּריל האָט לענין געזאָגט:
„די „פּראַווּדאַ" פאַרלאַנגט פון דער רעגירונג, זי זאָל זיך אָפּזאָגן פון אַנעקסיעס. נאַרישקייטן. בולטער חוזק פון..."
דער באַריכט איז נישט פאַרענדיקט. דאָ איז פאַראַן אַ בלויז. אָבער דער אַלגעמיינער געדאַנק און די אַלגעמיינע ריכטונג פון דער רעדע זענען גאַנץ קלאָר. איינער פון די „פּראַווּדאַ"-רעדאַקטאָרן איז געווען סטאַלין. סטאַלין האָט אין דער „פּראַווּדאַ" געשריבן האַלב-פּאַטריאָטישע אַרטיקלען און איז אַרויסגעטראָטן פאַר דער פּראָוויזאָרישער רעגירונג, „אויף וויווייט זי" און אַז. וו. מיט באַוואָרענישן האָט סטאַלין באַגריסט

קערענסקיס און צערעטעלי'ס מאַניפעסט צום פאָלק — אַ פאַלשער, סאָציאַל-פאַרעטערישער דאָקומענט, וואָס האָט ביי לעניגען אַרויס-גערופן בלויז אויפרעגונג.

דאָס איז די סבה, און די איינציקע סבה, פאַרוואָס איר, חברים פון ביוראָ פאַר פּאַרטייגעשיכטע, פאַרעפנטלעכט נישט דעם באַריכט וועגן דער קאָנפערענץ פון מערץ 1917, נאָר איר באַהאַלט אים אויס פון דער פאַרטיי.

איך האָב ציטירט לעגינס רעדע אויף דער זיצונג פון פעטראָגראַדער קאָמיטעט פון 4-טן נאָוועמבער. ווו איז פאַר-עפנטלעכט געוואָרן דער באַריכט וועגן דערדאָזיקער זיצונג? אין ערגיץ-נישט. און פאַרוואָס? ווייל איר האָט דאָס פאַרבאָטן. דאָ גאָרנישט לאַנג איז דערשינען אַ זאַמלונג פּראָטאָקאָלן פון ערשטן לעגאַלן פעטראָגראַדער קאָמיטעט פון יאָר 1917. דער באַריכט וועגן דער זיצונג פון 14-טן נאָוועמבער האָט זיך צוערשט געפונען אין דערדאָזיקער זאַמלונג און אויך אין דער אינהאַלטס-פאַרצייכעניש איז ער געווען אויסגערעכנט. דאַן אָבער, ווי איך האָב שוין געזאָגט, איז דער באַריכט באַזייטיקט גע-וואָרן פון בוך לויטן באַפעל פון ביוראָ פאַר פּאַרטייגעשיכטע מיט דער מערקווירדיקער דערקלערונג, אַז לעגינס רעדע איז „אָן ספק" ביים איבערשרייבן פאַלש איבערגעגעבן געוואָרן דורך דעם סעקרעטאַר. אין וואָס באַשטייט אָבער דידאָזיקע „אָן ספקדיקע" פאַלשקייט? זי באַשטייט אין דעם, וואָס לעגינס ווערטער זענען אויפן שאַרפסטן אופן סותר די פאַלשע באַ-הויפּטונגען פון דער איצטיקער היסטאָרישער שולע פון סטאַ-לין און יאַראָסלאַווסקי בנוגע טראָצקין. יעדער, ווער עס קען לעגינס ריידנסאַרט, וועט אָן וואַקלעניש אָנערקענען די עכט-קייט פון די ווערטער, וואָס ווערן אים צוגעשריבן. הינטער לעגינס ווערטער וועגן קאָמפּראָמיס, הינטער זיין דראָאונג: „מיר וועלן גיין צו די מאַטראָסן!" — פילט מען דייטלעך דעם לעבעדיקן לענין פון יענע טעג. איר באַהאַלט אים אויס פון דער פאַרטיי. פאַרוואָס? צוליב זיין אורטייל איבער טראָצ-קין. נאָר צוליב דעם.

די באַריכטן וועגן דער מערצקאָנפערענץ פון יאָר 1917

באהאלט איר אויס, ווייל זיי קאמפראמיטירן סטאלינען. איר באהאלט אויס דעם באריכט וועגן דער זיצונג פון 14-טן נאוועמבער דערפאר, ווייל ער שטערט אייער פעלשונגסארבעט קעגן טראצקין.

יאַראָסלאַווסקיס צוויי מיינונגען

ניין-צענטל פון זיינע רכילותן און פעלשונגען ווידמעט יאַראָסלאַווסקי דעם שרייבער פון די דאָזיקע שורות, און עס איז שווער צוצוטראַכטן נאַרישערע און גלייכצייטיק נידערטרעכטיקערע שקרים. אָבער מען דאַרף זיך נישט פאָרשטעלן, אַז יאַראָסלאַווסקי האָט תמיד אַזוי געשריבן. אַמאָל האָט ער געשריבן גאַנץ אַנדערש. דאָס זענען געווען גענוי דיזעלבע קנאַליקע ווערטער, דאָס איז געווען גענוי דערזעלבער שלעכטער געשמאַק, אָבער די ריכטונג איז געווען פונקט אַ פאַרקערטע. אין פרילינג 1923 האָט יאַראָסלאַווסקי געשריבן אַן אַרטיקל איבער די התחלות פון מיין פאָליטישער טעטיקייט. דער אַרטיקל האָט אַזוי געטריפט מיט שרייענדיקע שבחים, אַז מ'האָט אים כמעט נישט געקענט לייענען. כדי אים צו ציטירן, דאַרף מען גובר זיין אַ ווידערגעפיל, אָבער דאָס איז נויטווענדיק.

אַלס אינקוויזיטאָר פון דער פאַרטיי פאַרשאַפט עס יאַראָסלאַווסקין אַ תאווהדיקן פאַרגעניגן, ווען ער נעמט אונטער אַ קרייצפאַרהער קאָמוניסטן, וואָס זענען באַגאַנגען דאָס פאַרברעכן פון פאַרשפרייטן לענינס צוואה, לענינס בריוו וועגן דער נאַציאָנאַלער פראַגע און אַנדערע אומלעגאַלע דאָקומענטן, אין וועלכע לענין האָט געוואַגט צו קריטיקירן סטאַלינען. היינט ווילן מיר פון אונזער זייט נעמען יאַראָסלאַווסקין אונטערן קרייצפאַרהער.

„די גלענצנדיקע ליטעראַריש-פובליציסטישע טעטיקייט פון

חבר טראָצקי״, אַזוי האָט יאַראָסלאַווסקי געשריבן אין 1923 אין די „סיבירישע פייערן״, „האָבן אים דערוואָרבן דעם וועלט־באַקאַנטן נאָמען „פירשט פון די זשורנאַליסטן״. דער ענגלישער שריפטשטעלער בערנאַרד שאָו האָט אים אַזוי אָנגערופן. ווער עס האָט נאָכגעפאָלגט זיין טעטיקייט אין משך פון אַ פערטל־יאָרהונדערט, דערקענט בולט, ווי אַזוי עס האָט זיך ביסלעכווייז אַנטוויקלט זיין באַגאַבונג אַלס פאַמפלעטנשרייבער און פאָלעמיסט, ווי אַזוי ער איז געוואָקסן און אין די יאָרן פון אונזער פראָלעטאַרישער רעוואָלוציע דערגרייכט דעם גלענצנדיקן בלי־פעריאָד. אָבער שוין גלייך אין אָנהויב פון זיין טעטיקייט האָט מען געקענט קלאָר איינזען, סאַראַ טיפן טאַלאַנט מיר האָבן געהאַט אין אים. זיינע אַלע צייטונגסאַרטיקלען שפריצן מיט פייער, זיי האָבן אָנשוילעכקייט און פאַרב. און דערביי זענען זיי נאָך געשריבן געוואָרן אונטער די אייזערנע נעגל פון דער צאַרישער צענזור, וואָס האָבן אוממעגלעך געמאַכט דעם פרייען געדאַנק און די פרייע פאָרם פאַר יעדן איינעם, ווער עס האָט געוואָלט אויסמיידן דידאָזיקע נעגל און דאָך זיך אויפהויבן איבער די דורכשניטס־אָנשויאונגען. אָבער די רייף־ווערנדיקע אונטערערדישע כחות זענען געווען אַזוי גרויס, מ׳האָט אַזוי שטאַרק געשפירט דעם האַרץ־שלאָג פון אויפוואַכנדיקן פאָלק, די סתירות פון דער אַנטוויקלונג זענען געווען אַזוי שאַרף, אַז אַלע צענזאָרן פון דער וועלט וואָלטן נישט געקענט אונטערדריקן די שאַפנסקראַפט פון אַזאַ אויסגעשפראָכענער פערזענלעכקייט, ווי דאָס איז שוין דעמאָלט געווען ל. ד. טראָצקי.

אַסך האָבן געוויס געזען די ברייטפאַרשפרייטע פאָטאָגראַפיע פון יונגן טראָצקי, פון דער צייט, ווען ער איז צום ערשטן מאָל פאַרשיקט געוואָרן קיין סיביר — דעמדאָזיקן קאָפּ מיט די ווילדע האָר, מיט די כאַראַקטעריסטישע ליפּן און די געוועלבטע אויגנברעמען. אונטער די געדיכטע האָר פון דאָזיקן קאָפּ, הינטער די געוועלבטע אויגנברעמען האָט געווירבלט אַ געוואַלטיקער שטראָם אידייען, געדאַנקען און געפילן — וואָס פלעגן אַמאָל אַביסל אַראָפּפירן דעם חבר טראָצקי פון ברייטן שליאַך פון דער געשיכטע, וואָס פלעגן אים אַמאָל

צווינגען צו מאַכן אַ לאַנגן אומוועג, אָדער זיי פלעגן אים אין אַנדערע פאַלן טרייבן צו נעמען אָן שרעק אַ וועג, פון וועלכן אַלע פלעגן אים אָפּרעדן. אָבער ביי זיין גאַנצן זוכן איז ער תמיד געבליבן פול טיפער איבערגעגעבנקייט צו דער זאַך פון דער רעוואָלוציע, אַ געבאָרענער פאָלקסרעדנער מיט אַ שאַרפער און דאָך בויגעוודיקער צונג, וואָס פלעגט זיך אָפּפּאַרטיקן מיט יעדן פיינט, און מיט אַ פעדער, וואָס פלעגט צעוואַרפן ווי פערל די רייכטימער פון זיינע געדאַנקען".

און ווייטער זאָגט יאַראָסלאַווסקי: „די אַרטיקלען, וואָס געפינען זיך אין אונזער רשות, נעמען אַרום אַ פעריאָד פון מער ווי צוויי יאָר — די צייט פון 15-טן אָקטאָבער 1900 ביז צום 12-טן סעפּטעמבער 1902. די סיבירישע חברים האָבן געלעזן מיט אַנטציקונג די דאָזיקע גלענצנדיקע אַרטיקלען און האָבן מיט אומגעדולד אָפּגעוואַרט זייער דערשיינען. אייניקע האָבן געוווּסט, ווער עס איז זייער מחבר, און די, וועלכע האָבן אים געקענט, וואָלט אין יענע טעג קיינמאָל נישט געקומען דער געדאַנק, אַז ער וועט זיין איינער פון די אָנערקענטע פירער פון דער רעוואָלוציאָנערער אַרמיי און פון דער גרעסטער רעוואָלוציע אויף דער וועלט".

און פאַרענדיקט האָט ער אַזוי: „זיין פּראָטעסט קעגן דעם פּעסימיזם פון דער מיד-געוואָרענער רוסישער אינטעליגענץ האָט חבר טראָצקי אויפגעהויבן שפּעטער. נישט אין ווערטער, נאָר אין מעשים האָט ער אים אויפגעהויבן, אַקסל ביי אַקסל מיט דעם רעוואָלוציאָנערן פּראָלעטאַריאַט פון דער גרויסער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע. דערצו איז נויטיק געווען אַ געוואַלדיקע קראַפט. דאָס סיבירישע דאָרף האָט אין אים נישט צעשטערט די דאָזיקע קראַפט. עס האָט אין אים נאָך מער געשטאַרקט דעם אַנטשלוס איבערצורייסן גרינדלעך, ביז צו די וואָרצלען מיט די דאָזיקע גאַנצע באַדינגונגען, וואָס האָבן מעגלעך געמאַכט די זאַכן, וועלכע ער האָט געשילדערט".

הגם דער חבר יאַראָסלאַווסקי האָט זיך אין אייניקע פון זיינע אָפּשאַצונגען אומגעדרייט אויף 180 גראַד, מוז מען פונדעסטוועגן מודה זיין, אַז אין איין פּרט איז ער זיך געבליבן געטריי: ער איז פונקט אַזוי אומדערטרעגלעך אין זיינע זידלערייען ווי אין זיין לויב.

אלמינסקיס און לונאַרטשאַרסקיס צוויי מיינונגען.

צווישן די באַקעמפער פון „טראָצקיזם" האָט אָלמינסקי געשפילט אַ גאַנץ באַדייטנדיקע ראָלע. מיט אַ באַזונדער התמדה, ווי איך דערמאָן זיך, איז ער אַרויסגעטראָטן קעגן מיין בוך „1905", וואָס איז אורשפּרינגלעך דערשינען אויף דייטש. אָבער אָלמינסקי האָט וועגן דאָזיקן בוך געהאַט צוויי מיינונגען: איינע אין לענינס טעג, איינע אין סטאַלינס טעג. אין אָקטאָבער 1921 האָט עמיץ פאָרגעשלאָגן אַרויסצוגעבן מיין בוך „1905" אויף רוסיש. אָלמינסקי האָט מיר וועגן דעם געשריבן פאָלגנדיקן בריוו:

„ליבער לעוו דאַווידאָוויטש!

דאָס ביוראָ פאַר פאַרטייגעשיכטע וועט נאַטירלעך זיין אַנטציקט פון געדאַנק אַרויסצוגעבן אייער בוך אויף רוסיש, אָבער עס שטעלט זיך די פראַגע: ווער זאָל עס איבערזעצן? מען קען דאָך נישט לאָזן איבערזעצן טראָצקיס אַ בוך דעם ערשטן בעסטן מענטשן! די גאַנצע שיינקייט און פערזענלעכקייט פון סטיל וואָלט פאַרלוירן געגאַנגען. אפשר וואָלט אייך מעגלעך געווען אָפּצורייסן טעגלעך אַ שעה פון אייער, פאַר דער מלוכה אַזוי וויכטיקער אַרבעט, פאַר דעראָזיקער אַרבעט — וואָס איז דאָך פונקט אַזוי וויכטיק פאַר דער מלוכה — און דיקטירן אַ סטענאָגראַפיסטין דעם רוסישן טעקסט?

און נאָך אַ צווייטע פראַגע: פאַרוואָס הויבט איר נישט אָן צוצוגרייטן אַ פולשטענדיקע אויסגאַבע פון אייערע ליטעראַרישע אַרבעטן? מיר וואָלטן זייער לייכט געקענט איבערגעבן עמעצן די צוגרייטונגס־אַרבעט, וואָס איז נויטיק דערצו. עס איז צייט צוצוטרעטן דערצו. די נייע גענעראַציע. וואָס קען נישט

די פּאַרטיי־געשיכטע אַזוי, ווי זי וואָלט דאָס געדאַרפט, און קען זייער ווייניק די עלטערע און נייערע שריפטן פון די פּאַרטיי־פירער, גליטש זיך כסדר אַראָפּ פון די רעלסן. איך שיק אייך צו דאָס בוך מיט דער האָפנונג, אַז עס וועט איינגיכן זיך אומקערן צום ביוראָ אין אַ רוסישן טעקסט.

מיט די בעסטע ווונשן
מ. אָלמינסקי".

10 אָקטאָבער 1921

אַזוי האָט אָלמינסקי געשריבן סוף 1921 — אַלזאָ אַ צייט לאַנג נאָך די חלוקי־דעות צווישן בריסקער שלום און די פּראָפּאַראיינען — חלוקי־דעות, וועלכע אָלמינסקי און זיינע חברים באַמיען זיך צוצושרייבן אַזאַ איבערגעטריבענע באַדייטונג. אין הארבסט 1921 האָט אָלמינסקי געהאַלטן, אַז אַרויסגעבן אויף רוסיש דאָס בוך „1905" איז אַן אַרבעט פון מלוכהשער וויכטיקייט. אָלמינסקי איז אויך געווען דער אָנרעגער פון פּלאַן אַרויסצוגעבן מיינע געזאַמלטע ווערק, וועלכע ער האָט באַטראַכט פאַר נויטיק אויף צו דערציען די פּאַרטיי־מיטגלידער. אין הארבסט 1921 איז אָבער דער איצט נייגעציקיאָריקער אָלמינסקי נישט געווען קיין קינד. ער האָט געקענט די פאַרגאַנגענהייט. מיינע חלוקי־דעות מיטן באָלשעוויזם זענען אים געווען בעסער באַקאַנט, ווי יעדן אַנדערן. ער אַליין האָט מיט מיר פּאָלעמיזירט אין די פאַרגאַנגענע צייטן. דאָס אַלץ האָט אים אָבער נישט געשטערט צו פאָדערן אין הארבסט 1921 אַ פולשטענדיקע אויסגאַבע פון מיינע ווערק אין די אינטערעסן פון דער דערציאונג פון דער פּאַרטיי־יוגנט. איז אפשר אָלמינסקי אין 1921 געווען אַ „טראָצקיסט"?

אויך חבר לונאַטשאַרסקי געפינט זיך איצט צווישן די „דעמאַסקירער" פון דער אָפּאָזיציע. ווי די אַנדערע, באַשולדיקט ער אונז אין פּעסימיזם און אין מאַנגל פון צוטרוי. די דאָזיקע ראָלע קליידט לונאַטשאַרסקין באַזונדערס גוט.

ווי די אַנדערע באַנוגנט זיך אויך נישט לונאַטשאַרסקי מיט קעגנשטעלן דעם לעניניזם צום „טראָצקיזם", נאָר ער באַוואַרפט אונז אויך אין אַ קוים פאַרשטעלטער פאָרם מיט פּערזענלעכע חשדים. ווי געוויסע אַנדערע, קען אויך לונאַטשאַר־

סקי שרייבן וועגן איין און דערזעלבער פראגע סיי לשבח סיי לגנאי. אין 1923 האט ער ארויסגעגעבן א קליין בוך: „רע־וואלוציאנערע סילועטן". איין קאפיטל אין בוך איז געווידמעט מיין פערזאן. צוליב דער שפע פון זיינע שבחים וויל איך דעם־דאזיקן קאפיטל ציטירן. כ'וועל ארויסנעמען פון אים נישט מער ווי צוויי שטעלן, אין וועלכע לונאטשארסקי רעדט וועגן מיין האלטונג לגבי לענינען:

„טראצקי איז א לייכט־רייצבארע, באפעלערישע פערזענ־לעכקייט. נאר אין זיין באציאונג צו לענינען האט טראצקי — זייט זיין אייניקונג מיט אים — תמיד ארויסגעוויזן א פאר־טרנדיקע, רירנדיקע איבערגעגעבנקייט, און מיט א עניוות, וואס איז א סימן פון אמתער גרויסקייט, האט ער אנערקענט לע־נינס העכערן אויטאריטעט".

און מיט א פאר שורות פריער:

„ווען לענין איז, ווי מיר האבן זיך געשראקן, געלעגן א שטערבלעך־פארוווּנדעטער, האט קיינער פון אונז נישט ארויס־געדריקט בעסער זיינע געפילן לגבי אים, ווי טראצקי. אין שרעקלעכן שטורעם פון די וועלטגעשעענישן האט געזאגט טראצקי, דער צווייטער פירער פון דער רוסישער רעוואלוציע, וועלכער האט דאך לחלוטין נישט געהאט קיין נייגונג צו סענ־טימענטאלישקייט: „ווען מען גיט א טראכט, אז לענין קען איצט שטארבן, דאכט זיך, אז אונזער אלעמענס לעבן איז הערטלאז, און מען וויל אויפהערן ווייטער צו לעבן".

וואס זענען דאס פארא מענטשן, וואס קענען שרייבן, ווי באצאלטע סעקרעטארן, דא אזוי און דא אנדערש?

די דעבאטן וועגן בריסק און די פראפארייגע

דאָס, וואָס איך האָב אויפגעוויזן מיט ביישפּילן פון יאָר 1917, וואָלט איך געקענט אויפוויזן אויך פון אַלע ווייטערדיקע יאָרן. איך זאָג נישט, אַז עס זענען צווישן מיר און לעניגען נישט געווען קיין שום חילוקי־דעות. עס זענען געווען אַזעלכע. די חילוקי־דעות וועגן דעם בריסקער שלום האָבן געדויערט מערערע וואָכן און אויף אַ משך פון אייניקע טעג האָבן זיי אָנגענומען אַ שאַרפן כאַראַקטער. אָבער דער פּרווו פאָרצושטעלן דידאָזיקע חילוקי־דעות אַלס אַ רעזולטאַט פון מיין פלומרשטער גרינגשעצונג פון פּויערטום, איז לעכערעך און דאָס קען געשען בלויז מיט דער כוונה, איצט, לאחר המעשה, אַרויפצולייגן אויף מיר די לאַסט פון די בוכאַרינשע מיינונגען, מיט וועלכע איך האָב קיינמאָל קיין שייכות נישט געהאַט. איך האָב אויך אויף קיין איין מינוט נישט בדעה געהאַט אויפצופאָדערן אין 1917 און 1918 די פּויערים־מאַסן צו אַ רעוואָלוציאָנערן קריג.

אין באַאורטיין די שטימונג, וועלכע האָט געהערשט צווישן די אַרבעטער־ און פּויערים־מאַסן נאָך דער אימפּעריאַליסטישער מלחמה, בין איך געווען פולשטענדיק איינשטימיק מיט לענינען. איך האָב, אמת, באַשטאַנען אויף דעם, מ׳זאָל אָפּשלעפּן ווי ווייט מעגלעך דעם מאָמענט פון קאַפּיטולירן פאַר די האָהענצאָלערנס. אָבער נישט דערפאַר, כדי אַרויסצורופן אַ רעוואָלוציאָנערע מלחמה, נאָר כדי צו ווייזן די דייטשע און בכלל די אייראָפּעאישע אַרבעטערמאַסן, אַז צווישן אונז און

די האָהענצאָלערנס עקזיסטירן נישט קיין שום געהיימע אָפּ־מאַכן, און כדי אָנצושפּאָרנען די אַרבעטער פון דייטשלאַנד און עסטרייך צו אַ גרעסערער רעוואָלוציאָנערער טעטיקייט. דעם באַשלוס, אַז מיר באַטראַכטן דעם קריגסצושטאַנד פאַר געענ־דיקט, אָבער גלייכצייטיק שרייבן מיר נישט אונטער דעם גע־וואַלט-שלום האָבן מיר אָנגענומען, ווייל מיר האָבן געוואָלט אויספּרובירן, צי די האָהענצאָלערנס זענען נאָך פעאיק צו פירן אַ קריג קעגן דער רעוואָלוציע. דערדאָזיקער באַשלוס איז אָנ־גענומען געוואָרן דורך דער מערהייט פון אונזער צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט. לענין האָט באַטראַכט דעם באַשלוס אַלס דאָס קלענערע בייז, ווייל אַ באַדייטנדיקער טייל פון די אָנ־פירנדיקע קאָמוניסטן איז געווען פאַר דעם דורך בוכאַרינען געפּרעדיקטן רעוואָלוציאָנערן קריג, דערביי האָבן זיי לגמרי איגנאָרירט די שטימונג פון די אַרבעטער און פּויערים. נאָכן חתמענען דעם שלום-אָפּמאַך מיט די האָהענצאָלערנס איז די צייטווייליקע מיינונגס-פאַרשיידנקייט מיט לענינען געווען פאַר־ענדיקט, און אונזער געמיינזאַמע אַרבעט איז געגאַנגען ווייטער אין דער בעסטער האַרמאָניע. בוכאַרין אָבער האָט פון זיינע בריסקער חילוקי-דעות געמאַכט אַ גרויסן קאַמף קעגן „לינקן קאָמוניזם" צו וועלכן איך האָב גאָרנישט געהאַט קיין באַציאונגען.

עס זענען נאָך אַלץ דאָ קלוגע לייט, וועלכע קענען זיך נישט באַרואיקן צוליבן לאָזונג: „נישט מלחמה און נישט שלום"! זיי דאַכט זיך, אַז דערדאָזיקער לאָזונג אַנטהאַלט אין זיך אַ סתירה, הגם עס קומט דאָך אָפּט פאָר, אַז צווישן די מלוכות הערשט אַ צושטאַנד, וואָס איז נישט קיין מלחמה און נישט קיין שלום. ס'איז גענוג זיך דערמאָנען אין דעם, אַז אייניקע חדשים נאָך בריסק, ווען די רעוואָלוציאָנערע לאַגע אין דייטשלאַנד איז גענוג קלאָר געוואָרן, האָבן מיר פשוט דערקלערט דעם בריסקער שלום אַלס אומגילטיק, אָבער מיר האָבן אפילו נישט אָנגעהויבן צו קלערן וועגן אַ קריג מיט דייטשלאַנד. אויך מיט די אַנטאַנט-מלוכות האָבן מיר אין די ערשטע יאָרן נאָך דער רעוואָלוציע געהאַט אַ צושטאַנד פון נישט-מלחמה און נישט-שלום, און אין תוך גענומען געפינען

מיר זיך נאָך אויך היינט מיט ענגלאַנד אין זעלבן צושטאַנד,

אין דער צייט פון די בריסקער אונטערהאַנדלונגען איז סוף-כּל-סוף אַלץ באַשטאַנען אין דער פראַגע צי אָנהייב 1918 וואָלטן זיך שוין די רעוואָלוציאָנערע באַדינגונגען אין דייטשלאַנד געהאַט אויף אַזוי ווייט אַנטוויקלט, אַז נישט פירנדיק ווייטער קיין מלחמה — ווייל קיין אַרמיי האָבן מיר שוין גאָר נישט פאַרמאָגט — וואָלטן מיר אויך נישט געמוזט אונטערשרייבן דעם שלום.

די דערפאַרונג האָט דאַן געוויזן, אַז לענין האָט געהאַט רעכט: אַזאַ אַנטוויקלונג איז נאָך אין דייטשלאַנד נישט געווען. די פאַלשקייט פון דער אומגעהייערער איבערטרייבונג, וועלכע מ'האָט צוגעשריבן דערדאָזיקער מיינונגס-פאַרשיידנקייט, האָב איך אויפגעוויזן אין 14-טן באַנד פון מיינע ווערק און אין די באַמערקונגען צום דאָזיקן באַנד מיט דאָקומענטן. די-דאָזיקע מיינונגס-פאַרשיידנקייט האָט אַפילו נישט איבערגעלאָזן קיין שאָטן פון ביטערקייט אין אונזערע פערזענלעכע באַציִונגען. גראָד איינִיקע טעג נאָכן אונטערשרייבן דעמדאָזיק שלום בין איך — לויט דער אָנווייזונג פון וולאַדימיר איליאיטש (לענין) — געשטעלט געוואָרן אין דער שפּיץ פון מיליטערוועזן.

די חילוקי-דעות וועגן דער פּראָפּאַראייִנפראַגע זענען געווען שאַרפער און האָבן אויך לענגער געדויערט. די שאַרפקייט פון דידאָזיקע חילוקי-דעות איז געווען אַ רעזולטאַט פון פאַקט, וואָס די ווירטשאַפט פון לאַנד איז געבליבן שטעקן אין אַ טעמפּן ווינקל. דער אויסוועג פון דאָזיקן טעמפּן ווינקל דורך דער „נייער ווירטשאַפטספּאָליטיק", דורך איינפירן אַ געוויסן פּריוואַטקאַפּיטאַליזם, איז באַשלאָסן געוואָרן איינשטימיק. מיט דערזעלבער איינשטימיקייט איז מיט איינִיקע חדשים שפּעטער אָנגענומען געוואָרן די נייע רעזאָלוציע וועגן די פּראָפּאַראייִנען, וואָס האָט פאַרביטן די קעגנזעצלעכע רעזאָלוציע פון צענטן קאָנגרעס.

ווען מ'זאָל וועלן גלייבן די איצטיקע פאַרטייהיסטאָריקער, וואָלט מען געקענט מיינען, אַז די ערשטע זעקס יאָר פון דער רעוואָלוציע זענען אינגאַנצן אויסגעפילט געווען מיט די קריגערייען וועגן בריסק און די פּראָפּאַראייִנען, אַלדאָס איבעריקע

אין פאַרשווונדן: די צוגרייטונג פון אָקטאָבער-אויפשטאַנד, דער אויפשטאַנד גופא, דאָס באַשטימען די רעגירונג, די בילדונג פון דער רויטער אַרמיי, דער בירגערקריג. די פיר קאָנגרעסן פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, די גאַנצע ליטעראַרישע אַרבעט פון דער קאָמוניסטישער פּראָפּאַגאַנדע, די אַרבעט פון די אָנפירונגסאָרגאַנען פון די אויסלענדישע קאָמוניסטישע פּאַרטייען און פון אונזער אייגענער פּאַרטיי, — פון דערדאָזיקער גאַנצער אַרבעט, וואָס אין אירע וויכטיקסטע פּראַגעס האָב איך זיך געפונען אין פולן הסכם מיט לענינען, זענען לויט אונזערע איצטיקע היסטאָריקער פּאַרבליבן בלויז צוויי מאָמענטן: בריסק און די פּראָפּאַראַיינען.

סטאַלין און זיינע לאַקייען האָבן זיך שטאַרק אָנגעמאַטערט צו מאַכן פון דער פּראָפּאַראַיינדיסקוסיע א „ביטערן" קאַמף פון טראָצקין קעגן לענינען.

איך וויל דאָ נאָר ברענגען די ווערטער, וואָס איך האָב געזאָגט צום חבר שליאַפּניקאָוו, דעם אַנטשידנסטן קעגנער פון לענינס פּאָליטיק, אין דער צייט פון דער העכטיקסטער דיסקוסיע (דעם 26-טן יאַנואַר 1921) אויפן באַרגאַרבעטער-קאָנגרעס.

„חבר שליאַפּניקאָוו האָט דאָ געזאָגט — ס'קען זיין, אַז כ'דריק אויס זיין געדאַנק אַביסל גראָב: „גלויבט נישט אין דערדאָזיקער מיינונגספאַרשידנקייט צווישן טראָצקין און לענינען. זיי וועלן זיך שוין ווידער איינייקן, און דער קאַמף וועט דאַן געפירט ווערן בלויז קעגן אונז!" ער זאָגט: „גלויבט נישט אין דעם!"

„איך פאַרשטיי נישט, וואָס ער מיינט אייגנטלעך מיטן דאָזיקן גלויבן אָדער נישט-גלויבן. אודאי וועלן מיר זיך ווידער איינייקן. מיר מעגן קעמפן ביי דער אַנטשיידונג פון אַ באַמת וויכטיקער פראַגע, אָבער דער שטרייט טרייבט דאָך אונזערע געדאַנקען אין דער ריכטונג צו אַ הסכם".

דאָס איז געווען מיין לעצט וואָרט אויף דעם צווייטן אַלרוסישן באַרגאַרבעטער-קאָנגרעס דעם 26-טן יאַנואַר 1921.

דעם פאָלגנדיקן אָפּזאַץ פון דערזעלבער רעדע האָט לענין ציטירט אין זיין בראָשור (אין 18-טן באַנד פון זיינע ווערק):

„אין מיין שאַרפסטער פּאָלעמיק מיטן חבר טאָמסקי האָב איך תמיד באַטאָנט, אַז פאַר מיר איז קלאָר, דאָס אונזערע פירער אין די פּראָפּאַראייִנען קענען זיין בלויז מענער מיט אַ דערפאַרונג און אַ אויטאָריטעט, ווי דאָס באַזיצט דער חבר טאָמסקי. חלוקי-דעות אין דער פּאַרטיי באַדייטן דאָך נישט קיין קעגנזייטיקע אונטערדריקונג און באַזייטיקונג".

און דאָ ברענג איך, וואָס לענין האט געזאָגט אויפן צענטן פּאַרטייקאָנגרעס וועגן דערזעלבער פראַגע אין זיין שלוס-וואָרט, וואָס האָט סומירט די דיסקוסיע וועגן די פּראָפּאַראייִנען:

„שליאַפּניקאָוו האָט געזאָגט, אַז לענין און טראָצקי וועלן זיך שוין ווידער אויסגלייכן, און טראָצקי האָט געענטפערט: „דער, וואָס פאַרשטייט נישט, אַז עס איז נויטווענדיק צו קומען צו אַן אויסגלייך, דער גייט קעגן דער פּאַרטיי; אודאי וועלן מיר זיך אויסגלייכן, ווייל מיר זענען פּאַרטיי-חברים". איך בין מסכים געווען מיט טראָצקין. געוויס האָבן מיר, איך און טראָצקי, געהאַט פאַרשיידענע מיינונגען. אָבער דאַן, ווען אין צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט בילדעט זיך אויס אַ מער אָדער ווייניקער גלייכשטאַרקע מיינונגס-פאַרשידנקייט, דאַן אַנטשיידעט די פּאַרטיי, און זי אַנטשיידעט אויף אַזאַ אופן, אַז מיר גלייכן זיך אויס לטובת דעם ווילן און דעם קורס פון דער פּאַרטיי. דאָס איז די דערקלערונג, מיט וועלכער מיר, טראָצקי און איך, זענען געגאַנגען צום באַראַטעטער-קאָנגרעס און מיט וועלכער מיר זענען אויך געקומען אַהער".

איז דאָס דען ענלעך אין אַ וועלכער נישט איז הינזיכט אויף דער נידערטרעכטיקער שרייבעכץ, וואָס מען שטעלט היינט אַרויס אַלס געשיכטע פון דער פּראָפּאַראייִנסדיסקוסיע?

דער ענין ווערט לעכערלעך, ווען בוכאַרין באַמיט זיך זאָרגלאָז אויסצונוצן די פּראָפּאַראייִנסדיסקוסיע אַלס וואָפן קעגן דעם „טראָצקיזם". לענין כאַראַקטעריזירט אויף פאָלגנדיקן אופן (אין 18-טן באַנד פון זיינע ווערק) בוכאַרינס האַלטונג אין יענער דיסקוסיע:

„ביז איצט איז טראָצקי געווען דער „אָנפירער" אין קאַמף, איצט אָבער האָט אים בוכאַרין אָנגעיאָגט און אים אפילו

איבערגעיאָגט. בוכאַרין האָט געשאַפן אין קאַמף אַ גאַנץ נייע לאַגע, ווייל ער האָט זיך איינגערעדט אַ טעות, וואָס איז הונדערט מאָל ערגער ווי אַלע טראָצקיס טעותן צוזאַמען.

ווי אַזוי האָט זיך בוכאַרין געקענט דעררײידן צום דאָזיקן אָפּקער פון קאָמוניזם? מיר קענען אַלע דעם ווייכן מהות פון חבר בוכאַרין, זיינע אַ אייגנשאַפט, צוליב וועלכער מיר האָבן אים ליב און מוזן אים ליב האָבן. מיר ווייסן, אַז אָפט האָט מען אים אין שפּאַס אָנגערופן „ווייכער וואַקס". עס דאַכט זיך, אַז יעדער „פּרינציפּלאָזער מענטש", יעדער „דעמאַגאָג" קען אַריינדריקן אין דאָזיקן ווייכן וואַקס, וואָס ער וויל נאָר. די ווערטער פון דערדאָזיקער שאַרפער כאַראַקטעריסטיק שטאַמען פון חבר קאַמענעוו פון דער דיסקוסיע פון 17-טן יאַנואַר. ער האָט געהאַט דאָס רעכט זיי אָנצווענדן, אָבער קאַמענעוון אָדער אַ וועמען נישט איז אַנדערן וואָלט נאַטירלעך קיינמאָל נישט איינגעפאַלן צו באַצייכענען דאָס געשעענע אַלס פּרינציפּלאָזע דעמאַגאָגיע אָדער עס דערקלערן מיט אַזעלכע „ווייכער וואַקס"-בענער".

מיט לענינען אין אינטערנאַציאָנאַל

צי איז דען בכלל די פראַגע פון די פראָפאַראייגען גע־זען די איינציקע אין לעבן פון דער פאַרטיי און פון דער ראַטנרעפובליק בעת די יאָרן פון מיין צוזאַמענאַרבעט מיט לע־נינען? אין גלייכן יאָר 1921, דעם יאָר פון צענטן קאָנגרעס פון אונזער פאַרטיי, האָבן מיר געהאַט דעם דריטן קאָנגרעס פון קאָמינטערן, וואָס האָט געשפילט אַ גאַנץ באַדייטנדיקע ראָלע אין דער געשיכטע פון דער אינטערנאַציאָנאַלער אַרבע־טער־באַוועגונג.

אויפן דאָזיקן דריטן קאָנגרעס האָט זיך אַנטוויקלט אַ שאַרפער שטרייט וועגן די וויכטיקסטע פראַגעס פון דער קאָמו־ניסטישער פּאָליטיק. דער דאָזיקער שטרייט איז אַריבערגעטראָגן געוואָרן אין אונזער פּאָליטישער ביוראָ. מיט אַ קורצער צייט צוריק האָב איך באַהאַנדלט די דאָזיקע פראַגעס אויף אַ זיצונג פון פּאָליטישן ביוראָ.

„אין יענער צייט איז פאַרגעשטאַנען די סכנה, אַז די פּאָליטיק פון קאָמינטערן וועט זיך אַנטוויקלען אין דער ליניע פון די מערץ־געשעענישן אין דייטשלאַנד — דאָס הייסט, אַז מ'וועט קינסטלעך שאַפן אַ רעוואָלוציאָנערע סיטואַציע, מ'וועט „עלעקטריזירן“ דעם פּראָלעטאַריאַט, ווי אַ דייטשער חבר האָט עס אָנגערופן. די שטימונג אויף דעם קאָנגרעס איז געווען אַנטשיידן דערפאַר, אָבער וולאַדימיר איליטש (לענין) איז גע־קומען צו דער איבערצייגונג, אַז ביי אַזאַ קורס וועט דער אינטערנאַציאָנאַל געוויס צעשמעטערט ווערן. פאַרן קאָנגרעס

האָב איך געשריבן דעם חבר ראַדעק מיין איינדרוק פון די מערץ־געשעענישן אין אַ בריוו, וועגן וועלכן וולאַדימיר אילאיטש האָט גאָרנישט געוווּסט. בעמענדיק אין אַכט די קיצלדיקע לאַגע און היות מיר איז נישט געווען באַקאַנט וולאַדימיר אילאיטשעס מיינונג, אָבער דאַקעגן האָב איך געוווּסט, אַז זינאָוויעוו, בוכאַרין און ראַדעק זענען געווען אין אַלגעמיין פאַר די דייטשע לינקע, האָב איך זיך נאַטירלעך נישט אויסגעדריקט אָפן און כ'האָב אין דער פאָרם פון אַ בריוו געשריבן צו ראַדעקן, בעטנדיק אים, ער זאָל מיר מיטטיילן זיין מיינונג.

צווישן מיר און ראַדעקן איז נישט געקומען צו קיין הסכם. וולאַדימיר אילאיטש, וועלכער האָט געהערט וועגן דעם, האָט מיך געשיקט רופן און האָט מיר געשילדערט די לאַגע אין קאָמאינטערן אַלס אַזעלכע, וועלכע קען ברענגען צו די גרעסטע געפאַרן. אין דער אָפשאַצונג פון דער לאַגע און אירע פראָבלעמען האָבן מיר געהאַט איין־און־דיזעלבע מיינונג.

נאָך דעמדאָזיקן שמועס האָט וולאַדימיר אילאיטש געשיקט רופן דעם חבר קאַמענעוו, כדי זיך צו זיכערן אַ מערהייט אין פאָליטישן ביוראָ. היות דאָס פאָליטישע ביוראָ איז דעמאָלט באַשטאַנען פון פינף חברים, זענען מיר צוזאַמען מיט קאַמענעוון געווען זאַלבעדריט און האָבן אַזוי אַרום געהאַט אַ מערהייט.

אָבער אין אונזער דעלעגאַציע צום קאָמינטערן זענען פון איין זייט אַריינגעגאַנגען די חברים זינאָוויעוו, בוכאַרין און ראַדעק, פון דער צווייטער זייט וולאַדימיר אילאיטש, איך און קאַמענעוו, און, אגב אורחא, האָבן מיר אויך געהאַט באַזונדערע זיצונגען פון דידאָזיקע גרופּעס. וולאַדימיר האָט דעמאָלט געזאָגט: „מיר בילדן אַזויווי א נייע פראַקציע". אין די דעבאַטן וועגן טעקסט פון די פאָרגעלייגטע רעזאָלוציעס האָב איך פאַרטראָטן די פראַקציע פון וולאַדימיר אילאיטש, און ראַדעק האָט פאַרטראָטן די פראַקציע פון חבר זינאָוויעוו.

זינאָוויעוו האָט באַמערקט, אַז די גאַנצע לאַגע האָט זיך געענדערט.

יאָ, זי האָט זיך געענדערט, און חבר זינאָוויעוו האָט, אגב אורחא, דעמאָלט באַשולדיקט אויפן שאַרפסטן אופן דעם חבר ראַדעק, ווייל ער

האָט ביי אונזערע פאַרהאַנדלונגען „אָפּגעענטפערט" זיין פּראַקטיק. דאָס הייסט, ער זאָל אונז צופיל האָבן נאָכגעגעבן.

דער קאַמף איז אין אַלע פּאַרטייען פון קאָמאינטערן געווען זייער אַ העפטיקער, און וולאַדימיר איליטש האָט זיך מיט מיר אַן עצה געהאַלטן, וואָס מיר זאָלן טאָן, ווען דער קאָנגרעס וועט שטימען קעגן אונז. זאָלן מיר זיך אונטערוואַרפן דעם קאָנגרעס, וואָס זיין אַנטשיידונג קען אפשר ברענגען פאַטאַלע רעזולטאַטן, אָדער זיך נישט אונטערוואַרפן? דעם אָפּקלאַנג פון אונזער באַראַטונג קען מען געפינען אין סטענאָגראַפישן באַריכט פון מיין רעדע. איך האָב דעמאָלט געזאָגט, — אין הסכם מיט איליטשן: „אויב איר, דער קאָנגרעס, וועט אָננעמען אַ אַנטשיידונג קעגן אונז, וועט איר אונז דאַן, גלויבן מיר, געבן גענוג צייט, מיר זאָלן אויך אין דער צוקונפט קענען פאַרטיידיקן אונזער מיינונג". דער זין פון דערדאָזיקער וואָרנונג איז געווען גאַנץ קלאָר. איך מוז אָבער צוגעבן, אַז די באַציאונגען, וועלכע האָבן דאַן געהערשט אין אונזער דעלעגאַציע, זענען אַדאַנק לענינס פירערשאַפט געבליבן גאַנץ חבריש".

אין הסכם מיט לענינען האָב איך פאַרטיידיקט אונזער געמיינזאַמע שטעלונג אין אויספיר-קאָמיטעט פון אונזער פּאַרטיי, וואָס האָט אָפּגעהאַלטן אַ זיצונג פאַרן דריטן קאָנגרעס. איך האָב העפטיק אָנגעגריפן די אַזויגערופענע לינקע גרופּע. וולאַדימיר איליטש, וועלכער איז אייליק געקומען אויף דער זיצונג פון אויספיר-קאָמיטעט, האָט דאָרט געזאָגט פאָלגנדיקס:

„איך בין דאָ געקומען, כדי צו פּראָטעסטירן קעגן דער רעדע פון חבר בעלאַ קון. ער איז אַרויסגעטראָטן קעגן חבר טראָצקין, אָנשטאָט אים צו פאַרטיידיקן, ווי ער וואָלט דאָס געדאַרפט טאָן, ווען ער זאָל זיין אַן עכטער מאַרקסיסט...

דער חבר לאַ פּאָרט איז אינגאַנצן געווען אומגערעכט, און חבר טראָצקי, וועלכער איז אַרויסגעטראָטן קעגן אים, איז אינגאַנצן גערעכט... חבר טראָצקי איז טויזנטמאָל גערעכט געווען. און עס איז דאָ אַרויסגעטראָטן נאָך אַ לוקסעמבורגער חבר, וועלכער האָט פאָרגעוואָרפן דער פראַנצויזישער פּאַרטיי, אַז זי האָט נישט סאַבאָטירט די אָקופּאַציע פון לוקסעמבורג.

אָט דאָס איז עס. אויך ער גלויבט, אַז עס האַנדלט זיך דאָ וועגן אַ געאָגראַפישער פראַגע, פונקט ווי דאָס טוט בעלאַ קון. ניין, דאָס איז אַ פּאָליטישע פראַגע, און חבר טראָצקי האָט געהאַט פולקאָם רעכט צו פּראָטעסטירן קעגן דעם...

דאָס איז דער גרונד, פאַרוואָס איך האָב באַטראַכט פאַר מיין חוב צו אונטערשטיצן מיט דער גאַנצער קראַפט די שטעלונג פון חבר טראָצקי..."

דורך לעונינס גאַנצער רעדע בעתן דריטן קאָנגרעס גייט דורך דידאָזיקע שאַרפע באַטאָנונג פון אַבסאָלוטער אייניקייט מיט טראָצקין.

איך ברענג דאָ נאָך אַ ביישפּיל פון אונזער סאָלידאַרישקייט. אין יאָר 1922 איז לויט דער איניציאַטיוו פון חבר טערוואַגאַניאַן געגרינדעט געוואָרן אַ חודש-זשורנאַל: „אונטער דער פאָן פון מאַרקסיזם". אין ערשטן נומער האָב איך פאַרעפנטלעכט אַן אַרטיקל וועגן דעם אונטערשייד אין די דערציאונגס-באַדינגונגען פון די ביידע גענעראַציעס אין דער פּאַרטיי, פון דער אַלטער און דער נייער, און וועגן דער נויטיקייט פון אַ ספּעציעלער טעאָרעטישער אויסבילדונג פון דער נייער גענעראַציע, כדי דידאָזיקע זאָל איינהיטן די טעאָרעטישע און פּאָליטישע ירושה פון דער פּאַרטיי. אין פאָלגנדיקן נומער פון נייעם חודש-זשורנאַל האָט דאַן לענין געשריבן:

„וועגן דער אַלגעמיינער אויפגאַבע פון זשורנאַל „אונטער דער פאָן פון מאַרקסיזם", האָט חבר טראָצקי אין ערשטן און צווייטן נומער געזאָגט דאָס עיקרדיקע, און ער האָט עס זייער גוט געזאָגט. איך וויל דאָ איצט באַרירן געוויסע פראַגעס, זיך אָפּשטעלנדיק גענויער אויפן אינהאַלט און דער אַרבעטס-פּראָגראַם, ווי זי איז אַנטוויקלט געוואָרן דורך די אַרויסגעבער פון דער צייטשריפט אין זייער אַריינפירנדיקער דערקלערונג צום ערשטן און צווייטן נומער".

צי דען האָט אונזער הסכם אין דידאָזיקע גרונדפראַגעס געקענט זיין בלויז אַ צופעליקער? דער איינציקער צופאַל איז געווען דער פאַקט, וואָס אונזער הסכם איז איינמאָל אַזוי בולט געקומען צום אויסדרוק אין דער פּרעסע. אין דער גרעסטער מערהייט פאַלן האָט זיך אונזער סאָלידאַריטעט פאַרקערפּערט בלויז אין מעשים.

מיט לעניגען אין דער פויערים-פראַגע

ווען בוכאַרין איז צוליב פשוטער נעגאַציע אָדער גרינגשעצונג פון די פויערים געקומען צו זיין רעאַקציאָנערן לאָזונג: „באַרייכערט זיך!“, האָט ער געגלויבט, אַז מיט איין וואָרט האָט ער פאַרבעסערט אַלע זיינע פעלערן, נאָך מער, ער האָט געגלויבט, אַז די פויערים-פראַגע קען ער אַרויפציען אויפן זעלבן פּאָדים ווי מיין מיינונגס-פאַרשידנקייט מיט לעניגען וועגן בריסק און מיינע אַנדערע קליינע חלוקי-דעות מיט אים. די באַנאַליטעטן און נאַרישקייטן, וואָס בוכאַרינס פּאַרטיי-שולע האָט געלאָזט אין גאַנג וועגן דאָזיקן ענין, קען מען פּשוט נישט אויפציילן. מען וואָלט געמוזט שרייבן אַ ספּעציעל בוך, כּדי זיי אַלע אָפּצוליקווידירן. איך וויל דעריבער דערמאָנען בלויז די וויכטיקסטע פּונקטן:

אויף די אַלטע, פאַררעוואָלוציאָנערע חלוקי-דעות, וואָס האָבן באמת עקזיסטירט, שטעל איך זיך נישט אָפּ. איך וויל נאָר זאָגן, אַז סטאַלינס אַגענטן און בוכאַרינס שולע האָבן זיי אָן אַ מאָס איבערגעטריבן, פאַרדרייט און פאַרקריפּלט.

אין יאָר 1917 האָט צווישן מיר און לעניגען נישט עקזיסטירט די מינדסטע מיינונגס-פאַרשידנקייט אין דער דאָזיקער פראַגע.

די סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערע דאָרף-פּראָגראַם האָט וולאַדימיר איליטש אָנגעוואָרפן אין פולן הסכם מיט מיר.

לענינס פאַראָרדנונג וועגן דער אַגראַר-פראַגע האָב איך צוערשט געלייענט אין איר ערשטן בליישטיפט-פּראָיעקט. עס

זענען וועגן איר נישט געווען קיין שום חלוקי-דעות. מיר האָבן געהאַט איין-און-דיזעלבע מיינונג.

אין דער אַפּראָוויזאַציע-פּאָליטיק פאַרנעמט, נאַטירלעך, די פּויערים-פראַגע נישט קיין קלייגעם אָרט. אויבערפלעכלעכע מענטשן ווי מאַרטינאָוו, זאָגן, אז דידאָזיקע פּאָליטיק איז געווען „טראָצקיסטיש". ניין, זי איז געווען אַ באָלשעוויסטישע פּאָליטיק. איך האָב זי דורכגעפירט האַנט ביי האַנט מיט לענינען. עס האָט דערביי נישט געהערשט אפילו קיין שאָטן פון אַ מיינונגספאַרשידנקייט.

דער קורס, וואָס שטיצט זיך אויפן מיטעלן פּויערטום איז אָנגענומען געוואָרן ביי מיין טעטיקסטן אָנטייל. די מיטגלידער פון פּאָליטישן ביוראָ ווייסן, אַז נאָך סווערדלאָווס טויט איז וולאַדימיר איליטשעס ערשטער געדאַנק געווען צו באַשטימען דעם חבר קאַמענעוו פאַר אַ פּאָרזיצנדן פון אַלרוסישן אויספיר-קאָמיטעט. דער פּאָרשלאָג, אויסצוויילן אָנשטאָט איב אַ פּאָרשטייער פון די לאַנד-אַרבעטער, שטאַמט פון מיר און איך האָב אויך פּאָרגעשלאָגן די קאַנדידאַטור פון חבר קאַלינין. ער האָט באַקומען, ווידער דורך מיר, דעם טיטל פון אַן „אַלרוסישן סטאַראָסטע". דאָס אַלץ האָט, נאַטירלעך, בלויז אַ צווייטראַנגיקע באַדייטונג, און עס וואָלט זיך גאָרנישט געלוינט דאָס באַזונדער צו דערמאָנען. אָבער ביי היינטיקן טאָג האָבן אַזעלכע קלייניקייטן, אַזעלכע סימפּטאָמען אַ פאַרניכטנדיקע באַדייטונג לגבי די פעלשער פון דער פאַרגאַנגענהייט.

אָנהויב 1920, דאָס הייסט מיט אַ יאָר פריער איידער לענין האָט פּאָרגעשלאָגן און ס'איז אָנגענומען געוואָרן די נייע ווירטשאַפטלעכע פּאָליטיק, האָב איך אויפן גרונד פון אַ אויספאָרשונג פון דער פּויערישער ווירטשאַפטס-לאַגע פּאָרגעלייגט דעם פּאָליטישן ביוראָ אַ גאַנצע ריי מאָסמיטלען, וואָס זענען ענלעך געווען צו דער נייער ווירטשאַפטס-פּאָליטיק. דערדאָזיקער פּאָרשלאָג מיינער האָט דאָך באמת נישט געקענט דיקטירט ווערן דורך „גלייכגילטיקייט" לגבי די פּויערים.

ווי איך האָב שוין געזאָגט, איז די דיסקוסיע וועגן די פּראָפאַראייגען געווען אַ זוכעניש נאָך אַן אויסוועג פון אַ ווירטשאַפטלעכן טעמפּן ווינקל. דער איבערגאַנג צו דער נייער

ווירטשאַפטספּאָליטיק איז דורכגעפירט געוואָרן אין פולער איינ־שטימיקייט.

דאָס אַלץ קען דערוויזן ווערן דורך באַגליבטע דאָקו־מענטן. מיט דער צייט וועט דאָס טאַקע נאָך געשען. דאָ באַ־נוגן איך זיך בלויז מיט צוויי ציטאַטן.

ענטפערנדיק אויף אַ פראַגע וועגן אונזער באַציאונג צום קולאַק, צום מיטעלן און צום אָרעמען פויער, און וועגן די כלומרשטע חלוקי־דעות צווישן לענינען און טראָצקין בנוגע דער פויערים־פראַגע, האָב איך אין יאָר 1919 געשריבן אין דער „איזוועסטיאַ":

וועגן דערדאָזיקער פראַגע האָבן אין די צענטרען פון דער ראַטנמאַכט נישט געהערשט קיין שום חלוקי־דעות, און אויך איצט עקזיסטירן זיי נישט אין דאָזיקן פרט. די קאָנטר־רעוואָלוציאָנערן, וואָס זייער זאַך ווערט אַלץ מער האָפנונגס־לאָזער און וואָס ווילן אַריינפירן אין טעות די אַרבעטנדיקע מאַסן, איז מער גאָרנישט געבליבן ווי דערדאָזיקער כלומרש־טער קאָנפליקט, וואָס זאָל האָבן פאַרכאַפּט אויך דעם ראַט פון די פאָלקס־קאָמיסאַרן".

אַלס ענטפער אויף אַ פראַגע פון פויער גולאָוו האָט לע־נין געשריבן פאָלגנדיקס וועגן דערדאָזיקער טעמע אין פעב־רואַר 1919 אין דער „פראַוודאַ";

„אין דער „איזוועסטיאַ" פון 7־טן פעברואַר איז דערשי־נען אַ בריוו פון פויער ג. גולאָוו, וועלכער באַרירט די באַציאונג פון אונזער אַרבעטער־ און פויערים־רעגירונג צום מיטעלן פוי־ערטום און ער רעדט וועגן קלאַנגען, אַז צווישן לענינען און טראָצקין הערשט נישט קיין הסכם, אַז עס עקזיסטירן צווישן זיי ערנסטע מיינונגספאַרשידנקייטן, דער עיקר בנוגע דערדאָזי־קער פראָבלעם פון מיטעלן פויער.

חבר טראָצקי האָט שוין געענטפערט אויף דעם דעם 7־טן פעברואַר אין דער „איזוועסטיאַ". חבר טראָצקי דער־קלערט, אַז די קלאַנגען וועגן חלוקי־דעות צווישן אים און מיר איז אַן אומגעהייערער ליגן, וואָס ווערט פאַרשפּרייט דורך די גוטבאַזיצער און קאַפּיטאַליסטן אָדער דורך זייערע באַוווּס־טע און אומבאַוווּסטע לאַקייען. איך פון מיין זייט שליס זיך

אָן אין דער דערקלערונג פון חבר טראָצקי. וועגן דער פויערים־פראַגע עקזיסטירן נישט קיין שום חלוקי־דעות צווישן מיר און אים, ווי אויך נישט אין דער קאָמוניסטישער פאַרטיי, וואָס מיר ביידע זענען דאָך אירע מיטגלידער.

חבר טראָצקי האָט אין זיין בריוו קלאָר און גענוי דערקלערט, פאַרוואָס די קאָמוניסטישע פאַרטיי און די אַרבעטער־ און פויערים־רעגירונג, וואָס איז געוויילט דורך די ראַטן און די מיטגלידער פון דער פאַרטיי, באַטראַכטן נישט די מיטעלע פויערים אַלס זייערע שונאים. איך חתמע אונטער אַלץ, וואָס טראָצקי האָט וועגן דעם געשריבן".

דאָ שטויסן מיר זיך ווידער אָן אויף דערזעלבער געשיכטע. דער קלאַנג איז צוערשט געבוירן געוואָרן דורך דער ווייסער גוואַרדיע. איצט ווערט ער אויפגעכאַפּט, פאַרגרעסערט און באַוווסטזיניק פאַרשפּרייט דורך סטאַלינס און בוכאַרינס אָנהענגער.

מיין מיליטערישע אַרבעט

אונטער סטאַלינס פירערשאַפט איז געמאַכט געוואָרן אַ פרווו איבערצואַנדערשן אויך די געשיכטע וועגן מיין מיליטערישער אַרבעט, וועלכע האָט זיך אָנגעהויבן אין יאָר 1918. כדי צו קעמפן קעגן „טראָצקיזם", אָדער ערלעכער געזאָגט, כדי צוקעמפן קעגן טראָצקין, האָט מען געמאַכט אַן אמתן פרווו צו ענדערן די גאַנצע געשיכטע פון בירגערקריג.

דערציילן דאָ דעם אַנטשטייאונגס-פּראָצעס פון דער רויטער אַרמיי און וועגן לענינס באַציאונג צו דערדאָזיקער אַרבעט, וואָלט געהייסן שרייבן אַ געשיכטע פון בירגערקריג. אין איצטיקן מאָמענט שרייבן די דאָזיקע געשיכטע, לויט סטאַלינס אויפטראַג, מענטשן ווי גוסעוו. שפּעטער וועלן זי אַנדערע שרייבן. איך מוז זיך באַנוגענען מיט צוויי אָדער דריי בייש-פּילן, געשטיצט אויף דאָקומענטן.

ווען אונזערע היילות האָבן פאַרנומען קאַזאַן, האָב איך באַקומען אַ טעלעגראַפישע באַגריסונג פון וולאַדימיר איליטש, וועלכער האָט זיך גראָד דעמאָלט געהאַט דערהאָלט פון זיין קראַנקהייט:

„מיט באַגייסטערונג באַגריס איך דעם הערלעכן זיג פון דער רויטער אַרמיי. זאָל ער זיין פאַר אונז אַ סימבאָל, אַז דער בונד פון די אַרבעטער און רעוואָלוציאָנערע פויערים וועט פולשטענדיק צעשמעטערן די בורזשואַזיע, אַז זי וועט פאַרניכטן יעדן ווידערשטאַנד פון די עקספּלואַטאַטאָרס און זיכערן דעם נצחון פון וועלטסאָציאַליזם. זאָל לעבן די אַרבעטער-רעוואָלוציע!

לענין.

דעם 19-טן סעפּטעמבער 1918".

די שפראַך פון דער דעפּעשע, וואָס איז לגבי לענינס געוויינלעכן אויסדרוק-שטייגער זייער אַ געהויבענע — „מיט באַגייסטערונג באַגריס איך" — ווייזט, סאַראַ אומגעהייערע באַדייטונג ער האָט — און מיט רעכט — צוגעשריבן דער איינגעמונג פון קאַזאַן. דאָ איז געגעבן געוואָרן דער ערשטער און טיף-אַנטשיידנדיקער באַווייז פאַר דער שטאַרקייט פון די פאַראייניקטע אַרבעטער און רעוואָלוציאָנערע פויערים, וועלכע האָבן נאָך אַרויסגעוויזן זייער פעאיקייט צו שאַפן אינמיטן פון ווירטשאַפטלעכן רואין און דער שרעקלעכער, דורכן אימפּעריאַליסטישן קריג אַרויסגערופענער פאַרוויסטונג, אַ קעמפנדיקע, רעוואָלוציאָנערע אַרמיי. דאָ האָט די סיסטעם פון דער רויטער אַרמיי אויסגעהאַלטן איר פייער-פּראָבע, און לענין האָט אָנערקענט די באַדייטונג פון דערדאָזיקער פייער-פּראָבע.

אויף דעם אַכטן פּאַרטיי-קאָנגרעס האָט אַ גרופּע זעלנער-דעפּוטאַטן קריטיקירט די קריגספּאָליטיק. די סטאַלינס און די וואָראָשילאָווס האָבן זיך לעצטנס אויסגעדריקט, אַז איך האָב קיין מוט נישט געהאַט צו קומען אויפן קאָנגרעס און אויסצוהערן דידאָזיקע קריטיק. ווי ווייט דאָס איז פון דער ווירקלעכקייט! איך ברענג דאָ דעם באַשלוס פון צענטראַלן אויספּיר-קאָמיטעט בנוגע מיין אָפּרייזן אויפן פראָנט ערב דעם קאָנגרעס:

אויסצוג פון באַריכט וועגן דער זיצונג פון צענטראַלן אויספּיר-קאָמיטעט דעם 16-טן מערץ 1919. אָנוועזנדיקע מיטגלידער: די חברים לענין, זינאָוויעוו, קרעסטינסקי, וולאַדימירסקי, סטאַלין, שמידט, סמילגאַ, דזשערזשינסקי, לאַשעוויטש, בוכאַרין, סאָקאָלניקאָוו, טראָצקי, סטאַסאָוו.

די באַהאַנדלטע פראַגע:

(12) פאַרשיידענע חברים פון פראָנט, וואָס האָבן געהערט וועגן באַשלוס, אַז די פירער זאָלן זיך תיכף אומקערן אויפן פראָנט, האָבן געספּקט אין דער ריכטיקייט פון דאָזיקן באַשלוס, ווייל די פראָנט-אָרגאַניזאַציעס קענען דאָס אויסטייטשן א״ס אַן אָפּזאָג פון דער צענטראַלער רעגירונג אויסצוהערן די טענות פון דער אַרמיי. איייניקע באַצייכענען עס אפילו אַלס אַן אויסרייד, ווייל חבר טראָצקיס אָפּרייזן און דאָס נישט צולאָזן די זעלנער-דעפּוטאַטן מאַכן בכלל נוצלאָז צו באַרירן די מיליטע-

רישע פּאָליטיק. חבר טראָצקי פּראָטעסטירט קעגן דעם, וואָס מ'טייטשט אויס דעם באַשלוס פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט אַלס אַן אויסרייד און ווייזט אָן אויף דער זייער ערנסטער לאַגע, וואָס דאָס צוריקציען זיך פון אופאַ און נאָך ווייטער צו מערב צו האָט געשאַפן. ער באַשטייט אויף זיין אָפּרייזן.

באַשלוס:

1. חבר טראָצקי זאָל תיכּף אָפּרייזן אויפן פראָנט.

2. חבר סאָקאָלניקאָוו זאָל אויף אַ זיצונג פון די פראָנט-פירער דערקלערן, אַז דער באַפעל דאָס אַלע זאָלן אָפּפאָרן איז אַנולירט און דערפאַר איז באַשלאָסן געוואָרן, אַז עס זאָלן תיכּף אָפּפאָרן נאָר די יעניקע, וועלכע באַטראַכטן זייער אָנוועזנהייט אויפן פראָנט אַלס נויטווענדיק.

3. די פראַגע וועגן דער מיליטערישער פּאָליטיק זאָל זיין דער ערשטער פונקט אויפן סדר-היום פון קאָנגרעס.

4. חבר וו. מ. סמירנאָוו האָט אויף זיין בקשה באַקומען די דערלויבעניש צו בלייבן אין מאָסקווע.

דאָס אויבנגעבראַכטע גיט אַ בולטן ביישפּיל פון פּאַרטיי-רעזשים אין יענער צייט. אַלע, וועלכע האָבן אָנגעגריפן דעם צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט צוליב זיין מיליטערישער פּאָליטיק, און באַזונדערס דער פירער פון דער מיליטערישער אָפּאָזיציע, וו. מ. סמירנאָוו, האָבן, נישט געקוקט אויף דער שווערער לאַגע אויפן פראָנט, געקאָנט בלייבן אויף דעם פּאַרטיי-קאָנגרעס. די-יעניקע, וועלכע האָבן אונטערגעשטיצט די אָפיציעלע פּאָליטיק, זענען אָפּגעשיקט געוואָרן אויפן פראָנט פאַר דער עפענונג פון קאָנגרעס. היינט וואָלט מען געהאַנדלט פונקט פאַרקערט.

די באַריכטן פון דער מיליטערישער סעקציע פון אַכטן פּאַרטיי-קאָנגרעס, אין וועלכער לענין האָט אַנטשידן פּאַרטיי-דיקט די פּאָליטיק, וועלכע איך האָב דורכגעפירט לויט די אָנווייזונגען פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, זענען ביז איצט נישט פאַרעפנטלעכט געוואָרן. פאַרוואָס? ווייל זיי זענען פאַר-ניכטנדיק פאַר דער פאַלשער האַלטונג פון סטאַלין און גוסעוו בעתן בירגערקריג.

סטאַלין האָט געמאַכט דעם פּרווו צו לאָזן אין גאַנג אַ

לעכערלעך-איבערגעטריבענעם באַריכט וועגן אַ מיליטערישער מיינונגספאַרשידנקייט, וואָס האָט זיך געשאַפן אָנהויב 1919-טן יאָר אין פּאָליטישן ביוראָ בנוגע דער לאַגע פון מזרח-פראָנט. דידאָזיקע מיינונגס-פאַרשידנקייט האָט דער עיקר באַזירט אויף דער פראַגע, צי עס איז בעסער זיך רוקן פאָראויס אין סי-ביר אָדער פאַרנעמען ביים אוראַל אַ פעסטע פּאָזיציע און אַלע אונזערע כחות וואַרפן אויפן דרום, כדי צו באַפרייען פון אַ סכנה מאָסקווע. אַ צייט לאַנג בין איך געווען פאַרן צווייטן פּלאַן. אַ סך מיליטערישע מיטאַרבעטער, צווישן זיי סמילגאַ, לאַשעוויטש, י. נ. סמירנאָוו, ק. י. גרינשטיין און אַנדערע זענען געווען פאַרן צווייטן פּלאַן. דער ערשטער פּלאַן איז אָנגענומען געוואָרן און האָט געבראַכט דערשטוינלעכע רעזולטאַטן. דידאָזיקע מיינונגספאַרשידנקייט איז נישט געווען קיין טיפע; עס האָט זיך געהאַנדלט וועגן אַ ריין-פּראַקטישער פראַגע. דער פּרוּוו האָט באַוויזן, אַז קאָלטשאַקס אַרמיי האָט זיך געפונען אין צושטאַנד פון פולשטענדיקער צעפאַלונג, און דער אָנגריף אין סיביר האָט געהאַט אַ גרויסן דערפאָלג.

דאָס צוריקאויפשטעלן די מיליטערישע דיסציפּלין איז געווען אַ ברוטאַלע אַרבעט. זי איז דורכגעפירט געוואָרן נישט אָן אונטערדריקונג און געוואַלטמיטלען. נישט איינעמס שטאָלץ איז אָנגעגריפן געוואָרן — אַמאָל, ווייל דאָס איז נויטיק געווען, אַמאָל אָבער אויך צוליב אַ טעות. דאָס האָט נישט זעלטן אַרויסגערופן אומצופרידנקייט, וועלכע איז נאַטירלעך אָפט געווען גאַנץ באַרעכטיקט.

ווען עס האָבן זיך אויסגעבילדעט די חילוקי - דעות בנוגע דעם מזרח-פראָנט, און דער צענטראַלער אויספיר-קאָמיטעט האָט געמוזט באַשליסן די פראַגע פון ענדערן די העכסטע אַרמיי-אָנפירונג, האָב איך פאָרגעלייגט מיין דעמיסיע פון פּאָסטן פון פאָלקסקאָמיסאַר פאַר אַרמיי-און פלאָט-ענינים. דעמזעלבן טאָג, דעם 6-טן יולי 1919, האָט דער צענטראַלער אויספיר-קאָמיטעט אָנגענומען אַ באַשלוס, וואָס זיין עיקרדיקע טייל גיב איך דאָ איבער:

„דאָס אָרגאַניזיר-ביוראָ און דאָס פּאָליטישע ביוראָ פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט האָבן אַלזייטיק באַטראַכט די דער-

קלערונג פון חבר טראָצקי און זענען איינשטימיק געקומען צום באַשלוס, אַז זיין דעמיסיע קען נישט אָנגענומען ווערן.

דאָס אָרגאַניזיר-ביוראָ און דאָס פּאָליטישע ביוראָ פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט וועלן טאָן אַלץ, וואָס זיי קענען, כדי די אַרבעט אויף דעם דרום-פראָנט, וועלכע חבר טראָצקי האָט אַליין אויסגעוויילט פאַר זיך און וועלכע איז אין איצטיקן מאָמענט די שווערסטע, די געפערלעכסטע און וויכטיקסטע, זאָל פאַרן חבר טראָצקי זיין וואָס באַקוועמער און פאַר דער רעפּובליק פון וואָס גרעסערן נוצן. אין זיין שטעלונג אַלס פאָלקסקאָמיסאַר פאַר קריג און אַלס פרעזידענט פון מיליטעריש-רעוואָלוציאָנערן ראַט פון דרום-פראָנט איז חבר טראָצקי, — צוזאַמען מיט יעגאָראָוו, וועלכן ער האָט באַשטימט און וועלכן דער צענטראַלער אויספיר-קאָמיטעט האָט באַשטעטיקט אַלס באַפעלמעכטיקטן פון דרום-פראָנט, — לחלוטין פריי אין זיינע האַנדלונגען.

דאָס אָרגאַניזיר-ביוראָ און דאָס פּאָליטישע ביוראָ פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט גיבן דעם חבר טראָצקי די פולע רעכט, דורכצופירן מיט אַלע מיטלען יעדן מיליטערישן מאָסמיטל, וועלכן ער באַטראַכט פאַר נויטיק און אפילו נישט אָנפרעגן וועגן דעם דעם פּאַרטיי-קאָנגרעס".

די אונטערשריפטן אונטערן דאָזיקן באַשלוס זענען געווען: לעניך, קאַמענעוו, קרעסטינסקי, קאַלינין, סערעבריאַקאָוו, סטאַלין, סטאַסאָוו. דער באַשלוס רעדט, נאַטירלעך, פאַר זיך אַליין. ער האָט אַ סוף געמאַכט צו די חלוקי-דעות און אַרויפגעפירט די אַרבעט אויף די ריכטיקע רעלסן.

נאָך איין באַמערקונג דערצו: אויף דער געמיינזאַמער זיצונג פון פּאָליטישן ביוראָ און פון דער פאַרוואַלטונג פון דער קאָנטראָל-קאָמיסיע דעם 8-טן סעפּטעמבער 1918 איז סטאַלין, לויט דעם סטענאָגראַפישן פּראָטאָקאָל, געווען דערפאַר, דער אויספיר-קאָמיטעט זאָל מיר פאַרבאָטן צו פאַרנעמען זיך מיט דעם דרום-פראָנט. אויף דעמדאָזיקן פאָרשלאָג האָט דער אויבנגעבראַכטער באַשלוס געגעבן אַן אויסשעפּנדיקן ענטפער.

אָבער צי דען איז די מיינונגספאַרשידנקייט וועגן דעם מזרח - פראָנט געווען די איינציקע פון דאָ-

זיקן מיך! לחלוטין נישט. עס האָט געהערשט אַ מיינונגספאַר־שידנקייט וועגן סטראַטעגישן פּלאַן קעגן דעניקינען. עס האָט געהערשט אַ מיינונגספאַרשידנקייט וועגן פּעטראָגראַד — צי זאָל מען אים איבערגעבן יודעניטשן אָדער מען זאָל אים פאַר־טיידיקן. חלוקי־דעות פון דאָזיקן מין זענען אַנט־שטאַנען אין פּראַקטישן טאָג־טעגלעכן קאַמף און זיי זענען אויך אַנטשידן געוואָרן אין קאַמף.

די נויטיקע דאָקומענטן וועגן דער אַקציע אויף דעם דרום־פראָנט געפינען זיך אין מיין בוך „ווי אַזוי די רעוואָ־לוציע האָט זיך באַוואָפנט".

בעת יודעניטשעס מאַרש אויף פּעטראָגראַד האָט לענין איינמאָלג עהאַלטן, אַז עס לוינט נישט צו פאַרטיידיקן די שטאָט, אַז מיר דאַרפן איבעררוקן אונזער פאַרטיידיקונגס־ליניע נענטער צו מאָסקווע. איך בין אָבער נישט מספּים געווען דערצו. חבר זינאָוויעוו האָט מיך אונטערגעשטיצט, און אויב איך האָב קיין טעות נישט, אויך חבר סטאַלין. דעם 17־טן אָקטאָבער האָט מיר לענין טע־לעגראַפירט קיין פּעטראָגראַד:

חבר טראָצקי!

די לעצטע נאַכט האָב איך פאַרבראַכט אין ראַט פאַר פאַרטיידיקונג און כ'האָב איך איבערגעשיקט זיין באַשלוס אין שיפרשריפט.

ווי איר זעט, איז אייער פּלאַן אָנגענומען געוואָרן. דאָס צוריקציען זיך פון די פּעטראָגראַדער אַרבעטער צו דרום איז נישט אָפּגעוואָרפן געוואָרן (מען האָט מיר דערציילט, אַז איר האָט דידאָזיקע אידייע אָנגעצייכנט צוזאַמען מיט קראַסינען און ריקאָוון). אָבער ריידן וועגן דעם פריצייטיק וואָלט הייסן אָפּציען די אויפמערקזאַמקייט פון קאַמף.

אַ פּרווו איינצושליסן אָדער אָפּצושניידן פּעטראָגראַד וועט נאַ־טירלעך פאָדערן אַן אַנטשפּרעכנדיקע פאַרענדערונג פון אייער האַנדלען, צו וועלכן איר וועט גלייך דאַרפן צוטרעטן.

באַשטימט אין יעדער אָפּטיילונג פון דאָרטיקן אויספיר־קאָמיטעט עמיצן, ווער עס זאָל זאַמלען די ראַטנפּאַפּירן און דאָקומענטן אויפן פאַל פון עוואַקואַציע.

איך לייג צו אַ מאַניפעסט, וועלכן דער ראַט פאַר פאַר־

טיידיקונג האָט באַשטעטיקט. איך האָב זיך אַביסל געאיילט, און דעריבער איז דער מאַניפעסט אַרויסגעקומען נישט איבע-ריק גוט. שטעלט מיין אונטערשריפט אונטער אייערע.

גרוסן!

לענין".

כ'וואָלט דאָ געקענט ברענגען אַ סך אַזעלכע געשעענישן. אין באַשטימטע אויגנבליק האָבן זיי געהאַט אַ גרויסע פּראַקטי-שע וויכטיקייט, אָבער דער שטרייט וועגן זיי האָט נישט גע-האַט קיין פּרינציפּיעלע באַדייטונג. דאָס איז נישט געווען קיין קאַמף פאַר גרונדפּרינציפּן, נאָר מ'האָט געדאַרפט אויסאַרבעטן דעם בעסטן פּלאַן צו באַקעמפן דעם שונא אין אַ באַשטימטער צייט און אויף אַ באַשטימטן אָרט. די סטאַלינס און גוסעווס זענען באַשעפטיקט מיט איבעראַנדערשן די געשיכטע פון ביר-גערקריג. דאָס וועט זיי נישט געלינגען.

דער נידערטרעכטיקסטער ליגן פון די סטאַליניסטן

דאָס נידערטרעכטיקסטע פון סטאַליניסטישן קריגסצײַט קעגן מיר איז די באַשולדיקונג, איך זאָל האָבן געלאָזט דערשיסן קאָמוניסטן. דידאָזיקע באַשולדיקונג איז איינמאָל געלאָזט געוואָרן אין גאַנג דורך אונזערע שונאים, דורך דער באַקאַנטער „אינפאָרמאַציע-אַגענטור”. די פּאָליטישע אָפּטיילונג פון די ווייסע אַרמייען האָט געפּרווט פאַרשפּרייטן געדרוקטע בלעטלעך צווישן די רויטע זעלנער, אין וועלכע די רויטע קאָמאַנדירן און באַזונדערס טראָצקי זענען באַשולדיקט געוואָרן אין בלוטדורשטיקע מעשים. איצט גייען סטאַלינס אַגענטן מיטן זעלבן וועג.

לאָמיר אויף איין אויגנבליק אָננעמען, אַז דערדאָזיקער ליגן איז אַן אמת. פאַרוואָס זשע האָבן סטאַלין, יאַראָסלאַווסקי, גוסעוו און די אַנדערע סטאַליניסטן געשוויגן בעתן בירגערקריג? וואָס באַדייט דען דידאָזיקע איצטיקע „דעמאַסקירונג” פון דער סטאַלין-אַגענטור? זי באַדייט פאָלגנדיקס:

„אַרבעטער, פּויערים און רויטע זעלנער, די פּאַרטיי האָט אייך אָפּגענאַרט, ווען זי האָט אייך דערציילט, אַז טראָצקי, דער אַרמייאָנפירער, האָט געהאַנדלט לויט דעם ווילן פון דער פּאַרטיי און האָט בלויז אויסגעפירט איר אויפטראָג. די פּאַרטיי האָט אייך אָפּגענאַרט, ווען זי האָט אין אומצייליקע אַרטיקלען וועגן טראָצקיס אַרבעט און אין די רעזאָלוציעס פון

פּאַרטיי־קאָנגרעסן געגעבן איר הסכּמה צו טראָצקיס אַרבעט און אויסבאַהאַלטן פון איך אַזעלכע פאַקטן, ווי די עקזעקוציע פון קאָמוניסטן. לעניִן האָט אָנטיילגענומען אין דערדאָזיקער אָפּ־צאַרעריי דורכדעם, וואָס ער האָט אַנטשידן אונטערגעשטיצט טראָצקיס מיליטערישע פּאָליטיק".

דאָס איז די אמתע באַדייטונג פון סטאַלינס דאָזיקער פאַרשפּעטיקטער „דעמאַסקירונג", זי קאָמפּראָמיטירט נישט טראָצקין, נאָר די פּאַרטיי און איר פירערשאַפט. זי גראָבט אונטער דעם צוטרוי פון די מאַסן צום גאַנצן באָלשעוויזם. אויב דאַן, אין דער פאַרגאַנגענהייט, ווען לעניִן און זיינע אויסגע־פּרוווטסטע מיטאַרבעטער זענען געשטאַנען אין דער שפּיץ פון דער פּאַרטיי איז מעגלעך געווען צו פאַרבאָרגן גראָבע פעלערס און אפילו פאַרברעכנס, טאָ וואָס קען מען דער־וואַרטן איצט, ווען דער שטאַב פון צענטראַלן אויספיר־קאָמי־טעט באַזיצט אַ סך אַ קלענערן אויטאָריטעט? אויב אין יאָר 1923, צום ביישפּיל, ווען דער בירגערקריג איז שוין פון לאַנג געווען אַ זאַך פון עבר, האָט יאַראָסלאַווסקי געזוונגען אַ ליבּ געזאַנג טראָצקין, זיין טרייקייט, זיין רעוואָלוציאָנערער אי־בערגעגעבנקייט צו דער זאַך פון אַרבעטנדיקן קלאַס, טאָ וואָס וועלן איצט זאָגן יונגע פּאַרטיימיטגלידער, וואָס קענען זיך פאַרטראַכטן? זיי וועלן זיך פרעגן: „ווען, אייגנטלעך, האָט מיך יאַראָסלאַווסקי אָפּגענאַרט — דעמאָלט, ווען ער האָט גע־הויבן טראָצקין אין הימל אַריין, אָדער איצט, ווען ער באַמיט זיך אים צו באַוואַרפן מיט שמוץ"?

דאָס זענען די אמתע רעזולטאַטן פון די באַמיאונגען, וועלכע עס מאַכן סטאַלין און זיינע אַגענטן כּדי צו ענדערן די געשיכטע.

ענלעך איז די לאַגע ביי סטאַלינס באַרימטער „דעמאַס־קירונג" וועגן קאַמענעוון, וועלכן ער האָט פאַלש באַשולדיקט, ער זאָל האָבן געשיקט אַ באַגריסונגס־דעפּעשע צו מיכאַאיל ראָמאַנאָוו (צום גרויספירשט מיכאַאיל) צוליב יענעמס פּלומרשטן פּלאַן צו שאַפן אין רוסלאַנד אַ קאָנסטיטוציאָנעלע מאָנאַרכיע. וואָס האָט אָבער סטאַלין אינדעראמתן געזאָגט דער פּאַרטיי און דעם קאָמאינטערן? ער האָט געזאָגט: „צען יאָר נאָכאַנאַנד

האָט אייך דער צענטראַלער אויספיר־קאָמיטעט גענאַרט. אין דער „פּראַוודאַ" האָבן די רעדאַקטאָרן אָפּגעדרוקט אַ פאַלשע דעמענטירונג. לענין האָט גענאַרט די פּאַרטיי, איך, סטאַלין, האָב אָנטיילגענומען אין דאָזיקן שווינדל, און איצט, ווען קאַמענעוו האָט אַנדערע פּאָליטישע אָנשויאונגען ווי איך, האָב איך זיך אַנטשלאָסן צו דעמאַסקירן דעמדאָזיקן גאַנצן שווינדל". ס'איז אוממעגלעך, אַז די פּאַרטיי זאָל גלויבן די גרעסטע טייל פון סטאַלינס „דעמאַסקירונגען". זי קען איצט בלויז האָבן אַ קלענערן גלויבן אין דער פּאַרטייאָנפירונג — אין דער פריערדיקער, דער איצטיקער און דער קומענדיקער. מיר מוזן ווידער געווינען דעמדאָזיקן גלויבן — קעגן סטאַלינען און די סטאַליניסטן.

ווי באַקאַנט האָט חבר גוסעוו זיך געווידמעט מיט אַ באַזונדערער התמדה דער ליטעראַרישער רעוויזיע פון אונזער קריגסגעשיכטע. ער האָט אפילו געשריבן אַ ספּעציעלע בראָשור מיטן טיטל: „אונזערע מיליטערישע חלוקי־דעות". אין דערדאָזיקער בראָשור איז צוערשט דערשינען די פאַרגיפטנדיקע פּלוידעריי וועגן דער דערשיסונג פון קאָמוניסטן (נישט פון דעזערטירן אָדער פאַרברעכער, נאָר פון אמתע קאָמוניסטן).

אָבער גוסעווס אומגליק, ווי דער אומגליק פון אַ סך אַנדערע, באַשטייט אין דעם, וואָס ער האָט צוויימאָל געשריבן וועגן דעמזעלבן פאַקט, וועגן דערזעלבער פּראָבלעם — איינמאָל אין לענינס צייטן, איינמאָל אין סטאַלינס.

אין לענינס צייט, אין יאָר 1924, האָט גוסעוו געשריבן פאָלגנדיקס אין דער „פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע":

„דער אָנקום פון חבר טראָצקי אין דער אומגעגנט פון קאַזאַן האָט געבראַכט מיט זיך אַן אַנטשיידנדיקע פאַרענדערונג אין דער לאַגע. אין טראָצקיס אָנגריף אויף דער קליינער סטאַציע זוויאַשק איז געווען אַ פעסטע אַנטשלאָסנקייט צום זיג, צום אָנגריף, צו אַ גוט־דורכגעטראַכטער דורכפירונג פון אַלע מיליטערישע אויפגאַבעס. אויף דערדאָזיקער קליינער סטאַציע, וואָס איז איבערפולט געווען מיט די פורן פון אומצייליקע חיילות, ווו עס האָבן זיך געפונען די הויפּטקוואַרטירן, האָט

יעדער איינער פון ערשטן טאָג אָן געפילט (און אויך די פולקן, וואָס זענען געלעגן פופצן וויאָרסט ווייטער האָבן דאָס געפילט), אַז ס'איז אָנגעקומען דער גרויסערווענדפונקט.

דאָס איז צוערשט קלאָר געוואָרן אויף דעם געביט פון דיסציפלין... דעם חבר טראָצקיס שטרענגע האַנדלונגען זענען געווען באַזונדערס צוגעפּאַסט און נוציק אין יענער עפּאָכע פון פּאַרטיזאַנעס, פון אומדיסציפלינירטן און קליינבירגערלעכן עגאָאיזם. דורך רייד האָט מען גאָרנישט געקענט דערגרייכן, און קודם כל איז נישט געווען קיין צייט דערצו. אין משך פון די פינף־און־צוואַנציק טעג, וועלכע חבר טראָצקי האָט פאַרבראַכט אין זוויאַשק, איז אָפּגעטאָן געוואָרן אַן אומגעהייערע אַרבעט. די אומדיסציפלינירטע און דעגענערירטע פולקן פון דער פינפטער אַרמיי זענען פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אויסגעשולטע קאַמף־חיילות אויף איינצונעמען קאַזאַן".

יעדער פּאַרטיי־מיטגליד, וואָס האָט דורכגעלעבט דעם בירגערקריג און האָט נישט פאַרלאָרן דעם זכרון, וועט זאָגן — ווייניקסטנס צו זיך אַליין, אויב ער האָט עס מורא צו זאָגן אויפן קול —, אַז מ'וואָלט געקענט געפינען טויזנטער אַזעלכע געדרוקטע גביות־עדות פון זעלבן מין, ווי דידאָזיקע, וועלכע גוסעוו האָט געשריבן.

איך באַשרענק זיך דאָ אויף אַ גבית־עדות פון אַ העכסט־אויטאָריטעטן כאַראַקטער. אין זיינע דערינערונגען וועגן לענינען זאָגט גאָרקי:

„ער (לענין) האָט אַ קלאַפּ געטאָן מיט דער פויסט איבערן טיש און אויסגערופן: ווייזט מיר אַ צווייטן מענטשן, וועלכער איז אימשטאַנד אין משך פון איין יאָר צו שאַפן כמעט אַ מוסטערהאַפטע אַרמיי, יאָ, און צו געווינען די אַכטונג פון מיליטערישע זאַכקענער. מיר האָבן אַזאַ מענטשן, מיר האָבן אַלץ, אָבער איר פאָדערט ווונדער".

און אין דעמזעלבן שמועס האָט לענין, לויט גאָרקין, געזאָגט:

— „יאָ, יאָ, איך ווייס דאָס. מען פאַרשפּרייט אַסך ליגנס וועגן מיינע באַציאונגען צו אים. ווי עס שיינט, פאַרשפּרייט מען באַזונדערס פיל ליגנס וועגן טראָצקין און מיר".

יאָ, ווי האָבן אַסך ליגנס פאַרשפּרייט וועגן די באַציאונגען צווישן לעניגען און טראָצקין. אָבער צי דען קען מען פאַרגלייכן דעם געבעכדיקן פּריוואַטן ליגן פון יענע טעג מיט דעם גוט-אָרגאַניזירטן אַלרוסישן און אינטערנאַציאָנאַלן ליגן פון היינט? אין יענע טעג זענען די ליגנערס געווען די שוואַרצע מאה, די ווייסע גוואַרדיע און טיילוויז אויך די סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערן און מענשעוויקעס. היינט האָט דעמדאָזיקן מעטאָד איבערגענומען די סטאַלינגרופּע.

אומבאַגרעניצטע פולמאַכטן

אין דער באָלשעוויסטישער פראַקציע פון אַלרוסישן צענט-ראַל-קאָמיטעט פון די פראָפּאַראייגען האָט לענין דעם 12-טן יאַנואַר 1920 געזאָגט פאָלגנדיקס:

„אויב מיר האָבן צעקלאַפּט דעניקינען און קאָלטשאַקן, איז דאָס געשען דערפאַר, ווייל אונזער דיסציפּלין איז גע-שטאַנען העכער, ווי די דיסציפּלין פון אַלע קאַפּיטאַליסטישע לענדער אויף דער וועלט. חבר טראָצקי האָט איינגעפירט טויט-שטראָף, און מיר וועלן אים געבן רעכט. ער האָט זי איינגעפירט אונטער דער באַוווסטזיניקער אָנפירונג און באַהיל-פיקונג פון די קאָמוניסטן”.

איך האָב נישט אונטער דער האַנט לענינס אַסך אַנדע-רע רעדעס, אין וועלכע ער האָט פאַרטיידיקט מיין מיליטערי-שע פּאָליטיק, וועלכע איך האָב, אגב, דורכגעפירט אין פולן הסכם מיט אים. באַזונדערס איז נישט פאַרעפנטלעכט געוואָרן דער באַריכט פון דער דעלעגאַטן-זיצונג פון אַכטן קאָנגרעס וועגן די מיליטערישע פראַגעס. פאַרוואָס האָט מען נישט פאַר-עפנטלעכט דעמדאָזיקן באַריכט? ווייל לענין איז אויף יענער זיצונג מיט דער גאַנצער ענערגיע אַרויסגעטראָטן קעגן סטאַלינס פריינט, וועלכע זענען איצט אַזוי שטאַרק באַשעפטיקט מיט מעלשן די פאַרגאַנגענהייט.

אָבער איך באַזיץ אַ דאָקומענט, וואָס איז שקול כנגד הונדערט אַנדערע. איך האָב גערעדט וועגן דאָזיקן דאָקומענט אין פרעזידיום פון דער קאָנטראָל-קאָמיסיע, ווען יאַראָסלאַוו-

סקי האָט אנגעהויבן קעגן מיר אַ גיפטיקע אינטריגע. איך האָב אים ציטירט אויפן לעצטן פּלענום אין אויגוסט 1927, ווען וואָראָשילאָוו האָט זיך געשטעלט אויף יאַראָסלאַווסקיס זייט.

לעגין האָט מיר געגעבן אַ ליידיק בלאַט פּאַפּיר, וואָס אויף זיין אונטערשטן עק זענען אָנגעשריבן געווען פאָלגנדיקע שורות:

„חברים: איך קען דעם שטרענגן כאַראַקטער פון די באַפעלן, וועלכע עס גיט אַרויס דער חבר טראָצקי, אָבער גלייכצייטיק בין איך אַזוי איבערצייגט, אַזוי פולשטענדיק איבערצייגט אין דער ריכטיקייט, צוועקמעסיקייט און נויטווענדיקייט פון די באַפעלן, וועלכע ער גיט אַרויס אין אינטערעס פון דער גוטער זאַך, אַז איך בין מסכים מיט זיי אין יעדער הינזיכט. וו. אוליאַנאָוו (לענין)".

דעם צוועק פון דאָזיקן בלאַנק האָב איך דערקלערט דעם פּרעזידיום פון דער קאָנטראָל-קאָמיסיע אין פאָלגנדיקע ווערטער:

„ווען ער האָט מיר איבערגעגעבן דאָס בלאַט פּאַפּיר מיט די געשריבענע שורות אונטער אַ פרייען שטח, בין איך געווען דערשטוינט. ער האָט געזאָגט: „איך האָב זיך דערוווּסט, אַז מ'פאַרשפּרייט קעגן אייך קלאַנגען, אַז איר האָט געלאָזט דערשיסן קאָמוניסטן. איך גיב אייך דעמדאָזיקן בלאַנק און איך וועל אייך געבן אַזוי פיל, וויפל איר וועט נאָר פאַרלאַנגען, כדי דערמיט צו באַווייזן, אַז איך בין מסכים מיט אייערע באַשלוסן. איר קענט פון הייבן אָנשרייבן יעדן באַשלוס, וועלכן איר נעמט אָן און איר וועט האָבן אונטער אים מיין אונטערשריפט". דאָס איז געווען אין יולי 1919. היות ווי איצט ווערן פאַרשפּרייט נישט ווייניק פּליאָטקעס וועגן מיינע באַציאונגען צו וולאַדימיר איליאיטשן און, וואָס עס איז נאָך וויכטיקער, וועגן זיין שטעלונג לגבי מיר, וויל איך דעריבער פאַרשלאָגן, אַז ווער נישט איז פון די איבעריקע זאָל מיר ווייזן אַזאַ ווייס בלאַט מיט לענינס אונטערשריפט פאַר באַשלוסן, וועלכע דאַרפן געמאַכט ווערן אין דער צוקונפט. פון מיינע דעמאָלטיקע באַשלוסן איז אָבער געווען אָפּהענגיק דער גורל נישט נאָר פון איינצלנע קאָמוניסטן, נאָר אָפטמאָל אַ סך גרעסערע זאַכן.

דער ליגן וועגן דער מיליטאַריזירונג פון דער אַרבעט

מאַרטינאָוו (דער לאַנג־יאָריקער פירער פון די סאָציאַל־דעמאָקראַטן און שפּעטערדיק מענשעוויק, וועלכער איז פלוצלונג אין יאָר 1923 איבערגעגאַנגען צו די באָלשעוויקעס) פאַרזיכערט ווי באַקאַנט, אַז בירגערקריג און מיליטערישער קאָמוניזם זענען „טראָצקיזם״. דידאָזיקע לערע האָט איצט באַקומען אַ פאָלקסטימלעכע פאַרשפּרייטקייט. די בילדונג פון אינדוסטריאַרמייען, די מיליטאַריזירונג פון דער אַרבעט און ענלעכע מאָסמיטלען, וואָס זענען, פּונקט ווי די פאַרטיילונג פון נאַרונגסמיטלען, אומפאַרמיידלעך אַרויסגעפלאָסן פון די באַדינגונגען פון יענער עפּאָכע, ווערן דורך קליינבירגער און פּעדאַנטן געשילדערט אַלס רעזולטאַטן פון „טראָצקיזם״. ווי איז געווען לענינס באַציאונג צו דידאָזיקע פראַגעס?

אין דער אָרגאַניזאַציע־אָפּטיילונג פון זיבעטן ראַטנקאָנגרעס האָבן מיר דעם 8־טן דעצעמבער 1918 דעבאַטירט וועגן דער פראַגע פון דער פירערשאַפט אין די אָנפירנדיקע צענטרס. אין מיין רעדע האָב איך אָנגעוויזן, אַז די איינהערשאַפט פון דער פירערשאַפט קען דערשטיקן אונזער אינדוכטיי, אַז צענטראַליזאַציע איז נישט אומבאַדינגט נויטיק און אַז די לאָקאַלע איניציאַטיוו און די צענטראַלע אָנפירונג מוזן זיך אין דער פּראַקטיק קעגנזייטיק האַרמאָניש דערגאַנצן. לענין האָט דאַן באַטאָנט אין זיין רעדע זיין פולשטענדיקן הסכם מיט מיר און האָט צוגעגעבן;

„צום סוף וויל איך דערקלערן מיין אומבאַדינגטן הסכם צו די מיינונגען פון חבר טראָצקי, וועלכער האָט געזאָגט, אַז עס זענען דאָ געמאַכט געוואָרן אומגערעכטע פּרוּוון צו מאַכן פון אונזערע דיסקוסיעס חלוקי - דעות צווישן אַרבעטער און פּויערים און פאַרבינדן די דאָזיקע פראַגע מיט דער פראַגע פון דער פּראָלעטאַרישער דיקטאַטור".

אגב, האָט זיך דאָ געהאַנדלט וועגן זייער ברייטע דיסקוסיעס, אין וועלכע לענין און טראָצקי האָבן זיך געפונען אויף איין זייט און ריקאָוו, לאַרין, טאָמסקי און אַנדערע אויף דער צווייטער. אין די דאָזיקע דיסקוסיעס, ווי אין אַ סך אַנדערע, האָט חבר סטאַלין מאַנעווורירט און איז געבליבן הינטער דער סצענע.

אויף דער פאַרזאַמלונג פון אַלרוסישן צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט האָט לענין דעם 12-טן יאַנואַר 1920 געזאָגט וועגן דעם ענין פון אונזערע דיסקוסיעס מיט ריקאָוון, טאָמסקין און אַנדערע:

„ווער האָט דען אָנגעהויבן דעמדאָזיקן עקלהאַפטן קאַמף? געוויס נישט טראָצקי. אין זיינע טעזן איז דערפון קיין שפּור נישטאָ. דאָס האָבן אָנגעהויבן די חברים לאָמאָוו, ריקאָוו און לאַרין. זיי פאַרנעמען אַלע די העכסטע אַמטן, זיי זענען פּרעזידיום-מיטגלידער פון אַלרוסישן ווירטשאַפטסראַט. צווישן זיי געפינט זיך דער פאָרזיצער פון ראַט' וועלכער האָט אַזויפיל טיטלען, אַז ווען איך זאָל זיי אַלע ווילן אויסרעכענען, וואָלט איך פאַרלוירן פינף מינוט פון מיין צענמינוטיקער רעדע. דעריבער איז איבעריק צו זאָגן, אַז ער האָט אין דערדאָזיקער זיצונג אַרויסגעוויזן אַ גרויסע פריינטלעכקייט און אַ אומצווייפלהאַפטן אינטערעס... ריקאָוו און אַנדערע האָבן זיך דאָ אויפגעהויבן און אָנגעהויבן אַ העסלעכע קריגעריי. חבר טראָצקי שטעלט צו דעבאַטע נייע פּראָבלעמען, און זיי האָבן דערפון געמאַכט אַ פּאָלעמיק מיטן זיבעטן ראַטנקאָנגרעס. מיר ווייסן, נאַטירלעך, אַז די חברים לאָמאָוו, ריקאָוו און לאַרין האָבן דאָס נישט אויסגעדריקט דירעקט אין זייער אויסעראָרדנטלעך-נאַרישן אַרטיקל. ווי עס האָט דאָ שוין געזאָגט איין רעדנער: „מען דאַרף זיך נישט אַריינלאָזן אין דיסקוסיעס מיטן זיבעטן

ראַטנקאָנגרעס". דער זיבעטער ראַטנקאָנגרעס האָט געמאַכט אַ פעלער. פאַרריכט דעמדאָזיקן פעלער אויף דער זיצונג, און הערט אויף מיטן קאַמף וועגן צענטראַליזאַציע און דעצענטראַליזאַציע. חבר ריקאָוו זאָגט, אַז עס איז נויטיק צו רעדן וועגן צענטראַליזאַציע און דעצענטראַליזאַציע, ווייל חבר טראָצקי האָט דאָס נישט באַגריפן. דערדאָזיקער מענטש גלויבט, אַז די, וועלכע זיצן דאָ, זענען אַזוי אָפגעשטאַנען, אַז זיי האָבן פאַרגעסן די ערשטע שורה פון טראָצקיס טעזן „ווירטשאַפטסאָנפירונג פאָדערט אַן אַלגעמיינעם פלאַן." צי דען קענט איר נישט לייענען קיין רוסיש, איר הויכגעשטעלטע ריקאָוו, לאָמאָוו און לאַרין? צי דען ווילן מיר זיך אומקערן צו דער צייט, ווען מיר זענען אַלט געווען זעכצן יאָר און מיר האָבן אָנגעהויבן צו פלאַפלען וועגן צענטראַליזאַציע און דעצענטראַליזאַציע? צי דען איז דאָס די רעגירונגס-אַרבעט פון די פרעזידיום-מיטגלידער פון אַלרוסישן ווירטשאַפטסראַט? אַזאַ אומזין און טרויעריקע פלאַפלעריי — עס איז אַ חרפה און אַ שאַנד צו פאַרווענדן אויף דעם צייט!"

און ווייטער האָט לענין געזאָגט:

„דער קריג האָט אונז געגעבן די פעאיקייט צו הויבן די דיסציפלין ביז דער העכסטער מדרגה און פאַראייניקן הונדערט טויזנטער מענטשן — חברים, — וועלכע זענען דערנאָך געשטאָרבן, כדי מציל צו זיין די ראַטנרעפּובליק. אָן דעם וואָלטן מיר אַלע געבראָכן דעם קאַרק."

איך באַמערק, אַז דידאָזיקע רעדע, וועלכע עס באַזיצט דער לענינאינסטיטוט, איז נישט פאַרעפנטלעכט געוואָרן פשוט דערפאַר, ווייל זי איז אומבאַקוועם פאַר די איצטיקע פאַרטייבאַשווינדלער. דאָס אויסבאַהאַלטן אַ געוויסע טייל פון לענינס גייסטיקער ירושה פאַר דער פאַרטיי הענגט נויטווענדיק צוזאַמען מיטן אָפּנויג פון לעניניסטישן קורס. די אויבנציטירטע רעדע פון לענינען וועט דערזען די ליכטיקע שיין, ווען עס וועט קומען די צייט צו דעטראָניזירן ריקאָוון.

מיין הסכם מיט לעני̇נען אין אינדוסטרי-אויפבוי

וועגן מיין אַרבעט אין אייזנבאַנוועזן האָט לענין דעם 22 דעצעמבער 1920 געזאָגט אויפן אַכטן ראַטנקאָנגרעס:

„פון די טעזיסן פון די חברים עמשאַנאָוו און טראָצקי איז שוין קלאָר, אַז אויפן דאָזיקן געביט (דעם ווידעראויפבוי פון אונזער טראַנספּאָרטוועזן) האָבן מיר צו טאָן מיט אַ ריזיקן, אויף אַ סך יאָרן באַרעכנטן פּלאַן. די פאַראָרדנונג № 1042 איז אויסגערעכנט אויף פינף יאָר. אין פינף יאָר קענען מיר ווידער אויפבויען אונזער אייזנבאַנוועזן, פאַרמינערן די צאָל באַשעדיקטע לאָקאָמאָטיוון, מיר קענען אויך, און לויט מיין מיינונג אפילו אין אומגינסטיקסטן פאַל, פאַרקלענערן דידאָזיקע צייט.

ווען מ׳מאַכט גרויסע פּלענער, וואָס רעכענען אויס אויף אַ סך יאָרן, זענען תמיד דאָ סקעפּטיקער, וועלכע זאָגן: „ווי אַזוי קען מען דאָס גאָר רעדן וועגן אַזויפיל יאָרן? לאָמיר זיין צופרידן, ווען מיר וועלן קענען טאָן דאָס, וואָס מיר האָבן איצט צו טאָן!”

חברים, מיר מוזן זיך לערנען צו פאַרבינדן איינס מיטן צווייטן. מען קען נישט אַרבעטן אָן אַ פּלאַן, וואָס רעכנט אויס אויף אַ לאַנגער צייט און אויף אַן ערנסטן ערפאָלג. ווי נויטווענדיק דאָס איז, באַווייזט די אומצווייפלהאַפטע פאַרבעסערונג פון אונזער טראַנספּאָרטוועזן. איך וויל דאָ אָנווייזן אויף דער שטעל אין ניינטן פּאַראַגראַף, וואָס רעדט וועגן אַ טערמין פון פינפטהאַלבן יאָר. דערדאָזיקער טערמין איז שוין איצט פאַר-

קירצט געוואָרן אויף פערטהאַלבן יאָר, ווייל מיר האָבן שוין איבערגעשטיגן דעם נאָרמאַלן אַרבעטסטעמפּ. דאָסזעלבע דאַרפן מיר טאָן אין אַלע אָפּגעשטאַנענע צווייגן פון אונזער אינדוסטרי."

איך באַמערק דאָ, אַז אין אַ יאָר אַרום נאָך דער פאַרעפנטלעכונג פון דער פאַראָרדנונג № 1042 ווערט געזאָגט אין אַ פאַראָרדנונג פון חבר דזשערזשינסקי פון 27 מאַי 1921 „וועגן די וויכטיקסטע פּרינציפּן פון דער וויטערדיקער אַרבעט":

„אַזוי ווי די פאַרמינערונג פון דער אַרבעטסנאָרם, וואָס ווערט באַשטימט אין די פאַראָרדנונגען № 1042 און 1157, — דעם ערשטן גלענצנדן עקספּערימענט אין סיסטעמאַטישן אינדוסטרי-אויפבוי, איז נאָר אַ צייטווייליקער רעזולטאַט פון דעם ברענמאַטעריאַלקריזיס... דעריבער מוזן אָנגענומען ווערן מאָסמיטלען אויף אָנצופילן די שפּייכלערס און ברענגען אין אָרדנונג דעם מאַטעריאַל..."

צום פּרווו צו שליסן אין יאָר 1923 די פּוטילאָווער באַטריבן באַמערק איך פאָלגנדיקס:

אין אַרטיקל פון חבר ריקאָוו, וועלכער איז געשריבן געוואָרן אין 1927 — דאָס הייסט פיר יאָר נאָך יענער געשעעניש — דערשיינט ווידער די לעגענדע, אַז איך זאָל האָבן געטריבן דערצו מ'זאָל שליסן די פּוטילאָווער באַטריבן. אין דאָזיקן פאַל, ווי אין אַזויפיל אַנדערע, האַנדלט חבר ריקאָוו זייער אומפּאָרזיכטיק, ווייל ער זאַמלט דורכדעם מאַטעריאַל בלויז קעגן זיך אַליין.

אינדעראמתן האָט דער פאָרשלאָג צו שליסן די פּוטילאָווער באַטריבן אַריינגעטראָגן אין פּאָליטישן ביוראָ אין אָנהויב 1923 ריקאָוו גופא, אַלס פאָרזיצער פון פאָלקסווירטשאַפטסראַט. ריקאָוו האָט דערקלערט, אַז די פּוטילאָווער באַטריבן וועלן אין משך פון די נאָענטסטע צען יאָר נישט באַנוצט ווערן און אַז זייער קינסטלעכע דערהאַלטונג וועט האָבן אַ שעדלעכע ווירקונג אויף די אַנדערע אונטערנעמונגען. דאָס פּאָליטישע ביוראָ — און אויך איך צוזאַמען מיט אַלע איבעריקע, — האָב אָנגענומען די צאָלן, וועלכע חבר ריקאָוו האָט געבראַכט, פאַר גוט געלט. איך האָב געשטימט פאַרן פאָרשלאָג פון חבר

ריקאָוו צו שליסן די פוטילאָווער באַטריבן און דאָסזעלבע האָט געטאָן סטאַלין. חבר זינאָוויעוו האָט זיך געפונען אין אורלויב. ער האָט פראָטעסטירט קעגן דעם באַשלוס. די פראַגע איז דעריבער נאָכאַמאָל אַוועקגעשטעלט געוואָרן פאַרן פּאָליטישן ביוראָ און דער באַשלוס איז אַנולירט געוואָרן. די איניציאַטיוו פון דאָזיקן גאַנצן ענין איז אַזויאַרום אינגאַנצן געלעגן אין ריקאָווס הענט, אין די הענט פון פאָרזיצער פון פאָלקסווירטשאַפטסראַט. ווי הויך האָט געמוזט שטייגן ביי ריקאָוון דער געפיל פון שטראָפלאָזיקייט, ווען ער דערוועגט זיך שוין איצט, נאָך פיר קורצע יאָר, מיך צו באַשולדיקן אין זיינע אייגענע זינד. אָבער מען דאַרף זיך נישט באַאומרואיקן וועגן דעם: דאָס אַלץ וועט ריקאָוו ווידער שטעלן אין אַ גאַנץ אַנדער ליכט, ווען ער וועט זיך אַנטשפּרעכנדיק ענדערן. לאַנג וועט דאָס נישט דויערן.

מען באַשווינדלט די פּאַרטיי מיט דערציילונגען, ווי „לענין האָט געוואָלט שיקן טראָצקין אַלס פאָלקסקאָמיסאַר אויף צו ליפערן אין דער אוקראַינע דערנערונגסמיטלען". דערביי ווערן די פאַקטן אַזוי פאַרדרייט און געפעלשט, אַז מ'קען זיי קוים דערקענען.

איך האָב, לויט דער אויפפאָדערונג פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, געמאַכט אַ סך אַזעלכע נסיעות. אין פולשטענדיקן הסכם מיט לענינען בין איך געפאָרן קיין אוקראַינע, כדי צו פאַרבעסערן די אָרגאַניזאַציע פון דער קוילנאינדוסטרי אין דאָנבאַסיין. אין פולשטענדיקן הסכם מיט לענינען האָב איך געאַרבעט אַלס פאָרזיצער פון ראַט פון דער אינדוסטריעלער אַרמיי אין אוראַל. עס איז פולשטענדיק אמת, אַז לענין האָט פאַרלאַנגט, איך זאָל פאָרן אויף צוויי וואָכן — בלויז אויף צוויי וואָכן — קיין אוקראַינע, כדי בעסער צו אָרגאַניזירן די ליפערונג פון דערנערונגס-פּראָדוקטן. איך האָב זיך טעלעפאָניש פאַרבונדן מיטן חבר ראַקאָווסקי, וועלכער האָט מיר פאַרזיכערט, אַז מ'האָט שוין אָן מיר אָנגענומען אַלע נויטיקע מאָסמיטלען, כדי צו פאַרזאָרגן די אַרבעטער-צענטרס מיט דערנערונגס-מיטלען. וולאַדימיר איליטש האָט צוערשט אומבאַדינגט געפאָדערט איך זאָל אַהינפאָרן, אָבער דערנאָך האָט ער

זיך אָפּגעזאָגט פון דאָזיקן געדאַנק. אָט דאָס איז די גאַנצע געשיכטע. עס האָט זיך פּשוט געהאַנדלט וועגן אַ פּראַקטישער פּראָבלעם, וועלכע לענין האָט אין יענעם אויגנבליק גראָד באַטראַכט פאַר באַזונדערס וויכטיק.

אין שייכות מיט מיין נסיעה צום דאָנבאַסיין ציטיר איך די ווערטער, וועלכע לענין האָט וועגן דעם געשריבן דעם 22 דעצעמבער 1920 אויפן אַכטן קאָנגרעס פון די ראַטן: „די קוילנליפערונג פון דאָנבאַסיין, וואָס האָט אויסגעמאַכט חודשלעך 25 מיליאָן פוד, איז איצט געשטיגן אויף 50 מיליאָן פוד, אַדאַנק דער אַרבעט פון דער קאָמיסיע מיט אַבסאָלוטע פולמאַכטן, וועלכע איז אונטער דעם פאָרזיץ פון חבר טראָצקין געשיקט געוואָרן צום דאָנבאַסיין און איז געקומען צום באַשלוס, אַז מ'דאַרף דאָרט שיקן דערפאַרענע און פאַראַנטוואָרטלעכע אַרבעטער. איצט איז דאָרט געשיקט געוואָרן דער חבר פּיאַטאַקאָוו, כדי דורכצופירן די אַרבעט".

צו דעם באַמערק איך: חבר פּיאַטאַקאָוו, וועלכער איז שטענדיק געשטאַנען אויף מיין זייט, איז דורך סטאַלינס געהיימע אינטריגעס אַרויסגעשטופּט געוואָרן פון דאָנבאַסיין. לענין האָט דאָס באַטראַכט אַלס אַן ערנסטן קלאַפּ פאַר דער קוילנאינדוסטריע, ער האָט קעגן דעם פּראָטעסטירט אין פּאָליטישן ביוראָ און האָט עפנטלעך אָנגעגריפן סטאַלינען צוליב זיין צעשטערערישער טעטיקייט.

דעם 23-טן דעצעמבער 1921 האָט לענין געזאָגט אין זיין באַריכט אויף דעם ניינטן ראַטנקאָנגרעס:

„אַז מיר האָבן געהאַט אַן אומגעהייערן דערפאָלג האָט זיך באַזונדערס שטאַרק אַרויסגעוויזן אין דאָנבאַסיין, ווו חברים ווי פּיאַטאַקאָוו האָבן געאַרבעט אין דער שווערער־אינדוסטריע מיט אויסערגעוויינלעכער איבערגעגעבנקייט און אויסערגעוויינלעכן דערפאָלג".

און דעם 27 מערץ 1923 האָט ער געזאָגט אויף דעם עלפטן קאָנגרעס פון דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי: „אין דער צענטראַלאָנפירונג פון דער קוילנאינדוסטריע האָבן זיך געפונען מענטשן, נישט נאָר פון אומצווייפלהאַפטער איבערגעגעבנקייט, נאָר אויך גוט געשולטע, מיט גרויסע פעאי-

קייטן, און — איך בין זיכער, אַז כ'האָב קיין טעות נישט — מיט אמתן טאַלאַנט, און דאָס איז טאַקע באַקאַנט געווען דעם צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט. מיר אין צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט האָבן דאָך אַ געוויסע דערפאַרונג, און מיר האָבן איינשטימיק באַשלאָסן נישט אָפּצורופן די אָנפירנדיקע גרופּע... איך האָב זיך נאָכגעפרעגט ביי די אוקראַאינישע חברים. באַזונדערס האָב איך אויסגעפרעגט דעם חבר אָרדיאָניקידזע, און דער צענטראַלער אויספיר-קאָמיטעט האָט אים געגעבן דעם אויפטראָג צו פאָרן אַהין און אויסגעפינען, וואָס עס ליגט באַהאַלטן הינטער דעם גאַנצן ענין. ס'איז קלאָר, אַז דאָרט איז אָנגעגאַנגען אַ אינטריגע, און עס האָט געהערשט אַ צעטומלעניש, וועלכע אונזערע פּאַרטייהיסטאָריקער וועלן נישט אויפקלערן אין צען יאָר, אויב זיי וועלן זיך בכלל נעמען פאַרן דאָזיקן ענין. אָבער דער פּראַקטישער רעזולטאַט איז געווען דער, אַז אין קעגנזאַץ צו די איינשטימיקע באַפעלן פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט איז די אָנפירנדיקע גרופּע פאַרביטן געוואָרן דורך אַ צווייטער".

אַלע מיטגלידער פון אַלטן פּאָליטישן ביוראָ איז באַקאַנט — און סטאַלינען בעסער פאַר אַלעמען — אַז לענינס שאַרפע ווערטער וועגן אינטריגעס קעגן איבערגעגעבענע, געבילדעטע און טאַלענטירטע פירער אין דאָנבאַסיין האָבן זיך באַצויגן אויף סטאַלינס אינטריגעס קעגן פּיאַטאַקאָוון.

בעת דעם עלפטן ראַטן-קאָנגרעס האָט לענין געשריבן אין דעצעמבער 1921 אייניקע טעזיסן וועגן די הויפּט-פּראָבלעמען פון אינדוסטרי-אויפבוי. ווי איך דערמאָן זיך האָב איך אויף דעם געענטפערט, אַז דידאָזיקע טעזיסן זענען אויסגעצייכנט און אַז עס פעלט דערביי בלויז איין פּונקט, וועגן ספּעציאַליסטן און אינזשינירן. (אין אַ פּאָר ווערטער האָב איך אַרומגערעדט דאָס וויכטיקסטע פון דאָזיקן פּונקט.) דעמזעלבן טאָג האָב איך באַקומען פון וולאַדימיר איליטש פּאָלגנדיקן בריוו:

„שטרענג געהיים.

חבר טראָצקי!

איך געפין זיך מיט קאַלינינען אויף אַ פאַרזאַמלונג פון

פאַרטיימיטגלידער. קאַלינין האָט מיר געראָטן איך זאָל האַלטן אַ קורצע רעדע וועגן דער רעזאָלוציע, וועלכע איך האָב פאָרגעלייגט, און איר האָט גאַנץ ריכטיק פאָרגעשלאָגן צו איר אַ צוגאָב וועגן אינזשיניערן.

אפשר ווילט איר מיטוואָך, אויף דעם פּלענום פון קאָנגרעס, האַלטן אַ גאַנץ קורצע רעדע וועגן דערדאָזיקער רעזאָלוציע.

אייער מיליטערישער באַריכט איז דאָך שוין מסתמא פאַרטיק, און דינסטיק וועט איר מיט דעם מער נישט זיין פאַרנומען.

מיר איז אוממעגלעך צו האַלטן אויפן קאָנגרעס אַ צווייטע רעדע. שרייבט מיר אָן צוויי ווערטער אָדער טעלעגראַפירט מיר. אויב איר וועט מסכים זיין, וועט דאָס זיין דאָס בעסטע, און איר קענט מיר צושיקן אייער הסכּמה צוזאַמען מיטן וואָטום פון פּאָליטישן ביוראָ.

לענין".

אונזער הסכּם בנוגע די גרונדפּראָבלעמען פון סאָציאַליסטישן אויפבוי איז געווען אַזוי פולשטענדיק, אַז וולאַדימיר איליטש האָט געהאַלטן פאַר מעגלעך, איך זאָל אָנשטאָט אים האַלטן אַ רעדע וועגן דידאָזיקע פראַגעס. איך דערמאָן זיך, אַז איך האָב אים טעלעפאָניש איבערצייגט, ער זאָל אַליין ריידן וועגן דאָזיקן וויכטיקן ענין, אויב זיין געזונטצושטאַנד דערלויבט עס נאָר. און ענדלעך איז דאָס טאַקע אַזוי געווען.

נאָך לענינס קראַנק - ווערן

באַזונדערס צאָלרייך זענען די פעלשונגען און אויסטראַכטענישן וועגן לענינס לעצטער לעבנסצייט. מען קען אָבער סטאַלינען בלויז אַן עצה געבן, ער זאָל באַזונדערס פאָרזיכטיק זיין וועגן יענער צייט, ווען וולאַדימיר איליטש איז געקומען צו געוויסע ענטגילטיקע אויספירן וועגן סטאַלינען.

עס איז נאַטירלעך שווער צו שילדערן די אינערלעכע געשיכטע פון פאָליטישן ביוראָ בעת לענינס אַקטיוון לעבן. עס זענען נישט געפירט געוואָרן קיין סטענאָגראַפישע באַריכטן, בלויז די באַשלוסן פלעגן פאַרשריבן ווערן. דעריבער איז עס אַזוי לייכט אַרויסצונעמען איינצלנע גאַנץ אומוויכטיקע עפיזאָדן, זיי פאַרדרייען און אויפבלאָזן אָדער גאַנץ פשוט אויסטראַכטן „חלוקי-דעות", ווו עס איז אפילו נישט געווען קיין שפור פון אַזעלכע.

באמת לעכערלעך אין איר נאַרישקייט איז די לעגענדע וועגן דער „קוקאַווקע", דורך וועלכער מ'וויל שוין לאחר המעשה באַווייזן מיין פלומרשטן פעסימיזם. די „קוקאַווקע" איז סטאַלינס און בוכאַרינס לעצטער אויסוועג, ווען מ'שפאַרט זיי צו צו דער וואַנט דורך פאַקטן אָדער לאָגישע באַווייזן. די „קוקאַווקע" איז אַרויסגענומען פון אַ שמועס צווישן לענינען און מיר אין דער ערשטער צייט פון נעפ, ווען מען האָט דערלויבט פריוואַטאייגנטום אין ווירטשאַפטלעכן לעבן.

דאָס מותר זיין אויף געוויסע מלוכהשע הילפסקוועלן האָט אַרויסגערופן אין מיר אין יענע קריטישע טעג אַ שטאַרקע זאָרג סיי פאַר דער אָפּשוואַכונג פון אונזער מלוכה-מאַכט, סיי פאַר דער שנעלער אָנזאַמלונג פון פּריוואַטקאַפּיטאַלן. איך האָב וועגן דעם נישט איינמאָל גערעדט מיט וולאַדימיר איליטשן. כדי צו פאַרוואַנדלען די אינדוסטריעלע אַנטוויקלונג אין אַ פּראָגרעס פאַרן לאַנד, האָב איך דעמאָלט אָרגאַניזירט דעם אַלגעמיינעם מאָסקווער טרעסט. אין איינעם פון מיינע שמועסן מיט לענינען האָב איך אָנגעוויזן אויף אייניקע אויפפאַלנדיקע ביישפּילן פון זינלאָזן פאַרקויפן און כ'האָב געזאָגט אומגעפער פאָלגנדיקעס: „אויב מיר וועלן ווייטער אַזוי פירן, וועט די קוקאַווקע איינגיכן זינגען אונזער טויטנגעזאַנג". דאָס אָדער עפּעס ענלעכעס האָב איך געזאָגט, ווי מיר פלעגן דאַן אַלע באַנוצן אַזעלכע ריידנסאַרטן. ווי אָפט פלעגט לענין זאָגן: „אויב עס וועט ווייטער אַזוי גיין, זענען מיר אינגאַנצן פאַרלאָרן". דאָס פלעגן זיין שאַרפע אויסדרוקן, אָבער לחלוטין נישט קיין פּעסימיסטישע נביאות.

אָט דאָס איז אומגעפער די אינטערעסאַנטע געשיכטע פון דער „קוקאַווקע", דורך וועלכער סטאַלין און בוכאַרין ווילן אָפּווענדן די אויפמערקזאַמקייט פון זייערע פעלערן אין דער כינעזישער רעוואָלוציע, אין אַנגלאָ-רוסישן קאָמיטעט, אין דערווירטשאַפטלעכער פאַרוואַלטונג און אין דער פּאַרטיי-פירונג.

געוויס זענען אין פּאָליטישן ביוראָ אָפט אַנטשטאַנען חלוקי-דעות אויפן פּראַקטישן געביט און צווישן זיי אויך חלוקי-דעות צווישן וולאַדימיר איליטשן און מיר. די פראַגע איז נאָר, וועלכן אָרט האָבן פאַרנומען דידאָזיקע חלוקי-דעות אין דער אַלגעמיינער אַרבעט? וועגן דעם פאַרשפּרייט די סטאַלין-גרופּע מיט אַן אויסערגעוויינלעכער אומפאָרזיכטיקייט נידערטרעכטיקע לעגענדעס, וועלכע פלאַצן גאַנץ פּשוט ביי דער ערשטער באַרירונג מיט אמתע פאַקטן און וועלכע ווענדן זיך אין לעצטן סך-הכל קעגן סטאַלינען.

כדי אָפּצושלאָגן דידאָזיקע לעגענדעס איז נויטיק צוערשט באַטראַכטן דעם פּעריאָד פון לענינס קראַנקזיין — גענויער זיך אויסגעדריקט איז דאָס געווען דער פּעריאָד צווישן

צוויי העפטיקע אָנפאַלן פון זיין קראַנקהייט —, ווען די דאָק־ טוירים האָבן אים דערלויבט אָנטיילצונעמען אין דער אַרבעט און ווען אַ סך וויכטיקע פראַגעס זענען דערליידיקט געוואָרן דורך קאָרעספּאָנדענץ. פון דערדאָזיקער קאָרעספּאָנדענץ — דאָס הייסט פון גאַנץ באַגלויבטע דאָקומענטן — קען מען זען, וועגן וועלכע פראַגעס עס איז געקעמפט געוואָרן אין צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט, צווישן וועלכע מיטגלידער עס האָבן גע־ ערשט מיינונגספאַרשיידנקייטן, און צום טייל אויך — ווי אַזוי האָט זיך וולאַדימיר איליאיטש פאַרהאַלטן לגבי איינצלנע חברים. איך וויל דאָ ברענגען אַ פּאָר ביישפּילן.

דער מאָנאָפּאָל פון אויסלענדישן האַנדל

אין צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט איז סוף 1922 אַנטשטאַ־ נען אַ באמת ערנסטע מיינונגספאַרשיידנקייט וועגן דעם מאָ־ נאָפּאָל פון אויסלענדישן האַנדל. איך וויל נישט פאַרגרעסערן איר באַדייטונג לאחר המעשה, אָבער די פּאָליטישע גרופּירונג, וואָס האָט זיך אויסגעבילדעט אין צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט אין שייכות מיט דערדאָזיקער פּראָבלעם, איז געווען זייער באַ־ צייכנדיק.

לויט אַ פאָרשלאָג פון חבר סאָקאָלניקאָוו האָט דער צענטראַלער אויספיר־קאָמיטעט אָנגענומען אַ באַשלוס, וואָס האָט באַדייט אַן ערנסטע געפאַר פאַר דער גאַנצקייט פון מאָנאָפּאָל פאַרן אויסלענדישן האַנדל. וולאַדימיר איליאיטש איז אַנטשידן געווען קעגן באַשלוס. ווען ער האָט זיך דערוווסט פון קראַ־ טבעך, אַז איך האָב נישט אָנטיילגענומען אויף דער זיצונג פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט און אַז כ׳האָב זיך אַרויסגע־ זאָגט קעגן באַשלוס, האָט ער אָנגעהויבן צו פירן מיט מיר וועגן דעם אַ קאָרעספּאָנדענץ. דידאָזיקע בריוו זענען ביז איצט נישט פאַרעפנטלעכט געוואָרן, ווי אויך נישט לענינס קאָרעס־ פּאָנדענץ מיטן פּאָליטישן ביוראָ וועגן דער פראַגע פון אויס־ לענדישן האַנדלסמאָנאָפּאָל. די צענזור איבער לענינס ירושה איז אומבאַרחמנותדיק. מען פאַרעפנטלעכט צוויי אָדער דריי ווער־ טער, וועלכע לענין האָט געשריבן אויף אַ פיצל פּאַפּיר, ווי־ באַלד די קענען געוועבדט ווערן דירעקט אָדער אומדירעקט

קעגן דער אָפּאָזיציע. מען באַהאַלט אויס דאָקומענטן פון ווייטגרייכנדיקער און טיפער באַדייטונג, וויבאַלד זיי זענען דירעקט אָדער אומדירעקט געווענדט קעגן סטאַלינען.

איך ציטיר אַלזאָ די בריוו, אין וועלכע לענין האָט באַרירט דידאָזיקע פּראָבלעם:

חבר טראָצקי!

איך שיק אייך צו קרעסטינסקיס אַ בריוו. שרייבט תיכף, צי איר זענט מסכּים. איך וועל אויפן פּלענום ארויסטרעטן פאַרן מאָנאָפּאָל. און איר?

אייער לענין.

פּ. ס. שיקט שנעל אָפּ צוריק דעם בריוו."

„צו די חברים פרומקין און סטאָמאָניאַקאָוו, קאָפּיע צו טראָצקין.

צוליב דער פאַרערגערונג פון מיין קראַנקהייט קען איך נישט אָנטיילנעמען אין פּלענום. איך וויים, אין וואָס פאַראַ אומאָנגענעמע לאַגע איך שטעל אייך דורכדעם, אָבער איך קען עס נישט ענדערן.

הייַנט האָב איך באַקומען אַ בריוו פון חבר טראָצקין, מיט וועלכן איך בין מסכּים אין אַלעם וויכטיקן, אפשר מיטן אויסנאַם פון זיינע לעצטע שורות וועגן דעם גאָספּלאַן (דאָס ביוראָ פאַר מלוכהשע ווירטשאַפטספּלענער). איך וועל שרייבן טראָצקין מיין הסכּמה און כ'וועל אים בעטן, ער זאָל, נעמענדיק אין אכט מיין קראַנקהייט, פאַרטיידיקן אויפן פּלענום מיין שטעלונג.

איך האַלט, אַז דידאָזיקע פאַרטיידיקונג דאַרף איינגעטיילט ווערן אין דריי טיילן. צוערשט דאַרף מען פאַרטיידיקן דעם גרונדפּרינציפּ פון אויסלענדישן האַנדל, אים באַשטימען אין אַלע פּרטים. צווייטנס דאַרף מען שאַפן אַ ספּעציעלע קאָמיסיע, וואָס זאָל גענוי באַטראַכטן אַווענעסאָווס פּראַקטישע פאָרשלאָגן פאַרן אויסבוי פון דאָזיקן מאָנאָפּאָל. אין דער דאָזיקער קאָמיסיע מוז אריין לכּל הפּחות אַ העלפט מיטגלידער פון קאָמיסאַריאַט פאַרן אויסלענדישן האַנדל. דריטנס דאַרף די פאַרטיידיקונג באַהאַנדלען באַזונדער דעם גאספּלאַן, דעם מלוכהשן ווירטשאַפטספּלאַן. אגב, גלויב איך נישט, עס זאָל

קענען זיין א מיינונגספארשיידנקייט צווישן מיר און טראָצקין, ווען ער באַנוגנט זיך מיט דער פאָדערונג, אַז די אַרבעט פון גאָספּלאַן זאָל שטיין אונטערן לאָזונג פון אַנטוויקלען די מלוכה-אינדוסטריע און אַז ער זאָל באַריכטן וועגן אַלע אונטערנעמונגען פון פאָלקסקאָמיסאַריאַט פאַרן אויסלענדישן האַנדל.

איך האָף, אַז היינט אָדער מאָרגן וועל איך שרייבן צו אייך נאָכאַמאָל און כ'וועל אייך קענען געבן מיין דערקלערונג וועגן דעם עיקר פון דער דאָזיקער פּראָבלעם פאַרן פּלענום פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט. יעדנפאַלס באַטראַכט איך די פראַגע פאַר אַזוי אויסערגעוויינלעך וויכטיק, אַז אין פאַל, ווען דער פּלענום וועט מיט מיר נישט מסכּים זיין, וועל איך זי פאַרלייגן דעם פּאַרטייקאָנגרעס און פריער נאָך וואָלט איך מודיע גע-ווען אונזער פּאַרטיי וועגן אונזערע מיינונגספאַרשיידנקייטן אויפן קומענדיקן ראַטנקאָנגרעס.

לענין.

דעם 12 דעצעמבער דיקטירט ל. פ. 1922".

„צום חבר טראָצקי, קאָפּיעס צו פרומקינען און סטאָמאָ-ניאַקאָוון:

חבר טראָצקי!

איך האָב דערהאַלטן אייער מיינונג וועגן קרעסטינסקיס בריוו און אַווענסאָווס פּלאַן. איך מיין, אַז מיר זענען אין גאַנצן איינשטימיק, און די פראַגע, צי דער גאָספּלאַן זאָל האָבן פאַרוואַלטונגסרעכט, קענען מיר ביי די איצטיקע באַדינגונגען לאָזן אין א זייט.

אויף יעדן פאַל בעט איך אייך שטאַרק איר זאָלט אי-בערנעמען אויפן נאָענטסטן פּלענום די פאַרטיידיקונג פון אונזער געמיינזאַמער מיינונג וועגן דער אומבאַדינגטער נויטיקייט איינצוהאַלטן און פאַרשטאַרקן דעם מלוכה-מאָנאָפּאָל פון אויס-לענדישן האַנדל.

היות דער לעצטער פּלענום האָט אָנגענומען א באַשלוס, וואָס איז שאַרף געווענדט קעגן מלוכה-מאָנאָפּאָל פון אויסלענ-דישן האַנדל, און אַזוי ווי עס איז אוממעגלעך נאָכצוגעבן אין דער דאָזיקער פראַגע, וועלן מיר, אין פאַל פון אונזער מפּלה,

מוזן אוועקשטעלן דעם ענין פאַרן פּאַרטייקאָנגרעס, ווי איך האָב דאָס שוין געזאָגט אין מיין בריוו צו פרומקינען און סטאָמאָניאַקאָוון. דערצו האָבן מיר נויטיק אַ קורצן מעמאָראַנדום פון אונזער אָפּווייכנדיקער מיינונג פאַר דער פּאַרטייפראַקציע פון נאָנטסטן ראַטנקאָנגרעס. אויב עס וועט מיר מעגלעך זיין, וועל איך אַזאַ מעמאָראַנדום שרייבן, און כ׳וועל זיין זייער צופרידן, ווען איר וואָלט דאָס אויך געטאָן. יעדע וואַקלעניש אין דערדאָזיקער פראַגע וועט אונז ברענגען אַן אומענדלעכן שאָדן. די נעגאַטיווע שטעלונג צום מלוכה־מאָנאָפּאָל באַזירט אויף דער טענה, אַז אונזער אַדמיניסטראַציע איז נאָך נישט פעאיק צו דערדאָזיקער אויפגאַבע. אָבער אונזער אַדמיניסטראַציע איז באָכנישט פעאיק צו אַ סך אויפגאַבעס, און זיך אָפּזאָגן פון מלוכה־מאָנאָפּאָל צוליב דער צו קליינער פעאיקייט פון אונזער אַדמיניסטראַציע־אַפּאַראַט, וואָלט הייסן אויסגיסן דאָס קינד צוזאַמען מיטן וואַסער.

לענין

דעם 12 דעצעמבער 1922. טעלעפאָניש דיקטירט ל. פ.״

„צום חבר טראָצקי!

איך שיק אייך צו אַ בריוו, וועלכן כ׳האָב היינט באַקומען פון פרומקינען. איך האַלט אויך, אַז ס׳איז אומבאַדינגט נויטיק איינמאָל פאַר אַלעמאָל אַ סוף צו מאַכן צום ענין. מען דאַרף אויך נישט מורא האָבן, אַז די דאָזיקע פראַגע קען מיך אויפרעגן און האָבן אַן אומגינסטיקן איינפלוס אויף מיין געזונט. ווייל אַ פאַרשלעפּונג, וואָס וואָלט געמאַכט אונזער פּאָליטיק אַזוי אומזיכער אין איינער פון די וויכטיקסטע פראַגעס, וואָלט מיך צענטויזנטמאָל מער אויפגערעגט. דעריבער ווייז איך אייך אָן אויף דעם בייגעלייגטן בריוו און כ׳בעט אייך זייער, איר זאָלט פּאָדערן אַ תיכפדיקע באַראַטונג וועגן דאָזיקן ענין. אויב עס שטייט אונז פאָר די סכנה צו פאַרשפּילן איז לויט מיין איבערצייגונג אַ סך בעסער צו פאַרשפּילן פאַרן אָנהויב פון קאָנגרעס און זיך דאַן תיכף ווענדן צו דער קאָנגרעספראַקציע, ווי צו פאַרשפּילן נאָכן קאָנגרעס. אפשר וואָלט זיך געלאָזט דורכפירן פאָלגנדיקער קאָמפּראָמיס: נעמט אָן דעם

באַשלוס וועגן מאָנאָפּאָל שוין איצט, אָבער שטעלט פונדעסט־וועגן דידאָזיקע פראַגע פאַרן פאַרטייקאָנגרעס און דערקלערט דאָס אים בפירוש! אויף קיין שום אַנדער קאָמפּראָמיס קענען מיר נישט איינגיין.

לענין

דעם 15 דעצעמבער 1922" טעלעפאָניש דיקטירט ל. פ.

„חבר טראָצקי!

איך גלויב, אַז מיר זענען געקומען צו אַ פולן הסכם. איך בעט אייך, איר זאָלט אין פּלענום מודיע זיין וועגן אונזער סאָלידאַריטעט. איך האָב די האָפנונג, אַז אונזער מיינונג וועט זיגן, ווייל אַ טייל פון די, וועלכע האָבן געשטימט קעגן אונז אין אָקטאָבער, האָבן זיך איצט טיילווייז אָדער פולשטענדיק געשטעלט אויף אונזער זייט. אויב אונזער מיינונג וועט קעגן אונזער דערוואַרטונג דורכפאַלן, וועלן מיר זיך ווענדן צו אונזער פראַקציע אין ראַטנקאָנגרעס און דערקלערן, אַז מיר וועלן די פראַגע אַוועקשטעלן פאַרן פאַרטייקאָנגרעס.

אין דאָזיקן פאַל זאָלט איר מיר מודיע זיין, כדי איך זאָל קענען אַריינשיקן מיין דערקלערונג. אויב מ'זאָל דידאָזיקע פראַגע אַראָפּנעמען פון סדר היום פון איצטיקן פּלענום (אויף וואָס איך ריכט זיך נישט און קעגן וואָס איר וואָלט, באַטירלעך, געדאַרפט פּראָטעסטירן מיט אייער גאַנצער ענערגיע אין אייערן און אין מיין נאָמען), וועלן מיר, נישט געקוקט אויף דעם, זיך ווענדן צו דער פראַקציע פון ראַטנקאָנגרעס און פאָדערן, אַ זדער ענין זאָל איבערגיין צום פאַרטיי־צוזאַמענפאָר, ווייל אַ ווייטערדיקע פאַרשלעפּונג טאָר פאַר קיין פאַל נישט דערלאָזן ווערן.

דעם גאַנצן מאַטעריאַל, וועלכן איך האָב אייך צוגעשיקט, קענט איר לאָזן ביי זיך ביז נאָך די פּלענאַר־זיצונגען.

איער לענין.

דעם 15 דעצעמבער 1922."

„לעוו דאַווידאָוויטש!

פראָפעסאָר פערסטער האָט [illegible] אילאיטשן

דערלויבט צו דיקטירן א בריוו, און ער האָט מיר דיקטירט דעם פאָלגנדיקן בריוו צו אייך:

„חבר טראָצקי!

מיר דאַכט זיך, אַז מיר האָבן איינגענומען די פעסטונג, נישט געבנדיק קיין איין שאָס, פשוט דורך מאַנעווּרירן. איך שלאָג פאָר זיך איצט נישט אָפּצושטעלן, נאָר ווייטער פירן דעם אָנגריף און צום דאַזיקן צוועק אין אַ רעזאָלוציע פאַרן פאַר־טייקאָנגרעס שטעלן אַ פאָרשלאָג צו פאַרשטאַרקן און בעסער דורכפירן דעם מאָנאָפּאָל פון אויסלענדישן האַנדל. זייט עס מודיע דער פראַקציע פון ראַטנקאָנגרעס. איך האָף, אַז איר האָט נישט וואָס צו דערווידערן און איר וועט האַלטן אַ רעדע אויף דער פראַקציע־זיצונג.

נ. לענין.

וולאַדימיר איליטש בעט אייך אויך, איר זאָלט אים ענטפערן טעלעפאָניש.

נ. ק. אוליאַנאָוואַ.

דעם 21 דעצעמבער 1922.

נישט דער אינהאַלט און נישט דער טאָן פון דיזאָזיקע בריוו נויטיקן זיך נישט אין קיין שום דערקלערונגען.

וועגן דער פראַגע פון אויסלענדישן האַנדל האָט דער צענטראַלער אויספיר־קאָמיטעט אָנגענומען אַ נייעם באַשלוס, וועלכער האָט אַנולירט דעם אַלטן. אויף דעם באַציען זיך לענינס שפּאָטישע ווערטער וועגן אַ נצחון, וועלכער איז אָפּ־געהאַלטן געוואָרן „נישט געבנדיק קיין איין שאָס״.

עס בלייבט נאָך בלויז איין פראַגע. אָנגענומען, אַז צווישן די חברים, וועלכע האָבן געשטימט פאַר דער רעזאָלוציע צו צעשטערן דעם מלוכה־מאָנאָפּאָל פון אויסלענדישן האַנדל, האָט זיך אויך געפונען טראָצקי און אויף דער צווייטער זייט האָט סטאַלין געקעמפט לענינען פאַר אַנולירן יענע רעזאָ־לוציע, וויפל ביכער, בראָשורן און פלוגבלעטער וואָלטן דאָס דאַן געשריבן געוואָרן, כדי צו באַווייזן טראָצקיס קליינבירגערלעכע און קולאַק־פּריינטלעכע אפיקורסות?

אַדמיניסטראַטיווע ווירטשאַפטס־ פאַרוואַלטונג

איך האָב דערקלערט אונזער זינלאָזן פאַרקויפן מיט דער פלאַנלאָזיקייט פון אונזער גאַנצער ווירטשאַפטלעכער אָנפירונג. עס זענען געווען חלוקי־דעות אין פּאָליטישן ביוראָ וועגן דער פראַגע פון מלוכהשער ווירטשאַפטס־אָנפירונג און די רעכט פון גאָספלאַן. צווישן זיי איז אויך געווען אַ מיינונגספאַרשידנקייט צווישן מיר און וולאַדימיר איליטשן. דאָסזעלבע זענען אויך פאָרגעקומען חלוקי־דעות וועגן די פערזאָנען אין דעם ווירטשאַפטסביוראָ.

אין זיינע בריוו צו די מיטגלידער פון פּאָליטישן ביוראָ, אין וועלכע ער האָט באַהאַנדלט די פראַגע וועגן גאָספלאַן, האָט וולאַדימיר איליטש געשריבן פאָלגנדעס דעם 27 דעצעמבער 1922:

„בנוגע דעם פאָרשלאָג צו געבן דעם גאָספלאַן דאָס רעכט אויף געזעצלעכע פאַראָרדנונגען:

ווי עס שיינט האָט חבר טראָצקי אַרויסגעזאָגט דעמדאָזיקן געדאַנק שוין מיט אַ לענגערע צייט צוריק. איך בין דעמאָלט געווען קעגן דעם, ווייל איך האָב געגלויבט, אַז דורכדעם וועט דורכגעבראָכן ווערן אונזער גאַנצע געזעצגעבערישע סיסטעם. אָבער נאָכדעם ווי איך האָב נאָכאַמאָל גרינטלעך דורכגעטראַכט די גאַנצע זאַך, געפין איך איין, אַז אין גרונט גענומען שטעקט דאָ אַ געזונטער געדאַנק. דער גאָספלאַן

האָס פירט אָן מיט דער מלוכהשער ווירטשאַפט, שטייט אַביסל אין אַ זייט פון אונזערע געזעצגעבערישע איינריכטונגען, הגם אַלס אַ באַראַטנדיקער מיטלפונקט פון פאַרוואַלטערס, זאַכפאַרשטענדיקע און פאַרטרעטער פון דער וויסנשאַפט און דער טעכניק האָט ער, נאַטירלעך, די בעסטע מעגלעכקייטן ריכטיק אָפצושאַצן די זאַכן... אין דערדאָזיקער הינזיכט מוז איך אַזוי אַרום אָננעמען טראָצקיס מיינונג, אָבער נישט אין דעם פרט, אַז מען זאָל איבערגעבן דעם פרעזידיום פון גאָספלאַן איינעם פון אונזערע פּאָליטישע פירערס אָדער דעם פאָרזיצנדן פון העכסטן ווירטשאַפטסראַט".

דידאָזיקע חילוקי־דעות זענען דערמאָנט געוואָרן אין די בריוו, וועלכע לענין האָט מיר געשיקט וועגן דער פראַגע פונם מלוכה־מאָנאָפּאָל פאַרן אויסלענדישן האַנדל. לענין האָט אין זיי פאָרגעשלאָגן, מ'זאָל דידאָזיקע פראַגע דערווייל לאָזן אין אַ זייט און האָט זי באַצייכנט — נישט אינגאַנצן ריכטיק — אַלס אַ ריין־פאַרוואַלטונגס־רעכטלעכע. אמת, איך האָב טאַקע געוואָלט אַן אַלזייטיקע פאַרשטאַרקונג פון דער ווירטשאַפטלעכער אָנפירונג און אונטערוואַרפן די אַרבעט פון אַלע אָפּטיילונגען דעם גאָספלאַן, כ'האָב אָבער גאָר בדעה נישט געהאַט צו געבן דעמדאָזיקן לעצטן פאַרוואַלטונגס־רעכט, וועלכע האָבן, ווי ביז איצט, געדאַרפט בלייבן אין די הענט פון די אַרבעטער־ און זעלנער־ראַטן. אָבער נישט וועגן דעם האַנדלט זיך עס דאָ. סיי דער אינהאַלט סיי דער טאָן פון בריוו ווייזן, ווי רואיק, ווי זאַכלעך לענין האָט באַטראַכט דעם פאָרגעקומענעם מיינונגען־שטרייט, פאָרלייגנדיק דעם פּאָליטישן ביוראָ צו באַזייטיקן דידאָזיקע חילוקי־דעות דורך אַ גאַנץ ענגער דערנענטערונג צו די געדאַנקען, וועלכע איך האָב פאַרטיידיקט. סאַראַ סך שקרים מ'האָט דאָס דערציילט דער פּאַרטיי וועגן דידאָזיקע זאַכן!

מיט לענינען קעגן סטאלינען

איך װיל דאָ נישט ציטירן לענינס אַנטשײדנדיקן בריװ קעגן סטאַלינען װעגן דער נאַציאָנאַליטעטן־פּראַגע. ער איז אָפּגעדרוקט אין די סטענאָגראַפישע פּלענום־באַריכטן פון יולי 1926, און ער איז פאַרשפּרייט געװאָרן אין פלוגבלעטער. עס װעט נישט געלינגען אויסצובאַהאַלטן דעמדאָזיקן בריװ. עס עקזיסטירן נאָך אָבער אויך אַנדערע דאָקומענטן פון זעלבן מין, װעלכע זײַנען דער פּאַרטײ לגמרי נישט באַקאַנט. די ארכיװאַרן און היסטאָריקער פון סטאַלינס שולע נעמען אָן אַלע מיטלען, כּדי דידאָזיקע דאָקומענטן זאָלן נישט דערזען די ליכטיקע שײַן. זײ װעלן דאָס אויך װײַטער טאָן, און זײ זענען בּיכולת זײ פּשוט צו פאַרניכטן.

צוליבן דאָזיקן גרונד האַלט איך פאַר נויטיק צו ברענגען דאָ די װיכטיקסטע שטעלן פון לענינס ערשטן בריװ װעגן אויפּבּלי פון ראַטנפאַרבאַנד און סטאַלינס ענטפער אויף אים. לענינס בריװ, װאָס איז דאַטירט געװען פון 27 סעפּטעמבער 1922, האָט זיך געװענדעט צום חבר קאַמענעװ, אָבער אַ קאָפּיע פון אים איז צוגעשיקט געװאָרן צו אַלע מיטגלידער פון פּאָליטישן ביוראָ. אָט איז דער אָנהויב פון בריװ:

„איר האָט שוין מסתּמא באַקומען פון סטאַלינען דעם באַשלוס פון זײַן קאָמיסיע װעגן צולאָזן אומאָפּהענגיקע רעפּובּליקן אין ראַטנפאַרבאַנד.

אויב איר האָט אים נאָכנישט באַקומען, דאַן פאָדערט אים אַרויס פון סעקרעטאַר, און לייענט אים תּיכּף דורך. איך

האָב נעכטן גערעדט וועגן דעם מיט סאָקאָלניקאָוון, היינט מיט סטאַלינען און מאָרגן וועל איך זיך זען מיט מדיוואַנין (אַ גרוזינישער קאָמוניסט, וועלכן מען איז חושד, ~~ער~~ שטרעבט צו אומאָפּהענגיקייט).

לויט מיין מיינונג איז די פראַגע אומענדלעך וויכטיק. סטאַלין ווייזט אַרויס אַ שטילע נייגונג צו האַנדלען שנעל. איר מוזט דעם ענין גוט באַקלערן, אויך זינאָוויעוו. (איר האָט דאָך אַמאָל געוואָלט געגוי אויספאָרשן דידאָזיקע פראַגע און אין אַ געוויסער הינזיכט האָט איר דאָס אויך געטאָן.)

סטאַלין איז שוין מסכים צו מאַכן אַ באַגרעניצונג. אָנשטאָט וועגן „אַריינטרעטן" אין דער ראַטנרעפּובליק, רעדט ער איצט וועגן אַ „פאָרמעלער פאַראייניקונג" מיט אונז אין אַ פאַרבאַנד פון ראַטנרעפּובליקן פון אייראָפּע און אַזיע. איך מיין, אַז דער זין פון דערדאָזיקער באַגרעניצונג איז קלאָר".

דאָ קומען אַ גאַנצע ריי לענינס אויסבעסערונגען פון זעלבן מין. צום סוף פון זיין בריוו זאָגט לענין:

„סטאַלין איז מסכים געווען פאָרצולייגן די רעזאָלוציע ערשט נאָך מיין קומען אין פּאָליטישן ביוראָ. איך קום מאָנטיק, דעם 2 אָקטאָבער, און כ'וויל האָבן מיט אייך און ריקאָוון אַ באַראַטונג פון עטלעכע שעה — אפשר אַרום מיטאָקצייט צווישן איינס און צוויי און דאַן, אויב עס וועט נויטיק זיין, אויך אינאָוונט פון פינף ביז זיבן אָדער פון זעקס ביז אַכט.

דאָס איז מיין דערווייליקער פּלאַן. אויפן יסוד פון אַ שמועס מיט מדיוואַני און אַנדערע חברים וועל איך קעמפן פאַר אים און זיך באַמיען ער זאָל דורכגיין. איך בעט אייך זייער צו טאָן דאָסזעלבע און מיר געבן אַן ענטפער.

אייער

לענין.

פּ. ס. שיקט קאָפּיעס צו אַלע מיטגלידער פון פּאָליטישן ביוראָ".

סטאַלין האָט זיין ענטפער צו לענינען איבערגעשיקט דעמזעלבן טאָג, דעם 27 סעפּטעמבער 1922, צו די מיטגלידער

פון פּאָליטישן ביוראָ. איך ציטיר פון דאָזיקן ענטפער צווי ווײכטיקע שטעלן.

„לעבינס אויסבעסערונג צום פּאַראַגראַף 2, וואָס לייגט פאָר צו שאַפן לעם צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט פון דער רוסישער רעפּובליק נאָך אַ צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט פון דער פעדעראַציע, דאַרף, לויט מײַן מיינונג, נישט אָנגענומען ווערן. די עקזיסטענץ פון צוויי צענטראַלע אויספיר-קאָמיטעטן אין מאָסקווע, וואָס איינער פון זיי וועט וואַרשײַנלעך זײַן אַן „אונטערשטע פּאַלאַטע" און דער צווייטער — אַן „אויבערשטע פּאַלאַטע", וועט אונדז פאַרשאַפן בלויז אומנוציקע קאָנפליקטן און דעבאַטן".

און ווייטער:

„וואָס שייך דעם פּאַראַגראַף 4 מאַכט עס דעם איינדרוק, אַז חבר לענין אַליין „איילט" זיך אַביסל צו, ווייל ער פּאָדערט, אַז די קאָמיסאַריאַטן פון פינאַנץ, אַפּראָוויזאַציע, אַרבעט און פאָלקס-ווירטשאַפט זאָלן זיך צוזאַמענגיסן מיט די קאָמיסאַריאַטן פון דער פעדעראַציע. עס איז אָבער נישטאָ דער מינדסטער ספק, אַז דידאָזיקע „איילעניש" וועט זײַן וויוואַסער פאַר דער זוף פון די „אומאָפּהענגיקייטס"-אַדוואָקאַטן צום שאָדן פון לענינס נאַציאָנאַלן ליבעראַליזם.

לענינס אויסבעסערונג צום פּאַראַגראַף פינף איז לויט מײַן מיינונג איבעריק.

סטאַלין".

דידאָזיקע אויסערגעוויינלעך כאַראַקטעריסטישע קאָרעספּאָנדענץ, וועלכע מ'באַהאַלט אויס פון דער פּאַרטיי, ווי אַ סך אַנדערע דאָקומענטן, איז געפירט געוואָרן פריער פאַר לענינס באַרימטן בריוו וועגן דער נאַציאָנאַליטעטן-פראַגע. אין זײַנע באַמערקונגען וועגן סטאַלינס האַנדלונגען איז לענין אויסערגעוויינלעך איינגעהאַלטן און זײַנע אויסדריקן זענען מילד. לענין האָט נאָך דאַן אַלץ געהאָפט, אַז אים וועט געלינגען צו דערליידיקן דעם ענין אָן שווערע צוזאַמענשטויסן. דעריבער וואַרפט ער סטאַלינען פאַרזיכטיק פאָר זײַן „איילעניש". די באַשולדיקונג, וועלכע סטאַלין האָט אויפגעהויבן קעגן מדיוואַניס „אומאָפּהענגיקייטס"-נייגונג, נעמט לענין אַרײַן אין געגנזנפּיסלעך.

כדי קלאָר זיך אָפּצוגרענעצן פון דערדאָזיקער באַשולדיקונג. נאָך מער, לענין אונטערשטרייכט בפירוש, אַז זיין אויסבעסערונג וויל ער פאַרלייגן אויפן יסוד פון אַ שמועס מיט מדיוואַנין און אַנדערע חברים.

סטאַלינס ענטפער צייכנט זיך דאַקעגן אויס דורך גראָבקייט. באַזונדערס פאַרדינט די אויפמערקזאַמקייט דער לעצטער זאַץ צום פערטן פונקט

„עס איז אָבער נישטאָ דער מינדסטער ספק, אַז דידאָזיקע „איילעניש" וועט זיין ווי וואַסער פאַר דער זופּ פון די „אומאָפּהענגיקייטס"-אַדוואָקאַטן צום שאָדן פון לענינס נאַציאָנאַלן ליבעראַליזם".

ווי מ'זעט, האָט שוין מיט לענינען געהאַלטן אַזוי שמאָל, אַז מ'האָט אים באַשולדיקט אין נאַציאָנאַלן ליבעראַליזם.

דער ווייטערדיקער גאַנג פון קאַמף אַרום דער נאַציאָנאַליטעטן-פראַגע האָט לענינען באַוויזן, אַז ער וועט סטאַלינען בשום אופן נישט קענען באַאיינפלוסן מיט אינערלעכע טעמים און פריינטלעכע ווערטער, און אַז עס איז נויטיק צו ווענדן זיך צום קאָנגרעס און צו דער פאַרטיי. צוליבן דאָזיקן צוועק האָט לענין געשריבן אין איינצלנע אָפּשניטן זיין בריוו וועגן דער נאַציאָנאַליטעטן-פראַגע.

וולאַדימיר איליטש האָט דער גרוזינישער פראַגע צוגעשריבן אַן אומגעהייערע באַדייטונג נישט נאָר דערפאַר, ווייל ער האָט מורא געהאַט פאַר די רעזולטאַטן פון אַ פאַלשער נאַציאָנאַלער פּאָליטיק אין גרוזיע — אַ מורא, וואָס האָט זיך אַרויסגעוויזן אַלס באַגרינדעט — נאָר אויך צוליב דעם, ווייל דידאָזיקע פראַגע האָט אויפגעדעקט פאַר אים די גאַנצע פאַלשקייט פון סטאַלינס שטאַנדפּונקט אין דער נאַציאָנאַליטעטן-פּראָבלעם און אין אַנדערע פּראָבלעמען. לענינס וויכטיקן, אַנטשיידנדיקן בריוו האָט מען אויסבאַהאַלטן פון דער פאַרטיי ביזן אויף היינטיקן טאָג. דער אויסרייד, אַז לענין האָט נישט געוואָלט דער בריוו זאָל געלייענט ווערן דורך דער פאַרטיי, איז דורך און דורך פאַלש. האָט דען לענין געוואָלט, אַז זיינע באַמערקונגען אין נאָטיצביכלעך און אויף די ראַנדן פון די ביכער, וועלכע ער האָט געלייענט, זאָלן פאַרעפנטלעכט ווערן?

די מעשה איז אָבער די, אַז אַלץ, וואָס קען דירעקט אָדער אומדירעקט געווענדט ווערן קעגן דער אָפּאָזיציע, פאַרעפנטלעכט מען, אָבער לענינס בריוו, וואָס גיט דעם עיקר פון זיין פּראָגראַם אין דער נאַציאָנאַליטעטן-פראַגע, קאָנפיסקירט מען.

איך ברענג דאָ צוויי ציטאַטן פון דאָזיקן בריוו:

„איך גלויב, אַז סטאַלינס איילעניש און זיין דראַנג אַרויסצוגעבן פאַראָרדנונגען האָבן דאָ געשפּילט אַ פאַטאַלע ראָלע, אָבער נישט ווינציקער אויך זיין שנאה קעגן טרויעריק-באַרימטן „סאָציאַל-שאָוויניזם". אין אַלגעמיין שפּילט אבער שנאה זייער אַ שעדלעכע ראָלע אין דער פּאָליטיק".

(פון לענינס נאָטיץ פון 30-טן דעצעמבער 1922).

און דאַן אין זיין נאָטיץ פון 31-טן דעצעמבער 1922 אין נאָך שאַרפערע אויסדרוקן:

„פאַרן דאָזיקן באמת גרויסרוסיש-נאַציאָנאַליסטישן קריגס-צוג מוז מען נאַטירלעך פאַראַנטוואָרטלעך מאַכן סטאַלינען און דזשערזשינסקין".

וולאַדימיר איליאיטש האָט מיר צוגעשיקט דעמדאָזיקן בריוו אין אַ מאָמענט, ווען ער האָט געפילט, אַז ער וועט מסתמא נישט זיין אימשטאַנד צו קומען אויפן צוועלפטן קאָנגרעס. איך ברענג דאָ די מיטטיילונג, וועלכע איך האָב דערהאַלטן פון אים בעת די צוויי לעצטע טעג, אין וועלכע ער האָט נאָך אָנטיילגענומען אין פּאָליטישן לעבן:

„שטרענג געהיים. פּערזענלעך.

חשובער חבר טראָצקי:

איך בעט אייך זייער איבערצונעמען די פאַרטיידיקונג פון דער גרוזינישער אָנגעלעגנהייט אין צענטראַלן אויספירקאָמיטעט. דידאָזיקע אָנגעלעגנהייט געפינט זיך אין די הענט פון סטאַלין און דזשערזשינסקי, זיי דאַרפן אַרויסטראָגן וועגן איר דעם אורטייל, און איך קען זיך נישט פאַרלאָזן אויף זייער אומפּאַרטייאישקייט. אדרבה, פאַרקערט. ווען איר וואָלט איבערגענומען די פאַרטיידיקונג, וואָלט איך געקענט זיין רואיק. אויב איר וועט דאָס צוליב אַ וועלכן נישט איז טעם נישט

קענען טאָן, דאַן שיקט מיר אָפּ צוריק אַלע פּאַפּירן. איך וועל דאָס באַטראַכטן אַלס סימן פון אייער אָפּזאָג.

מיט די בעסטע חברישע גרוסן

ל ע נ י ן.

דעם 5 מערץ 1923 דיקטירט מ. ח.״

„צום חבר טראָצקי:

וולאַדימיר איליטש בעט מיך, איך זאָל לשם אינפאָר-מאַציע צוגעבן צו דעם בריוו, וועלכן מ׳האָט אייך איבערגע-שיקט טעלעפאָניש, אַז חבר קאַמענעוו פאָרט מיטוואָך אָפּ קיין גרוזיע. וולאַדימיר איליטש פרעגט אייך, צי ווילט איר נישט שיקן אַהין עמיצן אויך פון אייער זייט.

געחתמעט מ. וואָלאָדיטשעווא

דעם 5 מערץ 1923.

„צו די חברים מדיוואַני, מאַכאַראַדזע און אַנדערע (קאָפּיעס צו די חברים טראָצקי און קאַמענעוו):

חשובע חברים:

איך באַמי זיך פאַר אייך מיטן גאַנצן האַרצן און איך בין אויפגעבראַכט דורך אָרדזשאָניקידזעס אכזריות און דורך סטאַ-לינס און דזשערזשינסקיס הסכמה. איך גרייט צו פאַר אייך בריוו און אַ רעדע.

מיט אַכטונג ל ע נ י ן.

דעם 6 מערץ 1923

„צום חבר קאַמענעוו (קאָפּיע צו טראָצקין):

לעוו באָריסאָוויטש:

אין שייכות מיט אונזער טעלעפאָנישן שמועס בין איך אייך, אַלס דעם פאָרזיצער פון פּאָליטביוראָ, מודיע:

ווי איך האָב אייך שוין דערציילט דעם 31 דעצעמבער 1922, האָט וולאַדימיר איליטש דיקטירט אַן אַרטיקל וועגן דער נאַציאָנאַ-ליטעטנפראַגע.

די דאָזיקע פראַגע האָט אים זייער באַאומרואיקט, און ער האָט געהאַט בדעה צו האַלטן וועגן איר אַ רעדע אויף דער פּאַרטיי - קאָנפערענץ. קורץ פאַר זיין לעצטער

קראַנקהייט האָט ער מיר מודיע געווען, אַז ער וויל דעמדאָזיקן אַרטיקל פאַרעפנטלעכן, אָבער ערשט שפּעטער. דאַן איז ער קראַנק געוואָרן, נישט געבנדיק קיין ענטגילטיקע פאַראָרדנונגען.

וולאַדימיר איליטש האָט דעמדאָזיקן אַרטיקל באַטראַכט אַלס באַשטימענדיק און אויסערגעוויינלעך וויכטיק. לויט זיין פאַראָרדנונג האָט מען אים מיטגעטיילט דעם חבר טראָצקי, וועלכן וולאַדימיר איליטש האָט באַפולמעכטיקט צו פאַרטרעטן אויף דער פאַרטיי-קאָנפערענץ זיין מיינונג וועגן דער דאָזיקער פראַגע, ווייל זי שטייט דורכאויס אין הסכם מיט טראָצקיס.

די איינציקע קאָפּיע פון אַרטיקל, וועלכע איך באַזיץ, ווערט אויפגעהיט, לויט וולאַדימיר איליטשעס פאַראָרדענונג, אין זיין געהיימען אַרכיוו.

איך טייל אייך מיט דידאָזיקע פאַקטן.

איך האָב עס פריער נישט געקענט טאָן, ווייל ערשט היינט קען איך זיך אומקערן צו דער אַרבעט נאָך אַ קראַנקהייט

ל. פאָטיעוואַ,

פריוואַטסעקרעטאַרין פון חבר לענין.

דעם 16-טן מערץ 1923".

נאָך די אַלע רכילותן, וועלכע האָבן פאַרקריפּלט לענינס באַציאונג צו מיר, קען איך נאָר אָנווייזן אויף דער אונטערשריפט פון זיין ערשטן בריוו — „מיט די בעסטע חברישע גרוסן". ווער עס איז באַקאַנט מיט לענינס קאָרגשאַפט אין ווערטער און מיטן אופן פון זיין שמועסן און קאָרעספּאָנדירן, ווייס גאַנץ גוט, אַז לענין האָט נישט צופעליק אונטערגעשריבן דידאָזיקע ווערטער צום סוף פון זיין בריוו. און עס איז אויך נישט געווען קיין צופעליקייט, וואָס סטאַלין, וועלכער איז געצוווּנגען געווען אין יולי 1926 פאָרצולייענען אויפן פּלענום דידאָזיקע קאָרעספּאָנדענץ, האָט פאַרביטן די ווערטער „מיט די בעסטע חברישע גרוסן" מיט דער געווינטער רעדנסאַרט „מיט קאָמוניסטישע גרוסן". אויך דאָ איז זיך סטאַלין געבליבן געטריי.

מיט לענינען קעגן סטאַלינען, ריקאָוו, קאַלינינען און בוכארינען

לענינס פאָרשלאָג צו פאָרמירן אויף אַ נייעם אופן דעם ראַבקרין, דעם קאָמיסאַריאַט פון דער אַרבעטער- און פויערים-אינספעקציע, איז דורך דער סטאַלינגרופּע אויפגענומען געוואָרן מיט דער גרעסטער פײַנטלעכקייט. דעם 23 אָקטאָבער 1923 האָב איך דאָס מיטגעטיילט דורך אַ בריוו די מיטגלידער פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט אין זייער אַן אײַנגעהאַלטענער שפּראַך. איך ברענג דאָ אַ טייל פון דאָזיקן בריוו:

„ווי אַזוי האָט דאָס פּאָליטישע ביוראָ רעאַגירט אויף לענינס פּלאַן צו פאָרמירן אויף אַ נייעם אופן דעם ראַבקרין? חבר בוכאַרין האָט נישט געוואָלט דערלאָזן, אַז לענינס אַרטיקל זאָל אָפּגעדרוקט ווערן, בעת לענין האָט אומבאַדינגט געפאָדערט ער זאָל תיכּף ומיד געדרוקט ווערן. נ. ק. קרופּסקאַיאַ, דער רעדאַקטאָר פון דער „פּראַוודאַ" האָט גערעדט מיט מיר טעלעפאָניש וועגן דאָזיקן אַרטיקל און האָט מיר געבעטן איך זאָל זען ווירקן, אַז דער אַרטיקל זאָל געדרוקט ווערן וואָס שנעלער. אויף דער זיצונג פון פּאָליטישן ביוראָ, וועלכע איז גלייך נאָכדעם צונויפגערופן געוואָרן לויט מיין איניציאַטיוו, זענען אַלע אָנוועזנדיקע חברים — סטאַלין, מאָלאָטאָוו, קויבישעוו, ריקאָוו, קאַלינין און בוכאַרין — געווען נישט נאָר קעגן לענינס פּלאַן, נאָר אפילו קעגן דרוקן דעם אַרטיקל. באַזונדערס זענען איינגעשפּאַרט געווען אין זייער אָפּאָזיציע די

מיטגלידער פון סעקרעטאריאט. ענדלעך האט חבר קויבישעו,
דער שפעטערדיקער אנפירער פון ראבקרין, פארגעשלאגן, מ'זאל
נעמען אין אכט לענינס דרינגנדיקע פאדערונג צוצושטעלן אים
דעם געדרוקטן ארטיקל און ארויסגעבן א ספעציעלן נומער
פון דער „פראוודא" מיט לענינס ארטיקל און אים וויזן, אבער
דער ארטיקל גופא זאל בלייבן נישט פארעפנטלעכט.

דער ארטיקל גופא זאל בלייבן נישט פארעפנטלעכט.
איך האב אנגעוויזן, אז די גרינדלעכע רעפארם, וועלכע
דער חבר לענין לייגט פאר, וואלט באמת געווען א טריט פאר-
אויס, ווען זי זאל ריכטיק דורכגעפירט ווערן, אבער אפילו
דאן, ווען דאס זאל זיין פונקט פארקערט, וואלט אויך געווען
נאריש און קאמיש צו שיצן די פארטיי פאר די פארשלאגן
פון חבר לענין. מען האט מיר געענטפערט מיטן באקאנטן
פארמעלן נוסח: „מיר זענען דער צענטראלער אויספיר-קאמי-
טעט. מיר נעמען איבער די אחריות. מיר אנטשיידן וועגן
דעם". בלויז איין חבר קאמענעוו האט מיך אונטערשטיצט.
אבער אויף דער זיצונג פון פאליטישן ביורא האט ער זיך
פארשפעטיקט כמעט אויף א שעה.

דער הויפטמאטיוו, וואס האט דאן פארט באוויגן
אפצודרוקן דעם ארטיקל איז געווען דער געדאנק, אז לענינס
אן ארטיקל טאר פאר קיין פאל נישט אויסבאהאלטן ווערן פון
דער פארטיי. שפעטער איז דערדאזיקער ארטיקל געווארן א
פלי-זין פאר די-יעניקע, וועלכע האבן אים גאר צוערשט נישט
געוואלט דרוקן, א פלי-זין, וועלכן זיי האבן זיך באמיט צו
באנוצן קעגן מיר! חבר קויבישעוו, דעמאלט א מיטגליד פון
סעקרעטאריאט, איז געשטעלט געווארן אין דער שפיץ פון
דער קאנטראל-קאמיסיע און פון ראבקרין. אנשטאט צו קעמפן
קעגן לענינס פלאן אפן, איז מען איבערגעגאנגען צו דער
טאקטיק, ארויסצורייסן ביים דאזיקן פלאן די ציין. צי דער
ראבקרין איז אזויארום געווארן אן אומפארטייאישע, אומאפ-
הענגיקע אינסטיטוציע, וואס האט געשטיצט אין דער פארטיי
די גערעכטיקייט און איינקייט קעגן אלע אדמיניסטראטיווע
ווילקיר-מעשים — דידאזיקע פראגע איז לחלוטין איבעריק צו
שטעלן, ווייל דער ענטפער איז פולשטענדיק קלאר".
סטאלינס שטעלונג אין דערדאזיקער פראגע האט מיר

צום ערשטן מאָל קלאָר באַוויזן, אַז לענינס פאָרשלאָג צו רע-
אָרגאַניזירן די קאָנטראָל-קאָמיסיע און דעם צענטראַלן אויספיר-
קאָמיטעט איז געווענדט געווען קעגן סטאַלינס נישט-ערלעכ-
קייט און קעגן זיין ביוראָקראַטישער מאַכט, וואָס איז שוין
דעמאָלט געווען אויסערגעוויינלעך גרויס. דערפון האָט זיך
אויך גענומען סטאַלינס האַרטנעקיקע אָפּאָזיציע קעגן לענינס
פּלאַן.

מיין לעצטער שמועס מיט לענינען

אויף דער פּרעזידיום-זיצונג פון דער קאָנטראָל-קאָמיסיע האָב איך מיט אַ קורצער צייט צוריק דערציילט מיין לעצטן שמועס מיט וולאַדימיר אילאיטשן קורץ פאַר דעם צווייטן אָנפאַל פון זיין קראַנקהייט. איך האָב געזאָגט פאָלגנדיקס:

„לענין האָט מיר געשיקט רופן אין זיין צימער אין קרעמל און האָט גערעדט וועגן שרעקלעכן וווקס פון ביוראָקראַטיזם אין אונזער ראטנאפאראט און וועגן דער נויטווענדיקייט צו געפינען אַ מיטל, כדי צו לייזן דידאָזיקע פּראָבלעם. ער האָט פאָרגעלייגט צו בילדן אַ ספּעציעלע קאָמיסיע פון צענטראלן אויספיר-קאָמיטעט און האָט מיך איינגעלאַדן צו נעמען אַ טעטיקן אָנטייל אין דער אַרבעט. איך האָב אים געענטפערט: „וולאַדימיר אילאיטש, מיין איבערצייגונג איז, אַז ביים איצטיקן קאַמף קעגן דעם ביוראקראטיזם אין ראַטנאַפּאַראַט דאַרפן מיר נישט פארגעסן, אַז סיי אין די פּראָווינצן, סיי אין צענטער האט זיך אַנטוויקלט די טענדענץ אויסצווויילן באַאַמטע און ספּעצן לויט דעם איינזען פון געוויסע הערשנדיקע פּערזאָנען און גרופּעס. ווי נאָר מ'גרייפט אָן די ראטנבאַאַמטע שטויסט מען זיך אָן אין די פּאַרטייפירער. אויף די ספּעצן געהערן צו דערדאָזיקער קליקע. ביי אַזעלכע באַדינגונגען קען איך דידאָזיקע אַרבעט נישט אָננעמען".

וולאַדימיר אילאיטש האָט זיך דאַן פאַרטראַכט אויף אַ

רגע און דאַן געזאָגט — איך ציטיר אים כמעט ווערטלעך: „דאָס הייסט, אַז איך שלאָג פאָר אַ קאַמף קעגן ראַטנביוראָקראַטיזם, און איר ווילט נאָך צוגעבן דערצו אַ קאַמף קעגן ביוראָקראַטיזם פון אָנפירנדיקן פּאַרטיי־ביוראָ". (סטאַלין אַלס גענעראַל־סעקרעטאַר איז געווען דער פאָרזיצער פון דאָזיקן ביוראָ).

איך האָב זיך פאַנאַנדערגעלאַכט צוליב דערדאָזיקער אומדערוואַרטעטער באַמערקונג, ווייל איך האָב גאָרנישט אין זינען געהאַט אַזאַ באַשטימטע פאָרמולירונג פון מיין געדאַנק.

איך האָב געענטפערט: „איך מיין, אַז דאָס איז אַזוי".

דאַן האָט וולאַדימיר איליאיטש געזאָגט: „גוט, איך בין מסכים, איך שלאָג אייך פאָר אַ בונד מיט מיר".

איך האָב געענטפערט: „איך בין תמיד גרייט צו שליסן אַ בונד מיט אַ פּאַסיקן מענטשן".

צום סוף פון אונזער שמועס האָט וולאַדימיר איליאיטש געזאָגט, אַז ער וועט צוערשט פאָרלייגן שאַפן אַ קאָמיסיע פאַרן קאַמף קעגן ביוראָקראַטיזם בכלל, און בילדן זאָל זי דער צענטראַלער אויספיר־קאָמיטעט, און אויפן דאָזיקן וועג שפּעטער אָנגרייפן אויך דעם אָנפירנדיקן פּאַרטיי־ביוראָ. וועגן דער פאָרם פון דער קאָמיסיע האָט ער צוגעזאָגט נאָך וויי־טער אַ טראַכט צו טאָן. אויף דעם זענען מיר זיך צעגאַנגען.

איך האָב צוויי וואָכן געוואַרט אויף זיין טעלעפאָנישער אַרויספאָדערונג, אָבער איליאיטשעס געזונטצושטאַנד האָט זיך געהאַלטן אין איין פאַרערגערן און ער האָט זיך תיכף געמוזט אַריינלייגן אין בעט. שפּעטער האָט מיר וולאַדימיר איליאיטש צוגעשיקט דורך זיין סעקרעטאַר זיינע בריוו וועגן דער נאַציאָנאַליטעטנפראַגע. און אַזוי־אַרום איז די אַרבעט קיינמאָל נישט דורכגעפירט געוואָרן".

אין תוך גענומען איז לענינס יענער פּלאַן דירעקט געווענדט געווען קעגן סטאַלינען.

לענין האָט ענטגילטיק איבערגעריסן מיט סטאַלינען

יאָ, עס זענען פאָרגעקומען חלוקי-דעות צווישן מיר און לענינען. אָבער סטאַלינס פרוון צו פארדרייען אויפן דאָזיקן סמך דעם אַלגעמיינעם כאַראַקטער פון אונזערע באַציאונגען זוערן צעשמעטערט דורך די באַווייזן פון יענער צייט, ווען די ענינים פלעגן דערליידיקט ווערן נישט דורך שמועסן און אָפּ-שטימונגען, וועגן וועלכע מיר האָבן נישט קיין באַריכטן, נאָר דורך אַ בריוו-וועקסל — דאָס הייסט, פון דער צייט צווישן לענינס ערשטער און צווייטער קראַנקהייט. כ'וויל דאָ אויסרע-כענען עטלעכע ביישפילן:

אין דער נאַציאָנאַליטעטנפראַגע האָט לענין צוגעגרייט פאַרן צוועלפטן קאָנגרעס אַ אַנטשידענעם אָנגריף קעגן סטאַ-לינען. וועגן דעם האָט מיר מודיע געווען זיין סעקרעטאַרין אין זיין נאָמען און לויט זיין אויפטראָג. דער אויסדרוק, וועלכן זי פלעגט אַמאָפטסטן איבערחזרן איז געווען: „וולאַדי-מיר איליאיטש גרייט צו אַ באָמבע קעגן סטאַלינען".

אין זיין אַרטיקל וועגן דעם קאָמיסאַריאַט פון דער אַר-בעטער- און פויערים-אינספעקציע, דעם ראַבקרין, האָט לענין געשריבן דעם 4-טן מערץ 1923:

„דער פאָלקסקאָמיסאַריאַט פון ראַבקרין געניסט נישט איצט אַפילו קיין שאָטן פון אויטאָריטעט. יעדער איינער ווייס, אַז אַן ערגער-אָרגאַניזירטער אינסטיטוט ווי אונזער קאָמיסאַ-

ריאַט פון ראַבקרין עקזיסטירט גאָר נישט און אַז פון דאָזיקן קאָמיסאַריאַט קען מען בכלל גאָרנישט דערוואַרטן... וואָס האָט עס פאַר אַ צוועק צו שאַפן אַ קאָמיסאַריאַט, אויב ער פירט די אַרבעט אויפן פריערדיקן שטייגער, אויב ער רופט נישט אַרויס צו זיך דעם מינדסטן צוטרוי און אויב זיינע ווערטער האָבן נישט קיין אויטאָריטעט ?..

איך פרעג יעדן איינעם פון די איצטיקע פירער פון ראַבקרין אָדער אַ וועלכן נישט איז מענטשן, וואָס שטייט מיט אים אין פאַרבינדונג, צי זיי קענען מיר זאָגן אויף זייער נאמנות, וואָסער פּראַקטישן צוועק עס האָט אַזאַ קאָמיסאַריאַט ווי דער ראַבקרין".

אין משך פון די גאַנצע ערשטע רעוואָלוציע-יאָרן איז סטאַלין אַליין געשטאַנען אין דער שפּיץ פון ראַבקרין. לענינס אָנגריף איז קודם כל געווענדט געווען קעגן אים.

אין זעלבן אַרטיקל לייענט מען :

„ביוראָקראַטיזם פאַרמאָגן מיר נישט נאָר אין די ראַטנ-אינסטיטוציעס, נאָר אויך אין דער פּאַרטיי".

דידאָזיקע קלאָרע ווערטער באַקומען נאָך אַ באַזונדערע באַדייטונג, ווען מען פאַרבינדט זיי מיט מיין אויבנגעבראַכטן לעצטן שמועס מיט וולאַדימיר איליטש, אין וועלכן עס איז געגערדט געוואָרן וועגן אונזער געפּלאַנטן בונד קעגן אָרגאַני-זיר-ביוראָ אַלס דעם מקור פון ביוראָקראַטיזם. דידאָזיקע באַ-שיידענע, עכט לענינישע באַמערקונג איז אינגאַנצן געווען אָנ-געמאָסטן אויף סטאַלינען.

וועגן לענינס צוואה איז דאָך איבעריק צו ריידן. זי איז פול מיט אומצוטרוי קעגן סטאַלינען, קעגן זיינע געמיינקייטן און זיין נישט-ערלעכקייט. ער רעדט וועגן דער מעגלעכקייט ער זאָל מיסברויכן מיט זיין מאַכט, וואָס דאָס קען ברענגען די סכנה פון אַ פּאַרטיי-שפּאַלטונג. בלויז איין איינציקן מאָל קריטיקירט די צוואה די פּאַרטיי-אָרגאַניזאַציע אין פאָלגנדיקן זאַץ : „באַזייטיקט סטאַלינען פון גענעראַל-סעקרעטאַר-פּאָסטן".

און צום סוף איז געקומען דער לעצטער בריוו, וועלכן לענין האָט געשריבן, אָדער ריכטיקער — דיקטירט אין זיין לעבן, אַ בריוו צו סטאַלינען, אין וועלכן ער האָט מיט אים

איבערגעריסן אַלע פּאַרטיי-חברישע באַציאונגען. חבר קאַמענעוו
האָט מיר דערציילט וועגן דאָזיקן בריוו אין דערזעלבער נאַכט,
אין וועלכער ער איז געשריבן געוואָרן, אין דער נאַכט פון 5
אויף 6 מערץ 1923. חבר זינאָוויעוו האָט וועגן דאָזיקן בריוו
גערעדט אויף דער פּאַראייניקטער זיצונג פון צענטראַלן אויס-
פיר-קאָמיטעט און פון דער קאָנטראָל-קאָמיסיע. די עקזיסטענץ
פון דאָזיקן בריוו איז אויך באַשטעטיקט געוואָרן אין דער
סטענאָגראַפישער קאָפּיע פון דער גבית-עדות פון מ. א. אול-
יאַנאָוואַ, לענינס שוועסטער.

בעת חבר זינאָוויעוו האָט אויפן יולי-פּלענום פון יאָר
1926 אויפגעציילט די „וואָרנונגען", וועלכע לענין האָט געגעבן
סטאַלינען, האָט ער געזאָגט:

„די דריטע וואָרנונג איז אָבער באַשטאַנען אין דעם'
וואָס אָנהויב 1923 האָט וולאַדימיר איליטש אין אַ פּערזענ-
לעכן בריוו צו חבר סטאַלינען איבערגעריסן מיט אים אַלע
פּאַרטיי-חברישע באַציאונגען".

מ. אוליאַנאָוואַ האָט זיך ריכטיק פאָרצושטעלן די זאַך
אַזוי, אַז דאָס איבעררייסן אַלע חברישע באַציאונגען, וואָס לע-
נין האָט וועגן דעם געמאָלדן סטאַלינען אין זיין לעצטן בריוו
פאַר זיין טויט, איז אַרויסגערופן געוואָרן דורך פּערזענלעכע
און נישט דורך פּאָליטישע סיבות. צי דען איז אָבער נויטיק
צו דערמאָנען, אַז ביי לענינען זענען אַלע פּערזענלעכע מאָ-
טיוון תמיד אַרויסגערופן געוואָרן דורך פּאָליטישע, רעוואָלוציאָ-
נערע און פּאַרטייאישע סיבות? געוויס, „געמיינקייט" און „נישט-
ערלעכקייט" זענען פּערזענלעכע אייגנשאַפטן. אָבער לענין
וואָרנט פאַר זיי די פּאַרטיי נישט צוליב „פּערזענלעכע" מאָטיוון'
נאָר אין די אינטערעסן פון דער פּאַרטיי. לענינס בריוו, אין
וועלכן ער האָט איבערגעריסן מיט סטאַלינען אַלע פּאַרטיי-
חברישע באַציאונגען, האָט געהאַט גענוי דעמזעלבן כאַראַקטער.
דערדאָזיקער לעצטער בריוו איז געשריבן געוואָרן נאָך דעם
בריוו וועגן דער נאַציאָנאַליטעטנפראַגע און נאָך דער צוואה.
זינט דאַן זענען געמאַכט געוואָרן אָנגעשטרענגטע פּרוּוון אַראָפּ-

צודריקן דעם מאָראַלישן געוויכט פון לעגינס לעצטן בריוו.
די פּאַרטיי האָט דאָס רעכט צו באַקענען זיך מיטן דאָזיקן בריוו!
אַזוי זעען אויס די פאקטן. אזוי באַשווינדלט סטאַלין די פּאַרטיי.

אייניקע אויספירן

דאָס אַלץ, וואָס איך האָב ביז איצט געשריבן, איז נאָר אַ קליינע טייל פון די פאַקטן, גביות־עדות און ציטאַטן, וועלכע איך וואָלט געקענט ברענגען אויף אָפּצוליייקענען דעם פאַלשן געשיכטסבילד, וועלכן עס האָבן געשאַפן סטאַלין, יאַראָסלאַווסקי און אַנדערע אין די לעצטע צען יאָר.

דערביי מוז איך נאָך באַמערקן, אַז די פעלשונג באַגרעניצט זיך נישט מיט די דאָזיקע צען יאָר, נאָר זי שפּרייט זיך אויס אויף דער גאַנצער פריערער פּאַרטייגעשיכטע און פאַרוואַנדלט זי אין אַן אומאויפהערלעכן קאַמף פון באָלשעוויזם קעגן טראָצקיזם. באַזונדערס פריי פילן זיך די פעלשער אין יענער עפּאָכע, ווייל די געשעענישן זענען שוין אַזוי ווייט פון אונז, אַז זיי קענען אויסזוכן לויט זייער ווילן פּאַסנדיקע דאָקומענטן. דערביי ווערן לענינס מיינונגען פאַרוואַנדלט אין זייער קעגנזאַץ דורך אַן איינזייטיקן אויסוואַל פון ציטאַטן. איך וויל זיך דאָ אָבער איצט נישט פאַרנעמען מיט דעם פריערדיקן פּעריאָד פון מיין רעוואָלוציאָנערער טעטיקייט, מיט די יאָרן 1897 ביז 1917, ווייל דעם שטויס צו דערדאָזיקער פאַרטיידיקונגס־שריפט האָט מיר געגעבן דער אַנקעטע־בויגן וועגן מיין אָנטייל אין דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע און וועגן מיינע באַציאונגען צו לענינען.

וועגן די צוואַנציק יאָר, וואָס זענען פאַראויסגעגאַנגען די אָקטאָבער־רעוואָלוציע, וועל איך זיך באַגרעניצן מיט אַ פּאָר שורות.

איך האָב געהערט צו יענעם „מיעוט" פון ערשטן קאָנגרעס אין יאָר 1901 פון וועלכן עס האָט זיך שפּעטער אַנטוויקלט דער מענשעוויזם. פּאָליטיש און אָרגאַניזאַציאָנעל בין איך פאַרבונדן געווען מיט דעמדאָזיקן „מיעוט" ביז האַרבסט 1904 — אומגעפער ביז דער אַזויגערופענער „לאַנדקאַמפּאַניע" פון דער „נאָוואַיאַ איסקראַ", ווען צווישן מיר און דעם מענשעוויזם איז געקומען צו אַן אומאויסגלייכלעכן קאָנפליקט צוליב די פראַגעס פון בירגערלעכן ליבעראַליזם און די אויסזיכטן פון דער רעוואָלוציע. אין יאָר 1904, דאָס הייסט מיט דרייאונצוואַנציק יאָר צוריק, האָב איך איבערגעריסן מיטן מענשעוויזם פּאָליטיש און אָרגאַניזאַציאָנעל. כ'האָב זיך קיינמאָל נישט אויסגעגעבן אַלס מענשעוויק אָדער זיך באַטראַכט אַלס אַזעלכן.

אויפן פּלענום פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט פון קאָמאינטערן האָב איך דעם 9 דעצעמבער 1926 אָפּגעגעבן פאָלגנדיקע דערקלערונג אין שייכות מיט דער פראַגע וועגן „טראָצקיזם".

„בכלל גלויב איך נישט, מ'זאָל קענען אַנטשיידן פּרינציפּיעלע פראַגעס דורך ביאָגראַפישע נאָכפאָרשונגען. ס'איז קיין ספק נישטאָ, אַז אין אַ סך פראַגעס בין איך באַגאַנגען פעלערן, באַזונדערס בעת מיין קאַמף קעגן באָלשעוויזם. אָבער דערפון איז נאָך נישט געדרונגען, אַז מ'דאַרף אורטיילן וועגן פּאָליטישע פראַגעס נישט לויט זייער אינערלעכן ווערט, נאָר אויפן יסוד פון מיין לעבנסגעשיכטע. ווייל אין דאָזיקן פאַל וואָלט מען געדאַרפט פאָדערן, מ'זאָל דאָ פאַרעפנטלעכן די ביאָגראַפיעס פון אַלע דעלעגירטע.

איך פערזענלעך וויל דערביי אָנווייזן אויף אַ וויכטיקן פּרעצעדענצפאַל. אין דייטשלאַנד האָט געלעבט און געלערנט אַ מאַן מיטן נאָמען פראַנץ מעהרינג, וועלכער איז אַריינגעטראָטן אין דער סאָציאַלדעמאָקראַטישער פּאַרטיי (ביז נישט לאַנג האָבן מיר זיך נאָך אַלע אָנגערופן סאָציאַלדעמאָקראַטן) נאָך אַ לאַנגן און ענערגישן קאַמף קעגן דער סאָציאַלדעמאָקראַטיע און ערשט אויף די עלטערע יאָרן. מעהרינג האָט צוערשט געשריבן די געשיכטע פון דער דייטשער סאָציאַלדעמאָקראַטיע

אלס איר פיינט, איר אנטשיידענער קעגנער, אלס א לאקיי פון קאפיטאליזם — און שפעטער האט ער זי איבערגעארבעט אין באקאנטן ווערק וועגן דער דייטשער סאציאלדעמאקראטיע אלס איר טרייער פריינט. פון דער צווייטער זייט האבן קאוטסקי און בערנשטיין קיינמאל נישט געקעמפט אפן קעגן מארקסן און האבן זיך לאנג געפונען אונטער דער השפעה פון פרידריך ענגעלס. בערנשטיין איז אפילו בארימט אלס ארויסגעבער פון ענגעלסעס געזאמלטע ווערק. נישט געקוקט אויף דעם איז פראנץ מעהרינג געשטארבן אלס מארקסיסט און קאמוניסט, בעת די ביידע אנדערע, קאוטסקי און בערנשטיין, לעבן נאך היינט אלס רעאקציאנערע רעפארמיסטן. דער ביאגראפישער מאמענט איז, נאטירלעך, וויכטיק, אבער פאר זיך אליין באווייזט ער גארנישט.

ווי איך האב שוין אפטמאל דערקלערט בין איך אין מיינע חילוקי-דעות מיטן באלשעוויזם וועגן א גאנצער ריי וויכטיקע פראגעס געווען אומגערעכט. כדי צו שילדערן אומגעפער און אין ווייניקע ווערטער דעם כאראקטער און דעם פארנעם פון מיינע פריערע חילוקי-דעות מיטן באלשעוויזם, וויל איך זאגן פאלגנדיקס:

אין משך פון דער צייט, ווען איך בין געשטאנען מחוץ דער באלשעוויסטישער פארטיי, אין משך פון פעריאד, ווען מיינע שטרייטן מיטן באלשעוויזם האבן געהאט דערגרייכט זייער העכסטן פונקט, איז דער מרחק, וואס האט מיך אפגעטיילט פון לענינס מיינונגען, קיינמאל נישט געווען אזוי גרויס, ווי דער מרחק, וועלכער עקזיסטירט איצט צווישן סטאלינס און בוכארינס האנדלונגען און די אמתע יסודות פון מארקסיזם און לעניניזם.

יעדע נייע שטופע אין דער אנטוויקלונג פון דער פארטיי און פון דער רעוואלוציע, יעדעס ניי בוך, יעדע נייע מאדעטאריע האט בוכארינען געשטויסן צו א נייער וואקלעניש און א נייער נארישקייט. זיין גאנצע וויסנשאפטלעכע און פאליטישע ביאגראפיע איז א קייט פון טעותן, וואס זענען אויסערלעך באגאנגען געווארן אין די ראמען פון באלשעוויזם. זייט לענינס טויט האבן בוכארינס טעותן איבערגעשטיגן סיי

לויט דער צאָל און סיי לויט זייערע פּאָליטישע קאָנסעקווענצן אַלע זיינע פריערדיקע פעלערן. דערדאָזיקער סכאָלאַסטיקער, וואָס רויבט צו ביים מאַרקסיזם זיין גאַנצע קאָנקרעטע ווירקלעכקייט און מאַכט אים — אָפּט דורך פּשוטע ווערטשפּילעריייען — צו אַ קינדערשפּיל מיט אידעען, האָט זיך, באַטירלעך, אַרויסגעוויזן אַלס אַ זייער צוגעפּאַסטער „טעאָרעטיקער" פאַר דער דאָזיקער צייט, ווען די פּאַרטיי־פירערשאַפט גליטשט זיך אַראָפּ פון די פּראָלעטאַרישע אויף די קליינבירגערלעכע רעלסן. אָן סאָפיסטישע ווערטשפּילערייען איז דאָס, פאַרשטייט זיך, אוממעגלעך. ס'איז דעריבער פאַרשטענדלעך, פאַרוואָס בוכאַרין שפּילט איצט די דאָזיקע „טעאָרעטישע" ראָלע.

אין אַלע פראַגעס — זיי זענען זייער קליין אין צאָל, — אין וועלכע סטאַלין האָט געפּרווט פאַרנעמען אַ זעלבשטענדיקע שטעלונג, אָדער ווען ער האָט געענטפערט אויף וויכטיקע פראַגעס אָן לענינס דירעקטע אָנווייזונגען, האָט ער זיך תמיד, אָן אויסנאַם, געשטעלט אויף אַ אָפּאָרטוניסטישן שטאַנדפּונקט.

לענינס קאַמף קעגן מענשעוויזם און דער אויסגלייך־פּאָליטיק האָט ער פון דער פאַרשיקונג דענונציִרט אַלס אַן עמיגראַנטס „שטורעם אין אַ גלאָז וואַסער".

אַנדערע פּאָליטישע דאָקומענטן וועגן סטאַלינס געדאַנקענגאַנג עקזיסטירן בכלל נישט (אויף וויפל מיר איז באַקאַנט), מיט דער אויסנאַם פון אַ קאָרעקטן, אָבער אַ שילערישן אַרטיקל וועגן דער נאַציאָנאַלער פראַגע.

סטאַלינס זעלבשטענדיקע האַלטונג (פאַר לענינס אָנקום) אין אָנהויב פון דער פעברואַר־רעוואָלוציע איז דורך און דורך געווען אָפּאָרטוניסטיש.

סטאַלינס זעלבשטענדיקע האַלטונג לגבי דער דייטשער רעוואָלוציע פון 1923 איז געווען דורכאויס פּאַסיוו און געניגט צו קאָמפּראָמיסן.

סטאַלינס זעלבשטענדיקע האַלטונג לגבי די פּראָבלעמען פון דער כינעזישער רעוואָלוציע איז נישט מער ווי אַ ביליקע נייע אויסגאַבע פון מאַרטינאָווס מענשעוויזם פון די יאָרן 1903 ביז 1905.

סטאַלינס זעלבשטענדיקע האַלטונג לגבי די פּראָבלעמען

פון דער ענגלישער אַרבעטערבאַוועגונג איז אַ צענטריסטישע קאַפּיטולאַציע פאַר דעם מענשעוויזם.

מען קען זשאָנגלירן מיט ציטאַטן, אויסבאַהאַלטן די באַריכטן פון די אייגענע רעדעס, פאַרבאָטן צו פאַרשפּרייטן לענינס בריוו און אַרטיקלען, פאַבריצירן מעטערווייז פאַלש-צוזאַמענגעשטעלטע ציטאַטן. מען קען אויסבאַהאַלטן און פאַרברענען היסטאָרישע דאָקומענטן. מען קען פאַרשפּרייטן די צענזור אַפילו אויף פאָטאָגראַפיעס און פילמען פון רעוואָלוציאָנערע געשעענישן. דאָס אַלץ טוט טאַקע סטאַלין. אָבער די רעזולטאַטן וועלן נישט דערפילן זיינע האָפנונגען. בלויז אַזאַ באַגרעניצטער מענטש ווי סטאַלין האָט זיך געקאָנט איינרעדן, אַז אַדאַנק אַזעלכע נעבעכדיקע מאַנעוורס אויסצובאַהאַלטן וועט מען פאַרגעסן די געוואַלדיקע געשעענישן פון דער מאָדערנער געשיכטע.

אין יאָר 1918 — ווען סטאַלין האָט זיך נאָך דעמאָלט געפונען אין דער אָנהויב-סטאַדיע פון זיין קריגסצוג קעגן מיר — האָט ער געהאַלטן פאַר נויטיק צו שרייבן פאָלגנדיקע ווערטער:

„די גאַנצע צוגרייטונגס-אַרבעט פון אויפשטאַנד איז דורכגעפירט געוואָרן אונטער דער אוממיטלבאַרער אָנפירערשאַפט פון פאָרזיצער פון פעטראָגראַדער ראַט, חבר טראָצקי. מיר קענען מיט זיכערקייט זאָגן, אַז דעם שנעלן איבערגיין פון גאַרניזאָן אויף דער זייט פון ראַט און די געוואַגטע אויספירונג פון דער אַרבעט פון רעוואָלוציאָנערן זעלנער-קאָמיטעט האָט די פאַרטיי דער עיקר און קודם כל צו פאַרדאַנקען דעם חבר טראָצקי".

מיט דער פולער אחריות פאַר מיינע ווערטער בין איך געצוווּנגען צו זאָגן, אַז די גרויזאַמע אונטערדריקונג פון כינעזישן פּראָלעטאַריאַט און פון דער כינעזישער רעוואָלוציע, די פאַרשטאַרקונג פון די געווערקשאַפט-אַגענטן פון ענגלישן אימפּעריאַליזם נאָכן גענעראַל-שטרייק פון 1926 און די אַלגעמיינע אָפּשוואַכונג פון דער לאַגע פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל און פון ראַטנפאַרבאַנד האָט די פאַרטיי צו פאַרדאַנקען קודם כל און דער עיקר — סטאַלינען.

ל. טראָצקי.

דעם 21 אָקטאָבער 1927.

דאָקומענטן

לענינס צוואה.

מיט פינף יאָר צוריק, ווען לענין איז געלעגן אויפן טויטנבעט און האָט מער נישט געקענט רעדן, האָט ער געשריבן אַ בריוו, אין וועלכן ער האָט פאָראויסגעזאָגט דעם אומפאַרמיידלעכן קאַמף צווישן טראָצקין און סטאַלינען, אַנאַליזירט די כאַראַקטערן פון די ביידע מענער און האָט געעצהט, וועלכע מאָסמיטלען די פאַרטיי וואָלט געדאַרפט אָננעמען, כדי צו פאַרמיידן אַ שפּאַלטונג. לענינס כמעט אומהיימלעכע פּאָליטישע קלאָרזעעוודיקייט האָט זיך אין ערגעץ נישט אַרויסגעוויזן קלאָרער, ווי אין דאָזיקן קורצן בריוו, וועלכן מ'האָט אַ נאָמען געגעבן זיין צוואה צו דער פאַרטיי.

סטאַלין און די איבעריקע, וואָס טיילן מיט אים די מאַכט, האָבן דעמדאָזיקן בריוו פאַרשלאָסן אין אַ געלטשראַנק און דערקלערן, אַז אַזאַ בריוו איז נישטאָ, ווייל ער אַנטהאַלט זייער אַ שאַרפע קריטיק אויף סטאַלינען און די עצה צו באַזייטיקן אים פון זיין באַהערשנדיקער שטעלע אַלס גענעראַל-סעקרעטאַר פון דער פאַרטיי. נישט געקוקט אויף דעם איז נישט געלונגען צו אונטערדריקן אינגאַנצן די לעצטע מיינונג פון געשטאָרבענעם פירער פון דער רוסישער רעוואָלוציע. קאָפּיעס פון בריוו זענען געהיימערהייט פאַרשפּרייט און פאַרגעלייענט געוואָרן אין רוסישע קאָמוניסטישע קרייזן, הגם די פאַרפאָלגונגען פאַר אַזאַ פאַרשפּרייטן און פאָרלייענען זענען געווען זייער שטרענג. דער טעקסט, וועלכן איך ברענג דאָ, איז פולשטענדיק גענוי און אויטענטיש.

„כדי צו פעסטיקן דעם צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט זענען נייטיק מאָסמיטלען, וועלכע זאָלן נישט דערלאָזן צו קיין שפּאַלטונג, אויף וויפל אַזעלכע מאָסמיטלען קענען בכלל אָנגענומען ווערן. ווייל דער ווייסגוואַרדייער אין „רוסקאַיאַ מיסל״ (אין גלויב, אַז דאָס איז געווען ס. ע. אָלדענבורג) האָט באַטירלעך געהאַט רעכט, ווען ער האָט אין זיין שפּיל קעגן ראַטנרוסלאַנד אין דער ערשטער ליניע געהאָפט אויף דער שפּאַלטונג פון אונזער פּאַרטיי צוליב ערנסטע חלוקי־דעות.

אונזער פּאַרטיי שטיצט זיך אויף צוויי קלאַסן, דעריבער איז מעגלעך זי זאָל דערשיטערט ווערן, און אויב עס וועט נישט קומען צו קיין הסכם צווישן דידאָזיקעביידע קלאַסן, איז אפילו אומפאַרמיידלעך איר צוזאַמענבראָך. אין דאָזיקן פאַל וואָלט געווען צוועקלאָז אָנצונעמען וועלכע נישט איז מאָסמיטלען, אָדער בכלל צו דעבאַטירן וועגן דער פאַרפעסטיקונג פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט. אין אַזאַ פאַל וואָלטן קיין שום מאָסמיטלען נישט געקענט פאַרהיטן די שפּאַלטונג. אָבער איך האָף, אַז דידאָזיקע געשעעניש איז נאָך פון אונז צו וויט און זי איז צו אומוואַרשיינלעך, מיר זאָלן שוין איצט דאַרפן רעדן וועגן איר.

איך האָב היינט אין זינען אַ פעסטיקונג אַלס גאַראַנטיע קעגן אַ שפּאַלטונג אין דער נאָנטער צוקונפט און כ׳וויל דאָ מאַכן אַ גאַנצע ריי באַמערקונגען, וואָס טראָגן אַ פּערזענלעכן כאַראַקטער.

איך האַלט, אַז די הויפּטסיבה פון די איצטיקע סכנות ליגן ביי אַזעלכע מיטגלידער פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט ווי סטאַלין און טראָצקי און ביי זיי דאַרף מען זוכן דעם שליסל פאַר אַ גייער פעסטיקונג פון דער פּאַרטיי. די באַציאונגען צווישן זיי אַנטהאַלטן, לויט מיין מיינונג, אַ גוטע העלפט פון דער שפּאַלטונגס־געפאַר. דידאָזיקע געפאַר קען, פאַרשטייט זיך, אויסגעמיטן ווערן און, לויט מיין מיינונג, וואָלט זי געקענט פאַרמידן ווערן אויף גאָר אַ לייכטן אופן, ווען מ׳וואָלט די צאָל מיטגלידער פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט געהעכערט פון פופציק אויף הונדערט.

דורכדעם, וואָס חבר סטאַלין איז געוואָרן גענעראַל־סעק־

רעטאַר, האָט ער פאַראייניקט אין זיינע הענט אַ געוואַלטיקע מאַכט, און איך בין לחלוטין נישט זיכער, צי ער וועט תמיד קענען באַנוצן דידאָזיקע מאַכט גענוג פאָרזיכטיק. פון דער צווייטער זייט ווידער באַזיצט טראָצקי נישט נאָר אויסגעצייכנטע פעאיקייטן — ער איז באַשטימט די פעאיקסטע פערזאָן אין איצטיקן צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, און ער האָט דאָס באַוויזן דורך זיין קאַמף קעגן צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, — נאָר אויך אַ גרויסן זעלבסטבאַוווסטזיין און ער שאַצט איבער די אַדמיניסטראַטיווע רעגולירונג פון דער ווירטשאַפט.

דידאָזיקע פאַרשיידנקייטן פון דיביידע באַגאַבטסטע פירערס פון איצטיקן צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט וואָלטן געקענט קעגן זייער ווילן דערפירן צו אַ שפּאַלטונג, און אויב אונזער פאַרטיי וועט נישט אָנהויבן קעגן דעם קיין מאָסמיטלען, קען דידאָזיקע שפּאַלטונג פאָרקומען גאַנץ אומדערוואַרט.

איך וויל נישט ווייטער כאַראַקטעריזירן די פערזענלעכע אייגנשאַפטן פון די אַנדערע מיטגלידער פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט. איך וויל נאָר דערמאַנען וועגן דעם, אַז זינאָוויעווס און קאַמענעווס אָקטאָבער-עפּיזאָד איז נישט געווען קיין צופאַל, אָבער מ׳דאַרף אים פונקט אַזוי ווייניק אויסנוצן צו פערזענלעכע אָנגריפן, ווי טראָצקיס פריערדיקע קעגנערשאַפט צום באָלשעוויזם.

פון די יינגערע מיטגלידער פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט וויל איך זאָגן אייניקע ווערטער וועגן בוכאַרינען און פּיאַטאַקאָוון. דידאָזיקע זענען, לויט מיין מיינונג, די פעאיקסטע כחות צווישן דידאָזיקע יינגסטע, אָבער וואָס שייך זיי דאַרף מען נישט פאַרגעסן פאָלגנדיקס: בוכאַרין איז נישט נאָר דער ווערטפולסטער און שטאַרקסטער טעאָרעטיקער פון דער פאַרטיי, נאָר ער קען אויך גאַנץ אָפן באַטראַכט ווערן אַלס איר פאַוואָריט. פונדעסטוועגן דאַרפן זיינע טעאָרעטישע מיינונגען באַטראַכט ווערן מיטן גרעסטן ספק אַלץ פולשטענדיק מאַרקסיסטישע, ווייל אין אים שטעקט אַ שטיק סכאָלאַסטיקער און ער האָט קיינמאָל נישט שטודירט די דיאַלעקטיק (איך האַלט, אַז ער האָט זי קיינמאָל נישט פאַרשטאַנען ווי ס׳געהער צו זיין).

פּיאַטאַקאָוו דאַקעגן איז אָן ספק אַ מענטש מיט אַ

שטאַרקן ווילן און אַ באַגאַבטער, אָבער ער איז צופיל אַריינגעטאָן אין דער אַדמיניסטראַציע און אין דער אַדמיניסטראַטיווער זייט פון די זאַכן, און מ׳קען זיך דעריבער נישט פאַרלאָזן אויף אים אין אַן ערנסטער פּאָליטישער פראַגע.

נאַטירלעך זענען דידאָזיקע באַמערקונגען גילטיק בלויז אויף דעם איצטיקן מאָמענט און אין דעם פאַל, אויב די פּעאיקסטע און ערלעכע מיטאַרבעטער וועלן נישט געפינען קיין געלעגנהייט צו דערגאַנצן זייער וויסן און פאַרבעסערן זייער איינזייטיקייט.

דעם 25 דעצעמבער 1922.

שפּעטערע צושריפט: סטאַלין איז צו גראָב, און אויב דערדאָזיקער פעלער איז נאָך צו דערליידן אין די באַציונגען צווישן אונז, קאָמוניסטן, ווערט ער אָבער לאַלוטין אומדערטרעגלעך אין אַרבעטסצימער פון גענעראַל-סעקרעטאַר. דעריבער שלאָג איך פאָר די חברים צו געפינען אַ וועג ווי אַזוי צו באַזייטיקן סטאַלינען פון דאָזיקן אַמט און אים איבערגעבן אַן אַנדער מענטשן, וועלכער דאַרף זיך אָבער אונטערשיידן פון סטאַלינען בלויז דורכדעם, וואָס ער איז בעסער פאַר אים אין אַלע הינזיכטן: געדולדיקער, לאָיאַלער, העפלעכער, אויפמערקזאַמער לגבי חברים, נישט אַזוי קאַפּרידיש און אַז. וו. דידאָזיקע זאַכן קענען אויסקומען ווי נישט וויכטיקע קלייניקייטן, אָבער ווען עס האַנדלט זיך וועגן די אויבן-געשילדערטע באַציאונגען צווישן סטאַלינען און טראָצקין זענען זיי נישט קיין קלייניקייטן, אָדער זיי זענען אַזעלכע קלייניקייטן, וועלכע קענען באַקומען אַן אַנטשיידנדיקע באַדייטונג. —

לענין

דעם 4 יאַנואַר 1923.

אַדאָלף יאָפּעס לעצטע ווערטער

דער פּרוזאַנענבייט און די גאַנצע פּאָליטישע ענדערונג, וואָס זענען איינגעטראָטן זייט לענינס טויט אין דער באָלשעוויסטישער רעגירונג, האָבן געפונען זייער טראַגישן אויסדרוק אין יאָפּעס זעלבסטמאָרד.

יאָפּע איז געווען איינער פון די שטאַרקסטע און פעאיקסטע פּערזאָנען, וועלכע האָבן אַרומגערינגלט לענינען אין די טעג פון דער רעוואָלוציע. ער האָט שטודירט מעדיצין ווי ראַקאָווסקי.

ער האָט געהאַט אַן ערנסטן, אַנטשלאָסענעם און מוטיקן כאַראַקטער, ער האָט זיין גאַנץ לעבן געווידמעט דער קאָמוניסטישער באַוועגונג. ער האָט גענומען אַ טעטיקן אָנטייל אין דער רעוואָלוציע פון 1905 און האָט געהאַט אויסצושטיין נישט נאָר תּפיסה־שטראָפן, נאָר ער איז אויך פאַראורטיילט געוואָרן צו שווערע צוואַנגסאַרבעט אין סיביר.

אין דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע און אין די קאַמף־טעג נאָך איר האָט יאָפּע געשפּילט אַ באַדייטנדיקע ראָלע. ער איז געווען איינער פון די פירער פון רעוואָלוציאָנערן זעלנער־קאָמיטעט און ער זאָל שוין האָבן דערגרייכט נאָך פאַרן אמתן אויפשטאַנד דעם איבערגאַנג פון דער מאַכט. דורך לענינען איז ער דאַן אויסגעוויילט געוואָרן פאַר די ביידע ערשטע און דעמאָלט זייער וויכטיקע דיפּלאָמאַטישע פּאָסטנס, וועלכע זענען איינגענומען געוואָרן דורך די באָלשעוויקעס — פאַר דעם פאָרזיץ פון דער בריסקער שלום־דעלעגאַציע און פאַר דעם אַמבאַ-

סאַדאָר-אַמט אין בערלין. ער איז געווען איינער פון די דע-
לעגאַטן אויף דער גענוער קאָנפערענץ און דאַן רוסישער אַמ-
באַסאַדאָר אין יאַפּאַן. דעם 16-טן נאָוועמבער 1927 האָט יאַפע
צוגעלייגט אַ רעוואָלווער צום שלייף און זיך דערשאָסן. ער
האָט איבערגעלאָזן לעבן זיך אויפן טיש אַ בריוו צו טראָצקין,
וווּ ער דערקלערט זיין טאַט. מיר ברענגען דאָ דעמדאָזיקן בריוו:

„צו לעוו טראָצקי!

ליבער לעוו דאַווידאָוויטש:

מיין גאַנצן לעבן האָב איך זיך געהאַלטן ביי דער מיי-
נונג, אַז אַ פּאָליטיקער דאַרף וויסן די ריכטיקע צייט, ווען ער
זאָל אָפּגיין אין אַ זייט, פּונקט ווי אַן אַרטיסט פאַרלאָזט די
סצענע, און עס איז בעסער אָוועקצוגיין צו פרי, איידער צו
שפּעט.

מיט העכער דרייסיק יאָר צוריק האָב איך אין זיך איינ-
געזאַפּט די פילאָזאָפיע, אַז דאָס מענטשלעכע לעבן האָט אַ
באַדייטונג נאָר אויף אַזוי ווייט און אין דעם גראַד, כּל זמן
און אויף וויפל עס שטייט אין דינסט פון עפּעס אומענדלע-
כעס. פאַר אונז איז די מענטשהייט עפּעס אומענדלעכעס. אַלץ
דאָס איבעריקע איז ענדלעך און צו אַרבעטן פאַר דאָסדאָזיקע
איבעריקע איז ווערטלאָז. און אויב די מענטשהייט אַליין מוז
נאָך אויך האָבן עפּעס אַ באַדייטונג, וואָס שטייט העכער פון
איר, וועט דאָך אָבער דידאָזיקע באַדייטונג קלאָר ווערן ערשט
אין אַזאַ ווייטער צוקונפט, אַז מיר קענען באַטראַכטן די
מענטשהייט אַלס עפּעס פּולקאָם אומענדלעכעס. אין דעם און
בלויז אין דעם האָב איך תּמיד געזען דעם זין פון לעבן. און
ווען איך גיב אַ קוק הינטער זיך אויף מיין פאַרגאַנגענהייט,
פון וועלכער איך האָב זיבנאונצוואַנציק יאָר פאַרבראַכט אין
די רייען פון אונזער פּאַרטיי, גלויב איך, אַז כ'האָב אַ רעכט
צו זאָגן, אַז אין משך פון מיין גאַנצן באַוווּסטזיניקן לעבן בין
איך געבליבן געטריי דערדאָזיקער פילאָזאָפיע. איך האָב תּמיד
געלעבט לויט דעם דעוויז: אַרבעט און קעמף לטובת דער
מענטשהייט. דעריבער האַלט איך אויך, אַז כ'קען זאָגן מיט
רעכט, אַז קיין איינציקער טאָג פון מיין לעבן איז נישט גע-
ווען זינלאָז.

איצט אָבער דאַכט זיך מיר, אַז עס קומט אָן די צייט, ווען מיין לעבן פאַרלירט זיין זין, און דעריבער פיל איך זיך פאַרפליכטעט עס צו פאַרלאָזן, עס צו פאַרענדיקן.

געטריי זייער אַלגעמיינער פּאָליטיק נישט צו געבן קיין אַרבעט די קאָמוניסטן פון דער אָפּאָזיציע, האָבן די איצטיקע קעפּ פון אונזער פּאַרטיי זייט מערערע יאָרן מיר נישט דערלויבט קיין טעטיקייט נישט אין דער פּאָליטיק, נישט אין דעם ראַטנ-אויפבוי, וואָס איר צוועק און כאַראַקטער זאָל אַנטשפּרעכן דעם מאַקסימום פון מיינע פעאיקייטן. ווי איר ווייסט האָט מיך דאָס פּאָליטישע ביוראָ אין משך פון לעצטן יאָר נישט צוגעלאָזט צו קיין שום פּאָליטישער אַרבעט, — און אַלץ דערפאַר, ווייל איך בין אַן אָנהענגער פון דער אָפּאָזיציע.

מיין געזונט האָט זיך כסדר פאַרערגערט. אַרום דעם צוואַנציקסטן סעפּטעמבער האָט מיך די דאָקטוירים-קאָמיסיע פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט אויפגעפאָדערט (צוליב מיר אומבאַקאַנטע סיבות), איך זאָל זיך לאָזן אונטערזוכן דורך דאָקטוירים-ספּעציאַליסטן. דידאָזיקע האָבן מיר דאַן קאַטעגאָריש מיטגעטיילט, אַז מיין געזונטצושטאַנד איז אַ סך ערגער, ווי איך האָב געמיינט, און אַז איך דאַרף נישט בלייבן קיין איבעריקן טאָג אין מאָסקווע און קיין איין שעה נישט אָן מעדיצינישער באַהאַנדלונג, נאָר איך דאַרף תיכף ומיד פאָרן קיין אויסלאַנד און אויפזוכן אַ פּאַסיקע סאַנאַטאָריע.

אויף מיין דירעקטער פראַגע: „וועלכע שאַנסן האָב איך געזונט צו ווערן אין אויסלאַנד, און צי קען איך זיך נישט לאָזן קורירן אין רוסלאַנד, נישט אָפּזאָגנדיק זיך פון מיין אַרבעט?” האָבן מיר די דאָקטוירים און אַסיסטענטן — דער דאָקטאָר פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, חבר אַבראָססאָוו, אַן אַנדער קאָמוניסטישער דאָקטאָר און דער פאַרוואַלטער פון קרעמלער שפּיטאָל — געענטפערט איינשטימיק, אַז רוסישע סאַנאַטאָריעס קענען מיר לחלוטין נישט העלפן, איך מוז דורכמאַכן אַ קורציע אין מערב. זיי האָבן נאָך צוגעגעבן, אַז אויב איך וועל פאָלגן זייער עצה, וועל איך נאָך אָן ספק אַ לאַנגע צייט זיין אַרבעטספעאיק.

הגם די דאָקטוירים-קאָמיסיע האָט מיך פון איר אייגע-

בער איניציאַטיוו גערופן צו דער אונטערזוכונג, האָט זי דאָך אין משך פון צוויי חדשים נישט אונטערגענומען קיין שום טריט נישט אויף איבערפירן מיך קיין אויסלאַנד, נישט צו קורירן מיך אין לאַנד גופא. אדרבה, מען האָט נאָך פאַרבאָטן דעם קרעמלאַפּטייק מיר אַרויסצוגעבן די מעדיקאַמענטן, וועלכע זי פלעגט מיר שטענדיק אַרויסגעבן. אַזוי אַרום בין איך באַרויבט געוואָרן פון דער מעגלעכקייט צו באַנוצן די פרייע מעדיצין, פון וועלכער איך האָב גענאָסן ביז איצט. דאָס איז, ווייזט אויס, געשען אין יענער צייט, ווען די גרופּע, וואָס איז ביי דער מאַכט, האָט אָנגעהויבן צו באַנוצן קעגן די חברים פון דער אָפּאָזיציע זייער לאָזונג: „פאַרניכטעט די אָפּאָזיציע!"

כל זמן איך האָב זיך נאָך געפילט נישקשה און געקענט אַרבעטן, האָב איך אויף דעם קיין אַכט נישט געלייגט, אָבער ווען מיר איז אַלץ ערגער געוואָרן, האָט זיך מיין פרוי געווענדט צו דער דאָקטוירים-קאָמיסיע פון צענטראַלן אויספירקאָמיטעט און פערזענלעך צום דר. סעמאַשקאָ, וועלכער האָט שטענדיק פאַרטראָטן פאַר דער עפנטלעכקייט אויפן שאַרפסטן אופן דעם לאָזונג: „ראַטעוועט די אַלטע גוואַרדיע!"

נישט געקוקט אויף דעם איז די זאַך כסדר אָפּגעשלעפּט געוואָרן און מיין פרוי האָט בלויז באַוויזן צו באַקומען אַן אויסצוג פון דער אַנטשיידונג פון דער דאָקטוירים-קאָמיסיע. אין דאָזיקן אויסצוג האָט דאָס דאָקטוירים-קאָלעגיום אויפגעציילט מיינע כראָנישע קראַנקהייטן און האָט דערקלערט, אַז כ'מוז אוועקפאָרן אומגעפּער אויף אַ יאָר אין אַ סאַנאַטאָריע פון פּראָפ. פרידלענדערס מין".

דערווייל האָב איך זיך מיט ניין טעג צוריק געמוזט אַריינלייגן אין בעט, ווייל מיינע כראָנישע קראַנקהייטן האָבן זיך ביי אַזעלכע באַדינגונגען שטאַרק פאַרערגערט, און דער עיקר די שרעקלעכסטע, מיין איינגעוואָרצלטע פּאָלינעוויראַטיס, וועלכע איז ווידער שטאַרק פאַרשאַרפט געוואָרן, מיר פאַרשאַפט כמעט אומדערטרעגלעכע ווייטאָקן און מיך אפילו געשטערט צו גיין. שוין ניין טעג ווי איך בין געבליבן אָן יעדע מעדיצינישע באַהאַנדלונג און די פראַגע פון מיין רייזע קיין אויסלאַנד איז אַראָפּ פון סדר-היום. קיין איין דאָקטאָר פון צענטראַלן

אויספיר-קאמיטעט האט מיך נישט באזוכט. פראפ. דאווידענקא און ד"ר לעווינע, וועלכע זענען גערופן געווארן צו מיר, האבן פארשריבן א פאר קליניקייטן, וועלכע האבן נישט געקענט העלפן, און האבן דאן צוגעגעבן „אז עס קען גארנישט געטאן ווערן" און אז א רייזע קיין אויסלאנד איז דרינגענדיק נויטיק. ד"ר לעווינע האט דערציילט מיין פרוי, אז די זאך שלעפט זיך אזוי לאנג דערפאר, ווייל די דאקטוירים-קאמיסיע נעמט, ווייזט אויס, אן, אז מיין פרוי וויל מיטפארן, און „דאס מאכט די געשיכטע צו טייער". מיין פרוי האט געענטפערט, אז נישט געקוקט אויף דעם שלעכטן צושטאנד פון מיין געזונט, וועט זי זיכער נישט פאדערן, אז זי אדער עמיצער אנדערש זאל מיך באגלייטן. אויף דעם האט אונז ד"ר לעווינע פארזיכערט, אז אויב אזוי וועט דער ענין שנעל דערליידיקט ווערן. אויך היינט האט ד"ר לעווינע איבערגעחזרט, אז די דאקטוירים קענען לחלוטין גארנישט טאן, די איינציקע הילף קען ברענגען א תיכפדיקער אפפאר קיין אויסלאנד. אבער אוונטצייט האט דער דאקטאר פון צענטראלן אויספיר-קאמיטעט, חבר פאטיאמקין, מיטגעטיילט מיין פרוי, אז די דאקטוירים-קאמיסיע פון צענטראלן אויספיר-קאמיטעט האט זיך דעצידירט נישט שיקן מיך קיין אויסלאנד, נאר קורירן מיך אין רוסלאנד. די סיבה ליגט אין דעם, וואס די דאקטוירים-ספעציאליסטן פאדערן א לענגערע קוראציע אין אויסלאנד און באטראכטן א קורצע קור פאר צוועקלאז, אבער דער צענטראלער אויספיר-קאמיטעט האט געקענט אסיגנירן פאר מיין קוראציע העכסטנס טויזנט דאלאר און ער האלט פאר אוממעגלעך צו אסיגנירן מער.

ווען איך בין מיט א צייט צוריק געווען אין אויסלאנד האב איך באקומען א פארשלאג פון צוואנציקטויזנט דאלאר פאר אן אויסגאבע פון מיינע מעמוארן, אבער היות ווי זיי וואלטן דאך געמוזט אדורכגיין די צענזור פון פאליטישן ביורא און איך ווייס, ווי אזוי מען פעלשט אין אונזער לאנד די געשיכטע פון דער פארטיי און פון דער רעוואלוציע, האב איך נישט געוואלט צולייגן מיין האנט צו אזא פעלשונג. וואָרום די גאנצע צענזורארבעט פון פאליטישן ביורא וואלט דאך באשטאנען אין פארבאט צו געבן אן אמת בילד פון די איינצל-

נע פערזענלעכקייטן און זייערע מעשים — סיי פון די אמתע פירער פון דער רעוואָלוציע, ווי אויך פון די־יעניקע, וועלכע גיבן זיך איצט אַרויס פאַר אַזעלכע. צוליב דעם האָב איך היינט נישט קיין מעגלעכקייט זיך צו קורירן אָן אַ געלט־אונטערשטיצונג פון צענטראַלן אויספיר־קאָמיטעט, און דערדאָזיקער האַלט, אַז ביי מיין גאַנצער זיבנאונצוואַנציק־יאָריקער רעוואָלוציאָנערער אַרבעט קען ער נישט אָפּשאַצן מיין לעבן און געזונט אויף מער ווי טויזנט דאָלאַר.

דאָס איז די סיבה פאַרוואָס איך זאָג, אַז עס איז איצט צייט צו מאַכן אַ סוף צו מיין לעבן. איך ווייס, אַז די אַלגעמיינע מיינונג פון דער פּאַרטיי פאַראורטיילט דעם זעלבסטמאָרד, אָבער איך רעכן פונדעסטוועגן, אַז קיין איינער פון די, וואָס פאַרשטייען מיין לאַגע, וועט מיך נישט פאַראורטיילן. ווען איך זאָל זיין ביים געזונט, וואָלט איך געפונען אין זיך גענוג קראַפט און ענערגיע צו קעמפן קעגן דער לאַגע, וואָס הערשט היינט אין דער פּאַרטיי. אָבער ביי מיין איצטיקן צושטאַנד קען איך נישט פאַרטראָגן, וואָס די פּאַרטיי נעמט אויף שטילשווייגנדיק אייער אויסשליסונג פון אירע רייען, הגם איך בין פעסט איבערצייגט, אַז פריער אָדער שפּעטער וועט קומען אַ קריזיס, וואָס וועט צווינגען די פּאַרטיי צו פאַרטרייבן די שענדער פון איר ערע. אין דאָזיקן זינען איז מיין טויט אַ פּראָטעסט קעגן די־יעניקע, וועלכע האָבן דערפירט די פּאַרטיי צו אַזאַ צושטאַנד, אַז זי קען זיך שוין נישט ווערן אפילו קעגן אַזאַ שאַנדע.

אויב עס איז מיר דערלויבט צו פאַרגלייכן עפּעס גרויסעס מיט עפּעס קליינעס, ד. ה., אַזאַ אומענדלעך וויכטיקע היסטאָרישע געשעעניש ווי אייער און זינאָוויעווס אויסשליסונג, וואָס מוז אומפאַרמיידלעך פירן צו אַ זעלבסטצעשטערונג פון דער רעוואָלוציע, מיט דעם פאַקט, וואָס נאָך זיבנאונצוואַנציק יאָר רעוואָלוציאָנערער טעטיקייט אויף אַ פאַראַנטוואָרטלעכן פּאָסטן אין דער פּאַרטיי, בין איך געשטעלט געוואָרן אין אַ לאַגע, וואָס גיט מיר נאָר איין אויסוועג: זיך אַריינשיסן אַ קויל אין קאָפּ — אויב עס איז דערלויבט צו מאַכן דעמדאָזיקן פאַרגלייך—אילוסטרירן די דאָזיקע ביידע פאַקטן איינס און דאָס

זעלבע: די איצטיקע פירערשאַפט פון אונזער פּאַרטיי. און אפשר וועלן דידאָזיקע ביידע געשעענישן צוזאַמען, די קליינע און די גרויסע, אויפטרייסלען די פּאַרטיי און זי אויפהאַלטן אויף איר וועג צום אָפּגרונט.

ליבער לעוו דאַווידאָוויטש, מיר זענען פאַרבונדן דורך צען יאָר געמיינזאַמער אַרבעט און, ווי איך מיין, דורך פּערזענלעכער פריינטשאַפט און דאָס גיט מיר דאָס רעכט צו זאָגן אייך אין מאָמענט פון צעשיידונג, וואָס איך באַטראַכט אַלס אַ שוואַכקייט פון אייער זייט.

איך האָב קיינמאָל נישט געספקט אין דעם, אַז דער וועג, וועלכן איר האָט אָנגעצייכנט, איז דער ריכטיקער, און ווי אייך איז באַקאַנט, שטיי איך זייט מער ווי צוואַנציק יאָר אויף אייער זייט, זינט עס האָט זיך אָנגעהויבן די „אייביקע רעוואָלוציע". אָבער איך האָב זיך תמיד געהאַלטן ביי דער מיינונג, אַז איינס פעלט אייך: לעניַנס אומבויגזאַמקייט, זיין נישט-נאָכגיביקייט, זיין אַנטשלאָסנקייט צו בלייבן אין אַ גויט-פאַל איינער אַליין ביי זיין אָנגעהויבענעם ווערק און נישט אָפּווייכן פון איינמאָל-באַטראָטענעם וועג, ווייל ער איז זיכער געווען אין אַ צוקונפטיקער מערהייט, אין אַ צוקונפטיקער אָנערקענונג פון דער ריכטיקייט פון זיין וועג.

פון 1905 זענט איר פּאָליטיש תמיד געווען גערעכט און אויך לענין האָט מודה געווען — איך האָב אייך אָפּט דערציילט, אַז כ'האָב דאָס געהערט פון אים מיט די אייגענע אויערן —, אַז אין 1905 זענט איר געווען גערעכט און נישט ער. פאַרן בנים פון טויט זאָגט מען נישט קיין ליגן, און איך חזר אייך דאָס היינט איבער.

אָבער איר זענט אָפּט אָפּגעוויכן פון ריכטיקן שטאַנדפּונקט לטובת אַן איינִיקונג, אַ קאָמפּראָמיס, וואָס איר האָט איבערגעשאַצט זיין ווערט. דאָס איז געווען פאַלש. איך חזר איבער: פּאָליטיש זענט איר תמיד געווען גערעכט, און איצט זענט איר נאָך מער גערעכט ווי תמיד. ס'וועט קומען אַ טאָג, ווען די פּאַרטיי וועט דאָס פאַרשטיין, און די געשיכטע וועט געצוווּנגען ווערן דאָס צו אָנערקענען.

האָט נישט קיין מורא, ווען פאַרשיידענע מענטשן פאַר-

לאָזן אייך אָדער ווען די מאַסן קומען נישט אַזוי שנעל, ווי מיר אַלע ווינטשן דאָס. איר האָט רעכט, אָבער די זיכערקייט אין זיג פון אייער אמת ליגט בלויז אין אַ פעסטער און שטרענגער נישט-נאָכגיביקייט, אין אָפּוואַרפן יעדן קאָמפּראָמיס, וואָס דאָס איז תמיד געווען דער סוד פון וולאַדימיר אילאיטשעס נצחונות.

איך האָב דאָס אייך שוין אָפט געוואָלט דערקלערן און האָב זיך ערשט אויסגעקליבן דערצו אין מאָמענט, ווען איך זאָג אייך דעם לעצטן זייט-געזונט.

איך ווינטש אייך קראַפט און מוט, ווי איר האָט זיי תמיד אַרויסגעוויזן, און אַ שנעלן נצחון. איך נעם אייך אַרום. זייט געזונט.

אייער

אַ. יאָפע.

פּ. ס. איך האָב דעמדאָזיקן בריוו געשריבן אין דער נאַכט פון פופצנטן אויפן זעכצנטן, און היינט, דעם זעכצנטן, איז מאַריאַ מיכאַילאָוונאַ געגאַנגען צו דער דאָקטוירים-קאָמיסיע, כדי צו פאָדערן מ'זאָל מיך שיקן קיין אויסלאַנד זאָל זיין אפילו נאָר אויף אַ חודש אָדער צוויי. מען האָט איר געענטפערט, אַז לויט דער מיינונג פון די דאָקטוירים-ספּעציאַליסטן איז אַ קורצער אויפהאַלטן זיך אין אויסלאַנד לחלוטין נוצלאָז. מען האָט איר אויך מודיע געווען, אַז די דאָקטוירים-קאָמיסיע האָט באַשלאָסן מיך תיכף איבערצופירן אין קרעמלער שפּיטאָל אַזוי אַרום זאָגן זיי מיר אָפּ אפילו אַ קורצע רייזע קיין אויסלאַנד אויף צו הויבן מיין געזונט, הגם אַלע דאָקטוירים זענען אין הסכם, אַז אַ קוראַציע אין רוסלאַנד האָט נישט קיין ווערט און זי קען מיר נישט העלפן.

זייט געזונט, ליבער לעוו דאַווידאָוויטש. זייט שטאַרק. איר וועט עס מוזן זיין, און אויך ענערגיש. און נעמט מיר נישט פאַר אומגוט.

א״.

סטאַלין-בוכאַרין און די כינעזישע רעוואָלוציע

פון אַלבערט טרעין

(אַלס פירער פון די פראַנצויזישע קאָמוניסטן און מיטגליד פון עקזעקוטיוו-קאָמיטעט פון אינטערנאַציאָנאַל איז אַלבערט טרעין יאָרנלאַנג געווען אַ געטרייער אָנהענגער פון סטאַלינס רעזשים. אָבער אפילו טרעין האָט אָנגעהויבן צו רעוואָלטירן, ווען סטאַלין און בוכאַרין האָבן געגעבן זייער שווייגנדיקע הסכמה צו דער שחיטה פון די כינעזישע אַרבעטער און פויערים. אין אַ בריוו צו זיינע חברים אין דער פראַנצויזישער פּאַרטיי האָט ער דעמאַסקירט סטאַלינס און בוכאַרינס גאַנצע האַלטונג און איז דאַן, נאַטירלעך, אויסגעשלאָסן געוואָרן פון דער פּאַרטיי.)

„צווישן דער אָפּאָרטוניסטישער פּאָליטיק פון דער סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע אין כינע און דעם עכטן לעניניזם ליגט איצט דאָס פּאַרגאָסענע בלוט פון די כינעזישע אַרבעטער. די כינעזישע אַרבעטער זענען שוצלאָז איבערגעענטפערט געוואָרן אונטערן יאָך פון דער בורזשואַזיע און די קאָמוניסטן פון דער גאַנצער וועלט האָבן דערצו געשוויגן, ווייל מען האָט זיי געלאָזן אין פולשטענדיקער אומוויסנהייט וועגן דער אמתער לאַגע. מיט אַזאַ פּאָליטיק דאַרף מען נישט איינגיין אויף קיין שום קאָמפּראָמיסן...

אַ גאַנץ יאָר האָט די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע אויסבאַהאַלטן פון דער רוסישער פּאַרטיי און דעם גאַנצן אינטערנאַ-

ציאָנאַל טשאַנג קאַי-שעקס ערשטע מלוכה-איבערקערעניש פון מערץ 1926. דידאָזיקע איבערקערעניש האָט איבערגעגעבן די מאַכט אין די הענט פון דער רעאַקציע.

דער מינטואַן, אַ באַנדע פון געדונגענע זעלנער, וואָס זענען אויסגעהאַלטן געוואָרן דורך די גרויסע באָדן-אייגנטימער, האָט אַנטוואָפנט די פויערים און גלייכצייטיק אונטערדריקט די אַרבעטער...

פונקט אַזוי האָבן דער קואָמינטאַנג און די רעגירונג פון קאַנטאָן אונטערדריקט די אַרבעטער און פויערים אין יולי און אויגוסט. אין הוטשאַו, אין דער פּראָווינץ וואַנגסי האָט מען אַרעסטירט און דערשאָסן קאָמוניסטן. די רעגירונג אין קאַנטאָן האָט געפאָדערט, אַז פון דער פּראָגראַם פון די פויערים-פאַרבאַנדן זאָל באַזייטיקט ווערן יעדע שפור פון פּאָליטיק...

טשאַנג קאַי-שעקס באַפעלן פון זעקסטן אויגוסט האָבן באַפוילן צו אַנטוואָפנען די אַרבעטער און האָבן געדראָט פאַר יעדער באַוואָפנטער אַרויסטרעטונג קעגן די געדונגענע זעלנער פון די קאַפּיטאַליסטן מיט קריגסגעריכטלעכער דערשיסונג... אַן אָפּטיילונג פון זעקסאונצוואַנציקסטן פּולק פון דער דריטער אַרמיי האָט זיך ביינאַכט אַריינגעריסן אין די אייזנבאַנווערקשטאַטן, געשאָסן אויף די אַרבעטער און זיך דאַן געלייגט שלאָפן אויף אַ באַרג טויטע און פאַרווונדעטע. אין נאַטשין טאָנג האָבן די זעלנער געשאָסן אויף אַן אַרבעטער-דעמאָנסטראַציע און צען דערהרגעט... אין הונאַן זענען פאַנאַנדערגעלאָזן געוואָרן די פויערים-אָרגאַניזאַציעס און זייערע פירער האָט מען אויפגעהאָנגען... אַזעלכע געשעענישן האָבן זיך איבערגעחזרט אַסך מאָל אין דעם גאַנצן געביט פון דער נאַציאָנאַלער רעגירונג.

די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע האָט אויסבאַהאַלטן פון דער קאָמוניסטישער מאַסע דידאָזיקע אַלע געשעענישן און ווייטער רויִק געאַרבעט אין פאַרבינדונג מיט טשאַנג קאַי-שעק...

אין מערץ 1927, נאָכן איינגעמען שאַנכיי, האָט טשאַנג קאַי-שעק אָפּגעשיקט אַ אונטערטעניקייטס-דערקלערונג צום קואָמינטאַנג, כדי צו מאַסקירן די צוגרייטונגען צו זיין מלוכה-איבערקערעניש. די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע האָט דידאָזיקע

דערקלערונג אויסגעטייטשט אַלס באַווייז, אַז מ'קען אויף ווייטער צוזאַמענאַרבעטן מיט טשאַנג קאַי-שעקן. דעם פינפטן אַפּריל האָט דער סעקרעטאַר פון דער כינעזישער פּאַרטיי אונטערגעשריבן אַ מאַניפעסט, אין וועלכן ער האָט דערקלערט, אַז צווישן דער כינעזישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי און דעם קאָמינטאַנג זענען נאָר דאָ עטלעכע חלוקי-דעות וועגן צווייטראַנגיקע און נישט וויכטיקע פראַגעס. די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע האָט נישט איבערגעריסן איר שווייגן, הגם זי האָט געוווּסט, אַז דידאָזיקע נישט-וויכטיקע חלוקי-דעות זענען נוגע די עקזעקוציעס פון אַרבעטער און פּויערים.

דאָס איז נאָר אַ טייל פון דעם, וואָס מען האָט אויסבאַהאַלטן פון די קאָמוניסטישע מאַסן און דאָס איז נאָך ווייט נישט די גאַנצע געשיכטע.

די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע האָט אויסבאַהאַלטן, אויף וויפל דאָס האָט זיך איר געלאָזט, אַלע דאָקומענטן, וועלכע האָבן געהאַט אַ שייכות צו דידאָזיקע געשעענישן. זי האָט אויסבאַהאַלטן זינאָוויעווס טעזיסן וועגן דער כינעזישער לאַגע, וועלכע האָבן געגעבן אַ ריכטיקן איבערבליק און האָבן אַנטהאַלטן געוויסע פּראָגנאָזן... זי האָט פאַרשוויגן די קריטיק, מיט וועלכער טראָצקי איז אַרויסגעטראָטן קעגן סטאַלינס דערקלערונגען, זיי האָבן אויך פאַרשוויגן טראָצקיס פאַרשיידענע באַמערקונגען וועגן געוויסע דעפּעשעס פון כינע, וועלכע מ'האָט דער קאָמוניסטישער פּרעסע פאַרבאָטן צו פאַרעפנטלעכן. דידאָזיקע אַלע דאָקומענטן זענען אָפיציעלע אַקטן פון דער לעצטער סעסיע פון אויספיר-קאָמיטעט און זיי האָבן אַנטהאַלטן געוויסע פּראָגנאָזן פון די פאָרשטייענדיקע געשעענישן. די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע האָט דאַן קאָנפיסקירט דידאָזיקע אַלע דאָקומענטן, ווייל זיי האָבן אויפגעוויזן זייער פולשטענדיק-פאַלשע באַאורטיילונג פון דער לאַגע. סטאַלין איז געגאַנגען אַזוי ווייט, אַז ער האָט קאָנפיסקירט אַפילו זיין אייגענע רעדע: סטאַלינס אַ פאָרטראָג, וועלכן ער האָט געהאַלטן אין דער קאָמוניסטישער אַקאַדעמיע אין דער קעגנוואַרט פון 3000 פּאַרטיי-מיטגלידער, איז קיינמאָל נישט פאַרעפנטלעכט געוואָרן. ער איז קיינמאָל נישט פאַרעפנטלעכט

געוואָרן דערפאַר, ווייל אין צען טעג אַרום האָט טשאַנג קאַי-שעקס מלוכה-איבערקערעניש ברוטאַל און קאַטעגאָריש אָפּגעלייקנט זיינע אויספירן. אָבער ראַדעק, וועלכער האָט אויף דער קאָמוניסטישער אַקאַדעמיע גערעדט קעגן סטאַלינען און אויפגעוויזן, אַז טשאַנג קאַי-שעקס אָפּענער פאַרראַט איז בלויז אַ פראַגע פון וואָכן, און אפשר פון טעג, איז דערפאַר באַזייטיקט געוואָרן פון זיין אַמט אַלס רעקטאָר פון סון יאַטסענס אוניווערזיטעט, ווייל זיינע פאָראויסזאָגונגען האָבן זיך אַרויסגעוויזן אַלס ריכטיק...

כדי אויסצובאַהאַלטן דידאָזיקע פאַקטן, כדי צו ברעכן דעם ווידערשטאַנד פון די-יעניקע, וועלכע זענען באַקאַנט געווען מיט זיי, כדי אַרויסצולאָזן אַ שם רע אויף אַלע אמתע קענער פון די באַדינגונגען, איז נויטיק געווען איינצופירן סיי אין דער רוסישער פאַרטיי און סיי אין גאַנצן אינטערנאַציאָנאַל אַ רעזשים, וואָס ווערט אומדערטרעגלעכער פון טאָג צו טאָג.

„סטאַליניזם” איז דער נאָמען פון דאָזיקן רעזשים פון ביוראָקראַטישער דערשטיקונג און אַדמיניסטראַטיווער אָפּשרעקונג, וואָס מען האָט איינגעפירט אין דער רוסישער פאַרטיי און אין אינטערנאַציאָנאַל לטובת אַ אָפּאָרטוניסטישער פאָליטיק, אַ פאָליטיק, וואָס וואָלט תיכף ומיד איינשטימיק אָפּגעוואָרפן געוואָרן דורך אַלע קאָמוניסטן. ווען מען וואָלט זיי געגעבן אינפאָרמירט וועגן איר...

די צעטומלעניש, וואָס עס האָט אַריינגעבראַכט די סטאַלין-בוכאַרינישע פאָליטיק, האָט דערפירט דערצו, אַז די פראַנצויזישע פאַרטיי האָט געשיקט אַ באַגריסונגס-דעפּעשע צו טשאַנג קאַי-שעק ביי זיין אַריינמאַרש קיין שאַנכיי, אַלס צום רעפּרעזענטאַנט פון דער כינעזישער קאָמונע. דערביי האָט טשאַנג קאַי-שעק אריינגעמאַרשירט אין שאַנכיי אַלס דער גאַליפע פון דער כינעזישער קאָמונע, וועלכער איז אַנטשלאָסן געווען זי בלוטיק צו אונטערדריקן. די פאָליטיק פון דער סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע האָט אַזוי פאַרטומלט די קעפּ פון דער פראַנצויזישער פאַרטיי, אַז זיי האָבן פאַרביטן דעם גאַליפע מיט דער קאָמונע, דעם תּלין מיט זיין קרבן. אַ פאָליטיק, וואָס ברענגט צו אַזעלכע רעזולטאַטן, טראָגט, נאַטירלעך, איר אייגענע פאַראורטיילונג אין זיך...

נאָך דער יולישער מלוכה־איבערקערעניש איז די פּאָליטיק פון דער סטאַלין־בוכאַרין־גרופּע באַשטאַנען אין דעם, וואָס זיי האָבן זיך טאַקע צוריקגעצויגן פון דער כינעזישער רעגירונג, אָבער זיי זענען געבליבן אין קואָמינטאַנג, נישט געקוקט אויף דעם, וואָס מען האָט פון דאָרטן אויסגעשלאָסן קאָמוניסטן. דידאָזיקע פּאָליטיק איז באַשטאַנען אין דעם, וואָס דעם 25 יולי האָבן זיי גענומען פּראָפּאַגירן דעם געדאַנק וועגן בילדן ראַטן, הגם אין אָוונט פון 24 יולי האָבן זיי אים נאָך געהאַלטן פאַר צו פריצייטיק. דאָס אַלץ באַווייזט נישט נאָר אַ גראָבע ביוראָקראַטישע קורצזיכטיקייט, נאָר אַ כמעט פולשטענדיקע גייסטיקע פאַרטעמפּטקייט.

אָבער אין דער צייט, וואָס די דורך סטאַלינען אָנגעפירטע קאָמוניסטישע פּאַרטיי איז געבליבן אין קואָמינטאַנג, האָט זי געמוזט קעמפן נישט נאָר קעגן דעם אויסשליסונגס־קריגסצוג פון דער אויספיר־מאַכט פון קואָמינטאַנג, נאָר אויך קעגן די גענעראַלן פון קואָמינטאַנג, וועלכע האָבן געפּרוווט אונטערדריקן מיט רויער וואָפנגעוואַלט די אַרבעטער־געווערקשאַפטן, די פויערים־פאַרבאַנדן, די קאָמוניסטישע גרופּעס און בכלל די אָפּאָזיציאָנעלע גרופּירונגען אין קואָמינטאַנג גופא.

אָבער כדי מען זאָל זיין ביכולת צו שטעלן אַ דערפאָלגרייכן ווידערשטאַנד דידאָזיקע כחות, האָט מען נישט געדאַרפט פאָלגן די עצה פון דער סטאַלין־גרופּע זיך אָנצוהאַלטן אין די פּאָלעס פון דער בורזשואַזיע, נאָר פאָלגן לענינס פאָרשריפטן און זיך שטעלן אין דער שפּיץ פון דער מאַסנבאַוועגונג פון די אַרבעטער און פויערים. דורך רעכטצייטיק געבילדעטע ראַטן, וואָס וואָלטן צוערשט געוועזן אָרגאַנען פון אַ דעמאָקראַטישער אַרבעטער־ און פויערים־דיקטאַטור, וואָלט מען באַוואָפנט די מאַסן, וואָלט מען איבערגענומען די אָנפירונג פון קאַמף און מ'וואָלט געשטויסן דאָס וואַקלדיקע קליינבירגערטום אין די רייען פון דער רעוואָלוציע.

וואָס האָט אָבער אָנשטאָט דעם געטאָן די סטאַלין־בוכאַרין־גרופּע?

זי האָט זיך אָפּגעזאָגט אַרויסצוגעבן אַ באַפעל וועגן בילדן די ראַטן, ווען די רעוואָלוציאָנערע באַוועגונג פון די

מאַסן האָט זיך געפונען אויף דעם קולמינאַציע-פונקט, ווען די פּראָפּאַראיינען האָבן אויף אייגענער אחריות גענומען אויפהאַלטן די פּיינט פון דער רעוואָלוציע, ווען די פויערים האָבן אין די מיליאָנען אָנגעהויבן צוצונעמען דעם באָדן ביי די גרויסע פּריצים. דידאָזיקע באַוועגונג פון די מאַסן איז פון פּאָראויס אויפגעהאַלטן געוואָרן דורך סטאַלינס און בוכאַרינס פּאָליטיק און דערנאָך האָט זי די בורזשואַזיע לגמרי אונטערדריקט מיט דעם שטילשווייגנדיקן הסכם פון מאָסקווע.

און איצט, ווען דאָס אַלץ האָט געפירט צו אַ שענדלעכער מפּלה און די מוטלאָזע אַרבעטער לאָזן זיך אַנטוואָפענען איצט, ווען די גענעראַלן קאָנפיסקירן די פּראָפּאַראיינס-הייזער און דער פויערים-אויפשטאַנד איז דערווייל געבראָכן אין פּאַרשיידענע ערטער — איצט, אין דער אומפּאַסיקער צייט, איילט זיך ענדלעך די סטאַלין-בוכאַרין-גרופּע צו געבן דעם באַפעל וועגן בילדן ראַטן און פּרעדיקט דידאָזיקע אידייע נישט געקוקט אויף דעם פולשטענדיקן צוזאַמענבראָך פון דער מאַסנבאַוועגונג און הגם די פּאַרטיי געניסט נישט דעם מינדסטן אויטאָריטעט ביי די אַלע, וועלכע האָבן דערקענט אירע פעלערן. עס איז בכלל נישטאָ קיין בעסערער וועג ווי צו פּאַרמיאוסן אויף אייביק די ראַטנאידייע אין די אויגן פון די כינעזער.

עס איז נויטיק, אַז דער אינטערנאַציאָנאַל און זיינע פּאַרטייען זאָלן תיכף באַקומען אַ גענויע און פולשטענדיקע אויפקלערונג וועגן די פּראָבלעמען פון דער כינעזישער רעוואָלוציע. חוצדעם איז נויטיק, אַז נאָך אַן ערנסטער און פולקאָמפּרייער דיסקוסיע אין אַלע פּאַרטייען — אויך אין דער רוסישער פּאַרטיי — זאָל צונויפגערופן ווערן אַ ספּעציעלער וועלטקאָנגרעס. דאָס איז די איינציקע מעגלעכקייט, וואָס קען ברענגען צו אַ ריכטיקער פּאָליטיק אין דערדאָזיקער פּראַגע...

די געפאַר פון איצטיקן מאָמענט איז דער סטאַליניזם, דידאָזיקע סיסטעם פון ביוראָקראַטישער דערשטיקונג און אַדמיניסטראַטיוון טעראָר אין דער רוסישער פּאַרטיי און אין אינטערנאַציאָנאַל, — אַ סיסטעם, וואָס אונטערדריקט מיט געוואַלט יעדן פּראָטעסט קעגן דער הערשנדיקער אָפּאָרטוניסטישער פּאָ-

ליטיק און פאַרשלייערט דעם באַנקראָט פון אַ פּאָליטיק, וועל-
כער ווערט פון טאָג צו טאָג אַלץ גרעסער און האָפנונגסלאָזער.

קעגן דעדדאָזיקער געפאַר מוזן מיר תיכּף אָנהויבן אַ
אומבארחמנותדיקן קריג".

צו אורטייל פון פראַנצויזישע קאָמוניסטן וועגן דער לאַגע אין רוסלאַנד

ווי אין אַלע לענדער אין דער וועלט, טרעטן אויך אין פראַנקרייך אַרויס אַלץ מער ערלעכע קאָמוניסטן קעגן דעם טעראָר פון סטאַלינס געוואַלט-הערשאַפט. אין פראַנקרייך עקזיסטירן שוין דריי רעוואָלוציאָנערע צייטונגען, וואָס זענען געגרינדעט דורך אויסגעשלאָסענע קאָמוניסטן. פון איינער פון דידאָזיקע צייטונגען, פון „Contre Ie Courant“ (קעגן שטראָם) ווערן דאָ געבראַכט פאָלגנדיקע אָפּשניטן פון אַ מאַניפעסט פון דער אַזוי-גערופענער לאָריאָגרופּע, דורך וועלכן זי באַלויכט דעם איצטיקן צושטאַנד אין רוסלאַנד:

„זייט לענינס טויט האָט די פּאַרטיי איבערגעלעבט אַ קריזיס נאָך אַ קריזיס און ענדלעך איז זי דערגאַנגען צו אַ שפּאַלטונג. אַזוי איז די לאַגע און מיר דאַרפן זיך נישט מאַכן קיין אילוזיעס. עס האַנדלט זיך דאָ נישט מער וועגן אָנגעמען מאָסמיטלען קעגן דעם אָדער יענעם נישט-דיסציפּלינירטן חבר אָדער וועגן אַ פּערזענלעכן קאַמף, נאָר וועגן באַשלוס אויסצושליסן פון דער פּאַרטיי דעם גאַנצן לינקן פליגל. דאָס, וואָס קומט איצט פאָר אין רוסלאַנד, איז אַ פאַרביטערטער קאַמף צווישן דעם פאַרמאַסקירטן רעוויזיאָניזם פון דער סטאַלין-גרופּע און דעם קאָמוניזם, וואָס ווערט פאַרטיידיקט דורך דער אָפּאָזיציע. און אין דאָזיקן קאַמף ווערט אַנטשידן די גאַנצע צוקונפט פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע.

דער קאַמף, וועלכן עס פירט די רעגירנדיקע גרופּע קעגן אירע קעגנער, ווייס שוין נישט מער פון רחמנות. אין דער פּאַרטיי הערשן איצט דער בייטש, די געהיימע דיפּלאָ־מאַטיע, דער טעראָר, און זי דערוויסט זיך נישט דעם אמת אפילו וועגן זאַכן, וואָס קומען פאָר אין איר גופא. די איינ־ציקע גייסטיקע נאַרונג פון דער פּאַרטיי איז די „אָפיציעלע" ליטעראַטור, „אָפיציעלע" פּרינציפּן, „אָפיציעלע" שטאַנדפּונקטן, ווער עס נעמט אָן דידאַקטישע גייסטיקע שפּייז בלינדערהייט איז אַ „באָלשעוויק", ווער עס דיסקוטירט וועגן דעם איז אַ מענ־שעוויק, אַ קאָנטער־רעוואָלוציאָנער, אַ ווייסגוואַרדייער. און היות ווי מ'ווייס זייער גוט, סאַראַ גרויסע מאַכט עס וואָלט געהאַט די אָפּאָזיציע, ווען די פּאַרטיי־מיטגלידער וואָלטן געקענט אַרויסזאָגן זייער מיינונג, האָט מען איינגעפירט אַ טעראָר־הער־שאַפט. אַרבעטער, וועלכע געהערן צו דער אָפּאָזיציע, ווערן באַזייטיקט פון זייערע אַרבעטספּלעצער, מ'לאָזט זיי איבער אויפן באַראָט פון הונגער, מ'גיט זיי איבער דער ג. פּ. או., דער פּאָליטישער פּאָליציי. מען פאַרשט זיי אויס און מ'פאַר־שפּאַרט זיי אין תפיסה. די בעסטע באָלשעוויקעס ווערן אויס־געשלאָסן פון דער פּאַרטיי אין די הונדערטער. מסירת־נפשדי־קע קעמפער פאַר דער פּאַרטיי ווערן פאַרמשפּט און פאַרשיקט. די פירער פון דער אָפּאָזיציע האָט מען באַזייטיקט פון זייערע אַמטן און פאַריאָגט פון דער פּאַרטיי. זייער לעבן אפילו איז אין סכנה...

אין אַן אַגראַר־מלוכה ווי דער ראַטנפאַרבאַנד איז אומ־פאַרמיידלעך, אַז די רייכע פּויערים, די קולאַקעס, זאָלן אויס־איבן אַ דרוק אויף דער מלוכה־מאַכט און אויף דער איינצי־קער געזעצלעך־דערלויבטער פּאַרטיי, דער קאָמוניסטישער. דער־דאָזיקער דרוק קען פאַרמינערט ווערן דורך אַ ריכטיקער אַג־ראַר־פּאָליטיק: די מלוכה דאַרף אָנהויבן אַ קאַמף קעגן די קולאַקעס, שטיצנדיק זיך אויף די אָרעמע פּויערים און פאַר־בונדן מיט די מיטעלע פּויערים. אָבער אין רוסלאַנד קומט פאָר אַ פאַרקערטע דערשיינונג: די מלוכה פאַרשלייערט די שנעל־אָנוואַקסנדיקע קלאַסנדיפערענצירונג, זי באַמיט זיך צו שליסן אַ בונד מיט „די פּויערים" אין אַלגעמיינעם און זי

פאַרלירט דערוויַיל איר ענגערע פאַרבינדונג מיט די אָרעמע פויערים, חוצדעם פאַרלירט זי אַלץ מער און מער דעם צוטרוי פון די מיטעלע פויערים. וועלכע פאַלן דעריבער אַרונטער אונטערן קלאַסן-איינפלוס פון קולאַק.

די פאַרמעגלעכע און רייכע פויערים איבן אַזוי אַרום אויס אַלץ אַ מער-אָנוואַקסנדיקן איינפלוס אויף דער מלוכה-מאַכט און זיי דריקן מיט זייער גאַנצער שווערקייט אויף דער פאַרטיי. זיי באַמיען זיך אַריינצונעמען די גוטע שטעלעס אין זייערע הענט און זיי קענען אַזויאַרום זיכערן פאַר זיך די רייכע פראָפיט-מעגלעכקייט. וועלכע עס גיט זיי די איצטיקע ווירטשאַפטס-סיסטעם.

דידאָזיקע פויערים-שיכטן באַמיען זיך, נאַטירלעך, קודם כל צו באַזייטיקן פון דער פאַרטיי די לינקשטייענדיקע עלעמענטן. די אַלע, וועלכע זענען קעגן אַ בונד מיט די קולאַקעס און פאַרטיידיקן אַ פראָלעטאַרישע פּאָליטיק. דידאָזיקע באַמיאונג פון די רייכע פויערים ווערט נאָך אונטערגעשטיצט דורך דער אומגעהייערער אַרמיי פון דער ראַטנביוראָקראַטיע, וועלכע האָט אויך צו פאַרטיידיקן געוואַלטיקע אינטערעסן.

די רייכע און פאַרמעגלעכע פויערים-שיכטן, דאָס קליינבירגערטום און די ביוראָקראַטיע בילדן די סאָציאַלע כחות, וועלכע האָבן מיט דער הילף פון דער פאַרטייאָנפירונג אָנגעהויבן אַן אומברחמנותדיקן קאַמף קעגן דער אָפּאָזיציע.

פאַר אונז און פאַר יעדן אַרבעטער וועלכער וויל באַקומען אַ ריכטיקע פאָרשטעלונג וועגן די גרונדעלעמענטן פון קאָנפליקט, איז דעריבער נישט וויכטיק, צי די אָפּאָזיציע איז „גערעכט אויף גאַנצע הונדערט פראָצענט". וויכטיק איז, וואָס אין דאָזיקן מאָמענט שטעלט זיך די אָפּאָזיציע איין פאַר די רעכט פון די קאָמוניסטן אַרויסצוזאָגן זייער מיינונג אין דער אייגענער פאַרטיי, זי שטעלט זיך איין פאַר די רעכט פון אַרבעטער-קלאַס צו באַשטימען אַליין זיינע פּאָליטישע צילן אין זיין אייגענער קלאַסנפאַרטיי. עס האַנדלט זיך אין דער דערקענטעניש, אַז די דעראָבערונגען פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע זענען אין סכנה, אַז די אָפּאָזיציע ווערט אונטערדריקט דערפאַר, ווייל זי פאַרטיידיקט דידאָזיקע דעראָבערונגען, ווייל

זי ווייזט אן אויף דער ענדערונג פון פאליטישן שווערגעוויכט, וועלכער באזירט שוין נישט מער אויף דעם פראלעטאריאט און די ארעמע פויערים, נאר אויף דעם קליינבירגערטום, די אינזשיניערן, ביוראקראטן און קולאקעס

מיר סאלידאר זירן זיך אן שום באווארענישן מיטן דאזיקן קאמף פון דער רוסישער אפאזיציע... עס איז דא בלויז איין מעגלעכקייט צו שטעלן א זיגרייכן און נארמאלן ווידערשטאנד דעם דרוק פון די נישט-פראלעטארישע כחות אין ראטנפארבאנד: א פרייע שפיל פון די קלאסנכחות אין דער פארטיי.

א קאמוניסטישע פארטיי, אין וועלכער אן אלמעכטיקעס באאמטנטום איבט אויס זיין דיקטאטור איבער די פארטיי-מיטגלידער, איז שוין במילא אזא, אין וועלכער דער פראלעטאריאט האט געליטן א שווערע מפלה, א מפלה, וואס לאזט אן ספק דערווארטן ווייטערדיקע מפלות... א ביוראקראטישע פארטיי-הערשאפט איז בלויז א פארשפיל צו אן אפארטוניסטישער פאליטיק אפילו דאן, ווען די מענער, וועלכע פארנעמען דעם ארט פון די ארבעטער מיטגלידער, זאלן זיין ווי ווערטפול. די פאליטיק פון אזעלכע פערזאנען קען אפילו א געוויסע צייט שטיין אין הסכם מיט די פראלעטארישע אינטערעסן. אבער אזוי ווי זי האט אויפגעהערט צו זיין א פאליטיק פון ארבעטערקלאס, וועט זי אומפארמיידלעך אננעמען א וואקלדיקן קורס און אונטערן דרוק פון פארשיידענע סאציאלע כחות זיך אנטוויקלען אין דער ריכטונג צום אפארטוניזם...

מיט איין ווארט, די הערשנדיקע גרופע פירט אין דער ערשטער פראלעטארישער מלוכה אזא פאליטיק, וועלכע גליטשט זיך כסדר אלץ מער אויף רעכטס סיי טעארעטיש סיי במעשה. און כדי אויסצובאהאלטן דידאזיקע פאליטיק, טיילט זי אויס קלעפ אויף לינקס און זי באנוצט דערביי אלע מיטלען, וועלכע די מלוכהמאכט קען איר נאר געבן — פרעסע, פאליטיק, טעראר.

וואס-זשע דארף געטאן ווערן אין אזא לאגע? ווי אזוי קען מען ווירקזאם קעמפן קעגן דערדאזיקער אוממיטלבארער געפאר?

קודם כל מוזן מיר באקענען דעם פראלעטאריאט מיט

דער פּאַקטישער לאַגע און ערשט דורכדעם אים מעגלעך מאַכן צו קעמפן קעגן אומגעהייערן אָפּנויג אויף רעכטס (קעגן אָן אָפּנויג, וואָס איז געפערלעכער צוליב דעם, ווייל ער באַהאַלט זיך אויס אונטער דער מאַסקע פון לעניניזם), וואָס באַדייט פאַר דער קאָמוניסטישער באַוועגונג די געפאַר פון אונטערגאַנג...

מיר לייגן דעריבער פאָר צו פאַרעפנטלעכן די דאָקומענטן, וועלכע די פאַרטייבאַאַמטע האָבן אויסבאַהאַלטן פון אַרבעטער־קלאַס, צו שטודירן די גרויסע פּראָבלעמען פון פּראָלעטאַרישן קאַמף, צו דעמאַסקירן פאַקטן און אַנטקעגנשטעלן דעם קאָמוניסטישן שטאַנדפּונקט די אָפּאָרטוניסטישע אָדער דעמאַגאָגישע שטאַנדפּונקטן, וועלכע ווערן פאַרטראָטן אין די אָפיציעלע אָרגאַנען. מיט איין וואָרט, מיר שלאָגן פאָר צו שאַפן אַ צענטר פון פּראָלעטאַרישער באַנייאונג. דאָס זענען די איינציקע מיטלען אויף צו קעמפן פאַר דער פאַרטיי און פאַרן אינטערנאַציאָנאַל.

מיר וועלן נישט פאַרמאַכן די אויגן אויף קיין איינע פון די שטערונגען, וועלכע מיר טרעפן אָן אויף אונזער וועג. מיר קענען שוין איצט אַלע באַשולדיקונגען, וועלכע מ׳וועט אונז וואַרפן אין פּנים אַריין. קודם כּל וועט מען אונז אויפוואַרפן, אַז מיר שפּאַלטן די פאַרטיי. אָבער וואָסער ווערט קען דען האָבן דידאָזיקע באַשולדיקונג אין די אויגן פון אַ דענקנדיקן אַרבעטער? ער וועט פאַרשטיין, אַז די אמתע פאַרטייַשפּאַלטער זענען די אָנפירער פון דער פאַרטיי, וועלכע קאָנפיסקירן די פאַרטייפּרעסע לטובת זייער גרופּע, וועלכע פאַראַכטן, באַשווינדלען און צעטומלען די פאַרטיי, וועלכע דערשטיקן יעדע שטימע, וואָס קומט פון אונטן, און וועלכע פאַרבייטן די פּאָליטיק פון אַרבעטער־קלאַס דורך דער פּאָליטיק פון זייערע פּערזענלעכע אינטערעסן...

מען וועט זיכער זאָגן אויף אונז, אַז מיט דעם, וואָס מיר האָבן אַרויסגעטראָגן פאַר דער עפנטלעכקייט די אינערלעכע פאַרטייקאָנפליקטן, זענען מיר געגאַנגען האַנט ביי האַנט מיט דער בורזשואַזיע און מיר האָבן געהאַנדלט אין אירע אינטערעסן. אָבער ווער אייגנטלעך האָט דען באַוווסטזיניק אַרויסגעפירט דעמדאָזיקן קאָנפליקט פון דער פאַרטיי־אינער־

לעכקייט אויף דער עפנטלעכקייט? צי דען איז דאָס נישט געווען די „פּראַוודאַ", די אָפיציעלע צייטונג פון ראַטנפאַרבאַנד, וועלכע האָט שוין דערקלערט עפנטלעך מיט פיר יאָר צוריק, אַז די פאַרטיי האָט אויסגעהאָדזוועט אויף איר ברוסט מענשעוויקעס, פאַרבינדעטע פון דער בורזשואַזיע, טשעמבערלענס שותפים, פאַראַזיטן, רענעגאַטן?

אגב ברענגט קיינמאָל קיין נוצן נישט דער בורזשואַזיע די אויפדעקונג פון אַן אָפּאָרטוניסטישער פּאָליטיק. אין ערשטן מאָמענט קען דאָס דער בורזשואַזיע פאַרשאַפן פרייד, ווייל זי פרייט זיך פון אַלץ, וואָס האָט דעם אויסזען פון אַ קריגערייַ אין אונזערע רייען, אָבער דער נוצן, וואָס אונזער פאַרטיי האָט פון אַ פּראָטעסט, וועלכער וויל שטאַרקן אונזער קלאַסנכאַראַקטער, איז אומענדלעך גרעסער ווי די אומבאַקוועמלעכקייט, וואָס עס פאַרשאַפט די אויפדעקונג פון די פאַרטייפעלערן.

די שוועריקייטן פון קאַמף, דער טראַגישער כאַראַקטער פון די געשעענישן דערמאָנען אין אַ נישט-ווינציקער פינסטערן און געפערלעכן ווענדפונקט אין דער געשיכטע פון אַרבעטערקלאַס — אין קריג. די ענלעכקייט איז אַן אויסטערלישע. היינט, ווי פאַר דרייצניאָרן, ווערן די מאַסן פאַרטומלט און באַשווינדלט דורך פירער, וואָס זענען נישט ראוי פאַר דער אויפגאַבע, וואָס מ'האָט זיי אָנגעטרויט. היינט, ווי דעמאָלט, זעען מיר צעטומלעניש, ליגן, פאַנאַטיזם. און אויך היינט זעען מיר ווידער אַ הייפל מענטשן, וואָס שטייען אין קאַמף קעגן אַלע רכילותן און אַלע אָנגריפן, אַנטשלאָסן אַנטקעגנצוטרעטן דער סכנה.

קעגן שטראָם! אַזוי ווי די באָלשעוויקעס האָבן געהאַנדלט אין 1914! קעגן שטראָם! מיט דער זעלבער קראַפט ווי אין יאָר 1914. פונקט ווי מען האָט די צימערוואַלדער דענונצירט אַלס „באשעס", וועט מען אונז היינט דענונצירן אַלס קאָנטער-רעוואָלוציאָנערן... נו, איז וואָס? מיר וועלן וואַרטן אויפן מאָמענט, ווען די מאַסן וועלן ווידער קומען צום באַוווסטזיין. דער דאָזיקער מאָמענט וועט זיכער קומען".

טראָצקיס פאַרשיקונג

דער פאָלגנדיקער באַריכט וועגן דער פאַרשיקונג פון טראָצקין און פון די אַנדערע אָפּאָזיציע-פירער איז געשריבן לויט אַ פּריוואַטן בריוו פון אַ רוסישן קאָמוניסט. טראָצקי האָט זיך פאַרשלאָסן אין אַ צימער פון מוראַלאָווס וווינונג, ווו ער האָט זיך אויפגעהאַלטן. אַ באַאַמטער פון דער ג. פּ. או., אַבראַם ביעלינסקי, וועלכער איז געקומען מיט זעלנער, כדי אים צו אַרעסטירן, האָט אויפגעבראָכן די טיר. דער „געהאַלט" פון 30 רובל אַ חודש, וועלכן די פאַרשיקטע באַקומען, איז קוים גענוג אויף צו דעקן די קאָסטן פון דער דירה. סמילגא, למשל, האָט אין זיין פאַרשיקונגס-אָרט מיט גרויס מי באַקומען אַ צימער פאַר 25 רובל אַ חודש, ווייל אַלע דירות זענען פאַרנומען געווען דורך פאַרשיקטע נעפּליט און פאַרברעכער. עס איז אַ פאַקט, אַז די אַלטע פירער פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע ווערן דערהאַלטן ביים לעבן אין דער פאַרשיקונג דורך זאַמלונגען צווישן זייערע פריינט.

„די פירער פון דער אָפּאָזיציע זענען פאַרשיקט געוואָרן פונקט ווי אין די צאַרישע צייטן דורך אַן אַדמיניסטראַטיוון באַפעל פון דער ג. פּ. או. מען האָט זיי אויפגעפאָדערט זיי זאָלן זיך צוגרייטן אין משך פון פיראונצוואַנציק שעה. מיט דער ערשטער גרופּע זענען פאַרשיקט געוואָרן דרייסיק פּערזאָן. צווישן זיי האָבן זיך געפונען ראַקאָווסקי, וועלכער איז ביז לעצטנס טויט געווען פאָרזיצער פון דער אוקראַינישער רעגירונג און פון פּאָליטישן ביוראָ פון דער אוקראַינישער פאַרטיי: קאָל

ראַדעק, איינער פון די גרינדער פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל, אַ מיטגליד פון לעונינס פּאַרטיי זייט 1902 און אַ מיטגליד פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי און פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל ביז צו לעונינס טויט; י. נ. סמירנאָוו, פּאָרזיצער פון סיבירער רעוואָלוציאָנערן קאָמיטעט און דער גרינדער פון דער ראַטנרעגירונג אין סיביר, באַקאַנט אַלס דער „סיבירער לענין"; וו. נ. סמירנאָוו, אַ מיטגליד פון מאָסקווער רעוואָלוציאָנערן זעלנער-ראַט אין די אָקטאָבער-טעג; סאַפּראָנאָוו, איינער פון די אָנפירער פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע אין מאָסקווע; פּרעאָבראַזשענסקי, אַ פּאַרטיימיטגליד זינט 1903, דער אָרגאַניזאַטאָר פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע אין אוראַל און פּאַרטיי-סעקרעטאַר אין לעונינס צייטן; סערעבריאַקאָוו, וועלכער איז אין יאָר 1920 געווען פּאַרטייסעקרעטאַר אין לעונינס צייטן; סמילגאַ, דער פירער און אָרגאַניזאַטאָר פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע אין פינלאַנד, מיטגליד פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט פון דער רוסישער פּאַרטיי ביז לעונינס טויט; סאָסנאָווסקי, מיטגליד פון דער פּאַרטיי אין 1903, איינער פון די גרינדער פון דער „פּראַוודאַ" און איר ערשטער רעדאַקציע-סעקרעטאַר ביז לעונינס טויט; ראַפּאַיל, סעקרעטאַר פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי פון אוקראַינע אין לעונינס צייטן, און נאָך אַסך אַנדערע, נישט ווינציקער באַקאַנטע חברים.

די פאַרשיקונגסערטער זענען דיזעלבע ווי ביי דער אַלטער צאַרישער הערשאַפט. דורך באַאַמטע פון ג. פּ. או. זענען זיי איינציקווייז איבערגעפירט געוואָרן אין די פאַרשיקונגסערטער. יעדער איינער האָט געמוזט פאָרן אויף זיין אייגענער רעכענונג און באַקומען אַ „חודש-געהאַלט" פון 30 רובל. קיינער האָט נישט באַקומען קיין שום אַרבעט.

אין אָנהויב האָט מען געפּרווט מאַכן אַן אונטערשייד אין אופן פון פאַרשיקן. די מער-באַקאַנטע פירער האָט מען געוואָלט פאַרשיקן דירעקט דורך אַ באַפעל פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, בעת די איבעריקע זענען איבערגעגעבן געוואָרן אין רשות פון דער ג. פּ. או. ווען ראַדעק איז מיט אַ גרופּע חברים אַוועק צום צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט, כדי צו פּראָטעסטירן קעגן דערדאָזיקער פּריווילעגיע, און ער האָט פאַרלאַנגט

אַז אַלע זאָלן פאַרשיקט ווערן אויף אַ גלייכן אופן, האָט אים דער סעקרעטאַר פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט אָפּגעלאָזן מיט די פאָלגנדיקע ווערטער: „איר מיינט, אַז איר קענט אָפּחוזקן פון צענטראַלן אויספיר-קאָמיטעט? אויב איר ווילט גלייכקייט, דאַן וועט מען אייך אַלעמען איבערגעבן דער ג. פּ. או.

צום לעצטן איז פאַרשיקט געוואָרן טראָצקי. זיין אָפּפאָר איז פאָרגעקומען אויף פאָלגנדיקן אופן: מען האָט אים באַפוילן, ער זאָל זיך צוגרייטן ביזן 16-טן יאַנואַר אָפּצופאָרן קיין ווערני אין טורקעסטאַן, נאָענט פון דער כינעזישער גרענעץ. די מאָסקווער אַרבעטער, וועלכע האָבן געוווסט וועגן זיין אָפּפאָר, האָבן זיך באַזאָרגט מיט רייזע-בילעטן קיין פּעראָווע, דעם פאָראָרט, פון וואַנען ער האָט געזאָלט אָפּפאָרן. און אַזויאַרום איז אויפן מאָסקווער וואָקזאַל דער פאָראָרט-צוג קיין פּעראָווע פול געווען ביים אָפּפאָר מיט אַרבעטער.

אומגעפער 10.000 אַרבעטער האָבן זיך פאַרזאַמלט אין פּעראָווע. אָבער ווען די ג. פּ. או. האָט זיך דערוווסט וועגן דעם, האָט זי אָפּגערופן איר באַפעל און אָפּגערופן טראָצקיס אָפּפאָר. דער המון האָט אָבער נישט געוואָלט גלויבן, אַז טראָצקי איז נישטאָ אין צוג און ער איז גאַנצע פיר שעה געשטאַנען אויף די שינעס, כדי נישט דערלאָזן, אַז דער צוג זאָל אָפּגיין. ווען די אַרבעטער האָבן זיך ענדלעך דערוווסט, אַז טראָצקי פאָרט נישט אָפּ אין דאָזיקן טאָג, האָבן זיי געאיילט צו זיין וווינונג, כדי זיך צו דערוויסן, וואָס עס איז געשען. דערווייל האָט זיך אָבער די ג. פּ. או. פאַרבאַהאַלטן אין אַ לויערונג אין דער נאָענט פון טראָצקיס וווינונג און אַרעסטירט זיבנאונפערציק פערזאָן.

אויף צומאָרגנס, דעם 17-טן יאַנואַר, דאָס הייסט, מיט אַ טאָג פריער, ווי עס איז באַשטימט געווען דער אָפּפאָר, זענען אין טראָצקיס הויז געקומען די באַאַמטע פון ג. פּ. או. מיט אַ באַפעל, ער זאָל תיכף אָפּפאָרן. טראָצקי האָט זיך אָפּגעזאָגט צו גיין, דערקלערנדיק, אַז דער באַשטימטער טערמין אויף אָפּצופאָרן איז דער אַכצנטער. צוליבן דאָזיקן גרונד האָט

ער זיך נישט צוגעגרייט און נישט איינגעפּאַקט זיינע ביכער און די איבעריקע זאַכן.

די פּאָליציי-באַאַמטע האָבן געדראָט, אַז זיי וועלן אים אָוועקשלעפּן מיט געוואַלט, ער איז אָבער האַרטנעקיק געבליבן ביי זיינס. זיי האָבן אַ כאַפּ געטאָן זיין מאַנטל און אָנגעהויבן אים אָנצוטאָן מיט געוואַלט. זיין פרוי האָט פּרובירט טעלעפאָנירן צו עמיצן, אָבער אויף אַ ברוטאַלן אופן האָט מען זי אָפּגעריסן פון אַפּאַראַט. טראַצקיס זון, וועלכער האָט געהאַ׳ט פּאַרטיידיקן זיין פּאָטער, איז באַזיגט געוואָרן דורך איינעם פון די באַאַמטע אין אַ פויסטגעשלעג.

ענדלעך האָבן זיי טראָצקין מיט געוואַלט אַרויסגעשלעפּט פון הויז, אים אַריינגעזעצט אין אַ אויטאָ און אָפּגעפאָרן מיט אים אין שנעלסטן טעמפּ צו דער פּאָסטאָוואַציע, פערציק מייל פון מאָסקווע.

מען האָט אים אַריינגעזעצט מיט אַ גרופּע וואַך-זעלנער אין אַ קופּע. אונטערוועגס איז ער קראַנק געוואָרן און אין סאַמאַרא האָט מען אים אין אַ שווערן צושטאַנד געמוזט אַראָפּנעמען פון צוג און רופן דאָקטוירים. דאָס איז אַלץ, וואָס מיר ווייסן, און דאָס איז געשילדערט געגנוי, ווי עס איז פאָרגעקומען.

די אָפּאָזיציע-חברים, וואָס זיצן אין די מאָסקווער תפיסות געפינען זיך אין שרעקלעכע באַדינגונגען. די פרויען זיצן אין תפיסה אין צעלעס צוזאַמען מיט פאַרברעכעריננס און פּראָסטיטוטקעס, די מענער — מיט דעפּרוידאַנטן און גנבים. מ׳טאָר זיי נישט באַזוכן. זיי ווערן שלעכט דערנערט און באַקומען נישט קיין דערלויבניש מ׳זאָל זיי עפּעס צושיקן פון אויסן. עס איז, פאַרשטייט זיך, אומפאַרמיידלעך, אַז פאַרשידענע פון זיי ווערן צעבראָכן אונטערן דאָזיקן רעזשים.

איצט, ווען די רעגירונג פאַלט אַלץ טיפער אַריין אין די ווירטשאַפטלעכע שוועריקייטן, פאַר וועלכע די אָפּאָזיציע האָט איר געוואָרנט, באַמיט זי זיך אַרויסצוואַרפן די שולד פאַר די שוועריקייטן אויף דער אָפּאָזיציע. און ווער ווייס, צי זי וועט אינגיכן נישט איבערגיין צו אַ סיסטעם פון פאַרפאָלגונגען, וואָס באַוייזיקט אירע קרבנות פשוט דורך עקזעקוציעס ד־

אויפֿרוף פֿון דער רוסישער אָפּאָזיציע צום קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל

מיר, די אונטערגעשריבענע, וואָס זענען אויסגעשלאָסן געוואָרן פֿון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי דורך אַ באַשלוס פֿון פּופּצנטן פּאַרטיי-קאָנגרעס, האָבן זיך געוואָלט ווענדן מיט אַ פּראָטעסט קעגן דאָזיקן אויסשלוס צום זעקסטן קאָנגרעס פֿון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. אָבער דורך אַ באַפֿעל פֿון דער ג. פּ. או. האָט מען אונז, די אַלטע באָלשעוויסטישע פּאַרטיי-אַרבעטער, פֿאַרשיקט אין די ווייטסטע געגנטן פֿון ראַטנפֿאַרבאַנד, נישט איבערגעבנדיק אונז צום געריכט, מיט דער איינציקער כּוונה אונז אָפּצושניידן פֿון יעדער פֿאַרבינדונג מיט מאָסקווע און די אַנדערע אַרבעטערצענטרס און פֿון דער פֿאַרבינדונג מיט דעם זעקסטן קאָנגרעס פֿון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

ערב אונזער געצוווּנגענעם אָפּפֿאָר אין די פֿאַרוואָרפֿנסטע טיילן פֿון פֿאַרבאַנד האַלטן מיר פֿאַר נויטיק איבערצוגעבן די פֿאָלגנדיקע דערקלערונג דעם פּרעזידיום פֿון צענטראַלן עקזעקוטיוו-קאָמיטעט פֿון אינטערנאַציאָנאַל און אים בעטן, ער זאָל זי מודיע זיין די צענטראַלע אויספֿיר-קאָמיטעטן פֿון אַלע קאָמוניסטישע פּאַרטייען.

דאָס פֿאַרשיקן אַלטע פּאַרטיימיטגלידער דורך אַן אַדמיניסטראַטיוון באַפֿעל פֿון דער ג. פּ. או. איז נאָר אַ נייער רינג אין דער גאַנצער קייט געשעענישן, וואָס דערשיטערן איצט די קאָמוניסטישע פּאַרטיי. די דאָזיקע געשעענישן ווערן פֿאַר אַ גאַנצע

זיי יאָרן האָבן אַן אומגעהייערע היסטאָרישע באַדייטונג. די איצטיקע חלוקי-דעות האָבן די גרעסטע באַדייטונג פאַר דער געשיכטע פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציאָנערער באַוועגונג. עס האַנדלט זיך דערביי וועגן דער פראַגע, צי מיר וועלן איינהיטן די דיקטאַטור פון פּראָלעטאַריאַט, וועלכע מיר האָבן דעראָבערט אין אָקטאָבער 1917. דער קאַמף אין דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי קומט פאַר אין זיין גאַנצער כוונה און ריכטונג הינטער דעם רוקן פון אינטערנאַציאָנאַל, וועלכער נעמט נישט קיין אָנטייל אין דעם, און ער ווייס אפילו וועגן דעם גאָרנישט. די וויכטיקסטע דאָקומענטן פון דער אָפּאָזיציע, וואָס באַהאַנדלען די גרונדפּראָבלעמען פון אונזער עפּאָכע, זענען דעם אינטערנאַציאָנאַל נישט באַקאַנט. ביי יעדער באַדייטנדיקער געלעגנהייט ווערן די קאָמוניסטישע פּאַרטייען געשטעלט פאַר אַ געשעענעם פאַקט. זיי דאַרפן בלויז אונטערשרייבן אָנגענומענע באַשלוסן. מיר באַהויפּטן, אַז אַזאַ צושטאַנד קען אַנטשטיין בלויז דורך אַ לחלוטין פאַלשן רעזשים אין דער רוסישער קאָמוניסטישער פּאַרטיי און קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל.

אין אַ מעלדונג צום פופצנטן קאָנגרעס, וועלכע עס האָבן אונטערגעשריבן די חברים סמילגאַ, מוראַלאָוו, ראַקאָווסקי און ראַדעק, האָבן מיר דערקלערט, אַז מיר וואַרפן זיך אונטער דער אַנטשיידונג פון דאָזיקן קאָנגרעס און אַז מיר זענען גרייט זיך אָפּצוהאַלטן פון יעדער פּאַרטיי-אַרבעט. נישט געקוקט אויף דעם האָט מען אונדז אויסגעשלאָסן און מען פאַרשיקט אונדז איצט, ווייל מיר פאַרבלייבן ביי אונזערע מיינונגען.

מיר האָבן שוין איינמאָל דערקלערט און מיר חזרן דאָ איבער, אַז מיר קענען זיך נישט אָפּזאָגן פון אונזערע מיינונגען, וועלכע מיר האָבן אויסגעדריקט אין אונזער פּראָגראַם און אין אונזערע טעזיסן, ווייל דער גאַנצער גאַנג פון די געשעענישן באַשטעטיקט זייער ריכטיקייט.

דער זעקסטער קאָנגרעס פון אינטערנאַציאָנאַל דאַרף צוגעגרייט ווערן ווי אין לעניגס צייטן: עס דאַרפן פאַרעפנטלעכט ווערן די וויכטיקסטע דאָקומענטן, וואָס האָבן אַ שייכות

צו די פראגעס, וועלכע שטייען איצט צו דעבאטע; מען דארף אפשטעלן די פארפאלגונגען פון די קאמוניסטן, וואס זענען נישט באגאנגען קיין אנדער פארברעכן, ווי נאר דאס באנוצן זיך מיט זייערע רעכט אלס פארטיי-מיטגלידער; עס דארף פארקומען א גרינטלעכע דיסקוסיע, — נאך פארן אנהויב פון קאנגרעס, — וועגן די קאמוניסטישע פארטיי-פארהעלטענישן און דעם פאליטישן קורס, וועלכן מיר האבן אנגענומען.

די אויבנדערמאנטע פראגעס קענען נישט געלייזט ווערן דורך פארשטארקן דעם פאליטישן טעראר. אלס באלשעוויקעס פארשטייען מיר גאנץ גוט די ראל פון רעוואלוציאנערן טעראר. מיר האבן אים אנגעווענדט קעגן דער בורזשואזיע און אירע אגענטן, קעגן די סאציאל-רעוואלוציאנערן און מענשעוויקעס און מיר טראכטן גאר קיין איין רגע נישט וועגן אפזאגן זיך אויף להבא פון טעראר, וואס איז געווענדט קעגן די שונאים פון פראלעטאריאט. אבער גלייכצייטיק דערמאנען מיר זיך, אז דער טעראר פון די פיינטלעכע פארטייען קעגן דעם באלשעוויזם איז געווען מאכטלאז.

דורכדעם, וואס מען פארשיקט אונז, די אלטע זעלנער פ.ן דער אקטאבער-רעוואלוציע און לענינס קאמפסחברים, גיט מען א בולטן באוויז פאר דעם אפפלוס פון דער קלאסנבאוועגונג אין אונזער לאנד און פאר דעם אפנויג צום אפארטוניזם, וואס פליסט דערפון ארויס. אבער נישט געקוקט אויף דעם בלייבן מיר ביי דער פעסטער איבערצייגונג, אז דער אמתער אנפירער פון דער ראטנמאכט איז נאך אלץ דער פראלעטאריאט. דורך א אנטשיידענער ענדערונג פון פאליטישן קורס, דורך פארבעסערן די געמאכטע פעלערן, דורך פארמיידן ווייטערע שטערונגען פון דער רעוואלוציאנערער אנטוויקלונג, איז נאך מעגלעך צו ברענגען אין ארדנונג די סיסטעם פון דער פראלעטארישער דיקטאטור און זי פונסניי צו שטארקן. דידאזיקע מעגלעכקייט קען ווערן א ווירקלעכקייט, ווען דער קאמוניסטישער אינטערנאציאנאל וועט אנטשלאסן זיך אריינמישן אין די פארהעלטענישן פון דער רוסישער קאמוניסטישער פארטיי.

מיר ווענדן זיך צו אלע קאמוניסטישע פארטייען און צום זעקסטן קאנגרעס פון אינטערנאציאנאל און פאדערן דרינגנדיק,

זיי זאָלן די איצטיקע לאַגע באמת באַטראַכטן פון שטאַנדפּונקט פון די פּאַרטיימאַסן. קיינמאָל נאָך האָט לעבינס צוואה נישט געהאַט קיין מער נביאישן קלאַנג, ווי אין איצטיקן אויגנבליק, קיינער קען נישט וויסן, וויפל צייט עס וועט נויטיק האָבן דער גאַנג פון די היסטאָרישע געשעענישן, כדי צו פאַרבעסערן די שוין געמאַכטע פעלערן. מיר ליידן פון געוואלט און אונזערע פּאָסטנס אין דער פּאַרטיי און אין ראַטנאויפבוי מוזן מיר פאַר- בייטן אויף אַ זינלאָזער און ליידיקגייערישער פאַרשיקונג. אָבער אויך איצט צווייפלען מיר נישט קיין איין מאָמענט, אַז יעדער פון אונז וועט נאָך אַמאָל ווידער נוציק זיין דער פּאַרטיי און אין גרויסן קאַמף, וואָס שטייט אונז פאָר, וועט ער ווידער פאַרנעמען זיין פּלאַץ אין די רייען.

מיר שטעלן פאַרן זעקסטן קאָנגרעס פון אינטערנאַציאָנאַל דעם פאָרשלאָג אונז ווידער אויפצונעמען אין דער פּאַרטיי.

אונטערגעשריבן: טראָצקי, ראַקאָווסקי, ראַדעק, סמילגא, נ. סמירנאָוו, וואַלענטינאָוו, סערעבריאַקאָוו, פּרעאָבראַזשענסקי, אַליאָטאַ, עלצינע, וואַגאַניאַנע, איטצענקאָ, נעווענסאָנע און ך אַנדערע אַלטע באָלשעוויקעס.

מייז פאַרשיקונג

1. דאָס איז דער גאַנג פון די געשעענישן...

די פּאָליטיק ווערט אומפאַרמיידלעך באַגלייט ווי דורך אַ שאָטן פון אַ געוויסן סענסאַציאָנעלן כאַראַקטער. דערדאָזיקער שאָטן האָט אָנגענומען איבערגעטריבענע פּראָפּאָרציעס אַרום מיין פאַרשיקונג. אָבער אַ פּאָליטיק, וואָס שטעלט זיך גרויסע צילן האָט פיינט דידאָזיקע סענסאַציע. דעריבער איז דער ציל פון דידאָזיקע שורות נישט אַרויסצורופן אַ סענסאַציע, נאָר צו געבן דער עפנטלעכער מיינונג אָביעקטיווע אינפאָרמאַציעס אין דער מאָס, אין וועלכער די אָביעקטיוויטעט לאָזט זיך בכלל רעאַליזירן אין פּאָליטישן קאַמף.

כדי איינמאָל פאַר אַלעמאָל מאַכן אַ סוף מיט אַלע פאַלשע אינטערפּרעטאַציעס לאָמיר זאָגן אין עטלעכע שורות דאָס, וואָס די מער-ווייניקער אינפאָרמירטע לייענער ווייסן שוין:

אונזער שטעלונג לגבי דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע, לגבי דער מאַכט פון די ראַטן, לגבי דער מאַרקסיסטישער לערע און דעם באָלשעוויזם בלייבן דיזעלבע. מיר מעסטן נישט אַ היסטאָרישע אַנטוויקלונג מיטן גורל פון פּערזאָנען.

אמת, דער וועג, וועלכן איך באַנוץ היינט כדי צו ווענדן זיך צו דער עפנטלעכער מיינונג איז אַן אויסערגעוויינלעכער. ווען מען שטעלט זיך אויפן שטאַנדפּונקט פון די מעטאָדעס, וועלכע איך האָב באַנוצט אין משך פון מיין גאַנצן פּאָליטישן

לעבן. דאָס איז אָבער נאָר אַ קאָנסעקווענץ פון די אויסער־געוויינלעכע באַדינגונגען, אין וועלכע איך געפין זיך איצטער. אַרום מיין פערזענלעכן גורל וואַקסט אַ גאַנצער הויפן השערות, אויסטראַכטענישן און פאַנטאַסטישע מעשיות, וועלכע איך וואָלט באַטראַכט מיט פולשטענדיקער רואיקייט, ווען זיי וואָלטן גלייכ־צייטיק נישט באַדראָט דאָס ווערק, וועלכן איך האָב געדינט און וועלכן איך דין נאָך אויך איצט. איך האָב נישט קיין שום גרונד אַרומצוּוויקלען מיט מיסטעריעס מיין אייגענעם גורל אויף וויפל ער איז פאַרבונדן אויף דעם אָדער יענעם אופן מיט פראַגעס פון אַלגעמיינער באַדייטונג. אַדרבה, איצט האַלט איך פאַר נויטיק נאָך מער ווי יעדערמאָל צו דערציילן אָפן וועגן דער ווירקלעכקייט, און נישט נאָר פאַר פריינט נאָר אויך פאַר פיינט. דידאָזיקע שורות שטעלן זיך נישט פאַר קיין ציל צו פּראָפּאַגאַנדירן, נאָר צו אינפאָרמירן. די ערשטע באַדינגונג וועלכע איך האָב געשטעלט דער פרעסע־ביוראָ איז די פול־שטענדיקע פרייהייט פון מיין באַריכט, די אַרטיקלען, וועלכע איך וויל אָנשרייבן וועלן געדרוקט ווערן אין דער פאָרם אין וועלכער איך וועל זיי אָנשרייבן, אָדער זיי וועלן אינגאַנצן נישט געדרוקט ווערן.

„מיט געוואַלט בין איך פאַרשלעפּט געוואָרן קיין טערקיי"

דידאָזיקע שורות האָב איך געשריבן אין קאָנסטאַנטינאָ־פּאָל, ווו איך בין געבראַכט געוואָרן פון אדעס דורכן סאָוועטישן דאַמפער „איליטש", דעם 12 פעברואַר. ס'זענען נישט ריכטיק די פאַרזיכערונגען פון אַ גאַנצער ריי צייטונגען, אַז איך אַליין האָב אויסגעקליבן דעמדאָזיקן ביים ווין־אָרט.

מיינע אינטימסטע פריינט פון דייטשלאַנד און פראַנקרייך האָבן געהאַט פולקאָם רעכט, ווען זיי האָבן אָנגענומען, אַז קיין טערקיי האָט מען מיך פאַרשלעפּט מיט געוואַלט.

דעם פאָרשטייער פון דער טערקישער פּאָליציי, וועלכער איז אַרויפגעקומען אויפן שיף אין ביוק־דער כדי צו קאָנטראָ־לירן די פּאַסאַזשירן (עס זענען דאָרט נישט געווען קיין אַנ־

דערע פּאַסאַזשירן אַ חוץ מיין פאַמיליע און די אַגענטן פון ג. פּ. או.), האָב איך איבערגעגעבן פאָלגנדיקע דעקלאַראַציע, וועלכע איז געווענדט געווען צו קעמאַל-פּאַשאַ, ד״ם פּרעזידענט פון דער טערקישער רעפּובליק.

הער,

אָנקומענדיק צו די טויערן פון קאָנסטאַנטינאָפּאָל, האָב איך דעם כבוד אייך צו אינפאָרמירן, אַז איך בין געקומען צו דער טערקישער גרעניץ, הגם איך האָב זי נישט אויסגעקליבן, און אַז איך וועל איבערטרעטן דידאָזיקע גרעניץ נאָר אונטער דעם דרוק פון געוואַלט.

ל. טראָצקי

12 פעברואַר 1929

פאַרשיקט פון ראַטנפאַרבאַנד נישט געקוקט אויף מיינע פּראָטעסטן, וואָלט איך בעסער אויסגעוויילט אַ לאַנד, וואָס זיין שפּראַך, זיין סאָציאַלעס לעבן און זיין קולטור וואָלטן מיר געווען היימיש. אָבער די אינטערעסן פון דעם פאַרשיקטן פאַלן זעלטן צונויף מיט די אינטערעסן פון די, וואָס פאַרשיקן אים. אין 1916, למשל, האָט מיך די רעגירונג פון דער פראַנצויזישער רעפּובליק אַרויסגעשיקט מיט געוואַלט קיין שפּאַניע, אַ לאַנד, וועמעס שפּראַך איך האָב נישט געקענט. די ליבעראַלע רעגירונג פון גראַף ראָמאַנאָנעס האָט מיר נישט געגעבן קיין צייט אויף אויסצולערנען סערוואַנטעסעס שפּראַך; ער האָט זיך צוגעאיילט צו אַרעסטירן מיך אָן דעם מינדסטן גרונד, און ער, פון זיין זייט, האָט מיך אַרויסגעשטויסן, אַריבערשיקנדיק מיך אויף יענער זייט אוקינוס. ווען אין פּאָליטיק וואָלט פּראַקטיצירט געוואָרן דער תענוג פון נקמה, וואָלט איך געקענט זאָגן, אַז אין אַ קורצער צייט אַרום האָב איך באַקומען זייער אַ אינטערעסאַנטע סאַטיספאַקציע. ה׳ מאַלווי, וועלכער האָט מיך אַרויסגעשיקט פון פראַנקרייך אַלס אינערן-מיניסטער, איז אַליין פאַרטריבן געוואָרן פון דאָזיקן לאַנד דורכן ה׳ קלעמאַנסאָ. עס איז נאָך אָבער געשען בעסערס. ה׳ פאָקספאַס-בידע, איינער פון די אָנפירער פון דער דעפענסיווע, לויט וועמעס באַריכטן עס איז באַשלאָסן געוואָרן מיך אַרויסצושיקן פון פראַנקרייך, איז אַליין אַרעסטירט געוואָרן אין 1918 אין רוס-

לאַנד, ווו ער האָט אויסגעפירט א געהיימע שליחות, וועלכע איז נישט געווען אינגאַנצן קיין פריינטלעכע. ווען מען האָט אים געבראַכט צו מיר, אין פאָלקס-קאָמיסאַריאַט פאַר מלחמה, האָט ה׳ פאָקספּאָס-בידע געענטפערט אויף מיין פראַגע: „ווי אַזוי איז דאָס געשען?" מיט אַ פאָרמול, וואָס איז אַ ביסל אומקלאָר, אָבער פּרעכטיק אין איר אַרט:

— „דאָס איז דער גאַנג פון די געשעענישן".

די נייע עפּאָכע, וועלכע די לעצטע מלחמה האָט אַרויסגערופן צום לעבן, איז אַן עפּאָכע פון גרויסע אויפטרייסלונגען און פון פלוצלונגע איבערקערן אין דער פּאָליטיק. מיר זענען געווען און מיר וועלן נאָך לאַנג זיין עדות פון אַ סך איבער-ראַשונגען, צו וועלכע מיר וועלן נישט איינמאָל קענען אָנ-ווענדן די קלאַסישע פאָרמול פון פילאָזאָפישן פּאָליציאַנט: „דאָס איז דער גאַנג פון די געשעענישן". כ׳וועל נישט פאַר-באַהאַלטן מיין מיינונג, אַז איך האַלט נישט מיין פאַרשיקונג פון ראַטנפאַרבאַנד פאַרן לעצטן וואָרט פון דער געשיכטע. איך חזר איבער נאָכאַמאָל, עס האַנדלט זיך דאָ נישט וועגן מיין פּערזענלעכן גורל. דער וועג פון היסטאָרישן רעוואַנש וועט זיכער זיין זיגזאַגאַרטיק. איך האָב אָבער געלערנט אין דער שו.ע פון היסטאָרישן אָביעקטיוויזם צו גיין מיט די וועגן, וועלכע עס ווייזט אָן דער גאַנג פון דער עוואָלוציע.

די פאַרשיקונגען

לאָמיר פריער איבערגעבן די פאַקטן, וועלכע עס איז אומבאַדינגט נויטיק צו וויסן, כדי צו פאַרשטיין וואָס עס איז פאָרגעקומען.

אין יאַנואַר 1929 האָט דער XV קאָנגרעס פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי, וואָס איז אינדערזמתן געווען דער קאָנגרעס פון פונקציאָנאַרן פון סטאַלינס פראַקציע, אויסגעשלאָסן די אָפּאָזיציע פון דער פּאַרטיי און האָט סאַנקציאָנירט דאָס אָנווענדן קעגן איר רעפּרעסיעס.

אין אַ קורצער צייט אַרום זענען עטלעכע הונדערט, — און איצט שוין טויזנט, — אָנהענגער פון דער אָפּאָזיציע

פאַרשיקט געוואָרן אין פאַרשיידענע פונקטן פון סיביר און צענטראַל-אַזיע.

דאָס לעבן פון דידאָזיקע פאַרשיקטע איז אומצערייסבאַר פאַרבונדן מיט דער עפּאָפּייע פון די דריי רעוואָלוציעס: פון 1905, פון מערץ און פון אָקטאָבער 1917. דער פּערזענלעכער גורל פון אַ סך צווישן זיי וואָלט געקענט דינען אַלע סוזשעט פאַר נישט איין דראַמע פון גרויסן סטיל. אָבער פון פּאָליטישן שטאַנדפּונקט איז אַ סך וויכטיקער אַן אַנדער זאַך: אַז די פאַרדינסטן, וואָס די פאַרשיקטע האָבן פאַר דער ראַטן-רעפּובליק זענען נישט דער ערך גרעסער פאַר די פאַרדינסטן פון די, וואָס האָבן זיי פאַרשיקט.

מיין וווינאָרט אין אַלמאַ-אַטאַ

פאַר מיר האָט מען באַשטימט אַלס פאַרשיקונגס-אָרט די שטאָט אַלמאַ-אַטאַ, די נייע הויפּט-שטאָט פון קאַזאַקסטאַן, די שטאָט פון מאַלאַריע, פון ערד-ציטערנישן און פאַרפלייצונגען, וואָס ליגט צופוסנס פון דער באַרג-קייט טיאַן-טשאַני, 250 קילאָמעטער פון אַ אייזנבאַן און 4.000 קילאָמעטער פון מאָסקווע. צוזאַמען מיט מיין ווייב און זון האָב איך דאָרט פאַרבראַכט אַ יאָר אין דער געזעלשאַפט פון ביכער און דער נאַטור, וואָס איז באמת פּרעכטיק אין דידאָזיקע ערטער. צייטונגען און בריוו האָבן נויטיק געהאַט צוועלף טעג ביז אַ חודש, צוויי אָדער עטלעכע חדשים כדי אָנצוקומען צו אונז, לויט דער יאָר-תקופה און דער שטימונג פון די מאָסקווער באַאַמטע.

נישט געקוקט אויף דעם, וואָס אויף יעדער טריט און שריט האָבן מיר געטראָפן פריינט, וואָס האָבן זיך אויסבאַהאַלטן, האָבן מיר געפירט אַ ביז גאָר איזאָלירט לעבן פון דער אַרומיקער באַפעלקערונג, ווייל יעדע פּערזאָן, וואָס האָט פּרובירט צו קומען מיט אונז אין קאָנטאַקט, פלעגט האָבן אויסצושטיין אָפּטמאָל גאַנץ שווערע שטראָפן. אונזער איינציקע פאַרבינדונג מיט דער אויסערלעכער וועלט איז געווען די יאַגד, איך פלעג גיין אויף איר צוזאַמען מיט מיין זון, באַגלייט דורך די אַגענטן פון געפּעאו; אין משך פון וואָכן פלעגן מיר לעבן אַ

באָמאַדן-לעבן אין די געזאַלצענע סטעפּעס, פאַרברענגנדיק די נאַכט אונטערן פרייען הימל, אָדער אין די קירגיזישע „קיביט-קעס" 1). און מיר פלעגן בייטן דעם אָרט אויף אַ רוקן פון אַ קאַמעל.

דידאָזיקע געגנט איז באַרימט דורך איר שפע מיט ציגן, חזירים, קאַטשקעס, גענז, פאַזאַנעס און אַנדערע מינים געווילד, אָבער אויך מיט דער שפע פון ווינטער, שלאַנגען און גיפטיקע שפּינען. אין יאַנואַר האָב איך באַקומען אַ טעלעגראַמע, וואָס האָט מיר אָנגעזאָגט אַז אין 200 קילאָמעטער פון אַלמאַ-אַטאַ האָבן זיך באַוויזן דריי טיגערס, וועלכע זענען געקומען אַרויף ברעג אילי, קומענדיק פון אָזערע באַלקאַש. צוזאַמען מיט מיין זון האָבן מיר זיך אַן עצה געהאַלטן, צי עס לוינט צו דער-קלערן זיי קריג (אויסגעבנדיק אים, פאַרשטייט זיך, אַלס אַ פאַרטיידיקונגס-מלחמה) אָדער מיר דאַרפן זיך פאַרפעסטיקן הינטערן קעלאַג-אָפּמאַך. די אַלע דורכגעטריבענע און דערפאַ-רענע טיגערס (וועגן דאָזיקן ענין דאַרף מען זיך אינפאָר-מירן ביים ה׳ קלעמאַנסאָ) דאַרפן באַטראַכטן דעם קעלאַג-אָפּמאַך מיט דער גרעסטער סימפּאַטיע: צי ווערט דען נישט סוף-כל-סוף די פראַגע געלייזט דורך דער קראַפט פון די נעגל? מיר האָבן נישט געהאַט קיין צייט אָנצונעמען אַ דעציזיע: אין אונזער גורל איז פאָרגעקומען אַ נייע ענדערונג.

דאָס האָט זיך אָנגעהויבן דורך די בריוו. אין משך פון די ערשטע צען חדשים פלעגט מען אונז איבערגעבן די בריוו, הגם קאָנטראָלירטע, אומגעפער אין דער פראָפּאָרץ פון 50%. די קאָרעספּאָנדענץ פון די פאַרשיקטע איז געווען זייער גרויס. גאַנץ אָפט פלעגן די בריוו אָננעמען די פאָרם פון אמתע פּאָליטישע דאָקומענטן, וועלכע פלעגן קאָפּירט ווערן אין אַ סך עקזעמ-פּלאַרן, אַריינדרינגען אין די פּאָליטישע צענטערס פון דער געגנט, פלעגן פאַרעפנטלעכט און פאַרשפּרייט ווערן אין אויס-לאַנד.

---

1) אזעלכע קירגיזישע וועגענער.

א ברוטאַלע ענדערונג

סוף אָקטאָבער איז פאָרגעקומען אַ ברוטאַלע ענדערונג. אונזער פאַרבינדונג מיט אונזערע אידייאישע חברים, מיט אונזערע פריינט, אַפילו מיט אונזערע קרובים איז פּלוצלונג איבערגעריסן געוואָרן; בריוו און טעלעגראַמעס האָבן לגמרי אויפגעהערט אָנצוקומען. מיר האָבן זיך דערוווסט, אַז אין צענטראַלן טעלעגראַפן-אַמט אין מאָסקווע האָבן זיך אָנגעקליבן הונדערטער טעלעגראַמעס, וועלכע מען האָט צו מיר געשיקט, באַזונדערס נאָכן יאָר-טאָג פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע און ביי דער געלעגנהייט פון אַנדערע געדענק-יום-טובים. דער קרייז אַרום אונז האָט זיך אַלץ ענגער פאַרשלאָסן. מען דאַרף נישט אַרויסלאָזן פון אַכט דעם פאַקט, אַז נישט נאָר די מאַסן און די באַקאַנטע קעמפער, נאָר אַפילו די סטאַלינשע באַאַמטע האָבן מיט שוועריקייטן אַקצעפּטירט די פאַרשיקונג, וועלכע מען האָט אָנגעווענדט צו די, וואָס האָבן דורכגעפירט די אָקטאָבער-רעוואָלוציע. פון די הויכע פענסטער האָט מען זיי געטרייסט מיט דער איינריידעניש, אַז די אָנגענומענע ברוטאַלע מיטלען האָבן געזיכערט די פאָלקאָמענע „איינהייט פון געדאַנק" אין דער פּאַרטיי און האָבן דערלויבט „רואיק צו אַרבעטן". סטאַלינס פראַקציע האָט אויסגערעכנט — אָדער זי האָט לכל הפחות צוגעזאָגט — אַז דאָס פאַרשיקן די אָנפירער פון דער אָפּאָזיציע וועט אָפּטויטן די אַקטיוויטעט פון די „טראָצקיסטן".

אָבער גראָד דאָס איז נישט מקוים געוואָרן. דאָס יאָר נאָכן XV-טן קאָנגרעס איז געווען באמת דער אומרואיקסטער אין לעבן פון דער פּאַרטיי, ערשט נאָכן XV-טן קאָנגרעס האָבן די גרויסע מאַסן פון דער פּאַרטיי און פון אַרבעטער-קלאַס זיך גענומען ערנסט אינטערעסירן מיטן קאַמף, וועלכער האָט זיך אַנטוויקלט אין די אויבערשטע ספערן, און זיי האָבן גענומען פאַרשטיין, אַז אויב צענדליקער, הונדערטער און טויזנטער מענטשן, וועלכע דאָס גאַנצע לאַנד קען אָדער וועלכע זענען לכל הפחות באַקאַנט אין זייער געגנט, פּראָווינץ אָדער פאַבריק, — אַז אויב דידאָזיקע מענטשן זענען אויסגעשלאָסן אָדער מ'האַלט זיי אין אויסשליסן פון דער פּאַרטיי

און זיי וועלן פאַרשיקט צוליב זייערע מיינונגען, מוז זיך דאָס האַנדלען וועגן טיפע חלוקי־דעות אין די פּרינציפּן.

נישט געקוקט אויף די אומאויפהערלעכע רעפּרעסיעס, איז די אָפּאָזיציע אין משך פון 1928, באַדייטנדיק אויסגעוואַקסן, באַזונדערס אין די גרויסע אינדוסטרי־אונטערנעמונגען. דערדאָזיקער וווּקס איז באַגלייט געוואָרן דורך פאַרגרעסערטע רעפּרעסיעס און ביי די פאַרשיקטע איז צוגענומען געוואָרן די מעגלעכקייט צו קאָרעספּאָנדירן, אפילו צווישן זיך. מיר האָבן זיך גענומען ריכטן אויף אַנדערע מיטלען פון זעלבן מין און מיר האָבן זיך נישט אָפּגעגאַרט.

אַן אולטימאַטום און מיין ענטפער

דעם 16 דעצעמבער איז געקומען פון מאָסקווע אַ באַאַמטער פון געפּעאו און מיר איבערגעגעבן אין נאָמען פון דערדאָזיקער אינסטיטוציע אַן אולטימאַטום: אויפהערן אָנצופירן מיטן קאַמף פון דער אָפּאָזיציע, כדי אויסצומיידן די אָנווענדונג פון מיטלען, וואָס זאָלן מיר לגמרי איזאָלירן פון פּאָליטישן לעבן. די פראַגע וועגן פאַרשיקונג איז נישט געשטעלט געוואָרן, איך האָב פאַרשטאַנען, אַז ס'האָט זיך געהאַנדלט וועגן מיטלען פון אינערלעכן כאַראַקטער און כ'האָב געענטפערט אויפן דאָזיקן „אולטימאַטום" דורך אַ בריוו צום צענטראַל־קאָמיטעט פון דער פּאַרטיי און צום פּרעזידיום פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. אָט איז דער תמצית פון דאָזיקן בריוו:

„פאָדערן פון מיר איך זאָל זיך אָפּזאָגן פון פּאָליטישער אַקטיוויטעט הייסט פאָדערן, איך זאָל זיך אָפּזאָגן פון קאַמף פאַר די אינטערעסן פון אינטערנאַציאָנאַלן פּראָלעטאַריאַט, אַ קאַמף, וועלכן איך פיר אָן אויפהער זייט צוויי־און־דרייסיק יאָר, ד. ה. זינט דעם אָנהויב פון מיין באַוווּסטזיניק לעבן. דער פּרווו פאָרצושטעלן דידאָזיקע אַקטיוויטעט אַלס „קאָנטער־רעוואָלוציאָנער" שטאַמט פון די, וועלכע איך באַשולדיק פאַרן פאַרום פון אַלוועלטלעכן פּראָלעטאַריאַט אין טרעטן מיט די פיס די יסודות פון מאַרקס' און לענינס לערע, אין שעדיקן די היסטאָרישע

אינטערעסן פון דער אַלוועלטלעכער רעוואָלוציע. אין ברעכן די טראַדיציעס און דירעקטיוון פון אָקטאָבער, אין צו־גרייטן דעם טערמידאר אומבאַוווסטזיניק, אָבער דערפאַר טאַקע אויף אַ מער סכנהדיקן אופן".

איך לאָז אין אַ זייט דאָס אויסרעכענען די חלוקי־דעות בנוגע די פּרינציפּיעלע פראַגעס פון אינערלעכן לעבן און פון אינטערנאַציאָנאַלן געביט. ווייטער האָב איך געשריבן פאָלגנדיקס:

„אַ רעאַקציע־פּעריאָד קען אָנקומען נישט נאָר נאָך אַ בורזשואַזער רעוואָלוציע, נאָר אויך נאָך אַ פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע. זייט זעקס יאָר לעבן מיר איבער אין ראַטנפאַרבאַנד אַ וואַקסנדיקע רעאַקציע קעגן אָקטאָבער, גייענדיק מיטן וועג פון טערמידאָר. דער בולטסטער און פאָלקאָמענסטער אויסדרוק פון דערדאָזיקער רעאַקציע אין דער פּאַרטיי דערגרייכט זיין קולמינאַציע־פּונקט אין דער פאַרפאָלגונג און צעשטערונג פון לינקן פליגל.

אין אירע לעצטע פּרוּוון צו שטעלן אַ ווידערשטאַנד די פּאַרטיזאַנעס פון טערמידאר, האָט סטאַלינס פראַקציע געלעבט בלויז פון די „שריים" און „פראַגמענטן" פון די אָפּאָזיציע־אידייען. זי פאַרמאָגט נישט קיין שום שעפערישע קראַפט. איר קאַמף קעגן לינקס רויבט צו ביי איר יעדע סטאַביליטעט. פּאַקטיש איז איר פּאָליטיק אַראָפּ פון די רעלסן, זי איז פאַלש, סתירהדיק, די גלענצנדיקע קאַמפּאַניע, וועלכע איז געווענדט קעגן דער סכנה פון רעכטס באַשטייט אויף דריי־פערטל פון ריינער פאָרם און דינט קודם כל אויף אויסצובאַהאַלטן פון די מאַסן די אויסראָטונגס־מלחמה, וועלכע ווערט געפירט קעגן די באָלשעוויקעס־לעניניסטן".

צולעצט זאָגט דער בריוו;

„אין דער דעקלאַראַציע, וועלכע מיר האָבן געשיקט צום 6־טן קאָנגרעס, האָבן מיר געענטפערט אויף די באַשולדיקונגען וועגן פראַקציאָנעלער טעטיקייט, וועלכע מען האָט געווענדט קעגן אונז, אַז דידאָזיקע אַקטיוויטעט וועט נישט קענען ליקווידירט ווערן כל זמן מען וועט נישט אויפהערן אָנצווענדן אויף אונז פאַררעטעריש דעם אַרטיקל 58 און מען וועט אונז נישט צוריק

אָנגענומען אין דער פּאַרטיי נישט נאָר ווי חוזר-בתשובהדיקע זינדער, נאָר ווי רעוואָלוציאָנערע קעמפּער, וועלכע האָבן נישט פאַרראַטן זייער פאָן. און ריכטיק ווי פּאָראויסזעענדיק דעם אולטימאַטום, וועלכן מען שטעלט אונז היינט, האָבן מיר בוכ- שטעבלעך געשריבן אין דערדאָזיקער דעקלאַראַציע: „בלויז אַ פולשטענדיק קאָרומפּירטע ביוראָקראַטיע קען פאָדערן פון רע- וואָלוציאָנערן זיי זאָלן זיך אָפּזאָגן פון פּאָליטישער אַקטיווי- טעט. בלויז רענעגאַטן, וואָס פאַרדינען פאַראַכטונג, קענען געבן אַזעלכע צוזאָגן". כ'האָב נישט וואָס צו ענדערן אין דידאָ- זיקע ווערטער. כ'צי אויף זיי ווידעראַמאָל די אויפמערקזאַמ- קייט פון צענטראַל-קאָמיטעט. יעדער האָט זיין פליכט. איר ווילט ווייטער פאַרווירקלעכן די סוגעסטיעס פון פּראָלעטאַריאַטס קלאַסן-שונאים. מיר קענען אונזער חוב. מיר וועלן אים דערפילן ביזן סוף".

ל. טראָצקי

אַלמאַ-אַטאַ, דעם 16-טן דעצעמבער 1928.

II. די פארשיקונג

אויף דער פאָדערונג אָפּצושטעלן יעדע פּאָליטישע אַק- טיוויטעט האָב איך געענטפערט מיט דער דערקלערונג, אַז בלויז אַ פולשטענדיק קאָרומפּירטע ביוראָקראַטיע קען פאָרמו- לירן אַן ענלעכע פאָדערונג און אַז בלויז רענעגאַטן קענען זיך איר אונטערוואַרפן. די סטאַליניסטן אַליין האָבן, ווייזט אויס, זיך נישט גערעכנט אויף אַן אַנדער ענטפער.

איין חודש איז אַריבער אָן ענדערונגען. אונזער פאַרבינ- דונג מיט דער אויסערלעכער וועלט איז פולשטענדיק געווען איבערגעריסן, פאַרשטייט זיך, אַז אויך די אומלעגאַלע פאַר- בינדונג, וועלכע יונגע אידייען-חברים האָבן אָרגאַניזירט. גובר זייענדיק אומגעהייערע שוועריקייטן פלעגן זיי מיר רעגולער שיקן קיין אַלמאַ-אַטאַ בריוו באַריכטן פון מאָסקווע און פון אַנדערע צענטרס. אין משך פון חודש יאַנואַר האָבן מיר באַ- קומען בלויז צייטונגען פון מאָסקווע. וואָס מער דידאָזיקע האָבן גערעדט וועגן קאַמף קעגן רעכטס, אַלץ מער האָבן מיר

מיט זיכערקייט אָפּגעוואַרט אַ קלאַפּ קעגן לינקס. דאָס איז סטאַלינס מעטאָד.

אַ קרימינעלער און אומלעגאַלער באַשלוס

וואָלינסקי, דער שליח פון געפּעאו, איז דידאָזיקע גאַנצע צייט געבליבן אין אַלמאַ-אַטאַ, ווו ער האָט אָפּגעוואַרט נייע פאַראָרדנונגען. דעם 20-טן יאַנואַר איז ער געקומען צו מיר, באַגלייט דורך צאָלרייכע באַוואָפנטע אַגענטן פון געפּעאו, וועלכע האָבן פאַרנומען אַלע אויסגאַנגען: ער האָט מיר פאָרגעלייענט דעם פאָלגנדיקן תמצית פון פּראָטאָקאָל פון דער ספּעציעלער קאָנפערענץ ביי דער געפּעאו פון 18 יאַנואַר 1929.

„אויסגעהערט: דער ענין טראָצקי לעוו דאַווידאָוויטש, וועלכער ווערט באַשולדיקט, לויטן אַרטיקל 58/10 פון שטראָף-קאָדעקס אין קאָנטר-רעוואָלוציאָנערער טעטיקייט, וואָס האָט זיך אויסגעדריקט אין אָרגאַניזירן אַן אומלעגאַלע פּאַרטיי, וואָס איר טעטיקייט האָט פאַר דער לעצטער צייט געהאַט אַ טענדענץ אַרויסצורופן אַנטי-סאָוועטישע אינטערווענצן און צוצוגרייטן אַ באַוואָפנטן קאַמף קעגן דער ראַטנמאַכט. באַשלאָסן: פאַרשיקן פון ראַטנפאַרבאַנד דעם בירגער טראָצקי, לעוו דאַווידאָוויטש”.

ווען מען האָט געפאָדערט פון מיר אַ באַשטעטיקונג, אַז כ'האָב זיך באַקענט מיט דעמדאָזיקן באַשלוס, האָב איך אָנגעשריבן:

„דער באַשלוס פון געפּעאו, וואָס איז קרימינעל לויט זיין תוך און אומגעזעצלעך לויט דער פאָרם, איז מיר איבערגעגעבן געוואָרן דעם 20 יאַנואַר 1929. —

טראָצקי”.

כ'האָב קוואַליפיצירט דעמדאָזיקן באַשלוס אַלס קרימינעל דערפאַר, ווייל ער איז באַוווסטזיניק געבויט געוואָרן אויף דער ליגנערישער פאַרזיכערונג, אַז כ'האָב צוגעגרייט אַ באַוואָפנטן קאַמף קעגן דער ראַטנמאַכט. די אָנווענדונג פון דעדאָזיקער פאָרמולע, אין וועלכער סטאַלין האָט זיך געניטיקט כדי צו באַרעכטיקן די פאַרשיקונג, שטעלט מיט זיך פאָר פאַר

זיך גופא איינע פֿון די עקלהאַפֿטסטע אונטערגראָבונגען קעגן דער ראַטנמאַכט. ווײַל אויב עס וואָלט געווען אמת, אַז די אָפּאָזיציע, וואָס ווערט אָנגעפֿירט דורך די אָרגאַניזאַטאָרן פֿון דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע, דורך די שעפֿער פֿון דער ראַטן־רעפּובליק און פֿון דער רוסישער אַרמיי, גרייט צו אַ באַוואָפֿנטן אויפֿשטאַנד קעגן דער ראַטנמאַכט, וואָלט דאָס באַדייט, אַז די לאַגע פֿון לאַנד איז קאַטאַסטראָפֿאַל. אין דאָזיקן פֿאַל וואָלטן אונזערע קעגנער פֿון דער בורזשואַזער וועלט און אַפֿילו די אַממיינסטן געניײַגטע צו קאָנצעסיעס זיך געדאַרפֿט זאָגן: „לאָמיר זיך נישט אײַלן אָנצוקניפּן ווידער עקאָנאָמישע באַציאונגען, לאָמיר אָפּוואַרטן דעם אויסגאַנג פֿון באַוואָפֿנטן קאַמף“. צום גליק איז די פֿאָרמול, וועלכע די געפּעאו האָט אָנגעווענדט, נישט מער ווי אַ נידערטרעכטיקע פּאָליצייאישע אויסטראַכטעניש.

די פּאָליטיק פֿון דער אָפּאָזיציע האָט נישט קיין שום געמיינזאַמעס מיטן צוגרייטן אַ באַוואָפֿנטן קאַמף. אַלס אויסגאַנגספּונקט נעמען מיר אָן די טיפֿע לעבנס־פֿעאיקייט פֿון ראַטן־רעזשים, אין וועלכער מיר זענען הונדערטפּראָצענטיק איבערציײַגט. אונזער וועג איז דער וועג פֿון אינערלעכע רעפֿאָרמען. כ׳ניץ אויס דידאָזיקע געלעגנהייט כּדי דאָס צו פּראָקלאַמירן פֿאַר דער גאַנצער וועלט און אַזוי אַרום באַשיצן, זאָל זײַן נישט מער ווי טיילווײַז, די אינטערעסן פֿון דער ראַטנרעפּובליק קעגן דעם קלאַפּ, וועלכן עס דערלאַנגט זיי די ליגנערישע פֿאָרמול פֿון געפּעאו, די דיקטירטע דורך סטאַלינען. ווי גרויס עס זאָלן איצט נישט זײַן די אינערלעכע שוועריקייטן פֿון דער ראַטנרעפּובליק, אין רעזולטאַט נישט נאָר פֿון אָביעקטיווע באַדינגונגען, נאָר אויך פֿון דער אָנמעכטיקער וואַקלדיקער פּאָליטיק, וועלן זיך אָבער שווער אָפּנאַרן די אַלע, וועלכע וועלן ווידער נעמען האָפֿן אויף דער נאָענטער מפּלה פֿון דער ראַטנמאַכט.

עס ווײַזט אויס, אַז סער אויסטען טשעמבערלען האָט נישט אַזעלכע אילוזיעס. זײַן אָפּשאַצונג טראָגט אַ סך אַ פּראַקטישערן כאַראַקטער. אויב מען זאָל גלויבן די ידיעות, וועלכע די פּרעסע פֿאַרעפֿנטלעכט עקשנותדיק, באַזונדערס דער אַמעריקאַנער אָרגאַן „ד י נ ײ ש ן“, האָט ער אויסגעדריקט

די מיינונג, אַז די רעגולערע באַציאונגען מיט דעם ראַטנ־פאַרבאַנד וועלן מעגלעך ווערן אויף צומאָרגנס נאָכדעם, ווען מען וועט אוועקשטעלן טראָצקין צום ווענטל.

דידאָזיקע לאַפּידאַרישע פאָרמול מאַכט כבוד דעם טעמ־פעראַמענט פון קאָנסערוואַטיון מיניסטער, וועלכער באַנוצט אָבער אַ מער פּאַציפיסטישע שפּראַך, ווען עס האַנדלט זיך וועגן אַמעריקאַנער קריגס־פּלאַט. הגם איך באַזיץ נישט קיין שום דיפּלאָמאַטישע מאַכט, נעם איך זיך פונדעסטוועגן די העזה — אינם אַלגעמיינעם אינטערעס (און טיילווייז אויך אין מיין פערזענלעכן) — צו עצהן דעם אויסלאַנדס־מיניסטער פון גרויס־בריטאַניע ער זאָל נישט באַשטיין אויף דעם, אַז זיין פּאָדע־רונג זאָל דערפילט ווערן. דורך פאַרטרייבן מיך פון ראַטנפאַר־באַנד האָט סטאַלין גענוג דערוויזן אויף ווי ווייט ער איז גרייט געווען נאָכצוקומען ה׳ טשעמבערלענס פאַרלאַנגען. אויב ער האָט נישט געטאָן מער איז דאָס פאַר קיין פאַל נישט צוליב מאַנגל אין גוטן ווילן. עס וואָלט באמת געווען זייער נישט לאָגיש צו באַשטראָפן דערפאַר די ראַטן־עקאָנאָמיק און די בריטישע אינדוסטרי. איך דערלויב זיך אגב אורחא צו דער־מאָנען, אַז די אינטערנאַציאָנאַלע באַציאונגען באַזירן אויף דעם פּרינציפּ פון ק ע ג נ ז ײ ט י ק ײ ט. אָבער איך וויל נישט פאַרבלייבן לאַנג ביי דערדאָזיקער אומאַנגענעמער טעמע.

אין מיין קבלה־אונטערשריפט האָב איך קוואַליפיצירט דעם באַשלוס פון דער געפּעאו נישט נאָר אַלס קרימינעל לויט זיין תוך, נאָר אויך אַלס אומגעזעצלעך לויט זיין פאָרם. איך האָב דערמיט געוואָלט זאָגן, אַז די געפּעאו קען אייך פאָרלייגן ארויסצופאָרן קיין אויסלאַנד אונטער דער דראָאונג פון געוויסע אינערלעכע סאַנקציעס, אָבער זי קען נישט עקספּעדירן עמיצן קיין אויסלאַנד נישט האָבנדיק די הסכמה פון פאַרשיקטן.

ווען כ׳האָב געפאָדערט מען זאָל מיר זאָגן וווּ און ווי אַזוי האָט מען בדעה מיך צו פאַרשיקן, האָב איך באַקומען אַ תשובה, אַז דאָס וועט מען מיר אינפאָרמירן ביים אָנקום אין אייראָפּעאישן רוסלאַנד דורך אַ פאָרשטייער פון געפּעאו, וועל־כער וועט מיר אַרויספאָרן אַקעגן.

דער אַרויספאָר

דער מאָרגנדיקער טאָג איז געווידמעט געווען אויף איינצופּאַקן פיבערהאַפט אונזערע וואַליזעס, וועלכע זענען אויסשליסלעך פול געווען מיט מאַנוסקריפּטן און ביכער. צוויי פּ א ָ י נ ט ע ר ס *) האָבן מיט אומרואיקייט באַטראַכט די שפּע פון פרעמדע און בלישטשנדיקע מענטשן אין רואיקן צימער. דרך אגב וועל איך באַמערקן, אַז מצד די געפּעאַו-אַגענטן איז נישט געווען צו באַמערקן קיין שאָטן פון פיינטשאַפט, אדרבה פאַרקערט.

דעם 22-טן, מיטן באַגינען, האָב איך, מיין פרוי, מיין זון און די באַגלייטונג זיך אַריינגעזעצט אין אַ אויטאָבוס, וועלכער האָט אונז געפירט דורך אַ שניי-וועג, וועלכער איז געוואָרן גליטשיק דורך די דורכפאָרנדיקע שליטנס, ביז דעם הויכן באַרג-דורכגאַנג פון קורדאַי. דערדאָזיקער דורכגאַנג איז שטאַרק באַדעקט מיט שניי, וועלכן ס'האָט געדרייט אַ שטאַרקער שטורעם. דער מעכטיקער טראַקטאָר, וועלכער האָט אונז געדאַרפט אַדורכשלעפּן דורך דעם קורדאַי איז אינגאַנצן פאַרגראָבן געוואָרן אין שניי צוזאַמען מיט די זיבן אויטאָמאָבילן, וועלכע ער האָט געשלעפּט הינטער זיך.

זיבן מענטשן און אַ סך פערד זענען אומגעקומען פון קעלט בעתן דאָזיקן שטורעם. מען האָט געמוזט איבערלאָדן די משאות אויף פויערשע שליטנס. עס האָט געדויערט מער ווי 7 שעה אויף דורכמאַכן אַרום 30 קילאָמעטער. אַ סך שליטנס זענען געווען פאַרלאָזן לענגאויס דעם וועג, פאַרדעקטע מיט שניי, מיט די אָגלאָבלעס אינדערלופטן, ווי אויך צאָלרייכע לאָדונגען, וואָס זענען באַשטימט געווען אויף אויסצובויען די טורקעסטאַנער-סיבירישע אייזנבאַן; צאָלרייכע פּעטראָלעאום-ציסטערנעס זענען פאַרגראָבן געווען אין שניי. מענטשן און פערד, אַנטלויפנדיק פון שטורעם, האָבן זיך פאַרקליבן אין די קירגיזישע ווינטער-הייזלעך.

נאָכן באַרג-דורכגאַנג ווידער דער אויטאָמאָביל, דערנאָך אין פּישפּעק (פרונזע) די אייזנבאַן.

---

*) הינט פון ענגלישער ראַסע.

די מאָסקווער צייטונגען, וועלכע מיר געפינען אויף אונזער
וועג פאַראויס, זאָגן עדות, אַז מען גרייט צו די ענטלעכע מיי-
בונג צו דער פאַרשיקונג פון די אָפּאָזיציע-לידערס. אין גע-
ביט פון אַקטיוביַנסק איז מען אונז מודיע דורך אַ דירעקטער
טעלעגראַמע, אַז דער באַשטימטער פאַרשיקונגס-אָרט איז קאָנ-
סטאַנטינאָפּאָל. איך פאָדער אַ זעאונג מיט צוויי מיטגלידער פון
מיין משפּחה, וועלכע זענען פאַרבליבן אין מאָסקווע. זיי פאַר-
אייניקן זיך צו אונז אויפן וואָקזאַל אין ריאַיסק, וו זיי ווערן
אונטערגעוואָרפן דעמזעלבן רעזשים ווי מיר. אַ צווייטער פאָר-
שטייער פון געפּעאו, בולאַנאָוו, באַמיט זיך מיר צו איבער-
צייגן אין די קאָנסטאַנטינאָפּאָלער מעלות. איך זאָג זיך קאַטע-
גאָריש אָפּ צו פאָרן. בולאַנאָוו פירט טעלעגראַפישע שמועסן
מיט מאָסקווע. דאָרט האָט מען אַלץ פאָראויסגעזען אַ חוץ מיין
אָפּזאָג אַרויסצופאָרן פרייוויליק קיין אויסלאַנד. אונזער באַן,
וועלכער האָט פאַרלאָרן זיין ריכטונג, באַוועגט זיך פּאַמעלעך,
שטעלט זיך ענדלעך אָפּ אויף אַ זייטיקער ליניע, דערנאָך
אויף אַ קליינעם וואָקזאַל און בלייבט פעסט שטיין צווישן צוויי
וועלדער. דאָ גייט אַוועק אַ טאָג נאָך אַ טאָג. אַרום דעם באַן
וואַקסט די צאָל ליידיקע קאָנסערוון-קעסטלעך. קראָען און אָנ-
דערע פייגעלעך פאַראייניקן זיך אין אַלץ גרעסערע מחנות, כּדי
בהנה צו זיין פון די שיריים. דאָ זענען נישטאָ קיין קראָליק-
לעך : אַ שווערע עפּיזאָאָטיע *) האָט זיי אין האַרבסט פאַר-
ניכטעט. יעדן טאָג פאָרט אָפּ אַ לאָקאָמאָטיוו מיט איין וואַגאָן
צו זוכן אַ מיטאָג אויף אַ וויכטיקן וואָקזאַל. ביי אונז אין וואַ-
גאָן הערשט די גריפּע. מיר לייענען אַנאַטאָל פראַנסן און קליו-
טשעווסקיס רוסישע געשיכטע. די קעלט דערגרייכט 38 גראַד
רעאָמיור : דער לאָקאָמאָטיוו שפּאַצירט אַרום איבער די רעלסן,
כּדי ער זאָל נישט צופרוירן. די ראַדיאָ-סטאַציעס פרעגן זיך
דורך דער לופט ווו מיר זענען. מיר הערן נישט דידאָ-
זיקע פראַגעס ; מיר שפּילן שאַך. אָבער ווען מיר זאָלן זיי
אפילו פרעגן, וואָלטן מיר נישט געוווסט וואָס צו ענטפערן ;
פאַרשלעפּט אַהער ביידערנאַכט ווייסן מיר נישט ווו מיר געפי-

1) חיות-עפּידעמיע

בען זיך: מיר זענען געווען ערגעץ אין דער געגנט פון קורסק. אַזוי זענען פאַרגאַנגען צוועלף טעג און צוועלף נעכט.

דאָ האָבן מיר זיך דערוווּסט וועגן אַרעסט פון אייניקע הונדערט קעמפער, צווישן זיי דעם אַזויגערופענעם „טראָצקיסטישן צענטר”. מען פאַרעפנטלעכט די נעמען פון קאַוטאַראַדזשאַ, דער עקס־פּרעזידענט פון ראַט פון פאָלקס־קאָמיסאַרן אין געאָרגיע; מדיוואַני, דערעקס־האַנדלס־פאָרשטייער פון ראַטנפאַרבאַנד אין פּאַריזש; וואָראָנסקי, דער בעסטער ליטעראַרישער קריטיקער אין דער פּאַרטיי; דראָבניס, איינע פון די העראָאישסטע געשטאַלטן פון דער רעוואָלוציע אין אוקראַינע, און אַז. וו. דאָס זענען אַלץ קעמפער, וואָס געהערן צו דער פּאַרטיי זייט איר גרינדונג און זיי זענען אויך די אָרגאַניזאַטאָרן פון אָקטאָבער.

דעם 8 פעברואַר דערקלערט בולאַנאָוו: „נישט געקוקט אויף אַלע באַמיאונגען מצד מאָסקווע זאָגט זיך די דייטשע רעגירונג קאַטעגאָריש אָפּ אייך אַריינצולאָזן אין דייטשלאַנד. מען האָט מיר געגעבן אַ אַנטגילטיקן באַפעל איך זאָל אייך אַוועקפירן קיין קאָנסטאַנטינאָפּאָל.

— איך וועל אָבער נישט אַרויספאָרן פרייוויליק און כ׳וועל דאָס דערקלערן אויף דער טערקישער גרעניץ.

— דאָס וועט די זאַך גאָרנישט ענדערן, איר וועט, נישט געקוקט אויף דעם, אַוועקגעפירט ווערן קיין טערקיי.

— איר האָט זיך הייסט עס פאַרשטענדיקט מיט דער טערקישער פּאָליציי, כּדי מיך אַריינצוברענגען איבערגעוואַלט אין דאָזיקן לאַנד?

— מיר ווייסן גאָרנישט וועגן דעם: מיר פירן בלויז אויס באַפעלן.

נאָך צוועלף טעג אָפּרו האָט זיך דער צוג גענומען באַוועגן. ער איז גרעסער געוואָרן, ווייל די באַגלייטונג איז צוגעוואַקסן. מיר האָבן נישט געקענט אַרויסגיין פון וואַגאָן אין משך פון גאַנצן וועג פון פּישפּעק אָן. מיר זענען איצט געפאָרן מיט דער גאַנצער פאַרע צו דרום צו. מיר פלעגן זיך נאָר אָפּשטעלן אויף קליינע סטאַציעס, כּדי אָנצונעמען וואַסער און ברענמאַטעריאַלן. דידאָזיקע אויסערגעוויינלעכע פאָרזיכטס-

מיטלען זענען אַרויסגערופן געוואָרן דורך דער דערינערונג וועגן דער דעמאָנסטראַציע אין מאָסקווע, וועלכע איז פאָרגעקומען אויפן וואָקזאַל בעת מיין פאַרשיקונג אין יאַנואַר 1928: די מאַניפעסטאַנטן האָבן דאַן מיט געוואַלט נישט געלאָזט אָפּגיין דעם טאַשקענטער צוג און מען האָט מיך געהיימערהייד געקענט אַוועקפירן ערשט אויף מאָרגן. די צייטונגען ברענגען אונז אין וועג די אָפּקלאַנגען וועגן אַ נייער גרויסער קאַמפּאַניע קעגן די „טראָצקיסטן". מען פילט אַרויס פון צווישן די שורות דעם קאַמף, וועלכער אַנטוויקלט זיך אין די העכערע ספערן אַרום דער פראַגע וועגן פאַרשיקן מיך. די סטאַליניסטישע פראַקציע איילט זיך. צוליב דעם מוז זי גובר זיין נישט נאָר פּאָליטישע שטערונגען, נאָר אויך נאַטירלעכע. מען האָט באַשטימט אויף אַרויסצופאָרן פון „אָדעס" דאָס שיף „קאַלינין". איז עס אָבער איינגעפרוירן געוואָרן אין אייז. אַלע אָנשטרענגונגען פון די אייז-ברעכערס זענען געווען אומזיסט. מאָסקווע איז נישט אָפּגעטראָטן פון טעלעגראַף, כדי צוצואיילן דעם אָפּפאָר. אין איילעניש האָט מען צוגעגרייט דאָס שיף „איליטש". אונזער צוג איז אָנגעקומען קיין אדעס 10 אַ זייגער אין אָוונט. כ'האָב דורכן פענסטער באַטראַכט די באַקאַנטע ערטער: כ'האָב פאַרבראַכט אין דערדאָזיקער שטאָט זיבן יאָר פון מיין שילער-לעבן.

אונזער וואַגאָן איז צוגעפירט געוואָרן ביזן סאַמע שיף. עס איז געווען מוראדיק קאַלט. נישט געקוקט אויף דער טיפער נאַכט האָב איך געזען, אַז דער פאָרט איז געווען אַרומגערינגלט מיט געפּעאו-אַגענטן. דאָ האָט מען זיך געדאַרפט צעשיידן מיט די צוויי מיטגלידער פון אונזער פאַמיליע, וועלכע האָבן געטיילט אונזער תפיסה אין משך פון די צוויי לעצטע וואָכן. מיר האָבן פון פענסטער-וואַגאָן באַטראַכט דאָס שיף, וועלכעס איז געווען באַשטימט פאַר אונז, און מיר האָבן זיך דערמאָנט אין אַן אַנדער שיף, וועלכעס האָט אונז אויך אַוועקגעשלעפּט צו אַ קעגנזעצלעכן אָרט פון אונזער פאַרלאַנג. דאָס איז געשען אין מערץ 1917 נאָענט פון קאַנאַדישן האַליפאַקס: ענגלישע מאַטראָסן האָבן מיך אין קעגנוואַרט פון אַ סך פּאַסאַזשירן דערווייטערט פון נאַרוועגישן שיף „כריסטיאַנאַפאָרד".

וועלכעס האָט מיך געפירט, פאַרזען מיט אַלע נויטיקע דאָקו-
מענטן און וויזעס, אין דער ריכטונג פון כריסטיאַניאַ-פּעטראָ-
גראַד. אונזער פאַמיליע איז דאַן באַשטאַנען פון דיזעלבע פּער-
זאָנען וואָס היינט, מער נישט, מיר זענען פשוט געווען יינגער
מיט צוועלף יאָר. מיין עלטערער זון איז אַלט געווען 11 יאָר:
ער האָט אַ קלאַפּ געטאָן אַן ענגלישן מאַטראָס מיט זיין קליי-
נעם פויסט אײדער איך האָב נאָך געקענט אָפּהאַלטן דעמדאָ-
זיקן זשעסט, דורך וועלכן ער האָט נאַאיוו געהאָפט צו פאַר-
זיכערן מיין פרייהייט און באַזונדערס די ווערטיקאַלע לאַגע
פון מיין קערפּער. דאַן בין איך אויף אַ צייט לאַנג אַריינגע-
פאַלן אין קאָנצענטראַציע-לאַגער פון אַמהאַרסט אָנשטאָט צו
פאָרן קיין פּעטראָגראַד.

אָן לאָדונג און אָן אַנדערע פּאַסאַזשירן אַ חוץ אונז
האָט „אילאַיטש" פאַרלאָזן דעם פּאָרט איינס אַ זייגער ביי טאָג.
אַן אייז-ברעכער האָט אונז פריי געמאַכט דעם וועג אויף אַ
לענג פון 60 מייל. דער שטורעם, וואָס האָט דאָ געווילדעוועט,
האָט אונז בלויז לייכט באַרירט מיט זיינע לעצטע פליגל-
שלאָגן. דעם 12 פעברואַר זענען מיר אַריינגעפאָרן אין באָס-
פאָר. דאַן האָב איך איבערגעגעבן דעם טערקישן פּאָליציי-קאָ-
מיסאַר די דערקלערונג, אַז מען האָט מיך פאַרשלעפּט קיין
קאָנסטאַנטינאָפּאָל איבערגעוואַלט. דאָס האָט נישט געבראַכט מיט
זיך קיין שום קאָנסעקווענץ. דאָס שיף האָט זיך איינגעשניטן
אַלץ טיפער אין ים-בוזים. נאָך 22 רייזע-טעג, דורכמאַכנדיק
6000 קילאָמעטער, האָבן מיר זיך געפונען אין קאָנסטאַנטי-
נאָפּאָל.

III. — ווי אַזוי האָט דאָס געקענט געשען?

אויף דער פראַגע: „ווי אַזוי האָט דאָס געקענט געשען?"
קען מען געבן צוויי ענטפערס: אָדער דורך באַשרייבן דעם
מעכאַניזם פון קאַמף פון די אָנפירנדיקע גרופּעס, אָדער אָפּ-
דעקנדיק די וואָרצלען פון דער באַוועגונג פון די טיפערע סאָ-
ציאַלע כוחות. דידאָזיקע ביידע מעטאָדן זענען באַרעכטיקט. זיי
שליסן נישט אויס איינער דעם צווייטן, נאָר זיי פאַרפולקאָמען

זיך. ס'איז נאַטירלעך, וואָס דער לייענער וויל האָבן, ראשית כּל, אַ רשימה פון די פאַקטן, וואָס ער וויל וויסן ווי אַזוי איז אין דער ווירקלעכקייט פאָרגעקומען אַזאַ ראַדיקאַלע ענדערונג פון דער ריכטונג, דורך וועלכע וועגן האָט סטאַלין באַהערשט דעם אַפּאַראַט און אים אָנגעווענדט קעגן די אַנדערע. אין פאַרגלייך מיט דער פונדאַמענטאַלער פראַגע וועגן דער איבערגרופּירונג פון די קלאַסן-כּוחות און וועגן דעם דערפאָלג פון די פאַרשיידענע עטאַפּן פון דער רעוואָלוציע, האָט אַ צווייטראַנגיקע באַדייטונג די פראַגע וועגן די גרופּירונגען, קאָמבינאַציעס און פּערזענלעכקייטן. אָבער אויף איר באַשטימטן פּלאַץ איז זי אינגאַנצן באַרעכטיקט. מען דאַרף אויף איר ענטפערן.

וואָס איז סטאַלין?

וואָס איז סטאַלין? ווען מען זאָל אים וועלן קורץ כאַראַקטעריזירן, וואָלט מען געדאַרפט זאָגן: דאָס איז די באַדייטנדיקסטע מיטלמעסיקייט פון אונזער פּאַרטיי. ער איז באַגאַבט מיט אַ פּראַקטישן חוש, מיט עקשנות און שטאַנדהאַפטיקייט כּדי צו פאַרפאָלגן די צילן, וועלכע ער האָט זיך געשטעלט. זיין פּאָליטישער האָריזאָנט איז אויסערסט ענג. זיין טעאָרעטישער ניוואָ איז אויך זייער פּרימיטיוו. זיין קאָמפּילאַציע-ווערק „די יסודות פון לעניניזם" (דורך וועלכן ער האָט געפּרוּווט אַריינטראָגן זיין חלק אין די טעאָרעטישע טראַדיציעס פון דער פּאַרטיי), זענען פול מיט פעלערן פון אַ שילער. זיין אומקענטעניש פון פרעמדע שפּראַכן (ער קען קיין איינע נישט פון זיי) צווינגט אים נאָכצופאָלגן דאָס פּאָליטישע לעבן פון אַנדערע לענדער דורך טרויען אַנדערע. זיין גייסט האָט די אייגנשאַפט פון אַ עקשנותדיקן עמפּיריזם, באַרויבט אינגאַנצן פון שעפערישער פאַנטאַזיע. די העכערע שיכטן פון דער פּאַרטיי (צווישן די מאַסן האָט מען אים אין אַלגעמיין נישט געקענט) האָבן תּמיד געזען אין אים אַ מענטשן, וואָס איז באַשאַפן געוואָרן צו שפּילן צווייטראַנגיקע און דריטראַנגיקע ראָלן. דאָס וואָס ער פירט איצט

אויס אַן ערשטראַנגיקע ראָל כאַראַקטעריזירט גיכער אַן איבערגאַנגס-פּעריאָד פון נישט סטאַבילן גלייכגעוויכט, איידער סטאַלינען אַליין. העלוועציוס האָט שוין געזאָגט: „יעדער פּעריאָד האָט זיינע גרויסע מענטשן; ווען ער האָט זיי נישט, דערפינדעט מען זיי".

ווי אַלע עמפּיריקער איז סטאַלין פול מיט סתירות. ער האַנדלט אָן פּערספּעקטיוון, אונטער דער ווירקונג פון מאָמענט-אויפטרייסלונגען. זיין פּאָליטישע ליניע איז אַ גאַנצע סעריע זיגזאַגן. פאַר יעדן פון זיי שאַפט ער אַ טעאָריע ad hoc אָדער ער לייגט אַרויף אויף אַ צווייטן ער זאָל זי שאַפן פאַר אים. זיין אופן פון באַהאַנדלען די פאַקטן און די מענטשן איז כאַראַקטעריזירט דורך אַן אויסערגעוויינלעכן מאַנגל פון געוויסן. ער וועט קיינמאָל נישט פילן קיין שוועריקייטן ביים קוואַליפיצירן היינט אַלס ווייס דאָס, וואָס ער האָט נעכטן באַצייכנט אַלס שוואַרץ. מען וואָלט לייכט געקענט צונויפשטעלן אַ מערקווירדיקן קאַטאַלאָג פון סטאַלינס אָפּשאַצונגען. כ׳וועל ציטירן בלויז איין ביישפּיל, וואָס לייגט זיך איין לייכטער ווי די אַנדערע אין די ראַמען פון אַ זשורנאַל-אַרטיקל. כ׳בעט אַנטשולדיקונג פאָראויס, וואָס דערדאָזיקער ביישפּיל באַציט זיך אויף מיר פּערזענלעך.

אין משך פון די לעצטע יאָרן האָט סטאַלין געווידמעט זיינע אַלע אָנשטרענגונגען אויף צו „דעטראָניזירן" טראָצקין. ער האָט אין גרויס איילעניש צונויפגעשטעלט אַ נייע געשיכטע פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע, אַ נייע געשיכטע פון דער רויטער אַרמיי, אַ נייע געשיכטע פון דער פּאַרטיי. סטאַלין האָט געגעבן דעם סיגנאַל פאַר אַ נייער ווערטן-אָפּשאַצונג, דערקלערנדיק דעם 19 נאָוועמבער 1924:

„טראָצקי האָט נישט געשפּילט און האָט נישט געקענט שפּילן קיין שום ספּעציעלע ראָל נישט אין דער פּאַרטיי, נישט אין אָקטאָבער-אויפשטאַנד".

סטאַלין האָט אָנגעהויבן איבערצוחזרן דידאָזיקע פּאַרזיכערונג ביי יעדער געלעגנהייט. דאַן האָט מען אים דערמאָנט אַן אַרטיקל, וועלכן ער אַליין האָט געשריבן ביי דער געלעגנ-

הייט פון ערשטן יאָרטאָג פון דער רעוואָלוציע. אין דאָזיקן אַרטיקל האָט ער ווערטלעך געזאָגט:

„די גאַנצע אַרבעט פון פּראַקטיש אָרגאַניזירן דעם אויפשטאַנד איז פּאָרגעקומען אונטער דער אָנפירונג פון טראָצקין, דעם פּאָרזיצער פון פּעטראָגראַדער ראַט. מען קען זאָגן מיט זיכערקייט, אַז די פּאַרטיי האָט קודם כּל צו פּאַרדאַנקען טראָצקין, וואָס דער גאַרניזאָן האָט זיך אַזוי שנעל אָנגעשלאָסן אין ראַט און וואָס די אָרגאַניזאַציע פון דער אַרבעט פון מיליטערישן רעוואָלוציאָנערן קאָמיטעט איז געגאַנגען אַזוי גוט".

ווי אַזוי האָט זיך סטאַלין אַרויסגעדרייט פון דער דאָזיקער שווערער סיטואַציע? גאַנץ פּשוט! ער האָט אויסגעשאָטן אויף די „טראָצקיסטן" אַ געוויסע צאָל נייע זידלערייען. אַזעלכע ביישפּילן זענען דאָ אין די הונדערטער. סטאַלינס אָפּשאַצונגען וועגן זינאָוויעוון און קאַמענעוון צייכענען זיך אויס דורך אויגן-אויפרייסנדיקע סתירות. ס'איז קיין שום ספק נישטאָ, אַז אין אַ גאָר קורצער צוקונפט וועט סטאַלין איבערחזרן וועגן ריקאָוון, בוכאַרינען און טאָמסקין אין דער סאַמע גיפטיקסטער פאָרם דיזעלבע אָפּשאַצונגען, וועלכע ער האָט נעכטן באַטראַכט אַלס נידערטרעכטיקע רכילותן פון דער אָפּאָזיציע.

ווי אַזוי קען סטאַלין ריזיקירן אויף אַזעלכע סתירות? פּשוט דערפאַר ווייל ער גייט אַרויס מיט זיינע רעדעס אָדער אַרטיקלען נאָכדעם, ווי זיינע קעגנער זענען שוין נישט ביכולת אים צו ענטפערן. סטאַלינס פּאָלעמיק איז נישט מער ווי אַ ווידערקול פון זיין אָרגאַניזאַציאָנעלן מעכאַניזם. סטאַליניזם איז קודם כּל די אויטאָמאַטישע אַרבעט פון אַפּאַראַט.

אין דער שריפט, וועלכע לענין האָט אָנגערופן זיין צוואה, האָט ער אָנגעוויזן אויף צוויי שטריכן אין סטאַלינס כאַראַקטער: ברוטאַלישקייט און אומלאָיאַלקייט. אָבער ערשט נאָך לענינס טויט האָבן דידאָזיקע צוויי שטריכן דערגרייכט זייער פולע אַנטוויקלונג. סטאַלין באַמיט זיך צוגעגעבן אַ וואָס גיפטיקערן כאַראַקטער דעם קאַמף אין דער פּאַרטיי און אַזוי אַרום שטעלן די פּאַרטיי פאַר אַ געשעענעם פּאַקט פון איר שפּאַלטונג.

צוויי „איבערגעווירצטע געריכטן“

לענין האָט שוין געוואָרנט די פּאַרטיי אין 1921 ווען ער האָט געזאָגט: „דערדאָזיקער קוכער וועט צוגרייטן בלויז איבערגעווירצטע געריכטן“. דער אורטייל פון געפּעאו, וואָס באַשולדיקט די אָפּאָזיציע אין צוגרייטן אַ באַוואָפנטן קאַמף קעגן דער ראַטנמאַכט, איז נישט דער איינציקער סטאַלינשער געריכט פון דאָזיקן מין. אין יולי 1927, ד. ה. דאַן, ווען די אָפּאָזיציע האָט זיך נאָך געפונען אין דער פּאַרטיי, האָט סטאַלין פּלוצלונג געשטעלט די פאָלגנדיקע פראַגע: „ווי, איז די אָפּאָזיציע באמת פיינטלעך געשטימט צום טריאומף פון ראַטנפאַרבאַנד אין די צוקונפטיקע קאַמפן קעגן אימפּעריאַליזם? עס איז איבעריק צוצוגעבן, אַז סטאַלין האָט נישט געהאַט דעם מינדסטן שאָטן פון באַרעכטיקונג אויף צו וואַרפן דידאָזיקע אינסינואַציע. אָבער דער קוכער האָט אָנגעהויבן צוצוגרייטן דעם געריכט פון אַרטיקל 58. אַזוי ווי די פראַגע וועגן דער שטעלונג פון דער אָפּאָזיציע לגבי דער פאַרטיידיקונג פון ראַטנפאַרבאַנד האָט אַן אינטערנאַציאָנאַלע וויכטיקייט, האַלט איך פאַר נויטיק, אין אינטערעס פון דער ראַטנרעפּובליק צו ציטירן דאָ אַן אויסצוג פון דער רעדע מיט וועלכער איך האָב תיכף געענטפערט אויף סטאַלינס געשטעלטער פראַגע:

„לאָמיר אויף איין מאָמענט לאָזן אין אַ זייט, — האָב איך געזאָגט, — דאָס איז געווען אויפן פּלענום פון צענטראַלקאָמיטעט און פון דער צענטראַלער קאָנטראָל-קאָמיסיע אין 1927 — די חוצפּה פון דער פראַגע גופא. לאָמיר זיך איצט נישט אומקערן צו לענינס כאַראַקטעריסטיק פון סטאַלינס מעטאָדן, ווען ער האָט געזאָגט, אונטערשטרייכנדיק ערנסט זיינע ווערטער: „ברוטאַלקייט און אומלאָיאַלקייט“. לאָמיר נעמען די פראַגע אַזוי ווי זי איז געשטעלט געוואָרן און לאָמיר ענטפערן אויף איר. בלויז די ווייס-גוואַרדייער קענען זיין פיינטלעך צום טריאומף פון ראַטנפאַרבאַנד אין די צוקונפטיקע קאַמפן קעגן אימפּעריאַליזם. אין תוך גענומען האָט סטאַלין אין זינען אַן אַנדער פראַגע, נעמלעך: מיינט באמת די אָפּאָזיציע, אַז סטאַלינס ליניע איז אומפעאיק צו פאַרזיכערן דעם נצחון פון ראַטנ-

פּאַרבאַנד ? יאָ, די אָפּאָזיציע מיינט אַז סטאַלינס ליניע וועט מאַכן שווער דעם נצחון. יעדער אָפּאָזיציאָניסט וועט פאַרנעמען דעם קאַמפּס-פּאָסטן, וועלכן עס וועט אים אָנטרויען די פּאַרטיי אויפן פראָנט אָדער הינטערן פראָנט. אָבער קיין איינציקער וועט נישט מותּר זיין אויף זיין רעכט און אויף זיין חוב צו קעמפן כּדי אויסצוגלייכן די אָריענטאַציע פון דער פּאַרטיי...

און דעריבער : פאַר דעם סאָציאַליסטישן פאָטערלאַנד ? יאָ ! פאַר סטאַלינס ליניע ? ניין !״

נישט געקוקט אויף דעם, וואָס די באַדינגונגען האָבן זיך געענדערט, האָבן נאָך פאַר אונז דידאָזיקע ווערטער אויך היינט זייער גאַנצע קראַפט.

אַ חוץ דער אַזויגערופענער צוגרייטונג פון אַ באַוואָפנטן קאַמף דורך דער אָפּאָזיציע און אונזער כּלומרשטער פיינטשאַפט לגבי דעם ראַטנפאַרבאַנד, בין איך דאָ געצוווּנגען צו דערמאָנען נאָך אַ דריטן געריכט פון סטאַלינס ספּעציפישן מענו. דאָ האַנדלט זיך וועגן טעראָריסטישע אַקטן.

ווי כ׳האָב זיך געקענט איבערצייגן קומענדיק אין קאָנסטאַנטינאָפּאָל, האָבן שוין געפונען אַן אָפּקלאַנג אין דער אַלוועלטלעכער פּרעסע געוויסע אומקלאָרע קלאַנגען וועגן געוויסע טעראָריסטישע פּרוּוון, וואָס זענען כּלומרשט פאַרבונדן מיט געוויסע גרופּעס פון דער טראָצקיסטישער אָפּאָזיציע. איך זע קלאָר דעם מקור פון דידאָזיקע קלאַנגען. אין מיינע בריוו, וועלכע איך האָב געשריבן פון אַלמאַ-אַטאַ, האָב איך עטלעכע מאָל געוואָרנט מיינע פריינט, אַז אויפן וועג אויף וועלכן ער איז אַרויפגעגאַנגען מוז סטאַלין אַלץ מער און מער שפּירן אַ שטאַרקע באַדערפעניש עס זאָלן פאָרקומען טעראָריסטישע אַקטן מצד די „טראָצקיסטן״. עס איז נישטאָ קיין שום האָפענונג צוצושרייבן דער אָפּאָזיציע, וועלכע ווערט געפירט דורך אַ שטאַב פון געניט פּראַקטיצירטע און פאַראַנטוואָרטלעכע פירער, די צוגרייטונג פון אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד. אָבער צושרייבן טעראָריסטישע כּוונות אַן אַנאָנימער גרופּע „טראָצקיסטן״ איז אַ פּראָבלעם, וואָס לאָזט זיך לייכטער לייזן. ס׳איז קלאָר, אַז אין דערדאָזיקער ריכטונג זענען טאַקע געווענדט סטאַלינס אָנשטרענגונגען. דורך זאָגן דאָס הויך אויפן קול וועט מען די

דאָזיקע אָנשטרענגונגען נישט ליימען אינגאנצן, אָבער דאָס וועט, לכל הפחות, שווערער מאַכן זיי צו פאַרווירקלעכן.

דער כאַראַקטער פון סטאַלינס קאַמפּס-מעטאָדן האָט מיך געצוווּנגען זייט 1926 צו זאָגן אים נאָך אַ זיצונג פון פּאָליטישן ביוראָ, אַז ער האָט אַרויסגעשטעלט זיין קאַנדידאַטור אַלס קברן פון דער פּאַרטיי און פון דער רעוואָלוציע. איך חזר איצט איבער דידאָזיקע וואָרנונג מיט אַ פּאַרטאָפּלטער קראַפט. אָבער היינט, פּונקט ווי אין 1926, זענען מיר טיף איבערצייגט, אַז נישט סטאַלין וועט טריאומפירן איבער דער פּאַרטיי, נאָר די פּאַרטיי וועט טריאומפירן איבער סטאַלינען.

IV. סטאַלינס נצחון

סטאַלין איז אויסגעוויילט געוואָרן אַלס גענעראַל-סעקרע־טאַר פון דער פּאַרטיי נאָך ביי לענינס לעבן, אין 1921. אין יענער צייט האָט דערדאָזיקער אַמט געטראָגן מער אַ טעכנישן, ווי אַ פּאָליטישן כאַראַקטער. פונדעסטוועגן איז לענין דאָן אַרויסגעטראָטן קעגן סטאַלינס קאַנדידאַטור. טאַקע ביי דערדאָ־זיקער געלעגנהייט האָט ער גערעדט וועגן „קוכער, וואָס האָט אַ נייגונג צו איבערגעווירצטע שפּייזן". אָבער לענין האט נאָכ־געגעבן די איבעריקע מיטגלידער פון פּאָליטישן ביוראָ, אמת, נישט מיט קיין גרויסן תענוג. „לאָמיר פּרובירן און מיר וועלן זען", האָט ער דערקלערט...

לענינס קראַנקהייט האָט תיכּף געענדערט די סיטואַציע. ביז דאַן האָט ער זיך געפונען בראש פון פּאָליטישן ביוראָ און ער האָט געהאַט אין זיינע הענט די וויכטיקסטע הויב־שטאַנגען פון דער פּאַרטיי; און הגם סטאַלין איז געווען גע־נעראל-סעקרעטאַר, האָט ער נאָר געשפּילט אַ ראָל פון אַ אויס־פיר-אָרגאַן, מ'פלעגט אים נאָר איבערגעבן צווייטראַנגיקע אַר־בעטן. די איבעריקע מיטגלידער פון פּאָליטישן ביוראָ האָבן זיך יעדער פאַרנומען מיט זייערע באַזונדערע פונקציעס. אַזוי ווי לענין איז באַזייטיקט געוואָרן פון דער אַרבעט, איז דער הויבשטאַנג פון דער הויפּט-אָנפירונג אויטאָמאַטיש איבערגעגאַנ־גען אין סטאַלינס הענט. דאָס איז נאָר געווען אַ פּראָוויזאָרי־

שע סיטואַציע. קיינער האָט נישט פאַרגעלייגט קיין ענדערונגען
ווייל מען האָט געהאָפט אויף לענינס שנעלן געזונט ווערן.
אינצווישן האָט סטאַלין אַנטוויקלט אַ פיבערהאַפטע טעטיקייט
און האָט אַריינגעפירט זיינע אַלע מענטשן אין אַפּאַראַט. ווען
לענין האָט זיך דערהאָלט פון ערשטן קלאַפּ און האָט זיך
אויף אַ געוויסע צייט אומגעקערט צו דער אַרבעט, אין 1922—23,
איז ער דערשראָקן געוואָרן זעענדיק ווי ביוראָקראַטיש עס איז
געוואָרן דער פּאַרטיי-אַפּאַראַט און ווי שטאַרק עס האָט פּראָ-
גרעסירט זיין אַלמעכטיקייט איבער דער פּאַרטיי-מאַסע.

איבעררייידנדיק מיך, איך זאָל פאַרנעמען זיין אָרט אין
ראַט פון די פאָלקס-קאָמיסאַרן, האָט לענין געפירט מיט מיר
שמועסן וועגן קעמפן צוזאַמען קעגן דעם סטאַלינשן ביוראָ-
קראַטיזם. די פּראָבלעם איז באַשטאַנען אין דעם, מען זאָל
פירן דעם קאַמף אַזוי, אַז די פּאַרטיי זאָל וואָס ווייניקער באַ-
שעדיקט ווערן. אָבער לענינס געזונט-צושטאַנד איז ווידער גע-
וואָרן ערנסט. אין דעם דאָקומענט, וועלכער איז באַקאַנט אונ-
טערן נאָמען „די צוואה", געשריבן דעם 4 יאַנואַר 1923, האָט
לענין געעצהט מען זאָל סטאַלינען באַזייטיקן פון דער וויכ-
טיקער אַרבעט, צוליב זיין אומלאָיאַלקייט און זיין נייגונג צו
מיסברויכן די מאַכט. אָבער לענין האָט אין קורצן ווידער
געמוזט זיך לייגן אין בעט, די פּראָוויזאָרישע סיטואַציע מיט
סטאַלינען האָט זיך איבערגעחזרט. די האָפנונג אויף לענינס
געזונט-ווערן איז אַלץ מער אויסגעלאָשן געוואָרן. די פּער-
ספּעקטיוו פון זיין לחלוטינדיקער דערווייטערונג האָט אויפגע-
שטעלט די פראַגע: ווער וועט אָנפירן מיט דער פּאַרטיי.

דער „זיבנאומוויראַט"

אין יענער צייט האָבן זיך נאָך די פּרינציפּיעלע חלוקי-
דעות נישט געהאַט בולט אויסגעשיילט. די גרופּירונג, וואָס
איז פיינטלעך געווען געשטימט צו מיר, האָט געטראָגן אַ פּער-
זענלעכן כאַראַקטער. דער טאָג-לאָזונג פון זינאָוויעוו, סטאַלין
א. אז. וו. איז געווען: „נישט דערלאָזן, אַז טראָצקי זאָל אָנ-
פירן מיט דער פּאַרטיי". שפּעטער, אין משך פון זינאָוויעווס
און קאַמענעווס קאַמף קעגן סטאַלינען, זענען די סודות פון דאָ-
זיקן פּעריאָד אויפגעדעקט געוואָרן דורך די-יעניקע, וועלכע
האָבן אַליין אָנטיילגענומען אין דער פאַרשווערונג. ווייל דאָס

איז געווען אַן אמתע פאַרשוועדונג. עס איז געבילדעט געוואָרן אַ געהיימע פּאָליטישע ביוראָ (דער „זיבנאומוויראַט"), אין וועלכן עס זענען אַריינגעגאַנגען אַלע מיטגלידער פון אָפּיציעלן פּאָליטישן ביוראָ, אַ חוץ מיר, און צו וועלכע מען האָט קאָאָפּטירט קויבישעוון, דעם איצטיקן פאָרזיצער פון העכסטן נאַציאָנאַל-עקאָנאָמישן ראַט. אַלע פראַגעס פלעגן אויף פריער געלייזט ווערן אין דאָזיקן געהיימען פּאָליטישן ביוראָ, וואָס זיינע מיטגלידער זענען געווען פאַרבונדן דורך אַ קאָלעקטיווער פאַראַנטוואָרטלעכקייט. זיי האָבן זיך פאַרפליכטעט נישט צו פירן קיין פּאָלעמיק איינע קעגן די צווייטע און גלייכצייטיק זוכן אַלע אויסריידן, וואָס גיבן אַ מעגלעכקייט אַרויסצוטרעטן קעגן מיר. אין די לאָקאַלע אָרגאַניזאַציעס האָבן עקזיסטירט אַנאַלאָגישע געהיימע צענטערן, וועלכע זענען געווען אָנגעשלאָסן אין „זיבנאומוויראַט" פון מאָסקווע און זענען געווען אונטערגעוואָרפן אַ שטרענגער דיסציפּלין. די קאָרעספּאָנדענץ איז געפירט געוואָרן דורך אַ ספּעציעל-שיפרירטער שפּראַך. דאָס איז געווען אַ פולקאָמע אומלעגאַלע אָרגאַניזאַציע אין דער פּאַרטיי און וועלכע איז, פון אָנהייב, געווענדט געווען קעגן איין-איינציקן מענטשן. די פאַראַנטוואָרטלעכע באַאַמטע פון דער פּאַרטיי און פון דער רעגירונג פלעגן סיסטעמאַטיש אָפּגעקליבן ווערן מיטן איינציקן קריטעריום: קעגן טראָצקין.

אין משך פון לאַנגן „אינטעררעגניום", וואָס איז אַרויסגערופן געוואָרן דורך לענינס קראַנקהייט, איז די דאָזיקע אַרבעט געפירט געוואָרן אומדערמידלעך, אָבער גלייכצייטיק פאָרזיכטיק, מאַסקירט, אויף אַזאַ אופן, אַז אין פאַל פון לענינס געזונט ווערן זאָל מען קענען האַלטן גאַנץ די „אונטערמינירטע בריקן". מען האָט געפּאָדערט פון אַ קאַנדידאַט אויף אַ וועלכן נישט איז אַמט, אַז דאָס זאָל זיין אַזאַ, וואָס זאָל זיך אָנשטויסן, וואָס מען דערוואַרט פון אים. דער וואָס פלעגט זיך אָנשטויסן פלעגט שטייגן העכער. אַזוי אַרום איז געשאַפן געוואָרן אַ מין ספּעציעלע פאָרם פון קאַריעריזם, וואָס האָט ערשט שפּעטער באַקומען אָפן דעם נאָמען פון „אַנטי-טראָצקיזם". לענינס טויט האָט דערלויבט דערדאָזיקער פאַרשווערונג אַרויסצוגיין אויף דער ליכטיקער שיין.

די מיטגלידער פון דער פּאַרטיי, וועלכע האָבן געלאָזט

הערן זייער פּראָטעסט קעגן דערדאָזיקער פּאָליטיק זענען געפאַלן קרבנות פאַר די צביעותדיקע אַטאַקעס צוליב. מאָטיוון וואָס האָבן בולט נישט געהאַט צו טאָן דערמיט און זענען תּמיד געווען אויסגעטראַכט. פאַרקערט, די עלעמענטן פון גאַנץ־ האַקלדיקער מאָראַליטעט, וועלכע וואָלטן בעת דער ערשטער קאָנטראָל פון דער ראַטנמאַכט אומברחמנותדיק באַזייטיקט געוואָרן פון דער פּאַרטיי, האָבן געזיכערט זייער סיטואַציע דורך אַ פּשוטער פיינטלעכער אַרויסטרעטונג קעגן טראָצקין. אָנהויבנדיק פון 1923 איז דיזעלבע אַרבעט איינגעפירט געוואָרן אין אַלע פּאַרטייען פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל: געוויסע פירער זענען פאַרטריבן געוואָרן: אַנדערע זענען געקומען זיי פאַרבייטן בלויז לויט זייער אָנגענומענער שטעלונג לגבי טראָצקין. מען האָט קינסטלעך אָפּגעקליבן נישט די בעסטע, נאָר די־ יעניקע, וועלכע האָבן זיך אַמלייכטסטן צוגעפּאַסט. די אַלגעמיינע אָריענטאַציע איז בלויז באַשטאַנען אין פאַרבייטן די פּערזענלעכקייטן מיט אַן אייגענעם ווערט דורך מיטלמעסיקייטן, וואָס האָבן צו פאַרדאַנקען זייער סיטואַציע אויסשליסלעך דעם פּאַרטיי־אַפּאַראַט. סטאַלין אַליין איז געוואָרן דער העכסטער אויסדרוק פון דערדאָזיקער מיטלמעסיקייט פון פּאַרטיי־אַפּאַראַט.

די „דיסקוסיעס"

אַרום סוף 1923 איז דער פּאַרטיי־אַפּאַראַט שוין געווען דריי־פערטל צוגעקליבן: עס איז מעגלעך געווען אַריבערצוטראָגן דעם קאַמף אין דער מאַסע. פאַרשיידענע מיליטער־אָפּטיילונגען האָבן פאַרנומען די אויסגאַנגס־פּאָזיציעס און האָבן אָפּגעוואַרט דעם סיגנאַל צו אַן אָנגריף. דערדאָזיקער סיגנאַל איז געגעבן געוואָרן. ביידע ערשטע „דיסקוסיעס", וואָס זענען אָפּגעווענדט געווען קעגן מיר, אין האַרבסט 1923 און אין האַרבסט 1924, זענען ביידע צונויפגעפאַלן מיט מיין קראַנקהייט, וועלכע האָט מיר נישט דערלויבט אַרויסצוטרעטן אין קיין איין פאַרזאַמלונג פון דער פּאַרטיי. אונטערן געוואַלט־דרוק פון צענטראַל־קאָמיטעט האָט זיך גלייכצייטיק פון אַלע זייטן אָנגעהויבן אַ צוגרייטונג פון די מאַסן. מיינע אַלטע חלוקי־דעות מיט לענינען, וואָס האָבן געשטאַמט נישט נאָר פון פאַר דער רעוואָלוציע, נאָר אויך פון פאַר דער מלחמה, און וועלכע זענען באַזייטיקט געוואָרן דורכן געמיינזאַמען קאַמף, זענען פּלוצלונג אַרויפגעשווומען אויף דער ליכטיקער שיין, פאַרקריפּלטע, אי־

בערגעטריבענע און זענען איבערגעגעבן געוואָרן דער נישט־אינפאָרמירטער מאַסע ווי אַ פראַגע פון ברענענדיקער אַקטואַליטעט, די מאַסע איז געוואָרן געפּלעפט, פאַרפירט, איינגעשראָקן. אינצווישן איז דער פּראָצעס פון פערזאָנען־צוקלויב אַראָפּגעניידערט נאָך אויף אַ נידעריקערן שטאַפּל. עס איז מער נישט מעגלעך געווען אויסצופירן די פונקציע פון אַ פאַבריק־דירעקטאָר, פון אַ סעקרעטאַר פון אַ וואַרשטאַט־קעמערל, פון אַ פאָרזיצער פון אַן אויספיר־קאָמיטעט פון אַ געגנט און אַזוי וו. און. וו. נישט פאָרלייגנדיק אַלס רעפערענצן דעם אַנטי־טראָצקיזם.

ווי לאַנג דאָס איז געווען מעגלעך האָב איך אויסגעמיטן אָנטיילצונעמען אין דאָזיקן קאַמף, בפרט אַז אין זיינע ערשטע עטאַפּן האָט ער געטראָגן דעם כאַראַקטער פון אַ פּרינציפּלאָזער פאַרשווערונג, וואָס איז געווענדט קעגן מיר פּערזענלעך. ס׳איז געווען קלאָר, אַז אויב עס וועט אויסברעכן אַזאַ מין קאַמף וועט ער אומפאַרמיידלעך אָננעמען אַן אויסערגעוויינלעך שאַרפן כאַראַקטער און ביי דער הערשאַפט פון אַ רעוואָלוציאָנערער דיקטאַטור קען ער דערפירן צו שווערע רעזולטאַטן. נישט דאָ איז דער אָרט אויף צו באַהאַנדלען די פראַגע צי ס׳איז געווען ריכטיק דער אָנשטרענגען זיך, פאַרן פּרייז פון גרויסע פּערזענלעכע קאָנצעסיעס, צו בלייבן אויף אַ באָדן, וואָס דערלויבט צו אַרבעטן צוזאַמען, אָדער צי איך האָב באַדאַרפט איבערגיין צום אָנגריף אויף דער גאַנצער ליניע נישט געקוקט אויפן מאַנגל פון גענוגנדיקע פּאָליטישע מאָטיוון. ווי עס זאָל נישט זיין האָב איך אויסגעוויילט דעם ערשטן וועג און, נישט געקוקט אויף אַלץ, האָב איך קיין חרטה נישט אויף דעם. עס זענען דאָ נצחונות, וועלכע פירן צו זאַק־גאַסן און מפּלות, וועלכע עפענען אויף נייע וועגן...

אפילו דאַן, ווען עס זענען בולטער געוואָרן די טיפע פּאָליטישע חלוקי־דעות, אָפּרוקנדיק טיף אין הינטערגרונט די פּערזענלעכע אינטריגע, האָב איך זיך באַמיט איינצוהאַלטן די דעבאַטן אין די גרעניצן פון אַ פּרינציפּיעלער דיסקוסיע; כדי צו געבן די פאַקטן אַ מעגלעכקייט צו באַשטעטיקן אָדער אָפּצוּוואַרפן די קעגנזעצלעכע מיינונגען און פּראָגנאָזן, בין איך

געווען אַ קעגנער פון דאָס, וואָס מ׳רופט אָן קאַמף. פאַרקערט אָבער, זינאָוויעוו, קאַמענעוו און סטאַלין — וועלכער האָט זיך פון אָנהויב אויסבאַהאַלטן הינטער דיביידע ערשטע — האָבן זיך געאײַלט צום קאַמף מיט זייערע אַלע כּחות. זיי האָבן נישט געוואָלט לאָזן דער פּאַרטיי קיין צײַט צו טראַכטן און אָפּשאַצן די חילוקי־דעות שטיצנדיק זיך אויף דער דערפאַרונג. ווען זינאָוויעוו און קאַמענעוו האָבן זיך אָפּגעטיילט פון סטאַלינען, האָט דערדאָזיקער אויטאָמאַטיש אָנגעווענדט קעגן זיי גופא דיזעלבע קראַפט, וועלכע ער האָט דערוואָרבן דורך פאַרפאָלגן דעם „טראָצקיזם״, אַ קראַפט, וועלכע זיי האָבן אַנטוויקלט אין משך פון דריי יאָר אין געמיינזאַמען הספּם מיט אים.

דער נצחון פון די קליינלעכע און קאָנסערוואַטיווע טענדענצן

דאָס אויבנגעזאָגטע איז נישט קיין היסטאָרישע דערקלערונג פון סטאַלינס טריאומף, נאָר בלויז אַ שנעלע שילדערונג פון אופן, דורך וועלכן דערדאָזיקער נצחון איז דערגרייכט געוואָרן. דאָס איז אויך נישט קיין קלאָגן־זיך קעגן די אינטריגעס. אַ פּאָליטיק, וואָס זעט די סיבה פון איר מפּלה אין דעם קעגנערס אינטריגעס איז בלינד און נעבעכדיק. די אינטריגע איז אַזוי צו זאָגן די טעכנישע זייט פון ענין: זי קען שפּילן בלויז אַ צווייטראַנגיקע ראָל. די גרויסע היסטאָרישע פּראָגעס ווערן געלייזט דורך דער טעטיקייט פון גרויסע סאָציאַלע כּחות. סטאַלינס נצחון, נישט געקוקט אויף אַלע זיינע וואַקלעניש, איז אַ מאַניפעסטירונג פון באַדייטנדיקע איבערגרופּירונגען, וואָס זענען פאָרגעקומען אין די קלאַסן־פאַרהעלטעניש פון דער רעוואָלוציאָנערער געזעלשאַפט. דאָס איז דער טריאומף אָדער האַלב־טריאומף פון געוויסע גרופּעס און קרייזן איבער די אַנדערע. דאָס איז די אָפּשפּיגלונג פון די ענדערונגען, וואָס זענען פאָרגעקומען אין דער אינטערנאַציאָנאַלער לאַגע אין משך פון די לעצטע יאָרן. אָבער דערדאָזיקער ווייכער פון פראַגן איז שוין פאַר זיך אַליין אַ גרויסע טעמע.

דאָ וועל איך נאָר זאָגן איינס. נישט געקוקט אויף אַלע פעלערן וועלכע די אַלוועלטלעכע צום באָלשעוויזם פיינטלעכע פרעסע האָט געמאַכט אין איר אָפּשאַצן די פאַרשיידענע עטאַפּן און פאַרשיידענע פאַקטן פון אינערלעכן קאַמף אין ראַטנפאַרבאַנד, האָט דידאָזיקע פרעסע גאַנץ ריכטיק דערקענט דעם פונדאַמענטאַלן סאָציאַלן קערן פון דאָזיקן קאַמף: סטאַלינס נצחון באַדייט, אַז די מעסיקסטע און קאָנסערוואַטיווסטע טענדענצן טריאומפירן איבער די טענדענצן פון דער אינטערנאַציאָנאַלער פּראָלעטאַרישער רעוואָלוציע און איבער די טראַדיציעס פון דער באָלשעוויסטישער פאַרטיי.

כ'האָב דעריבער קיין גרונט נישט צו פּראָטעסטירן קעגן די אָפּטע שבחים, וועלכע די פרעסע גיט סטאַלינס רעאַליזם. אַ גאַנץ אַנדער פראַגע איז צו וויסן, ביז וואָסער גראַד זיין דערפאָלג איז פעסט און אין וואָסער ריכטונג עס וועט גיין די ווייטערדיקע עוואָלוציע.

V. — וווהין גייט די ראַטנרעוואָלוציע?

זייט דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע האָט דידאָזיקע פראַגע נישט פאַרלאָזן די שפּאַלטן פון דער אַלוועלטלעכער פרעסע. אין איצטיקן מאָמענט ווערט זי באַהאַנדלט אין שייכות מיט מיין פאַרשיקונג, וועלכע די קעגנער פון באָלשעוויזם באַטראַכטן ווי אַ סימפּטאָם פון אַ לאַנג-דערוואַרטער אַנטשיידונג. אַז דידאָזיקע פאַרשיקונג האָט נישט נאָר אַ פּערזענלעכע, נאָר אַ פּאָליטישע באַדייטונג, דאַרף איך אַמווינציקסטן אָפּלייקענען. פונדעסטוועגן וועל איך אויך הייַנטיקס מאָל נישט עצ[illegible] זיך צוצואיילן מיטן אויספיר וועגן „אָנהויב פון סוף".

עס איז איבעריק צו דערמאָנען, אַז די היסטאָרישע פאָראויסזאָגונגען אונטערשיידן זיך פון די אַסטראָנאָמישע דורכדעם, וואָס זיי זענען תמיד רעלאַטיוו. עס וואָלט געווען לעכערלעך צו מאַכן גענויע פאָראויסזאָגונגען ווען עס האַנדלט זיך וועגן קאַמף פון לעבעדיקע כחות. די פּראָבלעם פון דער היסטאָרישער פאָראויסזעאונג באַשטייט אין אונטערשיידן דאָס מעגלעכע פון אוממעגלעכן, און אין אויסגעפינען צווישן די פאַרשיי-

דענע טעאָרעטישע קאָנצעפּציעס, וועלכע פון זיי זענען מער וואַרשיינלעך.

א מער־ווייניקער באַגרינדעטער ענטפער אויף דער פראַגע: „וווּהין גייט די רעוואָלוציע?" קען זיך געפינען בלויז אין רעזולטאַט פון אַנאַליז פון אַלע אירע אינערלעכע כחות, ווי אויך פון די אַלוועלטלעכע באַדינגונגען צווישן וועלכע זי געפינט זיך. אזאַ אָפּהאַנדלונג פאָדערט אַ גאַנץ בוך. אין אַלמאַ־אַטאַ האָב איך געאַרבעט אויפן דאָזיקן בוך, וועלכן איך האָף צו פאַרענדיקן גאָר אין קורצן. דאָ קאָן איך נאָר אָנווייזן די גרויסע ליניעס, אָן וועלכע מען דאַרף זיך האַלטן, כּדי צו זוכן דעמדאָזיקן ענטפער.

איז אמת, אַז די רוסישע רעוואָלוציע איז נאָענט צו איר ליקווידאַציע? צי זענען טאַקע אויסגעשעפּט אירע אינערלעכע קוואַלן? וואָס וועט איר ירשנען? אַ דעמאָקראַטיע? אַ דיקטאַטור? אַ מאָנאַרכיסטישע רעסטאַוראַציע?

דער שטראָם פון אַ רעוואָלוציאָנערן פּראָצעס איז אַ סך קאָמפּליצירטער ווי פון אַ באַרג־טייך. אָבער דאָרט ווי דאָ, איז די סאַמע פּאַראַדאָקסאַלע ענדערונג פון דער ריכטונג אַבסאָלוט נאָרמאַל. פונדעסטוועגן דאַרף מען נישט פאָדערן אָן אויסערלעכע און סכעמאַטישע נאָרם, מען דאַרף נעמען אַ נאַטירלעכע נאָרם, וואָס ווערט באַשטימט דורך דעם קוואַנטום וואַסער אין באַרג־שטראָם, די פאָרם־בולטקייט פון דער געגנט, דעם כאַראַקטער פון די לופט־שטראָמען, און אַז. וו... אין פּאָליטיק הייסט דאָס, אַז נאָך די העכסטע שטייגונגען פון דער רעוואָלוציע דאַרף מען פאַראויסזען די מעגלעכקייט און די וואַרשיינלעכקייט פון ראַפּטומע אַראָפּשטייגונגען, אַמאָל דויערהאַפטיקע, און פאַרקערט ווידער, אין די פּעריאָדן פון דער גרעסטער ירידה, ווי, למשל, אין מאָמענט פון דער סטאָליפּינשער קאָנטער־רעוואָלוציע (1907—1910), באַמערקן די ערשטע שפּורן פון אַ נייער שטייגונג.

צוויי הויפּט־פּעריאָדן

די דריי רעוואָלוציעס, וועלכע האָבן זיך אַדורכגעטראָגן

איבער רוסלאַנד אין משך פון דאָזיקן לעצטן פערטל יאָרהונ-דערט בילדן, אינדעראמתן, די עטאַפּן פון איין-איינציקער רעוואָלוציע. צווישן די צוויי ערשטע זענען דורכגעגאַנגען צוועלף יאָר; צווישן דער צווייטער און דער דריטער — נישט מער ווי ניין חדשים. די עלף יאָר פון דער עקזיסטענץ פון דער ראַטנרעפּובליק צעטיילן זיך אויך אין אַ סעריע עטאַפּן צווישן וועלכע עס געפינען זיך צוויי עיקרדיקע: לעבינס קראַנקהייט און דער אָנהויב פון קאַמף קעגן „טראָצקיזם" קענען מער-ווייניקער באַטראַכט ווערן ווי אַ דעמאַרקאַציע-ליניע, וואָס טיילט זיי אָפּ. אין משך פון ערשטן פּעריאָד האָבן די מאַסן געשפּילט אַ דעצידירנדיקע ראָלע. די געשיכטע קען נישט קיין צווייטן ביישפּיל פון אַ רעוואָלוציע, וואָס זאָל האָבן אויפגע-רודערט אַזעלכע ריזיקע מאַסן ווי די, וועלכע עס האָט אויפגע-הויבן די אָקטאָבער-רעוואָלוציע. און נאָך היינט עקזיסטירן אַזעלכע אָריגינאַלן, וואָס באַטראַכטן די אָקטאָבער-רעוואָלוציע ווי אַ אַוואַנטיורע! דענקנדיק אַזוי צעשטערן זיי ביזן גרונט דאָס, וואָס זיי פאַרטיידיקן: וואָס פאַראַ ווערט האָט דען אַ סאָציאַלע אָרגאַניזאַציע, וועלכע אַ „אַוואַנטיורע" קען אומוואַרפן? אינדעראמתן אָבער איז דער דערפאָלג פון דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע—שוין דער איינציקער פאַקט וואָס זי האָט זיך געקענט האַלטן אין משך פון די קריטישסטע יאָרן קעגן ריזיקע מחנות שונאים — געזיכערט געוועזן דורך דער אַקטיוויטעט און דער איניציאַטיוו פון די שטאָט-און דאָרף-מאַסן. בלויז אויפן דאָזיקן איינציקן באַזיס האָבן זיך געקענט אַנטוויקלען די אימפּראָווי-זאַציעס פון אַדמיניסטראַטיוון מלוכה-אַפּאַראַט און פון דער רויטער אַרמיי. אַזוי איז יעדנפאַלס די עיקרדיקע דעדוקציע פון מיין דערפאַרונג אין דאָזיקן געביט.

דער צווייטער פּעריאָד, וועלכער האָט געבראַכט מיט זיך אַ ראַדיקאַלע ענדערונג אין דער רעגירונגס-ריכטונג, איז כאַראַק-טעריזירט דורך אַן אומאָפּפרעגבאַרן זינקען פון דער תּיכּף-דיקער אַקטיוויטעט פון דער מאַסע: דער טייך גייט אַריין אין זיין קאָריטע. איבער די מאַסן הויבט זיך אויף אַלץ מער און מער דער צענטראַליזירטער אַפּאַראַט פון דער אָנפירונג. די ראַטן-מלוכה ביוראָקראַטיזירט זיך, ווי איר אַרמיי. עס ווערט

גרעסער דער מרחק צווישן די אָנפירנדיקע קרייזן און די מאַסן, דער אַפּאַראַט באַקומט אַלץ מער און מער דעם כאַראַקטער פון אַ „ציל פאַר זיך אַליין”. דער באַאַמטער ווערט אַלץ מער דורכגעדרונגען מיט דער איבערצייגונג, אַז די אָקטאָבער-רעוואָלוציע איז דורכגעפירט געוואָרן אַקוראַט צוליב דעם, כדי צו קאָנצענטרירן די מאַכט אין זיינע הענט און גאַראַנטירן אים אַ פּריווילעגירטע לאַגע. איך האַלט פאַר איבעריק צו דערקלערן, אַז די פּאָזיטיווע סתירות, וועלכע מיר באַמערקן אין דער אַנטוויקלונג פון דער ראַטן-מלוכה זענען נישט קיין אַרגומענטן לטובת דער אַנאַרכיסטישער, ד. ה. לגמרידיקער און עיקרדיקער נעגאַציע פון דער מלוכה בכלל.

אין אַ באַדייטנדיקן בריוו, וועלכער איז געווידמעט די דערשיינונגען פון דעגענעראַציע אין מלוכהשן און אין פּאַרטיי-אַפּאַראַט, ווייזט אָן מיין אַלטער פריינט ראַקאָווסקי אויף זייער אַ אָנשוילעכן אופן, ווי אַזוי נאָך דעם נצחון פון דער מאכט האָט זיך אויסגעאַרבעט אין אַרבעטערקלאַס אַן אומאָפּהענגיקע ביוראָקראַטיע, און ווי אַזוי דידאָזיקע דיפערענצירונג איז צו-ערשט געווען בלויז פונקציאָנאַריש, דערנאָך ערשט איז זי געוואָרן סאָציאַל.

געוויס, דער אינערלעכער פּראָצעס פון דער דעמאָקראַטיע האָט זיך אַנטוויקלט אין ענגסטער פאַרבינדונג מיט אַ צווייטער טיפערער געשעעניש אין לאַנד. צוזאַמען מיט די פרינציפּן פון נעפּ זעט מען ווי עס לעבט צוריק אויף אַ ברייטע קאַטעגאָריע פון שטאָטישע קליינבירגער. די ליבעראַלע פּראָפעסיעס זענען אויפגעשטאַנען תחית המתים. אין דאָרף איז דאָס באַגלייט געוואָרן דורך דעם אויפשטייג פון רייכן פּויער, פון „קולאַק”. דוקא דערפאַר, וואָס ער האָט זיך אויפגעהויבן איבער די מאַסן, האָט זיך דער קערפּער פון די באַאַמטע, אין זיינע ברייטע קרייזן, דערנענטערט צו דידאָזיקע בורזשואַזע שיכטן און זיך פאַרקרובהט מיט זיי. די איניציאַטיוו און דער קריטישער גייסט פון די מאַסן האָט די ביוראָקראַטיע אַלץ מער און מער באַטראַכט ווי אַ שטערונג. דער דרוק פון מלוכה-אַפּאַראַט אויף די מאַסן איז געוואַקסן נאָך גרינגער דערפאַר, ווייל — ווי מיר האָבן שוין אויבן געזאָגט — די פּסיכאָלאָגישע רעאַקציע פון די מאַסן אַליין האָט זיך אויסגעדריקט דורך אַן

אומאָפּפרעגבאַרע פאַרמינערונג פון זייער פּאָליטישער אַקטיוויטעט. אין משך פון דידאָזיקע לעצטע יאָרן איז די אַרבעטער אָפט אויסגעקומען צו הערן פון ביוראָקראַטן אָדער פון נייע־אייגנטימער פאָלגנדיקע פראַזע: „איר זענט נישט מער אין 1918!״ מיט אַנדערע ווערטער, די כחות־פאַרהעלטענישן האָבן זיך געביטן לרעה פון פּראָלעטאַריאַט.

דידאָזיקע פּראָצעסן האָבן אַנטשפּראָכן די אינערלעכע ענדערונגען אין דער פּאַרטיי גופא. מען דאַרף אויף קיין איין מאָמענט נישט פאַרגעסן, אַז די דערדריקנדיקע מערהייט פון דערדאָזיקער פּאַרטיי, וואָס ציילט ביי היינטיקס טאָג מער ווי א מיליאָן מיטגלידער, האָט בלויז אַ שוואַכע פאָרשטעלונג וואָס דידאָזיקע איז געווען אין משך פון ערשטן רעוואָלוציאָנערן פּעריאָד, שוין נישט רעדנדיק וועגן פּעריאָד וואָס פאַר דער רעוואָלוציע: עס איז גענוג צו זאָגן, אַז פון 75 ביז 80 פּראָצענט פּאַרטיי־מיטגלידער זענען אַריינגעטראָטן אין איר נאָך 1923. די צאָל פּאַרטיי־מיטגלידער וואָס זענען פאַרשריבן פון פאַר דער רעוואָלוציע איז נידעריקער ווי 1 פּראָצ. אָנהויבנדיק פון 1923 איז די פּאַרטיי קינסטלעך פאַרוואַנדלט געוואָרן אין אַ האַלב־אַמאָרפע מאַסע, וואָס איז באַשטימט צו שפּילן די ראָל פון אַ קנעט־מאַטעריאַל אין די הענט פון די פּראָפעסיאָנאַלן פון פּאַרטיי־אַפּאַראַט. דידאָזיקע אַנטקרעפטיקונג פון דער רעוואָלוציאָנערער סובסטאַנץ פון דער פּאַרטיי איז פאָרגעקומען ווי אַן אומבאַדינגטער פאָרבאַדינג פאַר די נצחונות פונם פּאַרטיי־אַפּאַראַט איבערן „טראָצקיזם״. מען דאַרף אויך באַמערקן, אַז די דערשיינונגען פון קאָרופּציע און געוואַלט האָבן פאַקטיש פאַרגרעסערט די ביוראָקראַטיזאַציע פון מלוכה־רעזשים און פון פּאַרטיי־רעזשים. די קעגנער פון די ראַטן פאַרצייכענען דידאָזיקע דערשיינונגען מיט בייזוויליקער פרייד. ס׳וואָלט געווען אומנאַטירלעך ווען דאָס זאָל זיין אַנדערש. ווען זיי פּרוּוון אָבער צו דערקלערן דידאָזיקע דערשיינונגען מיטן מאַנגל פון אַ פּאַרלאַמענטאַרישער דעמאָקראַטיע, איז גענוג—אויף צו געבן אַן ענטפער—אָנצוווייזן זיי אויף דער לאַנגער סעריע „פּאַנאַמעס״, אָנהויבנדיק ווען נויטיק מיט דעם ענין גופא — און ער איז נישט געווען דער ערשטער, — וואָס זיין

באַמען איז געוואָרן אַ סימבאָל, און ענדיקנדיק מיט דער גאַנץ פּרישער אַפּערע פון „גאַזעט די פראַנס“ און פון אַלטן מיניס-טער קלאָץ. אויב מען וויל אונז איבערצייגן, אַז פראַנקרייך שטעלט פאָר מיט זיך אַן אויסנאַם, אַז, למשל, די פאַראייניק-טע שטאַטן ווייסן נישט פון קיין פּאָליטישער קאָרופּציע, ווען מיר אָנשטרענגען אַלע אונזערע כּחות אויף צו גלויבן דאָס... לאָמיר זיך אָבער אומקערן צו אונזער ענין.

די באַאַמטע, וואָס האָבן זיך דערהויבן איבער דער מאַ-סע, זענען על-פּי-רוב טיף-קאָנסערוואַטיוו. זיי האָבן אַ נייגונג צו מיינען, אַז אַלץ, וואָס איז אומבאַדינגט נויטיק פאַרן גליק פון דער מענטשהייט איז שוין פאַרווירקלעכט געוואָרן. דידאָ-זיקע עלעמענטן פילן צו דער אָפּאָזיציע אַן אָרגאַנישע שנאה; זיי באַשולדיקן זי, אַז דורך איר קריטיק וועקט זי אויף אין די מאַסן ספקות, אַ פאַרלאַנג צו צעשטערן די סטאַבילקייט פון רעזשים און זי שאַפט אַזוי אַרום אַ דראָאונג פאַר די זיגן פון אָקטאָבער דורך ארויסרופן די שרעק-געשטאַלט פון דער „פּער-מאַנענטער רעוואָלוציע“. דידאָזיקע קאָנסערוואַטיווע שיכט, וואָס בילדעט סטאַלינס בעסטע שטיצע אין קאַמף קעגן דער אָפּאָזי-ציע, שטרעבט אַ סך מער פאַר סטאַלינען גופא אָדער פאַרן פונדאַמענטאַלן קערן פון זיין פראַקציע, צו רעכטס, צו די נייע באַזיצנדיקע שיכטן. פונדאַנען נעמט זיך סטאַלינס איצטיקער קאָנפליקט מיטן רעכטן פליגל. פונדאַנען נעמט זיך פאַר דער פאַרטיי די פּערספּעקטיוו פון אַ נייער „רייניקונג“, נישט נאָר פון די „טראָצקיסטן“, וואָס זייער צאָל איז געוואַקסן גלייך נאָך די פאַרשיקונגען און אויסשליסונגען, נאָר אויך פון די אַממערסטן דורכגעפוילטע עלעמענטן פון דער ביוראָקראַטיע. סטאַלינס דואַליסטישע פּאָליטיק וויקלט זיך פאַנאַנדער אין נאָכ-אַנאַנדערפאָלגנדיקע זיגזאַגן, וואָס האָבן אַלס רעזולטאַט די פאַרשטאַרקונג פון רעכטן פליגל און פון לינקן פליגל, צום שאָדן פון דער הערשנדיקער צענטער-פראַקציע.

טערמידאָר

הגם דער לאָזונג פון טאָג איז נאָך אַלץ דער קאַמף

קעגן רעכטס, בלייבט פונדעסטוועגן דער לינקער פליגל סטאַלינס עיקרדיקער פיינט, אַזוי ווי פריער. אין איצטיקן מאָמענט איז דאָס (וואָס איז שוין פון לאַנג קלאָר פאַר דער אָפּאָזיציע) שרייאיק קלאָר.

גלייך אין די ערשטע וואָכן פון דער קאַמפּאַניע קעגן רעכטס האָב איך אין אַ בריוו פון אַלמאַ-אַטאַ (דעם צענטן נאָוועמבער 1928) צו די חברים, וואָס טיילן מיין שטאַנדפּונקט, געזאָגט, אַז סטאַלינס טאַקטיק באַשטייט אין פאָלגנדיקס: אין אַ גינסטיקן מאָמענט, „ווען דער רעכטער פליגל וועט זיין גענוג איבערגעשראָקן, פלוצלונג איבערוואַרפן דעם פייער קעגן דעם לינקן פליגל... די קאַמפּאַניע קעגן רעכטס איז נישט מער ווי אַ פאַנאַנדערלויפן זיך פאַר אַ נייעם פלוצלונגן אָנגריף קעגן לינקס. ווער עס האָט דאָס נישט באַגריפן, האָט גאָרנישט באַגריפן”. דערדאָזיקער פּראָגנאָז האָט זיך פאַרווירקלעכט אַ סך פריער און קאַטעגאָרישער, ווי מען האָט דאָס געקענט דערוואַרטן. דער וואָס גליטשט זיך אַראָפּ בעת אַ רעוואָלוציע, נישט איבערריייסנדיק דערביי מיט דעם אַלטן סאָציאַלן אָנשפּאַר, איז געצווונגען צו דערקלערן זיין אַראָפּגליטשונג אַלס שטייגונג און אויסגעבן זיין רעכטע האַנט אַלס די לינקע. אָט צוליבן דאָזיקן טעם טאַקע קוואַליפיצירן די סטאַליניסטן די אָפּאָזיציע אַלס „קאָנטער-רעוואָלוציאָנער” און זיי מאַכן פאַריאושטע אָנשטרענגונגען צו וואַרפן אין איין הויפן זייער קעגנער פון רעכטס און פון לינקס. אָט צו דידאָזיקע צילן דאַרף זיך פון היינט אָן צופּאַסן דאָס וואָרט „עמיגראַציע”. ביי היינטיקס טאָג עקזיסטירן פּאַקטיש צוויי עמיגראַציעס. איינע, וועלכע איז אַרויסגעוואָרפן געוואָרן דורך דער שטייגונג פון די רעוואָלוציאָנערע מאַסן, און אַ צווייטע, וואָס איז אַ סימן פון פּראָגרעס פון די פיינטלעכע כּחות פון דער רעוואָלוציע. ווען די אָפּאָזיציע נוצט אויס די עקזיסטירנדיקע אַנאַלאָגיע מיט דער קלאַסישער רעוואָלוציע פון סוף XVIII-טן יאָרהונדערט און רעדט וועגן טערמידאָר, באַצייכנט זי דורכדעם די זיך-אָנרוקנדיקע סכּנה פון אַ קאַמף פון די סטאַליניסטן קעגן לינקס (נעמענדיק אין אַכט די דערשיינונגען און די טענדענצן וועלכע ענען אָנגעמערקט געוואָרן אויבן), אַ קאַמף וואָס איז פעאיק

צו ווערן אַן אויסגאַנגס־פּונקט פאַר אַ פאַרמאַסקירטער איבערקערעניש פון דער סאָציאַלער נאַטור פון דער ראַטנמאַכט.

די פראַגע וועגן טערמידאָר, וואָס שפּילט אַזאַ וויכטיקע ראָל אין קאַמף צווישן דער אָפּאָזיציע און דער הערשנדיקער פראַקציע, פאָדערט אָבער צוגאָב־דערקלערונגען.

דער אַלטער פראַנצויזישער פּרעמיער־מיניסטער ה׳ הערריאָ האָט דאָ נישט לאַנג דערקלערט, אַז דער ראַטנרעזשים, וואָס שטיצט זיך אין משך פון צען יאָר אויף געוואַלט, פאַרמשפּט זיך אַליין דורכן דאָזיקן פאַקט גופא. זינט זיין וויזיט אין מאָסקווע, אין 1924, האָט ה׳ הערריאָ זיך באַמיט (אויף וויפל איך האָב אים דאַן פאַרשטאַנען), צו מאַכן זיך אַ מער גינסטיקע — אויב נישט קיין מער פּרעציזע — קאָנצעפּציע פון די ראַטן. אָבער נאָך דעמדאָזיקן פּעריאָד פון די פאַרענדיקטע צען יאָר האַלט ער, אַז מ׳דאַרף אָפּזאָגן דער אָקטאָבער־רעוואָלוציע אין קרעדיט. איך מוז מודה זיין, אַז איך פאַרשטיי נישט זייער גוט די ראַדיקאַלע פּאָליטיק. רעוואָלוציעס האָבן נאָך קיינמאָל קיינעם נישט אויסגעשטעלט קיין וועקסלען מיט פעסטע טערמינען. די גרויסע פראַנצויזישע רעוואָלוציע האָט בויטיק געהאַט צען יאָר נישט נאָר כּדי אויסצובויען אַ דעמאָקראַטיע, נאָר כּדי דערפירן דאָס לאַנד צום באָנאַפּאַרטיזם. עס איז אויך קיין שום ספק נישטאָ, אַז ווען די יאַקאָבינער וואָלטן נישט מנצח געווען די זשיראָנדיסטן און וואָלטן נישט געוויזן דער וועלט דעם ביישפּיל פון אַ ראַדיקאַלער שטראָף, וואָס איז אָנגעווענדט געוואָרן לגבי דער אַלטער געזעלשאַפט, וואָלט היינט די גאַנצע מענטשהייט געווען קירצער אויף אַ קאָפּ.

קיין איין רעוואָלוציע איז אויך נישט פאָרגעקומען אָן קאָנסעקווענצן פאַר דער גאַנצער מענטשהייט. אָבער גלייכצייטיק האָבן די רעוואָלוציעס נישט אויפגעהיט אַלע נצחונות, וועלכע זיי האָבן דערגרייכט אין משך פון זייער העכסטן אויפשטיג. נאָכדעם ווי אַ קלאַס, אַ פאַרטיי, אינדיווידואומען האָבן דורכגעפירט די רעוואָלוציע, הויבן אָן צו ציען פון איר נוצן אַן אַנדער קלאַס, אַן אַנדער פאַרטיי, אַנדערע אינדיווידואומען. בלויז אַ פאַרעקשנטער שווינדלער קען פאַרלייקענען די אַלוועלטלעכע וויכטיקייט פון דער גרויסער פראַנצויזישער

רעוואָלוציע, הגם די רעאַקציע, וואָס איז געקומען נאָך איר איז געווען אַזוי שטאַרק, אַז זי האָט דערפירט דאָס לאַנד צו דער רעסטאַווראַציע פון די בורבאָנען. דער טערמידאָר איז געווען דער ערשטער עטאַפּ אויפן וועג פון דער רעאַקציע. נייע באַאַמטע, נייע אייגנטימער האָבן געוואָלט געניסן אין פרידן די פרוכטן פון דער רעוואָלוציע. די אַלטע יאַקאָבינער האָבן זיי געשטערט. די נייע אייגנטימער האָבן נאָך נישט געהאַט די העזה זיך איינצוּוויקלען אין אַ אייגענער פאָן. זיי האָבן געמוזט מאַרשירן אונטערן שוץ פון די יאַקאָבינער גופא. זיי האָבן אויסגעזוכט צייטווייליקע אָנפירער, מיט פנימער פון יאַקאָבינער פון דריטן ראַנג. פאָרנדיק שטראָם-אַראָפּ האָבן דידאָזיקע לעצטע צוגעגרייט די וועגן פאַר באָנאַפּאַרטן, וועלכער האָט מיט זיינע באַגנעטן און זיין קאָדעקס פאַרפעסטיקט דאָס נייע אייגנטום.

די עלעמענטן פון טערמידאָרישן פּראָצעס, וועלכער פאַרמאָגט, פאַרשטייט זיך, זיין אייגנטימלעכקייט, געפינען זיך ווידער אין ראַטנרוסלאַנד. זיי זענען בולט געקומען צום אויסדרוק אין משך פון דידאָזיקע לעצטע יאָרן. די, וועלכע שטייען איצט ביי דער מאַכט האָבן אין די אַנטשיידנדיקע געשעענישן פון ערשטן רעוואָלוציע-פּעריאָד געשפּילט אַ צווייטראַנגיקע ראָלע, אָדער זיי זענען געווען אָפענע קעגנער פון דער רעוואָלוציע, און ערשט נאָך דעם נצחון זענען זיי צוגעשטאַנען צו איר. זיי דינען איצט — ווי אומעטום און תמיד — אַלס דעקמאַנטל פאַר יענע עלעמענטן און יענע גרופּעס, וועלכע זענען פיינט פון סאָציאַליזם אָבער צו שוואַך אויף דורכצופירן אַ קאָנטער-רעוואָלוציאָנערע מלוכה-איבערקערעניש, און צוליבן דאָזיקן טעם שטרעבן זיי צו אַ פּאַוואָלעדיקן אַראָפּלאָז אויף די רעלסן פון דער בורזשואַזער געזעלשאַפט, צו אַן „אַראָפּשטייג מיט שטייף-איינגעצויגענע לייטשעס״, לויטן אויסדרוק פון איינעם פון זייערע אידעאָלאָגן.

פונדעסטוועגן וואָלט געווען אַ גרויסער פעלער צו מיינען, אַז דידאָזיקע אַלע פּראָצעסן זענען שוין פאַרווירקלעכט. צום גליק פאַר איינע און צום אומגליק פאַר אַנדערע איז נאָך דער טערמין גאַנץ ווייט. דער וועג פון היסטאָרישער אַנאַלאָגיע איז

אַ פאַרלאָקנדיקער מעטאָד און במילא — אַ סכנהדיקער. עס האָלט געווען צו איבערפלעכלעך צו מיינען, אַז עס עקזיסטירט אַ ספעציעלער ציקלישער געזעץ פון רעוואָלוציעס, וואָס צווינגען זיי, אַרויסגייענדיק פון די בורבאָנען, זיך אומצוקערן צו די בורבאָנען, דורכמאַכנדיק דעם עטאַפּ פון באָנאַפּאַרטיזם. דער ספעציפישער גאַנג פון יעדער רעוואָלוציע ווערט באַשטימט דורך אַ ספעציפישער קאָמבינאַציע פון די נאַציאָנאַלע כחות מיט דער גאַנצער אינטערנאַציאָנאַלער סיטואַציע. פונדעסטוועגן איז פאָרט אמת, אַז געוויסע שטריכן זענען געמיינזאַם פאַר אַלע רעוואָלוציעס, וואָס דאָס דערלויבט אָנצווענדן אַנאַלאָגיעס, און פאָדערט זיי אפילו אומבאַדינגט, אויב מען וויל זיך שטיצן אויף די לעקציעס פון דער פאַרגאַנגענהייט און נישט איבערחזרן תמיד די געשיכטע פון אָנהויב.

מען וואָלט געקענט דערקלערן דורך דער סאָציאָלאָגיע פאַרוואָס די ט ע נ ד ע נ צ ן פון טערמידאָר, פון באָנאַפּאַרטיזם און רעסטאַוראַציע עקזיסטירן אין זייער גאַנצער קראַפט אין יעדער זיגרייכער רעוואָלוציע, וואָס איז ווערט דעמדאָזיקן נאָמען. די גאַנצע פראַגע באַשטייט אין דער קראַפט פון די דאָזיקע טענדענצן, אין זייער קאָמבינאַציע, אין די באַדינגונגען פון זייער אַנטוויקלונג. ווען מיר רעדן וועגן דער דראָאונג פון באָנאַפּאַרטיזם מיינען מיר לחלוטין נישט, אַז ער איז באַשטימט דורך אַ וועלכן־נישט־איז היסטאָרישן געזעץ. דער צוקונפטיקער גורל פון דער רעוואָלוציע וועט באַשטימט ווערן דורכן גאַנג פון קאַמף צווישן די לעבעדיקע כחות פון דער געזעלשאַפט. עס וועלן נאָך פאָרקומען צופלוסן און אָפּפלוסן, און זייער דויער וועט אָפּהענגען אין אַ גרויסער מאָס פון די אייראָפּעאישע און אַלוועלטלעכע געשעענישן.

אין אַ תקופה ווי די אונזעריקע קען פאַרניכטעט ווערן אויף אייביק בלויז אַזאַ גרופּירונג, וואָס דרינגט נישט אַדורך די אָביעקטיווע סיבות פון איר מפּלה און וועלכע שפּירט זיך אַלס שטרויעלע, געטראָגן דורך אַ שטראָם.

אויב עס קען געשען, אַז אַ שטרויעלע זאָל האָבן עמפּינדונגען...

VI. — צי איז ווארשיינלעך די פאַרוואַנדלונג פון די ראַטן אין אַ פּאַרלאַמענטאַרישער דעמאָקראַטיע?

„אויב די ראַטנמאַכט קעמפט מיט אַלץ-וואַקסנדיקע שווע־ריקייטן; אויב דער קריזיס פון דער דיקטאַטור-ריכטונג פאַר־שאַרפט זיך אַלץ מער און מער; אויב די סכנה פון באָנאַ־פּאַרטיזם איז נאָך נישט אויסגעמיטן, איז דען נישט בעסער צו נעמען די ריכטונג צו דעמאָקראַטיזם?” דידאָזיקע פראַגע, אָפן צי פאַרשטעלט, ווערט געשטעלט אין אַ גאַנצע ריי אַר־טיקלען, וואָס זענען געווידמעט די לעצטע געשעענישן אין דער ראַטנרעפּובליק.

איך באַהאַנדל דאָ נישט וואָס עס איז בעסער אָדער ס'איז נישט בעסער. כ'באַמי זיך אַרויסצופרעגן אויף דער ליכטיקער שיין דאָס וואָס ס'איז ווארשיינלעך, ד. ה. דאָס, וואָס עס פליסט אַרויס פון דער אָביעקטיווער לאָגיק פון דער אַנטוויקלונג. און כ'קום דורך איר צום אויספיר, אַז קיין זאַך איז נישט ווינציקער ווארשיינלעך ווי די פאַרוואַנדלונג פון די ראַטן אין אַ פּאַרלאַמענטאַרישער דעמאָקראַטיע, אָדער, ריידנדיק מער קאָנקרעט, אַז דידאָזיקע פאַרוואַנדלונג איז לחלוטין אוממעגלעך.

אַ סך צייטונגען קלערן מיר אויף פריינטלעך און אין פּשוטע ווערטער, אַז מיין פאַרשיקונג איז אַ רעזולטאַט פון דעם, וואָס אין רוסלאַנד איז נישטאָ קיין דעמאָקראַטיע, און במילא דאַרף איך זיך נישט „באַקלאָגן”. קודם כּל, קלאָג איך זיך גאָרנישט פאַר קיינעם; חוצדעם בין איך שוין אַ סך מאָל אַרויסגעשיקט געוואָרן דורך דעמאָקראַטישע מלוכות. דאָס, וואָס די קעגנער פון די ראַטן באַטראַכטן איצט דעם פאַרשאַרפטן ריכטונגס - קריזיס אין ראַטנפאַרבאַנד אַלס אַן אומפאַר־מיידלעכע באַדינגונג פון דיקטאַטור-רעזשים, פאַר וועלכן איך טראָג, פאַרשטייט זיך, די גאַנצע פאַראַנטוואָרטלעכקייט, איז גאַנץ נאַטירלעך. איך קלייב זיך נישט אומצוואַרפן, צוליב מיין פאַרשיקונג, דעם היסטאָרישן דעטערמיניזם. אויב אָבער דער קריזיס פון דער ריכטונג איז אַרויסגעפלאָסן, לחלוטין נישט צופעליק, פון דער דיקטאַטור, איז דאָך די דיקטאַטור

אַליין פון איר זייט אויף אַרויסגעפלאָסן נישט צופעליק פון דער קורצער דעמאָקראַטיע, וואָס האָט פאַרביטן דעם צאַריזם אין מערץ 1917. אויב די דיקטאַטור איז פעאיק צו רעפרעס־יעס און צו אַלע איבעריקע אומגליקן, טאָ פאַרוואָס האָט זיך די דעמאָקראַטיע אַרויסגעוויזן אוממעכטיק אָפצוהיטן דאָס לאַנד פון דער דיקטאַטור, און ווו זענען הײַנט די באַווייזן, אַז זי וועט זיך אַרויסווייזן פאַר פעאיק צו באַזייטיקן די דיקטאַטור נאָכדעם ווי זי וועט זי פאַרבייטן?

כדי אויסצודריקן קלערער מיין געדאַנק, מוז איך אים באַפרייען פון די געאָגראַפישע געגנטן און ס׳וועט זיין גענוג צו דערמאָנען געוויסע טענדענצן פון אייראָפעס פאָליטישער אַנטוויקלונג זייט דער מלחמה, וואָס איז געווען נישט סתם קיין עפּיזאָד, נאָר דער בלוטיקער עפּיזאָד פון דער נייער עפּאָכע. כמעט אַלע אָנפירער פון דער מלחמה לעבן נאָך. די מערהייט פון זיי האָט בשעתו דערקלערט, אַז נאָך איר וועט זיך אָנ־הייבן די הערשאַפט פון דער דעמאָקראַטיע און פון שלום. אַנדערע האָבן געגלויבט אין דעם, וואָס זיי האָבן גערעדט; איצט וועט זיך קיין איינער פון זיי נישט דערוועגן אַרויסצו־רעדן דיזאָזיקע רייד. פאַרוואָס? ווייל די מלחמה האָט אונז געפירט צו אַן עפּאָכע פון גרויסע שפּאַנונגען, פון גרויסע קאַמפן, מיט פערספּעקטיוון פון נייע גרויסע מלחמות. אויף די רעלסן פון דער וועלט־באַהערשונג איילן ביי הײַנטיקן טאָג איינער אַקעגן צווייטן מעכטיקע צוגן. מען קען נישט מעסטן אונזער תקופה מיט דער מאָס פון XIX-טן יאָרהונדערט, וואָס איז געווען דער יאָרהונדערט פון דער דעמאָקראַטיע־אויסשפרייטונג פ אַ ר ע ק ס ע ל י אַ נ ס. דער XX-טער יאָרהונדערט וועט זיך אין אַ סך הינזיכטן מער אונטערשיידן פון נײַנצנטן, ווי די גאַנצע מאָדערנע געשיכטע אונטערשיידט זיך פון מיטלאַלטער.

אין אַ ווינער צייטונג האָט ה׳ הערריאָ דאָ נישט לאַנג אויסגערעכנט די סימנים, וואָס באַווייזן די רעגרעסיע פון דער דעמאָקראַטיע פאַר דער דיקטאַטור. נאָך דער פאַרפעסטיקונג פון דער רעוואָלוציאָנערער מאַכט אין רוסלאַנד און דעם דורכ־פאַל פון די רעוואָלוציאָנערע באַוועגונגען אין אַ גאַנצער ריי

אנדערע לענדער, זענען מיר געווען עדות ווי אזוי עס האט זיך איינגעשטעלט א פאשיסטישע דיקטאטור אין גאנץ דרום- און מזרח-אייראפע. ווי אזוי זאל מען דערקלערן דעם פאקט, וואס די פייערן אויף די מזבחות פון דער דעמאקראטיע זענען אויסגעלאשן געווארן? מען זאגט אמאל, אז אין דאזיקן פאל האבן מיר צו טאן מיט אפגעשטאנענע אדער נישט-רייפע פעלקער. דאס איז אבער א דערקלערונג, וועלכע פאסט פאר איטאליע. אבער אפילו אין די פאלן ווו דידאזיקע דערקלערונג איז ריכטיק, דערקלערט זי גארנישט. אין נײַנצנטן יארהונדערט האט מען באטראכט אלס געזעץ, אז די אפגעשטאנענע לענדער קלעטערן ארויף אויף די שטאפלען פון דער דעמאקראטיע. פארוואס-זשע שטויסט זיך דער צוואנציקסטער אויף די וועגן פון דיקטאטור? מיר מיינען, אז די דערקלערונג פליסט ארויס פון די פאקטן גופא. די דעמאקראטישע אינסטיטוציעס באווייזן, אז זיי האלטן נישט אויס דעם דרוק פון די היינטצייטיקע סתירות, וואס זענען דא אינטערנאציאנאלע, דא אינערלעכע און אפטערס אינטערנאציאנאלע און אינערלעכע פאראמאל. איז דאס גוט? איז דאס שלעכט? יעדנפאלס איז דאס א פאקט.

דורך אן אנאלאגיע מיט דער עלעקטרא-טעכניק קען די דעמאקראטיע דעפינירט ווערן ווי א סיסטעם פון קאמוטאטארן און איזאלאטארן קעגן די צו שטארקע שטראמען פון נאציאנאלן און סאציאלן קאמף. נישטא נאך אזא עפאכע אין דער געשיכטע פון דער מענטשהייט, וואס זאל זיין אזוי אנגעזאפט מיט אנטאגאניזם ווי אונזער עפאכע. א צו שטארקע שפאנונג פון שטראם לאזט אלץ מער שפירן אין פארשיידענע פונקטן פון דער אייראפעאישער נעץ. אונטער דער צו הויכער שפאנונג פון די סתירות צווישן קלאסן און נאציעס ווערן אויפגעריסן מיט א הילך די קאמוטאטארן פון דער דעמאקראטיע. אט דאס זענען די קורצשלוסן פון דער דיקטאטור. די שוואכסטע איבעררייסונגען לאזן זיך באמערקן די ערשטע. אבער די קראפט פון די אינערלעכע און אלוועלטלעכע סתירות ווערט נישט קלענער, זי וואקסט. מיט גרויס שוועריקייט וואלט מען זיך געקענט בארויקן דורך דער פעסטשטעלונג, אז דערדאזיקער

פּראָצעס האָט באַהערשט נאָר די פּעריפעריע פון דער קאַפּיטאַליסטישער וועלט. די פּאָדאַגרע הויבט זיך אָן פון דעם קליינעם פינגער אויף דער האַנט אָדער פון גרויסן פינגער אויף דער פוס, אָבער ווען זי געפינט זיך שוין אין וועדערגייט זי ביזן האַרצן.

אָבער ווי אַזוי עס זאָל זיך נישט שטעלן די פראַגע פאַר די לענדער פון גרויס-קאַפּיטאַליזם און פון אַלטער דעמאָקראַטיע — דידאָזיקע פראַגע גייט נישט אַריין אין פעלד פון אונזערע באַטראַכטונגען—וואַרפט דאס געזאגטע אַ גענוגנדיק ליכט אויף דער פּראָבלעם, וועלכע איז געשטעלט געוואָרן אין אָנהויב פון אונזער אַרטיקל : ווען מען שטעלט אַנטקעגן די דעמאָקראַטיע צו די ראַטן, האָט מען אין אויג אַ באַשטימטע פּאַרלאַמענטאַרישע סיסטעם, און מען פאַרגעסט די צווייטע זייט — אַגב אַן עיקרדיקע — פון דער פראַגע, נעמלעך, אַז די אָקטאָבער-רעוואָלוציע פון 1917 איז געקומען אַלס גרעסטע דעמאָקראַטישע רעוואָלוציע פון דער מענטשלעכער געשיכטע. די קאָנפיסקאַציע פון באָדן-אייגנטום, די פולשטענדיקע ליקווידאַציע פון די קלאַסן-אונטערשיידן און פּריווילעגיעס, די צעשטערונג פון ביוראָקראַטישן אַפּאַראַט און פון דער צאַרישער אַרמיי ; דאָס איינפירן נאַציאָנאַלע גלייכקייט און דאָס רעכט פון פעלקער אויף זעלבסטבאַשטימונג, אָט דאָס איז אַ וויכטיקע דעמאָקראַטישע אַרבעט, וועלכע די מערץ-רעוואָלוציע האָט קוים אָנגערירט, זי איבערלאָזנדיק, כמעט אין איר גאַנצן פאַרנעם, אַלס ירושה פאַר דער אָקטאָבער-איבערקערעניש. בלויז די צעקראָכנקייט פון דער ליבעראַל-סאָציאַליסטישער קאָאַליציע האָט מעגלעך געמאַכט די ראַטנדיקטאַטור, וואָס באַזירט אויף דער פאַראייניקונג פון אַרבעטער, פּויערים און אונטערדריקטע פעלקער. דיזעלבע טעמים, וועלכע האָבן געשטערט אונזער שוואַכער און אָפּגעשטאַנענער דעמאָקראַטיע צו דערפילן איר היסטאָרישע אויפגאַבע, וועלן איר אויך נישט דערלאָזן, אפילו אין דער צוקונפט נישט, צו שטעלן זיך בראש פון לאַנד, וויל אין דידאָזיקע לעצטע צייטן זענען די פּראָבלעמען און די שוועריקייטן געוואָרן אַ סך גרעסער און די דעמאָקראַטיע קלענער.

די ראַטנסיסטעם איז נישט סתם אַ פאָרם פון רעגירן, וועלכע מען קען אַבסטראַקט פאַרגלייכן מיט דער פּאַרלאַמענטאַרישער פאָרם. דאָס איז, קודם כּל, אַ נייע סיסטעם פון אייגנטום־באַציאונגען דאָ שטייט דער עיקר די פראַגע וועגן אייגנטום, וועגן ערד, וועגן בענק, וועגן קוילן־גרובן, וועגן פאַבריקן און אייזנבאַנען. די אַרבעטער־מאַסן דערמאַנען זיך זייער גוט וואָס עס זענען געווען דער אַדלמאַן, דער ערד־אייגנטימער, דער פּרעצענטניק, דער קאַפּיטאַליסט, דער באַלעבאָס אין צאַרישן רוסלאַנד. אין די מאַסן עקזיסטירט די באַרעכטיקסטע אומצופרידנקייט קעגן דער איצטיקער לאַגע אין דער ראַטן־מלוכה, אָבער די מאַסע וויל נישט קיין ערד־אייגנטימער, קיין באַאַמטע, קיין באַלעבאַטים.

מען דאַרף נישט פאַרגעסן „דידאָזיקע מעגלעכקייטן" ווען מען באַגייסטערט זיך מיט די אויסגעדראָשענע ווערטער וועגן דעמאָקראַטיע. קעגן צוריקקער פונם ערד־אייגנטימער וועט דער פויער אויך היינט, ווי מיט צען יאָר צוריק, קעמפן ביז זיין לעצטן טראָפּן בלוט. דער ערד־אייגנטימער וועט זיך נישט קענען אומקערן פון דער עמיגראַציע אין זיין גוט סיידן אויף אַ פערד מיט אַ האַרמאַט, אַגב וועט ער דערנאָך זיין געצוווּנגען אויך צו שלאָפן אויף זיין האַרמאַט. דעם אמת געזאָגט וועט דער פויער אַ סך לייכטער טאָלערירן דעם צוריקקער פון קאַפּיטאַליסט, ווייל די מלוכה־אינדוסטריע האָט ביז איצט נישט באַזאָרגט דעם פויער די אינדוסטריע־פּראָדוקטן אויף ערגערע באַדינגונגען ווי ביים אַמאָליקן סוחר. אָט אין דאָזיקן פונקט — לאָמיר עס אַגב אורחא באַמערקן — ליגט דער אָנהויב פון אַלע אינערלעכע שוועריקייטן. אָבער דער פויער דערמאָנט זיך, אַז דער ערד־אייגנטימער און דער קאַפּיטאַליסט זענען געווען דער סיאַמער־צווילינג פון אַלטן רעזשים, צוזאַמען זענען זיי אַוועק, צוזאַמען האָבן זיי געקעמפט קעגן די ראַטן אין די יאָרן פון בירגער־קריג, אַז אין די טעריטאָריעס, וואָס זענען געווען אָקופּירט דורך די ווייסע, האָט דער אינדוסטריעלער באַקומען צוריק זיין פאַבריק און דער ערד־אייגנטימער — זיין ערד. דער פויער פאַרשטייט, אַז דער קאַפּיטאַליסט וועט זיך נישט אומקערן איינער אַליין, נאָר אין דער באַגלייטונג

פונם עוד-אייגנטימער. און דעריבער וויל ער נישט דעם
ערשטן און נישט דעם צווייטן: דאָס איז די מעכטיקע סיבה,
הגם אַ נעגאַטיווע, פון דער מאַכט פונם ראַטנרעזשים.

מען דאַרף אָנרופן די זאַכן ביי זייער ריכטיקן נאָמען.
עס האַנדלט זיך דאָך נישט וועגן איינפירן אַ קערפערלאָזע
דעמאָקראַטיע, נאָר וועגן רוסלאַנדס אומקער אויפן וועג פון
קאַפּיטאַליזם. אָבער ווי וועט אויסזען די צווייטע אויפלאַגע
פון רוסישן קאַפּיטאַליזם? אין משך פון דידאָזיקע 15 לעצטע
יאָר האָט זיך דער אויסזען פון דער וועלט טיף געענדערט.
די שטאַרקע זענען געוואָרן אומענדלעך שטאַרקער, די שוואַ-
כע זענען געוואָרן אומפאַרגלייכלעך שוואַכער. דער קאַמף פאַר
דער אַלוועלטלעכער העגעמאָניע האָט אָנגענומען גיגאַנטישע
פּראָפּאָרציעס. די עטאַפּן פון דאָזיקן קאַמף האָבן זיך פאַנאַנ-
דערגעוויקלט אויף די ביינער פון די שוואַכע און אָפּגעשטאַ-
נענע פעלקער. דאָס קאַפּיטאַליסטישע רוסלאַנד וועט ביי היינ-
טיקס טאָג נישט קענען פאַרנעמען אין דער אַלוועלטלעכער
כחות-סיסטעם אַפילו אַ דריטראַנגיקע פּאָזיציע, וועלכע דאָס
צאַרישע רוסלאַנד האָט פאַרנומען אַ דאַנק דעם גאַנג
פון דער לעצטער מלחמה. דער רוסישער קאַפּיטאַליזם
וועט איצט זיין אַ שקלאַפן-קאַפּיטאַליזם, אַ קאַפּיטאַליזם אויף
דער העלפט אַ קאָלאָניזירטער, אָן אַ צוקונפט. רוסלאַנד נומער
צוויי וואָלט היינט פאַרנומען אַן אָרט צווישן רוסלאַנד נומער
איינס און אינדיע. די ראַטן-סיסטעם פון נאַציאָנאַליזירטער אינ-
דוסטרי און פון מאָנאָפּאָל פון אויסלענדישן האַנדל איז נישט
געקוקט אויף זייערע אַלע סתירות און שוועריקייטן אַ פּראָ-
טעקציע-סיסטעם פאַר דער אומאָפּהענגיקייט פון דער קולטור
און דער עקאָנאָמיק פון לאַנד. דאָס איז באַגריפן געוואָרן
דורך אַ סך דעמאָקראַטן גופא, וועלכע זענען צוגעצויגן גע-
וואָרן צו דער ראַטנרעגירונג נישט דורך סאָציאַליזם, נאָר דורך
אַ פּאַטריאָטיזם, וועלכער האָט פאַרדייט די עלעמענטאַרע לעק-
ציעס פון דער געשיכטע. צו דערדאָזיקער קאַטעגאָריע גע-
הערן די צאָלרייכע טעכנישע אינטעלעקטועלע כחות און די
נייע שולע שרייבערס, וועלכע איך האָב אַמאָל אָנגערופן „מיט-
גייער“, צוליבן מאַנגל פון אַ מער פּאַסיקערער באַצייכענונג.

אַ הייפֿל אימפּאָטענטע דאָקטרינערן וואָלט געוואָלט אַ דעמאָקראַטיע אָן קאַפּיטאַליזם. אָבער די ערנסטע סאָציאַלע כּחות, די פֿיינט פֿונם ראַטן-רעזשים, ווילן אַ קאַפּיטאַליזם אָן דעמאָקראַטיע. דאָס איז גילטיק נישט נאָר פֿאַר די עקספּראָפּריאירטע ערד-אייגנטימער, נאָר אויך פֿאַרן קלאַס פֿון די פֿאַרמעגלעכע פּויערים. אויף וויפֿל דערדאָזיקער קלאַס גיט זיך אַ קער קעגן דער רעוואָלוציע איז ער שטענדיק געווען די שטיצע פֿאַרן באָנאַפּאַרטיזם. די ראַטנמאַכט איז דערשינען אַלס רעזולטאַט פֿון גרויסע אינטערנאַציאָנאַלע אָדער אינערלעכע סתּירות. עס איז נישטאָ קיין שום האָפֿנונג צו גלויבן, אַז די דעמאָקראַטישע קאָמוטאַטאָרן פֿון ליבעראַלן אָדער סאָציאַליסטישן טיפּ זאָלן קענען אויסהאַלטן דידאָזיקע סתּירות, וועלכע זענען אין משך פֿון דאָזיקן לעצטן פֿערטל פֿון יאָרהונדערט דערפֿירט געוואָרן צו זייער העכסטער שפּאַנונג; זיי קענען „רעגולירן" דעם דאָרשט פֿון רעוואַנש און רעסטאַווראַציע מצד די אַראָפּגעוואָרפֿענע קלאַסן, זיך שלעפּנדיק אין אַ קייט, ווו דער אינדוסטריעלער און דער סוחר זענען צוגעשמידט צום „קולאַק", דער ערד-אייגנטימער צום סוחר, ווו די מאָנאַרכיע ווערט געשלעפּט דורך זיי אויפֿן בוקסיר, און די פֿרעמדע בעלי-חובֿות גייען דערווייל צום סוף, כּדי צו פֿאַרנעמען, אין פֿאַל פֿון נצחון, דעם ערשטן אָרט אין לאַנד.

נאַפּאָלעאָן האָט פּרעציז געכאַפּט די דינאַמיק פֿון דער רעוואָלוציאָנערער עפּאָכע און אירע בולטע פּונקטן, ווען ער האָט געזאָגט, אַז אייראָפּע וועט זיין רעפּובליקאַניש אָדער קאָזאַקיש. אין איצטיקן מאָמענט קען מען זאָגן מיט אַ סך מער באַרעכטיקטקייט: רוסלאַנד וועט זיין סאָוועטיש אָדער — באָנאַפּאַרטיסטיש.

דאָס וואָס כ'האָב געזאָגט באַווייזט, אַז איך בין גאַנץ ווייט פֿון פֿאַרזיכערן, אַז עס עקזיסטירן זיכערע אַבסאָלוטע גאַראַנטיעס פֿאַר דער סטאַביליקייט פֿון דער ראַטנמאַכט. ווען מיר וואָלטן אַזוי געטראַכט, וואָלט קיין זין נישט געהאַט דער קאַמף, וועלכן די אָפּאָזיציע פֿירט קעגן דער סכּנה פֿון באָנאַפּאַרטיזם. נאָך ווינציקער בין איך גענייגט צו פֿאַרזיכערן, אַז די סאָציאַלע סאָלידקייט פֿון ראַטן-סיסטעם הענגט נישט אָפּ

פון דער קאָנקרעטער פּאָליטיק, וועלכע עס פירט די איצטיקע רעגירונג. די שאַרפקייט פון אונזער אינערלעכן קאַמף ווייזט בולט סאַראַ סכּנה מיר זעען איין אין סטאַלינס זיגזאַגן-גאַנג, דערדאָזיקער עלעמעגט גופא פון אונזער קאַמף ווייזט ווי ווייט מיר זענען פון אַ כּלומרשטן פּעסימיזם. מיר האַנדלען אַ דאַנק דער איבערצייגונג אין די גרויסע קוואַלן און רעזערוון פון ראַטן-סיסטעם. דער מאַרש פון דער אָפּאָזיציע פירט נישט צו דער אונטערגראָבונג פון דער ראַטן-מאַכט, נאָר צו איר פאַר-שטאַרקונג און צו איר אַנטוויקלונג.

מען קען פאָרמולירן דידאָזיקע אויספירן אין קורצע טעזיסן:

1). דער ראַטנרעזשים האָט טיפע היסטאָרישע און סאָ-ציאַלע וואָרצלען אין די פאָלקס-מאַסן, — אומאָפּהענגיק פון זיינע סאָציאַליסטישע צילן, וואָס זייער העלד איז דער אוואַנ-גאַרד פון אינדוסטריעלן פּראָלעטאַריאַט — ווייל זי איז אַ פאַרזיכערונג קעגן דער רעסטאַווראַציע און אַ גאַראַנטיע פאַר אַן אומאָפּהענגיקע אַנטוויקלונג, ד. ה. נישט קיין קאָלאָניזירטע.

2, דער עיקרדיקער היסטאָרישער קאַמף קעגן דעם ראַטן־פאַרבאַנד, ווי אויך דער אינערלעכער קאַמף קעגן דער קאָמו־ניסטישער מאַכט וועט געפירט נישט אין נאָמען פון פאַר־וואַנדלען די דיקטאַטור אין אַ דעמאָקראַטיע, נאָר אין נאָמען פון פאַרוואַנדלען דעם עקאָנאָמישן פאַריבערגייענדיקן רעזשים פון היינט אין אַ קאַפּיטאַליסטישן רעזשים, אַ אָפּהענגיקן און אַ קאָלאָניזירטן.

3. אין דידאָזיקע באַדינגונגען וועט דאָס איבערגיין אויף די קאַפּיטאַליסטישע רעלסן נישט קענען פאָרקומען אָן אַ שרעק-לעכן און דויערנדיקן בירגער-קריג, וואָס וועט ברענגען מיט זיך אָן אויסערלעכע אינטערווענץ, אָן אָפענע אָדער אַ פאַר-מאַסקירטע.

4. די פּאָליטישע פאָרם פון אַ ענלעכער מלוכה־איבער־קערעניש קען בלויז זיין אַ מיליטערישע דיקטאַטור, אַ היינטמאָדישער אַרט באָנאַפּאַרטיזם. אָבער אין אַ קאָנטר־רעוואָלוציאָנערער דיקטאַטור וועט גלייך פון אָנהויב זיין

זיין צונויפגעדריקט די פרוזשינע פון א נייער אָקטאָבער-איבערקערעניש.

5. דער קאַמף פון דער אָפּאָזיציע אַנטוויקלט זיך איינגאַנצן אויפן ראַטן-באָדן, און ער דערשיינט אַלס אַ דירעקטער המשך און אַנטוויקלונג פון דער פונדאַמענטאַלער באָלשעוויסטישער ליניע. דער איצטיקער עטאַפּ פון דאָזיקן קאַמף איז נאָך נישט דער אַנטשיידנדיקער, אָבער אזוי צו זאָגן אַ „געלעגנהייטס-קאַמף".

6. די צוקונפטיקע אַנטוויקלונג פון ראַטן-סיסטעם, און במילא דער גורל פון דער אָפּאָזיציע הענגען אָפּ נישט נאָר פון אינערלעכע פאַקטאָרן, נאָר אין אַ גרויסער מאָס אויך פון דער אויסערלעכער עוואָלוציע פון אַלע אַלוועלטלעכע באַדינגונגען. וועלכע ריכטונג וועט אָננעמען די עוואָלוציע פון דער קאַפּיטאַליסטישער וועלט? ווי אַזוי וועלן זיך איינאָרדנען אויפן וועלט-מארק די שטאַרקסטע מלוכות, וואָס נויטיקן זיך אין עקספּאַנסיע? ווי אזוי וועלן זיך אויסקאָמבינירן אין די נאָנטסטע יאָרן די קעגנזייטיקע באַציאונגען פון די אייראָפּעאישע מלוכות, און וואָס נאָך וויכטיקער: די באַציאונגען פון די פאַראייניקטע שטאַטן מיט אייראָפּע, און קודם כּל, מיט גרויס-בריטאַניע?

עס איז דאָ אַ גרויסע צאָל נביאים, וועלכע לייזן, נישט קלערנדיק קיין סך, די פראַגע וועגן גורל פון דער ראַטן-רעפּובליק, אָבער זיי שווייגן וועגן נאָענטן גורל פון דער קאַפּיטאַליסטישער אייראָפּע. אָבער דידאָזיקע פראַגעס זענען,—אמת, אויף אַ אַנטאַגאָניסטישן אופן,—אומצערייסבאַר פאַרבונדן איינע מיט די צווייטע.

קאָנסטאַנטינאָפּאָל, 25 פעברואַר 1929.

אַ בריוו צו די אַרבעטער אין ראַטנפאַרבאַנד

טייערע חברים!

איך שרייב אייך, כדי נאָכאַמאָל אייך צו זאָגן, אַז סטאַ־לין, יאַראָסלאַווסקי און מיטשולדיקע נאַרן אייך אָפּ. מען זאָגט אייך, אַז איך האָב זיך דערנענטערט צו דער בירגערלעכער פּרעסע, כדי צו קעמפן קעגן דער ראַטנרעפּובליק, וועלכע איך האָב געשאַפן און פאַרטיידיקט האַנט אין האַנט מיט לענינען. דאָס איז אַ פּרווו אייך צו באַשווינדלען. איך בין געגאַנגען צו דער בירגערלעכער פּרעסע, כדי צו פאַרטיידיקן די אינטערעסן פון דער ראַטנרעפּובליק קעגן די ליגנס, דעם פאַרראַט פון דער סטאַלין־קליקע.

מען פאָדערט אייך אויף צו שטעמפּלען מיינע אַרטיק־לען. האָט איר זיי אָבער געלייענט? ניין, איר קענט זיי נישט. מען גיט אייך פאַרקריפּלטע, געפעלשטע איבערזעצונגען פון אייניקע קליינע שטעלן. אָבער מיינע אַרטיקלען זענען דער־שינען אַלס בראָשורע אין דער רוסישער שפּראַך, אַזוי ווי איך האָב זיי געשריבן. פאָדערט, אַז סטאַלין זאָל זיי איבערדרוקן אָן פאַרקירצונגען און פעלשונגען! ער וועט דאָס נישט האָבן קיין מוט צו טאָן. ער האָט אַממערסטן מורא פאַרן אמת. איך וויל דאָ איבערחזרן די גרונדגעדאַנקען פון מיינע אַר־טיקלען.

1. אין דער פאַראָרדענונג פון דער ג. פּ. אוּ. וועגן אַרויסשיקן מיך שטייט, אַז איך האָב אָנגעפירט מיט די צוגריי־טונגען צו אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד קעגן דער ראַטנרעפּובליק.

אין דער „פּראַוודאַ" זענען די ווערטער וועגן באַוואָפנטן אוי[illegible]
שטאַנד אַרויסגעוואָרפן געוואָרן. פאַרוואָס ? פאַרוואָס האָט סטאַ-
לין נישט דעם מוט איבערצוחזרן אין דער „פּראַוודאַ" № 14
פון 19 פעברואַר 1929, וואָס עס שטייט אין דער פאַראָרדענונג
פון דער גפּעאו ? ווייל ער האָט געוווסט, אַז קיינער וועט
אים נישט גלויבן. נאָך דער געשיכטע מיט דעם וראַנגעל-
אָפיציר, נאָכן דעמאַסקירן דעם פּראָוואָקאַטאָר, וועלכן סטאַלין
האָט אַריינגעשיקט אין דער אָפּאָזיציע מיטן פאָרשלאַג פון אַ
באַוואָפנטן אויפשטאַנד, נאָך דעם אַלעם וועט קיינער מער נישט
גלויבן, אַז באָלשעוויסטן-לעניניסטן, וועלכע ווילן איבערצייגן
די פּאַרטיי אין דער ריכטיקייט פון זייערע מיינונגען, גרייטן
צו אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד. צוליבן דאָזיקן טעם האָט
סטאַלין קיין תעזה נישט געהאַט צו פאַרעפנטלעכן אין דער
„פּראַוודאַ" דאָס, וואָס עס איז געזאָגט געוואָרן אין דער פאַר-
אָרדענונג פון ג. פּ. או. פון 18 יאַנואַר. צוואָס-זשע איז נוי-
טיק געווען אַריינצושטעלן דעמדאָזיקן באַשיינפערלעכן ליגן אין
דער פאַראָרדענונג פון ג. פּ. או. ? דאָס איז נויטיק געווען נישט
פאַר דעם ראַטנפאַרבאַנד, נאָר פאַר אויסלאַנד, פאַר דער וועלט.
דורך דער טעלעגראַפנאַגענטור „טאַסס" אַרבעט סטאַלין סיס-
טעמאַטיש, טאָג-טעגלעך מיט אין דער בירגערלעכער פּרעסע
פון דער גאַנצער וועלט און פאַרשפּרייט רכילות קעגן די באָל-
שעוויקעס-לעניניסטן. סטאַלין האָט אַנדערש נישט געקענט דער-
קלערן די פאַרשיקונג און די צאָלרייכע אַרעסטן ווי דורך אָנ-
ווייזן אויף דער צוגרייטונג פון אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד מצד
דער אָפּאָזיציע. דורך דעמדאָזיקן מוראדיקן ליגן האָט ער דער
ראַטנרעפּובליק אָנגעטאָן אַ גרויסן שאָדן. די גאַנצע בירגער-
לעכע פּרעסע איז פול געווען מיט דעם, אַז טראָצקי, ראַקאָוו-
סקי, סמילגאַ, ראַדעק, י. נ. סמירנאָוו, בעלאָבאָראַדאָוו, מוראַ-
לעוו, מראַטשקאָווסקי און אַ סך אַנדערע, וועלכע האָבן גע-
האָלפן שאַפן די רעפּובליק און די פּאַרטיי, גרייטן איצט
צו אַ באַוואָפנטן אויפשטאַנד קעגן די ראַטן. עס איז קלאָר,
אַז אַזאַ פאָרשטעלונג מוז אָפּשוואַכן די ראַטן ! כדי צו רעכט-
פאַרטיקן די רעפּרעסיעס מוז סטאַלין צוטראַכטן מוראדיקע
לעגענדעס, וועלכע ברענגען דער ראַטנמאַכט אַ נישט-אויסצו-

מעסטנדיקן שאָדן. דאָס איז די סיבה פאַרוואָס איך האָב באַטראַכט פאַר נויטווענדיק צו דערקלערן אין דער בירגערלעכער פרעסע פאַר דער גאַנצער וועלט: עס איז נישט אמת, אַז די אָפּאָזיציע וויל פירן אַ באַוואָפנטן קאַמף קעגן דער ראַטנמאַכט. די אָפּאָזיציע פירט אַ אומברחמנותדיקן קאַמף קעגן אַלע פיינט פון דער ראַטנרעפּובליק און זי וועט אים תמיד פירן. מיין דאָזיקע דערקלערונג איז פאַרעפנטלעכט געוואָרן אין אַ סך מיליאָנען עקזעמפּלאַרן אין אַלע שפּראַכן פון דער וועלט. זי דינט צו פאַרפעסטיקן די ראַטנרעפּובליק. סטאַלין וויל זיכערן זיין לאַגע דורך אָפּשוואַכן די ראַטנרעפּובליק. איך וויל שטאַרקן די ראַטנרעפּובליק דורך דעמאַסקירן די ליגנס פון די סטאַליניסטן.

2. סטאַלין און זיין פרעסע פאַרשפּרייטן שוין פון לאַנג אין דער גאַנצער וועלט די ידיעה, איך זאָל האָבן דערקלערט, אַז די ראַטן-רעפּובליק איז געוואָרן אַ בירגערלעכע מלוכה, אַז די פּראָלעטאַרישע מאַכט איז שוין פאַרניכטעט א. אז. וו. אַ סך אַרבעטער אין רוסלאַנד ווייסן, אַז דאָס איז אַ ביזוויליקע רכילות, וואָס שטיצט זיך אויף געפעלשטע ציטאַטן. איך האָב דידאָזיקע ביזוויליקע רכילות אָפּגעלייקנט אין טוצן בריוו, וואָס זענען איבערגעגאַנגען פון האַנט צו האַנט. אָבער די אינטערנאַציאָנאַלע פרעסע פון דער בורזשואזיע גלויבט דידאָזיקע רכילות, אָדער זי מאַכט זיך גלויבנדיק. אַלע פאַרקריפּלטע סטאַלינשע ציטאַטן לויפן דורך די שפּאַלטן פון דער וועלט-פרעסע, אַלס באַווייז דערפאַר, אַז טראָצקי האַלט פאַר אומפאַרמיידלעך די פאַרניכטונג פון דער ראַטנמאַכט. אַדאַנק דעם געוואַלטיקן אינטערעס פון דער עפנטלעכקייט און באַזונדערס פון די ברייטע פאָלקסמאַסן פאַר אַלץ, וואָס עס קומט פאָר אין רוסלאַנד, ווי אויך נעמענדיק אין אַכט דעם טיראַזש זענען די צייטונגען געצוווּנגען געווען (אונטער דעם דרוק פון די לעזער) צו פאַרעפנטלעכן מיינע אַרטיקלען. אין דידאָזיקע אַרטיקלען האָב איך געזאָגט, אַז נישט געקוקט אויף דער פאַלשער סטאַלינשער פירונג איז די ראַטנמאַכט טיף פאַרוואָרצלט אין די מאַסן און זי איז שטאַרק און זי וועט איבערלעבן אירע שונאים.

מען דאַרף נישט פאַרגעסן, אַז די גרויסע מערהייט אַרבעטער אין אייראָפּע און באַזונדערס אין אַמעריקע לייענט נאָך אַלץ די בירגערלעכע פרעסע. איך האָב געשטעלט אַלס באַדינג, אַז מיינע אַרטיקלען מוזן אָפּגעדרוקט ווערן אָן ענדערונגען. אמת, אייניקע צייטונגען האָבן נישט אָפּגעהיט די דאָזיקע באַדינגונג, אָבער די מערהייט פון זיי האָט דאָס יאָ געטאָן. יעדנפאַלס האָבן אַלע צייטונגען פאַרעפנטלעכט, אַז אין קעגנזאַץ צו אַלע ליגנס און רכילותן פון די סטאַליניסטן איז טראָצקי איבערצייגט אין דער אינערלעכער פעסטקייט פון דער ראַטנמאַכט און גלויבט אומדערשיטערלעך אין דעם, אַז עס וועט די אַרבעטער געלינגען צו ענדערן די היינטיקע פאַלשע פּאָליטיק פון צ. ק. דורך פרידלעכע מיטלען.

אין פרילינג 1917 האָט לענין, וועלכער איז געזעסן איינגעשלאָסן אין דער שווייצאַרישער שטייג, באַנוצט דעם „פּ.-אָמבירטן" וואַגאָן פון די האָהענצאָלערנס, כדי צוצוקומען צו די רוסישע אַרבעטער. די שאָוויניסטישע פרעסע האָט געהעצט און אים גערופן נישט אַנדערש ווי „הער לענין, דער דייטשער געדונגענער". איינגעשפּאַרט דורך די טערמידאָריאַנער אין דער שטייג קאָנסטאַנטינאָפּאָ, האָב איך באַנוצט אַ פּלאָמבירטן וואַגאָן פון דער בורזשואַזיע — איר פרעסע — כדי צו זאָגן דער וועלט דעם אמת. די נאַרישע און גרעניצלאָזע העצע פון די סטאַליניסטן קעגן „מיסטער טראָצקי" איז נישט עפּעס אַנדערש ווי די איבערחזרונג פון דער בירגערלעכער און סאָציאַל-רעוואָלוציאָנערער העצע קעגן „הער לענין". ווי דעמאָלט איליטש טראָג איך אויך איבער מיט געלאַסענער פאַראַכטונג די עפנטלעכע מיינונג פון די קליינבירגער און באַאַמטן-נשמות, וואָס זייער אויסדרוק איז — סטאַלין.

3. אין מיינע אַרטיקלען, וועלכע יאַראָסלאַווסקי האָט געפעלשט און פאַרקריפּלט, האָב איך געשילדערט ווי אַזוי, פאַר וואָס און ביי וועלכע באַדינגונגען מען האָט מיך אַרויסגעשיקט פון ראַטנרוסלאַנד. סטאַלין פאַרשפּרייט אין דער אייראָפּעאישער פרעסע די פאַרזיכערונג, אַז מען האָט מיך אַרויסגעשיקט קיין אויסלאַנד לויט מיין אייגענער פאָדערונג. אויך דעמדאָזיקן ליגן האָב איך געמוזט קאָריגירן. איך האָב דערציילט, אַז מען האָט

מיך אַרויסגעשיקט מיט געוואַלט נאָך סטאַלינס פריערדיקער פאַרשטענדיקונג מיט דער טערקישער פּאָליציי. אויך דאָ האָב איך געהאַנדלט נישט נאָר כּדי זיך צו שיצן פון פערזענלעך פון אַ רכילות, נאָר קודם-כּל אין אינטערעס פון דער ראַטנרעפּובליק. ווען די אָנהענגער פון דער אָפּאָזיציע וואָלטן באמת געוואָלט פאַרלאָזן דעם ראַטנפאַרבאַנד, וואָלט דאָס די גאַנצע וועלט געמוזט אויסטייטשן אין דעם זינען, אַז מיר באַטראַכטן די לאַגע פון דעם ראַטנפאַרבאַנד אַלס האָפענונגסלאָז. וועגן דעם קען אָבער קיין רייד נישט זיין. אמת, די סטאַלינשע פּאָליטיק האָט דערלאַנגט שווערע קלעפּ נישט נאָר דער כינעזישער רעוואָלוציע, דער ענגלישער אַרבעטער-באַוועגונג און דעם גאַנצן קאָמינטערן, נאָר אויך דער אינערלעכער ווידערשטאַנדס-פעאיקייט פון ראַטן-רעזשים. וועגן דעם קען קיין שום ספק נישט זיין. פונדעסטוועגן איז די לאַגע בשום אופן נישט האָפענונגסלאָז. די אָפּאָזיציע האָט לחלוטין נישט בדעה צו אַנטלויפן פון ראַטנרוסלאַנד. איך האָב זיך קאַטעגאָריש אָפּגעזאָגט צו פאָרן קיין אויסלאַנד. איך האָב פאָרגעשלאָגן מען זאָל מיך אַריינזעצן אין תּפיסה. די סטאַליניסטן האָט אויסגעפעלט מוט דאָס צו טאָן, זיי האָבן מורא געהאַט, אַז די אַרבעטער וועלן פאָדערן מען זאָל מיך באַפרייען. זיי איז מער געווען צום האַרצן אַ פאַרשטענדיקונג מיט דער טערקישער פּאָליציי און זיי האָבן מיך מיט געוואַלט אַוועקגעפירט קיין קאָנסטאַנטינאָפּאָל. דאָס האָב איך דערציילט דער גאַנצער וועלט. יעדער פאַרשטענדיקער אַרבעטער וועט זיך מוזן מודה זיין, אַז אויב סטאַלין באַזאָרגט דורך דער „טאַסס" טעגלעך די בירגערלעכע פּרעסע מיט רכילותדיקע באַריכטן וועגן דער אָפּאָזיציע, בין איך געווען געצוווּנגען אָפּצולייקענען דידאָזיקע רכילותן.

4. אין פיל מיליאָנען עקזעמפּלאַרן האָב איך דערציילט דער וועלט, אַז נישט די רוסישע אַרבעטער האָבן מיך פאַריאָגט, נישט די רוסישע פּויערים, נישט די רויטאַרמייער, ד. ה. נישט יענע כּחות, מיט וועלכע מיר האָבן געמיינזאַם דעראָבערט די מאַכט און געקעמפט אַקסל ביי אַקסל אויף אַלע פראָנטן פון בירגערקריג, — נאָר אַז מיך האָבן פאַרטריבן ביוראָקראַטן,

וועלכע האָבן פאַרכאַפּט די מאַכט און האָבן געבילדעט אַ ביוראָקראַטישע קאַסטע און זענען פאַרבונדן מיטאַנאַנדער אויף לעבן און טויט, כּדי צו פאַרטיידיקן די אָקטאָבער-רעוואָלוציע, די ראַטנרעפּובליק און דעם רעוואָלוציאָנערן נאָמען פון די באָלשעוויסטן-לעניניסטן, האָב איך פאַר דער גאַנצער וועלט דערציילט דעם אמת וועגן סטאַלינען און די סטאַלינ־יסטן. איך האָב נאָכאַמאָל דערמאָנט וועגן דעם, אַז אין זיין רייף-דורכגעטראַכטער צוואה האָט לענין באַצייכנט סטאַלינען אַלס נ י ש ט - ל אָ י אַ ל. דאָסדאָזיקע וואָרט איז פאַרשטענדלעך אין אַלע שפּראַכן. דאָס באַדייט אַ געוויסנלאָזן, נישט-ערלעכן מענטשן, וואָס זיינע האַנדלונגען ווערן דיקטירט דורך שלעכטע מאָטיוון, אַ מענטשן, צו וועלכן מען דאַרף נישט האָבן קיין צוטרוי. אַזוי האָט לענין כאַראַקטעריזירט סטאַלינען, און מיר זעען נאָכאַמאָל, ווי ריכטיק עס איז געווען לענינס וואָרנונג. עס איז נישטאָ קיין גרעסער פאַרברעכן פאַר אַ רעוואָלוציאָנער ווי אָפּנאַרן זיין פּאַרטיי, ווי פאַרגיפטן דעם באַוווסטזיין פון די אַרבעטער דורך ליגנס. אין דעם באַשטייט אָבער סטאַלינס הויפּט-באַשעפטיקונג. ער נאַרט אָפּ דעם קאָמינטערן און דעם אינטערנאַציאָנאַלן אַרבעטער-קלאַס באַשולדיקנדיק די אָפּאָזיציע אין קאָנטער-רעוואָלוציאָנערע כּוונות און מעשים לגבי דער ראַטנמאַכט. גראָד פאַר דער אינערלעכער נייגונג צו אַזעלכע האַנדלונגען האָט לענין סטאַלינען באַצייכנט אַלס נישט-לאָיאַל, גראָד דערפאַר האָט לענין געעצהט דער פּאַרטיי אַראָפּצוּוועצן סטאַלינען פון זיין פּאָסטן. דעריבער איז איצט, — נאָך דעם אַלעם, וואָס עס איז געשען — ביז גאָר נויטווענדיק אויפצודעקן פאַר דער גאַנצער וועלט סטאַלינס נישט-לאָיאַלקייט, ד. ה. זיין אומערלעכקייט און געוויסנלאָזיקייט.

5. די רכילותניקעס (יאַראָסלאַווסקי און אַנדערע סטאַלינישע אַגענטן) שרייען גוואַלד וועגן די אַמעריקאַנער דאָלאַרן. ביי אַנדערע באַדינגונגען וואָלט גאָרנישט געלוינט אָנצורירן דעמדאָזיקן שמוץ. אָבער די ביזוויליקע בירגערלעכע פּרעסע באַנוצט יאַראָסלאַווסקיס חזירײַ מיט אַ באַזונדער באַפרידיקונג; דעריבער, כּדי קיין זאַך נישט לאָזן נישט-אויפגעקלערט, וויל איך רעדן אויך וועל דידאָזיקע דאָלאַרן.

מיין אַרטיקל האָב איך איבערגעגעבן אַן אַמעריקאַנער אַגענטור אין פּאַריז. אַזעלכע אַגענטורן האָבן לענין און איך געגעבן טוצן אינטערוויוס — סיי מינדלעכע, סיי שריפטלעכע — וועגן די פאַרשיידנסטע פראַגעס. צוליב דעם, וואָס מיין פאַרשיקונג איז פאָרגעקומען ביי אַזעלכע געהיימנישפולע באַדינגונגען, האָט זי אַרויסגערופן אין דער וועלט גרויס אינטערעס. די אַגענטור האָט זיך גערעכנט אויף גרויסע הכנסות. זי האָט מיר פאָרגעלייגט די העלפט פון די הכנסות. איך האָב געענטפערט, אַז איך פערזענלעך וויל דערפון נישט האָבן קיין איין גראָשן, אָבער די אַגענטור מוז זיך מתחייב זיין איבערשיקן אַ העלפט פון די הכנסות פון מיינע אַרטיקלען אויף אַ באַשטימטן אָרט לויט מיין אָנווייזונג, ווייל איך האָב בדעה אַרויסצוגעבן פאַרן דאָזיקן געלט אין דער רוסישער און אין אַנדערע שפּראַכן אַ גאַנצע ריי לענינס אַרטיקלען, רעדעס און בריוו, וועלכע די סטאַלינשע צענזור האָט פאַרבאָטן אין דער ראַטנרעפּובליק. חוצדעם האָב איך בדעה אַרויסצוגעבן פאַרן דאָזיקן געלט אַ גאַנצע ריי וויכטיקע פּאַרטיידאָקומענטן (פּראָטאָקאָלן פון קאָנפערענצן און קאָנגרעסן, אַרטיקלען, בריוו א. א. וו.), וועלכע ווערן אויסבאַהאַלטן פון דער פּאַרטיי, ווייל זיי באַווייזן סטאַלינס טעאָרעטישע און פּאָליטישע מינדערווערטיקייט. דאָס איז (לויט סטאַלינס און יאַראָסלאַווסקיס מיינונג) יענע „קאָנטער-רעוואָלוציאָנערע" ליטעראַטור, וועלכע איך האָב בדעה אַרויסצוגעבן. דער גענויער השבון וועגן די אויף דעם אויסגעגעבענע סומעס וועט פאַרעפנטלעכט ווערן אין דער געהעריקער צייט. יעדער אַרבעטער וועט מוזן מודה זיין, אַז ס'איז בעסער פאַרן געלט, וועלכעס מען האָט באַקומען אַלס צופעליקע מתנה פון דער בורזשואַזיע, אַרויסצוגעבן לענינס ווערק, איידער פאַרן געלט, וועלכעס מען נעמט צונויף פון רוסישע אַרבעטער און פּויערים, צו פאַרשפּרייטן רכילות קעגן באָלשעוויסטן-לעניניסטן.

פאַרגעסט נישט, חברים: לענינס „צוואה" איז אין ראַטנפאַרבאַנד נאָך אַלץ אַ קאָנטער-רעוואָלוציאָנערער דאָקומענט, און פאַר פאַרשפּרייטן אים ווערט מען אַרעסטירט און פאַרשיקט! און דאָס איז נישט קיין צופאַל. סטאַלין פירט דעם קאַמף

קעגן דעם לעניניזם אין אינטערנאַציאָנאַלן מאַסשטאַב. אויף דער גאַנצער וועלט איז שוין כמעט נישטאָ קיין איינציק לאַנד, ווו אין דער שפּיץ פון דער קאָמוניסטישער פּאַרטיי זאָלן נאָך שטיין דיזעלבע רעוואָלוציאָנערן, וועלכע האָבן אָנגעפירט מיט דער פּאַרטיי אין לענינס צייטן. כמעט אַלע זענען זיי אויסגעשלאָסן געוואָרן פון קאָמוניסטישן אינטערנאַציאָנאַל. לענין האָט אָנגעפירט מיט די ערשטע פיר קאָנגרעסן פון קאָמינטערן. צוזאַמען מיט לענינען האָב איך אויסגעאַרבעט אַלע גרונטלייגנדיקע דאָקומענטן פון קאָמינטערן. אויפן IV קאָנגרעס האָט לענין געטיילט מיט מיר דעם פּראָגראַמאַטישן רעפעראַט וועגן דער נייער עקאָנאָמישער פּאָליטיק און די פּערספּעקטיוון פון דער אינטערנאַציאָנאַלער רעוואָלוציע. נאָך לענינס טויט זענען אויסגעשלאָסן געוואָרן פון קאָמינטערן אַלע אָנטיילנעמער, יעדנפאַלס אַלע א י נ פ ל ו ס ר י י כ ע אָנטיילנעמער פון די ערשטע פיר קאָנגרעסן. בראש פון די קאָמוניסטישע פּאַרטייען שטייען היינט נייע, ריין-צופעליק אויסגעטויכטע מענטשן, וועלכע זענען מייסטנס ערשט נעכטן געקומען פון לאַגער פון די קעגנער אָדער גאָר פון די שונאים. כדי מען זאָל קענען פירן די אַנטילעניניסטישע פּאָליטיק, האָט מען קודם כל געמוזט באַזייטיקן די גאַנצע לענינשע אָנפירונג. געשטיצט אויף דער ביוראָקראַטיע, אויף די נייע קליינבירגערלעכע קרייזן, אויפן מלוכה-אַפּאַראַט, אויף דער ג. פּ. או., אויף די פינאַנס-מיטלען פון דער מלוכה, איז דאָס סטאַלינען געלונגען, און נישט נאָר אין ראַטנפאַרבאַנד, נאָר אויך אין דייטשלאַנד, אין פראַנקרייך, אין איטאַליע, אין סקאַנדינאַוויע, מיט איין וואָרט כמעט אָן אַ אויסנאַם אין אַלע לענדער. בלויז אַ גייסטיק בלינדער וועט נישט באַגרייפן דעם זינען פון דאָזיקן פאַקט, פאַרוואָס אַלע נעכטיקע מיטאַרבעטער און מיטקעמפער פון לענינען אין דער אַלרוסישער קאָמ. פּאַרטיי און אין קאָמינטערן, אַלע פירער פון דער פּאַרטיי אין משך פון די ערשטע שווערע יאָרן, אַלע וויכטיקסטע אָנטיילנעמער פון די ערשטע פיר קאָנגרעסן, זענען כמעט אַלע באַזייטיקט געוואָרן פון זייערע פּאָסטנס, מ'האָט זיי באַדעקט מיט רכילות און אויסגעשלאָסן. כדי דורכצופירן זייער אַנטילעניניסטישע פּאָליטיק דאַרפן די

סטאַליניסטן האָבן דעמאָזיקן ווילדעוועדיקן קאַמף קעגן דער לענינשער אָנפירונג פון קאָמינטערן.

ווען מען האָט צעקלאַפּט די באָלשעוויקעס-לעניניסטן האָט מען באַרויִקט די מיטגלידער מיט דעם, אַז די פּאַרטיי וועט איצט זיין איינהייטלעך, ווי פון איין גוס. איר ווייסט אָבער אַז די פּאַרטיי איז נאָך קיינמאָל נישט געווען אַזוי געשפּאָלטן, ווי איצט. און דאָס איז נאָך נישט דער סוף. אויף סטאַלינס וועג איז נישטאָ קיין רעטונג. מען קען פירן אָדער די אויסטראַלאָווישע, ד. ה. די קאָנסעקווענט-טערמידאָריאַנישע, אָדער די לענינשע פּאָליטיק. סטאַלינס צענטריסטישע פּאָזיציע פירט אומפאַרמיידלעך צו דער אָנזאַמלונג פון די גרעסטע ווירטשאַפטלעכע און פּאָליטישע שוועריקייטן און צו אַ כסדר-דויערנדיקער צעשפּאַלטונג און צעשטויבונג פון דער פּאַרטיי.

עס איז נאָך נישט שווער צו ענדערן דעם קורס. מען מוז די פּאָליטיק און דעם פּאַרטיי-רעזשים שאַרף אַ ווענד-טאָן אין גייסט פון דער אָפּאָזיציע-פּלאַטפאָרם. עס מוז אויפהערן די שענדלעכע פאַרפאָלגונג פון די בעסטע לעניניסטישע רעוואָלוציאָנערן אין דער אַלרוסישער קאָמ. פּאַרטיי און אין אַנדערע לענדער, מען מוז ווידער אויפשטעלן די לענינשע אָנפירונג, מען מוז ראַדיקאַל פאַראורטיילן און פאַרניכטן די אומלאָיאַלע, ד. ה. די געוויסנלאָזע און נישט-ערלעכע מעטאָדן פון סטאַלינס אַפּאַראַט. די אָפּאָזיציע איז גרייט אונטערצושטיצן מיט אַלע כּחות דעם פּראָלעטאַרישן קערן פון דער פּאַרטיי ביים דורכפירן דידאָזיקע לעבנס-וויכטיקע אויפגאַבע. נישט די צעווילדעוועטע העצע, נישט די שענדלעכע רכילות אָדער די מלוכהשע רעפּרעסיעס קענען באַאיינפלוסן אונזער שטעלונג צו דער אָקטאָבער-רעוואָלוציע און צו לענינס אינטערנאַציאָנאַלער פּאַרטיי. אין די סטאַלינישע תּפיסות, אין דער פאַרשיקונג און אַלס פּאַרטריבענע בלייבן מיר געטריי דער ערשטער ווי דער צווייטער ביז צו לעצט.

קאָנסטאַנטינאָפּאָל, 27 מערץ 1928.